

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР НАСЛЕДСТВО ОТ ТАЙНИ

Превод от английски: Лазар Христов, 1994

chitanka.info

ГЛАВА 1

МОДИ

Арднаварна, Конемара

Тъй като това е разказ за миналото, а също и за настоящето, най-после трябва да си призная, че съм „старица“. Макар че ако някой от вас ме беше нарекъл „старата Моди Молино“, сигурно щях да насъскам кучетата срещу него — далматинците, скупчени зад гърба ми на този голям стар стол като две несъразмерни пъстри възглавнички.

Нека се разберем по въпроса за възрастта, за да не се налага да го разглеждаме отново. Никога не мисля за себе си като „стара“, но толкова отдавна започнах да лъжа за възрастта си, че вече наистина не си спомням на колко години съм, макар че Невярната Бриджид в кухнята все не ме оставя да забравя.

— Как можа да кажеш на Джорджи Путнъм, че си само на седемдесет? — попита ме тя само преди няколко дни, — след като той знае, че е десет години по-млад от тебе?

— Това е женска привилегия — отговорих ѝ аз остро, макар че, да си призная, се изчервих от срам.

Всъщност Невярната Бриджид ми се пада нещо като добра приятелка. Родени сме горе-долу по едно и също време. Беше млада, когато започна работа в Голямата къща и оттогава изобщо не сме се разделяли. Искате ли да знаете защо ѝ викат „Не-вярната Бриджид“? Селяните я кръстиха така на младини. Беше хубаво момиче, едро и налято, и сменяше мъжете един след друг, но тъй и не се омъжи. Винаги съм ѝ казвала, че според мене причината е, че си пада малко драка.

— Що не си затваряш устата, мадам, — вика ми тя, когато я дразня с това, — ще накараш целия свят да ти повярва на клеветите. Никога не съм била драка, както разправяш. Доколкото си спомням, беше по-скоро обратното.

Може и да е права.

Като момиче в никакъв случай не можех да мина за красива; дори хубава е прекалено оптимистично описание. Приличах на майка си, Сиел Молино, бях дребна, кльощава и червенокоса, с лице като на пакостлива котка, а баща ми все се оплакваше от шумния ми смях. Луничките бяха проклятието на живота ми, докато станах на двадесет години и срещнах Арчи. Той имаше навика да ги брои. Искан да ви кажа, че това занимание понякога може да бъде опасно. Или може би не бива да ви го казвам. Мама винаги ми повтаряше, че трябва да овладее изкуството да бъде дискретна и да се науча кога да замълча, но аз така и не усвоих ни едно от тези неща и не смятам тепърва да се променям.

Ще попитате на какво приличам сега? Всъщност не съм се променила особено. Пак съм крехка, слаба, с пронизващо сини очи и с боядисани червени къдрици, вероятно прекалено младежки, но аз си ги харесвам така. Не свалям от главата си любимата си широкопола черна шапка „Джек Ийст“ и понеже като повечето ирландци съм смахната на тема коне, обикновено ходя с бричове от еленова кожа, модел 1930 година, които се разширяват на бедрата, и с „ловджийско розов“ жакет. Е, да, поизбелял и износен е, но щом като тъй или иначе съм стара, искам поне да се чувствам удобно в дрехите си. Например, ботушите ми стоят като ръкавици и все още са изключителни. Направени са от най-известния обувчар в Лондон. Да, по онова време фамилията Молино е получавала „само най-доброто“. Години наред, векове наред „само най-доброто“.

Освен това ние никога нищо не изхвърляхме. Аз си пазя всичките рокли, които изобщо съм притежавала, освен онези, любимите, износени от много употреба. Ако преместите Клара, жълтата котка, която тъкмо роди малките си в гардероба ми, ще намерите оригинални дрехи от Шанел 1930 година и нови Модели от Диор 1947 година. Продължавайте да ровите и ще се натъкнете на някои неща от Шиапарели и на мамините рокли от Поаре, Дусе и Вионе. Там има и дрехи от Форчъни, Фат и Уърт, които също обичам да нося. Тук все още се преобличаме за вечеря. Нали разбирате, човек трябва да се държи на ниво.

Къщата, Арднаварна, се намира в същото положение. Макар да е затрупана под грамада от вещи, насъбрани през последните сто и

петдесет години, и да е поолющена, тя все още е най-хубавата къща, в която съм стъпвала някога.

„Ти си предубедена“, ще кажете вие и ще бъдете прави, обаче къщата все пак си е хубава. Тя е в ирландски стил от времето на крал Джордж, нито твърде голяма, нито твърде малка. Сега, когато пиша, бялата мазилка се люци, стените са обрасли изцяло с благоуханни летни рози, а поляната пред прозореца ми представлява дебел килим от маргаритки, заобиколени с буен гъсталак от неподрязани цветя и напирасци бурени, макар да ми се струва, че бурените преобладават.

Високите прозорци са широко отворени, за да уловят светлината на късното следобедно слънце и кълбата лютив пушек от комините ни. Предната врата е чудесен образец на най-добрия стил от времето на крал Джордж. Тя е обградена от двете страни с високи, тесни прозорци, а отгоре има още едно прозорче с изящна резба. Вратата е широко отворена, както обикновено, за да кани приятелите на гости, и това донякъде обяснява защо ирландските селски къщи са известни с това, че в тях винаги е студено.

Самата аз винаги съм възприемала Арднаварна като някаква скъпоценност, опакована в зеленината на поляните, оградите, храстите и обраслите с дървета хълмове, които се издигат зад къщата и се надвесват над нея, сякаш искат да я защитят. А отдясно, в една пролука между възвишенията, човек може да зърне морето.

Вътре стените са облепени с избелели тапети и протъркана басма. Нищо не е подменяно от години, откакто мама закъса с парите през четиридесетте. Но все още сме запазили останките от великолепието и спомените си: на бюфета са накамарени сребърни трофеи за конски надбягвания, които се нуждаят от лъскане, а до тях са хромираните шейкъри за коктейли и сребърните джорджийски кофички за лед. Дъбовият под е покрит с протъркани персийски килимчета, а огромните китайски вази са натъпкани с изсъхнали хортензии и рози, избелели и придобили приятен бледожълтеникав цвят, който чудесно си пасва с потъмнялото старо дърво.

Има и широка, скърцаща дъбова стълба, която винаги ме издаваше през безразсъдната ми младост — всяка лудория можеше да се провали от една погрешна стъпка на второто стъпало от горе на долу. А завесите от златен брукат са толкова стари, че човек не трябва да ги дърпа, за да не се посипят на прах в ръцете му. В украсената с

решетки от ковано желязо камина непрекъснато мъждука запален торф, който опушва мраморните комини, а лютивият му мирис се смесва с деликатния аромат на сухи листа, с вкусната миризма на токущо изпечени кифли и бисквити от кухнята, и с неизменния прах. А, като се огледам наоколо, ми се струва, че на всеки стол има купчина книги, около милион стари екземпляри на „Кон и хрътка“ и на „Ирландско поле“, а също и по една-две котки.

Макар че обичам това място, аз не съм родена тук. Дошла съм на този свят през един летен ден, ту слънчев, ту дъждовен, през 1910 година, в Голямата къща на по-малко от една миля оттук.

Баща ми вече бил свалил долу хубавото порто, което сега пия вечер; разбирате ли, той очаквал момче, а за момчетата винаги слагали бутилки хубаво порто в избата, за да отлежи, докато синът навърши двадесет и една години. Когато съм се появила аз, баща ми, естествено, само ме погледнал, свил рамене и казал на майка ми: „Е, щом това е най-доброто, което можем да направим, поне ще се постареем да я научим да язди като мъж.“

И той го направи. Хората си спомнят кошчетата, а аз помня конюшните. Първите ми спомени са свързани с миризмата на коне. И, за щастие, аз ги заобичах така, както другите момиченца обичат куклите. Никога не съм се страхувала от тях. Имах си свое малко пони от Конемара, сиво-кафеникаво и кротко, и когато навърших три години, папа вече ми беше простил, че не съм момче. Мисля, че много се гордееше с безстрашната си малка ездачка.

Татко и мама пътуваха много и винаги ме вземаха със себе си, още от годината на раждането ми. Мама каза, че няма намерение да си седи вкъщи, а татко заяви, че и наум не му е идвало да я зареже сама, така че всички тръгнахме заедно. Пътувахме до Париж, разбира се, и до Довил, за да гледаме конните надбягвания. После в казината на Монте Карло и Биариц — мама обожаваше блъсканицата. Връщахме се, за да ловуваме и да ходим на риболов, после прекарвахме сезона в Лондон, Аскът и Гудууд и пътувахме с кораб до Каус. А, да, имаше и партита. Никога вече няма да има такива чудесни партита. А може би това са празни приказки и всички партита ти харесват, когато си на седемнадесет години. Освен това ходехме в Баден-Баден и в Блек Форист, и карахме ски в Сейнт Мориц.

О, да, като дете пътувах много, имах си гувернантка, цял сандък с играчки и двама родители да ме глежат. Десетгодишна, вече бях свикнала да пътувам с водния влак от гара Виктория в Лондон до Париж. А на четирнадесет бях редовна пътничка във влака за Ривиерата. Толкова често минавах по този маршрут, че лесно бих могла да извърша пътуването и сама, но естествено, не ми позволяваха да го направя. Всички портиери на най-добрите хотели ме познаваха: в „Кларидж“, „Ланкастър“, „Отел дьо Пар и“, „Грити Палас“.

На вас, младоци с дънки и каубойски ризи, свикнали с колежите и кариерата си, думите ми вероятно ще ви прозвучат толкова странно, сякаш идват от друга планета, но когато мама и татко решиха, че вече се изплъзвам от контрола им и ме изпратиха да довърша образованието си в Париж, ми се стори, че животът ми е свършил. Също като прословутата Лили я аз бях заточена далеч от Арднаварна. Но за Лили ще стане дума по-късно — „всяко нещо с времето си“, както казваше мама, когато ставах нетърпелива. И все пак е странно как разговорът все се връща към „пропадналата“ Лили Молино, но тя наистина не беше от жените, които можете да забравите.

Както и да е, бях заточена за една година. И се борих срещу това, ох, как се борих! Изплаках реки от сълзи, но без никакъв резултат. А когато отидох в онова училище, то ми хареса — макар че никога не си признах, разбира се. Продължих да се оплаквам до самия край, за да им създавам чувство за вина.

Изпратиха ме там, за да се превърна в „млада лейди“, но никой не се изненада, когато не се получи. Мама казваше, че съм индивидуалистка и винаги ме е поощрявала да се държа естествено. Бях жизнерадостна, буйна и винаги весела, с пламтящи червени къдрици, смешно малко лице и сините очи на рода Молино. Едва на седемнадесет, вече се радвах на огромна популярност сред безбройните си приятели. После се завърнах вкъщи и трябваше да бъда дебютантка. Представяте ли си, да ме облекат цялата с къдрав бял тюл и да ми сложат пера в косата като на надутото какаду?

Когато навърших двадесет години, главата ми беше пълна само с коне и мъже. Точно в тази последователност. Само в Париж нещата стояха обратно: първо мъжете и после конете. Нали разбирате, никога не съм била красавица, но ме смятаха за забавна, защото не спирах да

бърборя и бях наследила високия заразителен смях на мама, който привличаше хората.

„Моди Молино не се надува“, говореха за мен. „Тя е любезна с всички.“ Но трябва да си призная, че обичах да клюкарствам почти толкова, колкото и да яздя през полето в мъгливите есенни дни. Освен това обожавах Париж и дрехите и дори сега не ми се ще да ви кажа колко пари пръснах за шапки. Особено за онези малки шапчици за коктейли, които носехме през тридесетте. Имаше една жена на „Фобур Сен О’норе“, как ли се казваше? А, да, мадам Симонета. Тя правеше онези малки нещица от мрежа и пера, които струваха цяло състояние. Но те бяха божествени и си заслужаваха всяко пени. Още ги пазя на горния етаж заедно с останалите дрехи.

На кого му идваше наум през онези безгрижни дни какво ни очаква скоро? Винаги казвам, че отначало прекарах десет чудесни години, после всички ние, младите глупчовци, трябваше да пораснем. А когато настъпи 1939 година, много от нас трябваше да умрат.

Приятелите ми бяха разпръснати по цяла Европа, а също така в Англия и Ирландия. Някои от тях се биеха дори на другата страна. Това объркваше всички ни: в един момент заедно флиртувахме и се срещаме на партита, а в следващия трябваше взаимно да се мразим. Но предполагам, че това е предназначението на войните, малцината слуги на злото въвличат добрите и храбрите в битка, за да осъществят собствените си цели.

Моят младеж беше сред първите, които отидоха на война. Става дума за Арчи Хърбърт, който броеше луничките ми.

О, Арчи беше толкова хубав. Висок, чернокос, с аристократична осанка, малки тъмни мустачки и изразителни кафяви очи. Той изглеждаше направо божествен с униформата си в цвят каки, с излъскани кафяви кожени презрамки и колан, и с блестящи златни копчета. Разбира се, аз го обичах до полуда. Беше професионален армейски офицер с мисия в Париж, когато обявиха войната, и остана там, за да види какво можеше да направи. Немците го плениха и го изпратиха в Германия — нали разбирате, той произхождаше от твърде високопоставено семейство и за нацистите беше голяма чест да го задържат.

Той ми изпрати едно писмо, ако изобщо можеше да се нарече така... няколко реда, като половината бяха задраскани от цензурата. Не

получих нито дума повече. Продължих да му пиша, като се надявах, че още е там и може би получава писмата ми. После, след войната, се разбра какво е станало с него. Беше умрял в лагер за военнопленници през 1942 година. Уморили бяха от глад този добър, красив млад човек. Май така и не успях да се съвзема от това.

Разбира се, ние всички дадохме своя принос във войната. Аз се записах във флотата, най-вече защото тяхната униформа беше най-хубава. Искаше ми се да се запиша в кавалерията, но там не взимаха жени, а така или иначе вече не използваха коне. Във флотата ме произведоха в чин офицер, но не заради висшето ми образование, господ знае, че никога не съм го имала. Но пък знаех три езика. През цялата война така и не видях кораб, но си поживях, докато возех офицерите из Лондон. После ме прехвърлиха към Адмиралтейството да премествам онези миниатюрни фигурки на подводници и разрушители по една голяма релефна карта на световните океани.

Ох, милички, през войната падаше голямо флиртуване. Бог знае, че в Лондон липсваха почти всички греховни удоволствия: нямаше копринени чорапи, нямаше парфюми, нямаше дрехи, а храната беше дяволски оскъдна. Макар че в „Кафе дьо Пари“ все още сервираха свястно пиене, преди да го улучи бомбата. А и добрите хотели, „Кларидж“ и „Савой“, се мъчеха да готвят прилични обеда от това, което имаха, за по няколко шилинга. Нощните клубове продължаваха да работят, кръчмите също. Там свиреше музика, а ние танцувахме и много се смеехме — а също и много плачехме. После войната свърши и когато еуфорията премина, видяхме колко малко от приятелите ни се завърнаха вкъщи. Младежите, с които се бяхме смели и шегували, момчетата, с които бяхме играли тенис и бяхме танцували. С които се бяхме любили. Нашият свят никога вече нямаше да бъде същият.

След войната се върнах вкъщи, в Арднаварна. Мама още си беше тук. Грижеше се за кокошките, за овцете и за кравите си. Мама се беше превърнала в истинска малка фермерка. Чак по-късно разбрах причината. Трябвало е да се изхранва сама. Никой от нас не беше обръщал особено внимание на парите. Когато ги имахме, ги харчехме, а когато нямахме — просто затягахме коланите. Но семейство Молино винаги е имало пари, пък и не бяхме прахосници — не купувахме яхти, не проигравахме състояния в Монте Карло, нито си позволявахме да харчим за капризите на прочути любовници или да купуваме приказни

накити. Векове наред семейството винаги е имало пари. Само че сега нямахме. Или поне не бяха толкова много.

Нали знаете, че най-големият син винаги наследява къщите и парите, обаче баща ми е бил вторият син, така че не беше наследил кой знае какво. Беше получил само малко пари от баба си, но предполагам, че дотогава вече са били на привършване. Богатството на мама беше инвестирано в чужбина — в германска стомана, във вече несъществуващите корабни превози и в банкрутирали каучукови плантации — все губещи капиталовложения.

Тази шокираща новина бе една от причините да се омъжа. Той беше ирландец. Добро момче, което познавах откакто се помнех. Но след загубата на Арчи не можех да си намеря място. Мъжът ми ужасно ме отегчаваше и след година го зарязах. После срещнах един друг мъж. Всъщност би трябвало да поясня, че това беше втората ни среща. Той беше морски офицер, познавах го от Адмиралтейството. В началото, когато се записах във флотата, го бях возила с официалната кола. Още тогава ми бе харесал и продължавах да го харесвам.

Естествено, това, че още бях омъжена, ни създаваше проблеми, и ние просто заживяхме заедно в Арднаварна. Никой нямаше нищо против. Неприятностите започнаха, когато се опитах да се разведа и да се омъжа за него. О, хората нямаха нищо против да живееш с някого, те си затваряха очите за това. Но да се разведеш по онова време? Да пази господ. И той ме предпази в лицето на епископа.

Трябваше да избирам — или да се разведа, да се омъжа за онзи човек и да живея в изгнание, или да си остана вкъщи, в Арднаварна. Избрах Арднаварна и никога не съм съжалявала за решението си, макар че така или иначе първият ми съпруг почина няколко години по-късно и отново бях свободна жена. Превърнах се във Веселата вдовица Молино — понеже като всички жени от рода Молино не бях взела името на мъжа си. Между другото, то се произнася Молину, само по този начин звучи правилно.

Животът продължаваше. Имах безброй приятели, пръснати по различните континенти, и най-после получих парите на дядо си Молино, та можех да ги посещавам толкова често, колкото си исках. Имах си конете, Париж пак се връщаше към вихъра на американския джаз и модните дрехи... о, аз отново заживях както в хубавото старо време.

След това заминах за Индия заедно с татко и мама. Татко падна лошо от едно пони при игра на поло и след няколко дни разви тетанус. След една седмица почина и аз трябваше да върна мама вкъщи. Тя беше съкрушена от смъртта му, аз също, разбира се.

Мама се установи спокойно в Арднаварна, като се грижеше за градината си — о, тя изглеждаше приказно по онова време, уверявам ви, и аз скоро отново заживях постарому, прелитайки от Лондон до Париж и Дъблин като пеперуда. Но винаги се връщах в Арднаварна за ловния сезон. Конюшните ни бяха сред най-добрите в страната, далматинците ни бяха най-чистокръвните, произлезли от собствените кучета на прословутата Лили, а градините ни — най-красивите в Конемара.

А после, когато накрая мама почина, аз завинаги се върнах у дома, в Арднаварна.

Отново започнах да говоря за себе си, както все ми натяква Невярната Бриджид, а имах намерение да ви разкажа за онова, което се случи едва вчера, за цялото вълнение и за неочакваните си гости.

ГЛАВА 2

Сутринта бе валяло и кучетата бяха уморени след обичайната си разходка покрай брега. Всъщност те тичат, а аз яздя хубавия си дорест кон Кесиди или буйния кафяв Малахи, който може да хвърчи като вятър и често го прави, независимо дали искаш или не. Той е стар хитрец и трябва да го надхитриш, за да му покажеш кой командва, тогава ездата е цяло удоволствие. Да, Малахи е безстрашен, бърз и як като вол.

Най-често минаваме по горската пътека и слизаме до водата, после препускам по брега с крясъци и смях като полудяла, толкова ми е приятно. А кучетата тичат край мен колкото им държат краката и се скъсват да лаят от радост. Това е най-хубавото време на деня за мен. Вятърът пици в ушите ми, ударите на сърцето ми заглушават шума на прибоя, а движението на коня под мене е като песен. Искам да ви кажа, че след любенето това е най-хубавото нещо на света. Ох, ето че душата ми отново преля като препълнена чаша вино и тайните ми изскочиха наяве. „Стига толкова,“ казваше мама, лека й пръст, когато говорех прекалено много. Както виждате, тя беше права.

Никога ли не сте били в Конемара? Е, в такъв случай си струва да дойдете, защото да видиш Конемара за пръв път е като да попаднеш насън в божата земя. Пейзажът се променя през няколко мили: в един момент е мрачен и потискащ, с оголени синьо-зелени планински вериги и може би с някой забързан, кристалночист поток, устремен отвисоко към скоротечна кафява река. После пустият скален пейзаж остава назад и следват цели мили торфени блата с цвят на тъмен шоколад и странни, обрасли с тръстика сребърни езера, край които се извисяват дървета. На онези места, където земята се спуска към океана, се виждат миниатюрни къщички от грапав бял камък, чиито покриви са закрепени към земята с въжета, за да не ги отнесе бурният зимен вятър.

Небето на Конемара привлича художници от всички краища на света. То има цвета на лунен камък и опал, а понякога е седефеносиво

като морето и в такива дни ми се прииска да мога да рисувам. Ако продължите, може би ще съзрете някоя самотна крава с цвят на карамел, която си седи кротко на скалните издатини и кротко преживя, без да откъсва очи от вас. А може и някое малко конемарско пони да изтопурка по пътя край вас без стопанин, заедно с мъничкото си бяло конче, което препуска до него с буйна, развята от вятъра грива и рошава опашка, подобно на приказно видение. Някои хора смятат, че тази гледка навява самота, но според мен това е най-спокойното място, което може да се намери в този уморен стар свят.

Както и да е, следобедът беше слънчев и топъл. Аз яздех Кесиди, но този път кучетата не бяха с мен. Те останаха да се излежават мързеливо на стъпалата пред къщата, а аз промених обичайния си маршрут и подкарах извън нашите земи по покритата с листа алея. След малко видях един малък фиат, каран от младо червенокосо момиче, който се катереше нагоре по криволичещия път към Голямата къща.

Не е лесно да откриеш Къщата; старият знак беше съборен още преди години, но и без това не беше нищо особено, просто направен на ръка надпис върху парче дърво. Сега то се е килнало пиански към земята, като че ли на никого вече няма да му се наложи да търси пътя към Арднаварна. Къщата се намира на едно малко отклонение от второстепенния път и лесно може да остане незабелязана заради счупения знак и всичко останало. Така че веднага разбрах: тя не беше обикновена туристка, която се е заблудила и изгубила, докато е търсела входа на националния парк. Тази червенокоса млада жена беше дошла с определена цел.

Тъй като любопитството е един от моите недостатъци, аз, естествено, я последвах, само че минах по лесния път през дърветата. С времето алеята е заприличала на утъпкана пътека и е почти невъзможно да минеш по нея, ако вали и е разкаляно. Отдавна е отминало времето, когато до Арднаварна е водел коларски път, поддържан в отлично състояние от семейство Молино. Испитах съжаление към момичето, което щеше да се друсва в колата повече от миля, докато стигне до ронещите се каменни порти на Голямата къща с двойка лъвове върху тях, държащи в лапите си фамилияния ни герб. Орнаментираната желязна порта е затисната от тежки скални блокове, от някогашната хубава алея е останала само обрасла с бурени пътека, а

буковите дървета са станали толкова големи, че закриват слънцето. Дворът изглежда мрачен и потискащ дори и в слънчеви дни.

Тя зави по алеята и потегли към къщата, а аз подкарах Кесиди зад колата, като се прикривах сред дърветата, за да не ме види тя. Алеята е дълга цяла миля и се вие между дърветата, като не дава възможност да се види нищо, освен сивите каменни кулички, та може да ви изкара от кожата, докато се мъчите да разгледате къщата. Но щом пътеката свърши, виждате нейния силует право пред себе си, а следобедното слънце я осветява отзад и тя все още изглежда обитаема.

Момичето слезе от колата, бръкна в джобовете на дънките си и се загледа в къщата. Видях как раменете ѝ се свлякоха от разочарование. Защото къщата представлява само една потъмняла черупка. Покривът е продънен на дузина места, а зейналите прозорци са обрасли с бръшлян. Разбира се, още има следи от предишния блясък: внушителният портик с четирите коринтски колони и огромната входна врата, която е широка, за да минеш през нея с кон. Чувала съм, че моят прапрадядо обичал да влиза на кон в голямата каменна зала всяка Нова година и да изпива чаша шампанско. „Това носи късмет на Молино,“ казвал той. За съжаление, много грешал.

Слязох от коня и пристъпих няколко крачки до момичето.

— Защо си дошла, искаш да видиш старата развалина ли? — подвикнах аз.

Тя се обърна.

— Говоря за себе си, а не за къщата, разбира се — казах аз и избухнах в смях от малката си шегичка. — Коя си ти, че си навлязла в земите ми?

— Вашите земи ли?

— Ами да, разбира се, че са мои — нетърпеливо отговорих аз. — Всички го знаят. Предполагам, че си чужденка. На никого наоколо не би му дошло наум да дойде да види старата къща.

Тя ме гледаше безмълвно и от погледа ѝ си личеше, че се чуди на възрастта ми, на червените ми момичешки къдрици, на смачканата черна шапка, килната на главата ми, на избелелия розов жакет, на овехтелия провиснал брич и на идеално лъснатите ми ботуши.

— Ако търсиш замъка Арднаварна, това е той — казах весело. — Или по-скоро това, което е останало от него. Той приличаше на заешка дупка — имаше петдесет и две стаи, по една за всяка седмица в

годината. Беше студено като в ада, майка ми казваше, че е по-студено дори от московската зима. При това в къщата имаше четиридесет камини, които винаги горяха с пълна сила — не ги гасяха дори когато семейството не беше в къщата. Да затоплиш тази къща беше като да подаваш гориво на кораб, освен това излизаше десет пъти по-скъпо да я поддържаш. Но ти сигурно искаш да научиш какво стана. Беше през хиляда деветстотин двадесет и втора, когато имаше „проблеми“ с ирландците и ни посетиха *онези момчета*. Те бяха местни хора и аз ги познах, въпреки че бяха маскирани. Казаха, че ужасно много съжаляват, но имали инструкции да запалят къщата. „Давайте тогава,“ викам им аз ядосано. „Проклетата къща ще се затопли за пръв път, откакто е построена.“ Бях само на дванадесет години и бях самичка с тъпата гувернантка, която беше избягала да се скрие в оранжерията. Естествено, всичките прислужници знаеха какво ще се случи и се бяха разбягали като елфи на разсъмване. *Онези момчета* ми дадоха петнадесет минути да взема каквото искам и аз нямах време за мислене. Имахме картини на Рубенс, на Ван Дайк, фамилни портрети и сребърни прибори. Освен това перлите на майка ми... всичко беше безценно и незаменимо. Накрая естествено изтичах в конюшните и пуснах конете и кучетата. Отворих кокошките и ги изкарах, но всичко останало изгоря. Никога не съм съжалявала за решението си дори за миг — засмях се, като си припомних лицето на мама, когато ѝ разказах за случилото се. Но майка ми така и не ми прости за перлите.

Момчето просто ме гледаше, смутено, с широко отворени очи, без да знае дали да каже, че съжалява или че се радва за мен, и аз нетърпеливо плясках бедрото си с камшика, докато я чаках да се представи.

— Е? — попитах настойчиво. — И така, коя си ти?

Тя се изпъна, както би направила пред учителката си, като пригладваше неловко смачканата си бяла памучна блуза. Имаше ситно къдрава медночервена коса, спокойни сиви очи с тъмни мигли и лунички също като моите. Веднага изпитах симпатия към нея. Тогава тя каза:

— Аз съм Шенън Кийфи.

— Ти си от рода О'Кийфи, така ли? — това беше най-изненадващото нещо, което би могла да каже, и аз отново се разсмях,

този път страшно развеселена. — Така значи — казах ѝ, — винаги съм се чудела кога ли някое от копелетата на Лили ще дойде насам.

Тя пламна като догат от притеснение.

— Това е една от причините да дойда — възкликна тя. — Искам да разбера каква е била тази Лили.

— Каква е била Лили ли? Ами тя е имала лоша слава. По тия места са я наричали „пропадналата Лили“ и може би са имали право. Лили е притежавала красота, за която се носят легенди; тя е оплитала мъжете с връхчетата на пръстите си и е разрушавала всичко, до което се е докосвала. Тя е разделяла семейства, братя и сестри, любовници, съпрузи и съпруги. Дори деца. А ако се чудиш откъде знам всичко това, Шенън Кийфи, знам го от майка си, Сиел Молино, която беше помалката сестра на Лили.

Очите ѝ се разшириха от интерес.

— О — каза тя развълнувано, — тогава вие можете да ми разкажете всичко за нея?

— Зависи защо те интересува — отговорих аз хитро. В края на краищата нямах намерение да разкривам семейните тайни на някаква си непозната. Сложих пръсти в устата си и изсвирих. Кесиди дотича от гората при мен. — Виж какво ще ти кажа — допълних, като се метнах пъргаво на седлото, — ти не си първата, която иска да научи нещо за Лили. — И като се впуснах в галоп по алеята, извиках: — Карай по пътеката след мен, Шенън Кийфи.

Тя подкара фиата след мен по пътеката наляво от алеята за коли. Тази пътека е за коне и е толкова тясна, че къпините едва не изподраха колата, а папратовите вейки почти се затваряха над нея. После дърветата изведнъж оредяха, папратите се раздалечиха и пред очите ни се изпречи Арднаварна.

Слънцето осветяваше високите прозорци, от комина се издигаше лютив торфен пушек, а далматинците живописно се изтягаха на стълбите. Вратата беше широко отворена, както обикновено, зад къщата се виждаха зелените хълмове, малкият коняр свиреше някаква жална мелодийка на тръстикова си свирка и тя звучеше като славеева песен.

Щом подушиха непознатата, кучетата вдигнаха глави, скочиха на крака и се хвърлиха към нас. Аз слязох от кобилата и я плеснах отзад. Това я накара да се отправи към конюшната, където момчето щеше да

се погрижи за нея. След това подгоних кучетата назад, като размахвах ръце.

— Лягайте долу, проклетници — извиках им сърдито и те се отдръпнаха и приклекнаха, като размахваха глупаво опашки, макар да знаеха, че не искам да ги обидя. — Те са лаещи тъпаци — обърнах се към Шенън Кийфи, — но въпреки това страшно ги обичам. Всъщност не бих могла да живея без тях.

Момичето гледаше къщата с онзи отнесен израз, който показва, че човек се е влюбил, и това ме накара да се усмихна от удоволствие.

— Хайде да прием чай — казах гостоприемно и я поканих в къщата. Красивите ѝ очи бяха разширени от удоволствие, докато оглеждаше разхвърляния салон и прашните стари стаи и вдишваше аромата им. Тогава усетих, че я харесвам.

— Това е най-прекрасната къща, в която изобщо съм стъпвала — каза тя тихо, с треперещо гласче, сякаш вълнението я беше задавило. — Като че ли е жива — тя се засмя. — Почти я усещаш как диша.

— Вярно е — съгласих се скромно аз, като я побутнах пред себе си към кухнята, защото няма нищо по-мило от малко ласкателство, когато става дума за нещо, което ти е мило на сърцето.

Невярната Бриджид е толкова дебела и е с такъв едър кокал, колкото аз съм крехка и подобна на птичка. Тя има кръгло лице и тройна брадичка, а сивата ѝ коса е разделена на път точно по средата и над ушите е пристегната с бели пластмасови шноли. Розовата ѝ престилка обикновено е с три инча по-къса на гърба и открива гънките на дебелите ѝ колена. Освен това, когато работи в кухнята, невероятно малките ѝ крачета обикновено са обути с чифт стари зелени гумени ботуши, които ѝ стигат над коленете. „Така ми е удобно“, казва тя и хич не ѝ пука как изглежда.

— Това е Невярната Бриджид — казах аз, като отместих купчина вестници, книги и няколко задрямали жълти котки в отдалечения край на масата. — Бриджид, доведох Шенън Кийфи да пие чай с нас — допълних по-високо. През последните няколко години Бриджид беше започнала да оглушава.

— Тъкмо извадих една тава бисквити — отговори тя кисело. — Следващият път, когато решите да каните някого на чай, мадам, няма да е зле да ме предупредите, та да се подготвя както си му е редът.

С тези думи тя домъкна огромна чиния току-що опечени бисквити и я стовари на масата. После отиде до шкафа и измъкна оттам огромен буркан сладко.

— Пресни малини, сама съм ги брала — прошепнах заговорнически, когато Бриджид тресна буркана със сладкото на масата пред нас. След това донесе синя керамична купа със сметана и я остави до сладкото.

— Кейкът още не е изстинал, та ще трябва да се задоволите с т'ва — изсумтя тя и се затътри обратно към печката.

Аз си знаех как да я изкарам от кожата, затова разказах на Шенън защо ѝ викат „Невярната“. Бриджид ми хвърли ядосан поглед и аз се ухилих.

Изгоних далматинците, които седяха на столовете като статуи на търпението и чакаха храна, и налях силен черен чай в малки керамични чашки.

— Заповядай, Невярна Бриджид — подвикнах подигравателно, защото знаех точно какво ще ми отговори.

— О, нали знаеш, че винаги си пия чая в старото канче за бръснене на баща ти — изсумтя тя и доприпка до масата. Да, моята Бриджид робува на навиците си.

Откакто я познавам, а вие знаете, че това са много години, Бриджид сякаш не е спряла да тича — точно както аз никога не млъквам — тя все бърза напред-назад и е пъргава като боксьор категория „петел“, въпреки теглото си и старите гумени ботуши.

Казах на Шенън с пълна с бисквити уста:

— Естествено, Бриджид е по-стара от мене. Тя ме гледаше, когато бях малко дете. Сигурно вече е прехвърлила стоте.

— Никога не съм те гледала като дете — тросна се разпалено Бриджид, като размахваше заплашително ножа над бухналия кейк. — Ние сме връстници и ти го знаеш. Ама никога не си го признаваш.

Дадох на нахалните котки и на далматинците парченца бисквити и намигнах на момичето:

— Ще трябва да простиш на Бриджид — казах великодушно. — Тази бабичка така и не се научи къде ѝ е мястото.

Бриджид се намуси, но не каза нищо, а аз се усмигнах лъчезарно на Шенън и реших, че е време да чуя историята ѝ. Взрях се в нея отблизо. Личеше си, че е красавица, макар че тепърва щеше да се

разхубавява. Имаше великолепна медночервена коса като мен навремето, макар моята никога да не е била и наполовина толкова лъскава. И божествени сиви очи, толкова ясни и чисти, че усещах как един ден ще подлудяват мъжете. В случай, че още не ги бяха подлудили, де.

Наведох се напред, изучавайки луничките ѝ.

— Имам един крем — прошепнах аз, — правен е по рецепта на майка ми в едно село от другата страна на Килмор. Премахва луничките като с вълшебна пръчица. Майка ми все казваше, че сигурно е така, щото се прави близо до светите монахини в абатството.

— Хъм! — шумно се обади Бриджид, застанала край печката.

— Не ѝ обръщай внимание — казах, като примъкнах стола си към момичето, — и ми разкажи за себе си.

— Ами — тя се поколеба, — баща ми се казва Боб Кийфи.

Усетих как Бриджид се обърна към нас, за да слуша, но не каза нищо. Аз също премълчах.

— Чудя се дали не го познавате?

— От къде на къде? — попитах предпазливо.

Тя ме погледна объркано.

— Нали знаете името О'Кийфи. А и ме нарекохте едно от копелетата на Лили.

Кимнах, като отпивах от чая си, и зачаках да чуя какво ще каже, преди да издам семейните тайни.

— Това е дълга история — изрече тя с дълбока въздишка. — Предполагам, че ще е най-добре да започна от началото.

— Може и от там — съгласих се аз, докато Бриджид си притегли стол, и двете седнахме и се заслушахме.

ГЛАВА 3

ШЕНЪН

— Мисля, че всичко започна преди три месеца, на двадесет и четвъртия ми рожден ден — започна Шенън. — Онзи уикенд баща ми направи парти в къщата ни на Лонг Айлънд, за да отпразнува едновременно моя годеж и рождения ми ден. — Тя се усмихна накриво, но красивите ѝ сиви очи останаха сериозни. — Всъщност това беше третият ми годеж за две години. Татко ме попита: „Ще издържиш ли този път?“ И аз го уверих искрено, че този път е задълго. Той беше безкрайно радостен, че съм щастлива, макар да ми се струва, че Бъфи, моята мащеха, беше доволна, че най-после ще ѝ се махна от главата. Всички познаваха „Големия Боб Кийфи“ — каза Шенън с горда усмивка. — Макар че той не обичаше да говори за себе си, списанията години наред описваха биографията му. Но когато човек постигне успех като него, някак си се превръща в обществена собственост и няма лични тайни. Или поне аз мислех така. Той никога не разказваше на журналистите за частния си живот, а само за бизнеса. Беше постигнал всичко сам, беше натрупал, милиони и всички искаха да знаят как го е постигнал. „От пъдар станах цар“, казваше той. И това беше всичко. Говореха, че търгува с недвижима собственост, а той само се смееше. Наричаше се „строител“ и винаги искаше да построи най-голямата сграда от всички. Неговите небостъргачи бяха най-високите постройки в десетки американски градове. Строеше собствената си мечта, сто двадесет и пететажната кула Кийфи на Парк Авеню, проектирана от И. М. Пей. Хората намираха за странно това, че той никога не споменаваше миналото си. Присмиваха му се и казваха, че се срамува от факта, че е сирак. Но това не беше вярно, той никога не се срамуваше да си признае, че е бил беден. Понякога, като го гледах как разказва за проектите си по телевизията, се изненадвах колко е хубав. Вестникарите го описваха като „як, посивял мъж към шейсетте, който може да накара просяк да му даде дребните си пари и всяка хубава жена да се раздели с дрехите си.“ — Шенън се усмихна

иронично, като си го припомни. — Струва ми се, че бяха прави. Той имаше пронизващи светлосини очи и гъста посребрена коса, която някога е била толкова черна, колкото може да бъде само косата на истинските ирландци, и винаги се обличаше безупречно. Но ръцете му бяха като на работник, големи и силни. Той казваше, че са такива по наследство и че произхожда от хора, свикнали с тежката работа, понеже от векове обработват твърдата като камък ирландска земя. — Тя въздъхна под бремето на спомените. — За него се разказваха много истории, освен това се разнасяха ужасни слухове за изневерите му, но съм сигурна, че те не са били толкова многобройни, и знам, че се е опитвал да бъде дискретен заради мен. А предполагам, че и заради Бъфи. Убедена съм, че той не беше забравил какво значи да си беден и самотен; даваше много пари за благотворителност, но винаги анонимно, защото мразеше известността. Но славата и клюките все някак си го намираха.

Всички списания и вестници в САЩ бяха разказвали как Робърт О'Кийфи е бил отначало бедно момче, сирак, и как е работил на строежите в Бостън години наред, за да са издържа като студент в Масачузетския технологичен институт. Когато най-после сложил дипломата за инженер в джоба си, се оженил за Мела, ирландско девойче от Лимърик. Всички я описваха като слабо червенокосо момиче с нежна красота; тя била голямата любов в живота му и също като него сираче.

Той си намерил стабилна работа като строителен инженер и двамата си купили една малка къщичка в покрайнините на Бостън. Година по-късно, когато се родила Шенън, разбрал, че е получил от живота всичко, за което бил мечтал. Били щастливи и доволни, чудесно малко семейство.

После всичко се разпаднало: Мела се разболяла от рак и болестта ѝ била открита в твърде напреднала фаза. Починала, когато Шенън била на две годинки. Боб се затворил в къщата и всяка вечер започнал да се напива до безсъзнание, сам с мъката си, докато разтревожените съседи се грижели за детето.

По-късно той разказвал, че след месец мъката му се превърнала в гняв срещу земята, която продължавала да се върти без любимата му Мела, а после гневът му прераснал в ярост срещу самия него, задето не е могъл да ѝ помогне. Спрял да пие и погребал отчаянието и яростта

си в работата. Поверил бебето на грижите на една дружелюбна съседка и запълнил с работа всеки изпратен му от бога час, като не оставил в съзнанието си място за нищо друго, освен сляпата амбиция.

Той твърдял, че му провървяло: винаги се оказвал на нужното място в нужния момент. Бързо постигнал известен успех, но това не му било достатъчно. Взел назаем огромни суми от банкерите, които били очаровани от красноречието му и впечатлени както от пълната му отдаденост на работата, така и от сериозните му познания и прогнози. За четири години малката му фирма се разраснала. Спечелил си слава на човек, който знае какво прави и какво иска и е решен да го постигне. Банките бързо усетили качествата му на победител. Те му давали всичко, което искал, и никога не съжалявали, защото Големият Боб О'Кийфи никога не ги подвеждал.

Когато Шенън станала на шест годинки, баща ѝ купил апартамент на Парк Авеню в Ню Йорк и наел моден декоратор, за да го обзаведе. Той настанил Шенън там с една прислужница и с бавачката ѝ и я записал в училището на Урсулините. Говорело се, че от благодарност към съдбата Боб оказвал помощ и давал известни суми за различни благотворителни цели. Тогава започнал да се появява и на най-добрите партита в града.

Още на първото парти, където отишъл първата седмица, той срещнал Барбара ван Хютън — Бъфи. Тя била висока и стройна, с рокля от черно кадифе, с добре поддържана руса коса до раменете, с изваян нос, а погледът на хиацинтовите ѝ очи бил самоуверен. Произхождала от известен род, но нямала пари. За Боб тя била идеалният образ на момичето от висока класа и той се оженил за нея след шест месеца.

Приятелите на Бъфи казвали, че когато се омъжила за него, тя изтъргувала социалното си положение за парите му. И били прави. Той ѝ дал един милион с брачния договор и по милион за всяка година от брака им, като парите трябвало да се превеждат на сметката ѝ на годишнината от сватбата им. Тя била толкова спокойна, колкото съпругът ѝ бил избухлив, толкова студена, колкото той страстен, и според клюките само година след сватбата той си намерил любовница. По-късно се оказало, че тя е само първата от многото.

Шенън каза:

— Знаех за последната любовница на баща си, Джоана Белмонт, макар че не вярвам много хора да са били наясно, освен Бъфи, която си пазеше интересите. — И добави горчиво: — Тя искаше да си запази инвестициите. Очевидно не е смятала Джоана за голяма заплаха. Сигурно е мислела, че тя е само някаква артистка. Всъщност Джоана наистина е била артистка, обаче със сигурност знам, че не е работила, откакто е срещнала баща ми. Разбирате ли, тя е красива. На тридесет и пет е, един и осемдесет и осем без ток, руса и смятам, че бихте я нарекли блестяща. Почитателите ѝ от театъра казваха, че тя има усмивката на Дорис Дей, тялото на младата Джинджър Роджърс и краката на Шърли Маклейн. Предполагам, че на татко тази комбинация му се е сторила ненадмината. И може би Джоана също го е обичала, защото сигурно не ѝ е било лесно да пази всичко в тайна, като се има предвид буйният ѝ темперамент.

Тя уморено сви рамене:

— Както и да е, това беше положението в нощта на партито.

ГЛАВА 4

Лонг Айлънд, Ню Йорк

Вечерта беше гореща и влажна. Четиристотинте гости вече бяха погълнали обилната вечеря от хайвер с пържени яйца, омар, малинов шоколад и шампанско от добра реколта под осветените с фенери дървета и на дългата тераса с изглед към далечното езеро. Сега те танцуваха под зелено-белия копринен навес, широко разпънат на двора. Нагънатите завеси бяха дръпнати, за да уловят всеки полъх на вятъра. Елегантно облечените жени се разхождаха по поляните, като си вееха с хартиени китайски ветрила с дълги дръжки, предварително осигурени от Бъфи срещу горещината. Тя беше осигурила също чадъри и покривала над пътеките в случай, че завали. Бъфи беше от онези жени, които не оставят нищо на случайността, и Шенън си мислеше, че от мащехата ѝ би излязъл добър адвокат на някоя корпорация. Обаче Бъфи не одобряваше кабаретното шоу, което трябваше да започне. Въпреки протестите на жена си, баща ѝ беше настоял на това. „То е толкова ирландско“, се бе оплакала тя. „За бога, та аз също съм ирландец“, беше изръмжал той. „А също и Шенън, независимо от всичките ти усилия да я цивилизоваш“. Той беше наел традиционен ирландски оркестър и една трупа ирландски танцьори и певци, които да научат гостите му как се танцува джигата.

Боб Кийфи си проправи път през веселата тълпа от танцуващи, грабна дъщеря си за ръката и я поведе на сцената. Накара оркестъра да замълчи с махване на ръката си и гласът му се разнесе над поляните без помощта на микрофона.

— Дами и господа, приятели — извика той и младежите послушно впериха погледи в него, а разхождащите се извън навеса се обърнаха, за да го чуят.

— Както знаете, това парти е в чест на рождения ден на Шенън — каза той. — Но тези хора са тук в чест на нейната ирландска червена коса и на смеещите ѝ се ирландски очи. — Сред последвалия смях взе микрофона и добави: — Дами и господа, цигулките, флейтите

и акордеоните ще свирят за вас, а тези красиви младежи — той махна към танцьорите зад гърба си, — ще ви покажат как се танцува истински.

Музиката започна, Боб прегърна Шенън и я завъртя. След няколко минути подът се тресеше под краката на танцуващите и гостите се върнаха от поляната под навеса, привлечени от магнетизма на особената музика.

По-късно, когато танцуваше с годеника си, Шенън видя, че баща ѝ е сам и си проправя път към края на покритото пространство. Наблюдаваше танцуващите, облегал на перилата с ръка в джоба на чудесно скроения си вечерен костюм, и тя си помисли колко странно самотен изглежда за човек с толкова много приятели.

Бъфи също го гледаше. Шенън забеляза как тя му хвърли типичния си хладен поглед и разбра какво точно си мисли. Мислите на мащехата ѝ не бяха тайна за нея. Тази жена имаше само две неща наум. Пари и положение.

Бъфи винаги беше мразила бедността. На двадесет години си беше представила как ще остарее и ще се бори да запази социалното си положение и красотата си с оскъдните си средства, както беше правила през цялото си моминство, и бе решила да се омъжи по сметка. Знаеше, че ѝ трябва някой „предприемач“, новобогаташ, който да прави пари, като че ли току-що ги е изобретил. И беше намерила този човек в лицето на Боб О'Кийфи.

По онова време тя беше на двадесет и шест, а Боб бе прехвърлил четиридесетте. Венчавката беше пищна. Цялото ѝ семейство и приятелите ѝ бяха сред гостите, а неговата дъщеря, осемгодишната Шенън, беше шаферка. Буквата „О“ бе дискретно отстранена от името О'Кийфи и тя се превърна в Бъфи Кийфи, а Шенън стана нейна заварена дъщеря. Беше чудесна домакиня; говореше си на малко име с всички, които си заслужаваха, а бе и красива. И въпреки това тя научи, че съпругът ѝ си е намерил любовница само година след сватбата, а след нея последваха други. Независимо от това Бъфи и Големият Боб Кийфи си останаха социална легенда, най-бляскавата двойка в Ню Йорк и Палм Бийч.

Шенън се отдръпна от прегръдката на Уил Девънпорт. Тя каза с усмивка:

— Пусни ме за малко, Уил. Ще се задуша. Искам вода и чист въздух.

— Ще ти осигуря и двете — каза той галантно, като я изведе отвън на поляната и се отправи да търси чаша вода.

Шенън се усмихна, докато го гледаше как върви. Тя го познаваше точно от три месеца и нямаше търпение да прекара остатъка от живота си с него. Той беше висок, тъмен и красив, колкото може да бъде един млад човек. Романтичен — изпращаше ѝ цветя през цялото време. Ухажваше я с думи и дребни подаръци. Не беше много богат, както ѝ бе казал, впечатлен от богатството на баща ѝ, но тя знаеше, че това няма значение, защото баща ѝ също е бил беден, когато е започвал.

Тя не помнеше родната си майка, но си спомняше деня, когато баща ѝ се беше оженил за Бъфи, помнеше и себе си като шаферка с лимоненожълта копринена пола, която шумолеше, докато вървеше по прохода в църквата. Бе стояла неподвижно като статуя, без да смее да мръдне, за да не би шумоленето на полите ѝ да заглуши свещените думи. След това Бъфи просто взе живота им в свои ръце.

Когато стана на единадесет години, Шенън беше прекалено висока за възрастта си и кльоцава като див заек, с буйна пламтящо червена коса. Тя имаше лунички, които ненавиждаше, а зъбите ѝ бяха толкова издадени напред, та разбираше, че ще трябва да носи шините години наред. Възлестите ѝ колене стърчаха от омразните къси, хубави роклички, с които обичаше да я гизди Бъфи, и я правеха да изглежда точно като куклата Ана-парцалана. Имаше огромни сиви очи и се държеше нахакано, за да прикрие своята неувереност. Лицето ѝ бе широко и симетрично, а носът ѝ леко вдлъбнат от онзи път, когато осемгодишна беше паднала от понито си. Мащехата ѝ настоя този дефект да се отстрани по-късно.

Бъфи се грижеше да посещава подходящи училища, да има подходящи приятели и да ходи на партита с деца „от своята класа“, но истината беше, че двете имаха много малко общо, освен баща ѝ.

Въпреки това имаше доста щастливо детство, защото баща ѝ я обичаше като зеницата на окото си. Но макар да я обожаваше, Боб Кийфи не беше грижовен баща; бе прекалено зает да прави пари, за да ѝ обръща внимание. Въпреки това никога не пропускаше важните събития в живота ѝ и се гордееше с единствената си дъщеря.

„Ти притежаваш всички качества, дете,“ казваше той с възхищение. „Можеш да постигнеш всичко, което искаш, също като татко си. Но помни едно, малката ми, трябва да се бориш за онова, което искаш, и трябва да го искаш наистина. Това е разликата между нас, ирландците, и тези закостенели стари богаташи. Те са дошли тук на «Мейфлауър», а ние — на корабите с ковчезите. А я виж къде сме стигнали.“ И той умираше от смях, като си помислеше къде е стигнал, важен и могъщ като хората край себе си, но по-богат от тях, със също такава снобееща жена като техните и дъщеря, за която да пилее любовта и парите си.

Но колкото и да е странно, когато тя питаше: „Но кои са ирландските ни прадеди, татко? Защо нямаме никакви лели и чичовци?“, той винаги се затваряше като мида и ѝ казваше да не си блъска главата над този въпрос, защото ще ѝ каже, когато порасне. А след това бързо я водеше да пие чай в някой скъп хотел.

Шенън порасна, оградена от „реалния свят“ с парите им и със скъпите частни училища. Прекарваше летните си ваканции в компанията на скучни възрастни хора на яhti в Средиземноморието, а зимите — с други възрастни досадници по вили в Барбадос. Най-хубавото време на годината идваше с летните лагери, където няколко седмици лудуваше с връстниците си и си говореха за момчета.

С годините зъбите ѝ се изправиха, коленете ѝ се закръглиха, крайниците ѝ станаха дълги и гладки, а тялото — гъвкаво, но тя си запази вдлъбнатинката на носа въпреки съветите на Бъфи да се оперира. Тялото ѝ се закръгли на необходимите места и остана стройно там, където трябваше. Но косата ѝ си остана пламтящо червена и луничките все още бяха проклятието на живота ѝ. Притесняваше я това, че очите ѝ са истинско огледало на душата ѝ. Бяха сиви като дълбоко езеро и отразяваха всяко нейно чувство. Знаеше, че не може да скрие мислите си; всеки можеше да ги отгатне по очите ѝ.

Беше на четиринадесет, когато за първи път видя баща си с любовница. Заедно с две други момичета бяха избягали от училище в Бостън и трите отишли да пазаруват и да пият чай в Риц-Карлтън. Баща ѝ беше с една хубава млада жена с тъмна коса и светла кожа. Той държеше ръката ѝ под масата. Шенън бе усетила как бузите ѝ пламнаха. Те не я бяха забелязали, погълнати един от друг. Докато ги

гледаше, баща ѝ нежно прокара пръст по бузата на момичето. Докосна пълните ѝ устни и тя целуна ръката му, като я притисна за миг. Шенън се беше извърнала и побягнала, последвана от приятелките си. „Няма нищо страшно,“ бяха я успокоявали те, „всички мъже го правят“.

След това баща ѝ усети, че нещо не е наред, защото тя не го поглеждаше в очите, и накрая му каза какво е видяла. Той ядосано закричи напред-назад по килимчето в библиотеката на апартамента на Пето Авеню.

После я погледна умолително. „Смятах да ти кажа, че си прекалено малка, за да разбереш тези неща. Но очевидно не си толкова малка. Разбрала си това, което си видяла.“ Той сви рамене. „Няма да те моля за прошка, защото си ми дъщеря, а не жена. Но и не мога да ти кажа, че всичко е наред, защото не е. Мога само да те помоля да се опиташ да забравиш и да се надявам, че някой ден, когато пораснеш и помъдрееш, ще ми простиш. И запомни едно, дъще. *Никога не се доверявай на мъжете.*“

Партито продължаваше и Шенън отново танцуваше с Уил, когато видя, че баща ѝ напуска мястото, където се беше усамотил от тълпата. Погледите им се срещнаха и уморената бръчка от челото му изчезна, докато си пробиваше път към нея.

— Ще танцуваш ли със стария си татко? — попита той. Погледът му преливаше от любов, когато я взе в прегръдките си, тъничка и неуловима като бриза.

— Благодаря за чудесното парти, татко — промълви Шенън, отпуснала глава на гърдите му.

Той въздъхна със съжаление:

— Винаги съм искал най-доброто за теб, още от деня, в който се роди — поколеба се, после тъжно каза: — Знам, че не се застоявах много край теб, докато растеше. — Той безпомощно сви широките си рамене: — Толкова неща пропуснах. Все бях прекалено зает да преследвам мечтата си. Но имах нужда от това, Шенън. Отначало трябваше да осмисля съществуването ни след смъртта на майка ти, а после ей така. Обичах работата си, парите бяха допълнителен стимул. Но понякога жертвах теб.

Тя го прегърна буйно.

— Не, татко, не си ме жертвал, наистина. Винаги беше край мен, когато имаше нещо сериозно. Помниш ли, когато паднах от понито и

получих сътресение? Щом се събудих в болницата, ти ми държеше ръката. Ами когато пях и танцувах ужасно в училищната пиеса? Ти седеше на първия ред и ръкопляскаше като луд. И всяка сутрин на Коледа и на онези скучни ваканции с големите.

Той направи гримаса и тя се разсмя.

— Ти ще ме заведеш и до олтара. — Нежно притисна глава към широкото му рамо и усети гладката материя на сакото му под бузата си. Когато баща ѝ я прегръщаше, винаги се чувстваше в безопасност от света.

Някой го потупа по рамото. Един хубав младеж му се усмихна и каза:

— Не може да я запазите цялата вечер само за себе си, господин Кийфи. Няма ли да я отстъпите за малко и на другите?

Боб се отдръпна, погледа за момент как младежът я завъртя на дансинга, после излезе от покритата площ. Гледаше младата си дъщеря, толкова щастлива и безгрижна, толкова свободна в своя свят. Късата ѝ пола се въртеше, а дългата ѝ коса се вееше като весело, смело, медночервено знаме. После се обърна и остави безгрижния свят зад гърба си, като се запъти сам и незабелязан към мястото, където кадифеното нощно небе се сливаше със сребърните води на езерото.

ГЛАВА 5

Късно на следващата сутрин Шенън бавно се разбуди. Тя протегна ръце над главата си като мързелива котка и прокара пръсти през рошавата си медночервена коса. Споменът за предишната вечер я накара да се усмихне. Искаше ѝ се партито да се повтори отново.

Засмя се при мисълта за това как всички бяха танцували рил^[1] с шикозните си дрехи и как мъжете бяха смъкнали официалните си сака, когато ритъмът се бе ускорил и те се бяха уморили. Всички утоляваха жаждата си с леденостудено шампанско и танцуваха до зори, макар че „дядковците“, както ги наричаха приятелите ѝ, отдавна се бяха разотишли по стаите си.

Отпусна се на възглавниците и потъна в размисъл за новия си годеник Уил, като си повтаряше, че той е най-добрият, най-хубавият, най-очарователният младеж, когото изобщо е срещала. С изключение на баща ѝ, разбира се, защото Големият Боб Кийфи беше човек от особена класа, когато ставаше дума за чар, вид и доброта.

Затвори очи и си представи как върви по прохода в църквата, облегната на ръката на баща си и загърната в бяло облаче от коприни и дантели, а Уил я чака пред олтара с познатия израз на любов в очите, и въздъхна от удоволствие.

Наметна се с един халат и мързеливо слезе долу, изпълнена с радостно чувство на задоволство. Прислужниците бяха работили цяла нощ и къщата беше безупречно чиста. На масите и по шкафове имаше свежи цветя и липсваше какъвто и да било намек за цигарения дим от предишната вечер. Никой не би познал, че изобщо е имало парти, ако не беше раираното зелено-бяло платнище, все още разпънато над поляната.

В кафе машината на мраморния плот в стаята за закуска кипеше прясно кафе и тя си наля една чаша, с чувство на вина прибави лъжичка захар и започна да го пие доволно. През прозореца забеляза Уил на тенис корта. Предположи, че той играе с местния професионалист и възкликна от възхищение пред куража му.

Взе кафето си, отиде до кабинета на баща си и почука на вратата. Отговор не последва и тя надникна вътре. Тази стая се отличаваше от останалата част на къщата: беше малка и разхвърляна и Шенън се усмихна; личността на баща ѝ беше оставила своя отпечатък в кабинета му.

Големият Боб Кийфи в никакъв случай не можеше да се нарече „подреден“. Той разхвърляше вещите си навсякъде, където му паднеше. Старомодното му бюро с плъзгаща се повърхност беше затрупано с хартия, шкафовете пълни с архитектурни планове, масичката покрита с чертежи, а двата смачкани фотьойла от червена кожа не се виждаха под папките. На стените висяха две от любимите картини от колекцията му на ирландски художници: един ранен портрет на Орпец, на който беше изобразена бледа червенокоса жена с розова сатенена рокля, за която той казваше, че му напомняла първата му жена; и един грозен пейзаж от Йейтс, който само той харесваше.

На бюрото му имаше евтина рамка, пълна със снимки на Шенън през различните години, а на стената беше закачено онова, което той наричаше най-голямото си съкровище и постижение — сложената в рамка диплома на Шенън от Харвард. „Сега съм сигурен, че няма да умреш от глад“, беше ѝ казал със смях на помпозното празненство в ресторанта „Лок Обер“ след церемонията по връчването на дипломите. „Моето момиче има както красота, така и мозък.“

Телефонът иззвъня, раздирайки мирната тишина, и Шенън го вдигна веднага. Беше партньорът на баща ѝ Брад Джефрис и ѝ се стори, че се изненада, когато чу гласа ѝ.

— Обаждам се само да благодаря — каза той бързо. — Партието беше страхотно, Шенън.

Шенън познаваше Брад откакто се помнеше. Двамата с жена му бяха присъствали на партието предната вечер, макар че тя не ги беше видяла да танцуват, и сега си припомни, че май никой от двамата не се забавляваше особено.

Другият партньор на баща ѝ, красавецът Джек Уекслър, също беше там с най-нашумялата напоследък нийоркска манекенка под ръка, но май и той не беше танцувал много.

Надраска набързо една бележка на баща си, в която го молеше да се обади на Брад, прибави: „Обичам те, татко, и ти благодаря,“ и се подписа със завъртулка. След това тръгна да търси мащехата си.

Обаче Бъфи също не беше в стаята си. Спалнята ѝ с бяло-сините тапети и шумолящи сини завеси от тафта беше празна. Нямаше никой и в огромната ѝ гардеробна с редици добре подредени шкафове, нито в банята със светли плочки, и когато накрая Шенън откри прислужницата, тя ѝ каза, че мащехата ѝ е отишла рано сутринта в града.

Върна се в стаята си, облече бански и шорти и тръгна към тенис корта да намери Уил.

Шенън с изненада видя кой е партньорът му по игра. Не беше клубният професионалист, а Джонас Бренън. Извинете, поправи тя самата себе си с усмивка, имах предвид Джонас К. Бренън. Или Джей Кей, както той предпочиташе да го наричат.

Джей Кей бе протеже на баща ѝ, въвел го в бизнеса направо от някакъв забутан южняшки колеж. Младият Джонас се бе появил в офиса му, стиснал в ръце дипломата си и късичката си биография, и беше висял там три дни по ред, докато изнервената секретарка не го беше заплашила, че ще повика полицията. „Няма да си тръгна, преди да съм се срещнал с господин Кийфи“, бе казал той упорито и не беше отстъпил.

Накрая Боб го бе приел като награда за упоритостта му. Той беше разгледал документите и дипломата му и презрително ги беше захвърлил на бюрото си. Бе казал: „Голяма смелост се изисква да настоявате за среща с мен с тези данни.“

„По дяволите, сър, нямах никакъв избор“, сърдито беше извикал младежът. „Израснах в онова градче. Знаем, че е забутано, и колежът му е същият. Баба ми и дядо ми обработваха чужда земя на изполица, баща ми беше пияница, майка ми продаваше бира в местната кръчма, а също и себе си, когато беше в настроение. Какъв друг колеж да си позволя? Обаче това не е критерий за кадърността ми.“

Боб беше притихнал и го бе разгледал. Джонас беше среден на ръст, набит и як, с гладка кестенява коса и неспокойни, яростни кафяви очи зад очилата със златни рамки. Той си припомни себе си на тази възраст: беден и изпълнен с гняв и презрение. Едва ли се е различавал от това момче.

Това се беше случило преди десет години. Сега Дж. К. Бренън беше на тридесет и две години и нямаше нищо от бизнеса на Кийфи,

което да не му е известно. Той беше дясната ръка на Боб и Кийфи би му поверил дори живота си.

Не и Шенън обаче; тя се беше изсмяла, когато Дж. К. непохватно бе започнал да я ухажда. „Никога не бих отишла на любовна среща с човек на име Джонас“, беше казала тя заядливо и за неин ужас Дж. К. бе порумениял и рязко ѝ беше обърнал гръб. Оттогава той винаги странеше, а тя се бе засрамила от дребнавата си злоба и беше направила всичко възможно да го предразположи, когато пътищата им се пресичаха. Въпреки това и двамата се държаха на разстояние. Това беше положението и такова щеше да си остане. Той беше едно, а тя — съвсем друго, двамата бяха различни като огън и вода.

Небето бе облачно и сиво, а въздухът — неподвижен и влажен, Уил и Джонас се потяха.

— Добро утро, Джей Кей, — провикна се тя, докато Уил се навеждаше през мрежата, за да я целуне по бузата. — Сигурно двамата се чувствате страхотно тази сутрин.

— Както би могло да се очаква — каза сериозно Джей Кей и тя се разсмя. Той винаги приемаше нещата буквално.

— Хайде да поплуваме в езерото — обърна се тя към Уил. — Там сигурно подухва бриз. Ще се поохладиш. — Обърна се с усмивка към Джонас. — Разбира се, ти също, Джей Кей.

Той сви рамене, а добре избръснатото му лице почервения.

— Благодаря, но предполагам, че трябва да обсъдите много неща. В края на краищата не сте се виждали поне няколко часа. — Той се извърна рязко и се запъти към къщата.

Шенън въздъхна и каза раздражено:

— Защо винаги се държи толкова непохватно? Кара всички да се чувстват неудобно. Освен татко.

— Въпреки това е хитро копеле — каза Уил, като събличаше фланелката си. — Хайде да скачаме в езерото. Имам нужда от прохлада.

Пътеката към езерото беше оградена с чинари, повод за гордост и радост на Боб, защото му напомняха за Прованс и за един пейзаж от Ван Гог, който висеше в офиса му в центъра „Кийфи“ в Манхатън.

„Всеки път, когато погледна тази картина, целият свят ми се струва по-светъл, беше казал той на Шенън. Имах го на пощенска картичка и го бях закачил на стената си в колежа. Никога не съм си

представял, че бих могъл да го притежавам. Мислех си само, че може би един ден ще ми се удаде да го видя в музея. А сега виси на стената в офиса ми. Това е смисълът на успеха за мен, дъще. Възможността да осъществяваш мечтите си.“

Но този ден влажността беше накарала комарите да излязат и Уил и Шенън хукнаха с радостни писъци по сенчестата пътека, като размахваха диво ръце над главите си.

— Виж! — възкликна Шенън, като се взираше в орнаментираната дървена беседка, надвесена над водата на петдесетина метра от тях край брега. — Там има някой. Още е с официален костюм! — Тя се засмя. — Сигурно така и не е стигнал до дома си.

Те се отправиха към беседката, хванати за ръце, като се смееха като деца на находката си. Когато се приближиха и видяха осребрената коса и широките рамене, Шенън за миг се спря объркана. Тя изтича стресната към беседката, но внезапно спря на стълбите и стисна дървените перила. Ръката ѝ се плъзна към устата, за да заглуши вика, който така и не дойде. Очите ѝ станаха кръгли от ужас и ѝ притъмня. На пода лежеше пистолет. Бялото официално сако на баща ѝ беше цялото изцапано с кръв, а черепът му бе пръснат от куршума. Боб Кийфи беше мъртъв.

[1] Рил — ирландски танц — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Малкият местен съд, където след седмица се проведе разследването, беше пълен с репортери. Телевизионните камери чакаха отвън, но Бъфи, красива и измъчена с черния си костюм и широкопола черна шапка, извърна глава. Шенън, облечена с черна ленена блуза и пола и с тъмни очила, за да скрие зачервените си от плач очи, се разтрепери, когато съдебният лекар започна да коментира нараняванията на баща ѝ и обстоятелствата, при които е настъпила смъртта му.

Лекарят каза, че звездообразното разкъсване покрай входната рана е било причинено от газовете на изстрела, което доказвало, че е стреляно от упор. Като вземаше предвид затрудненията му в бизнеса, съдебният лекар заключи, че Робърт Кийфи се е самоубил. Той обяви, че причината за смъртта е самоубийство.

— Това не е вярно! — буйно извика Шенън. — Това не е вярно. Баща ми никога не би се самоубил. Никога, никога. Вие не разбирате... не го познавате като мен. Той просто... просто не би ме изоставил по този начин...

Бъфи я стисна за ръката, за да я накара да млъкне.

— Млъкни, Шенън — студено прошепна тя. — Човекът просто си върши работата. А ти само даваш материал за скандалните статии.

Хиацинтовите ѝ очи наредиха на Шенън да я следва, когато излизаше от залата, без да поглежда нито наляво, нито надясно. Изразът ѝ беше хладен и спокоен, но отвътре тя кипеше от яд срещу Боб Кийфи, който беше вкарал доброто ѝ име и репутацията ѝ в жълтата преса и я бе изоставил да оправя кашата. Защото всичко това несъмнено беше каша.

Истината беше излязла наяве още на следващия ден след смъртта му. Затрудненията в бизнеса му. Носеха се слухове, че банките ще започнат да събират огромните си заеми; говореше се, че Кийфи е просрочил изплащането им; имаше голям спад в търговията с недвижими имоти; бяха загубили доверие в сделките му. „Той стана

прекалено голям дори за самия себе си“, крещяха вестникарските заглавия с дебели черни букви.

Боб Кийфи беше погребан на следващия ден след разследването. Бъфи бе възпльщение на идеалната вдовица, красива с черния си воал край гроба. Денят беше мрачен и дъждовен и Шенън отчаяно си мислеше, че дори Господ е изоставил баща ѝ в последния му час. Както съдът, така и гробището беше пълно с репортери и телевизионни камери, но церемонията бе семейна. Само Бъфи и Шенън. Никой друг нямаше право да присъства. Когато всичко свърши, двете с Бъфи безмълвно се върнаха вкъщи с лимузината.

Стъпките им кънтяха по черно-белите плочки в хола. Сякаш след като Големият Боб си бе отишъл, къщата беше съвсем празна.

Бъфи захвърли шапката и ръкавиците си на едно красиво кресло от френския Прованс и закрачи към малката дневна. Шенън я последва, като си мислеше, че макар Бъфи да бе живяла с баща ѝ шестнадесет години, тя нямаше представа какво наистина изпитва тази жена след смъртта му.

В камината гореше огън и Бъфи застана пред него. Тя се облегна на мраморния комин, като се разглеждаше в красивото венецианско огледало.

— Боже мой, изглеждам ужасно — каза тя с отвращение, като докосна внимателно тънките бръчици под очите си. — Нищо чудно, като се има предвид какви проблеми ми създаде баща ти. И това още не е свършило. О, не, то ще трае дълго време.

Шенън седна на крайчеца на един скърцащ пъстър диван със силно стиснати ръце и загрижено впери поглед в нея.

— Трябваше да го усетя още когато го срещнах — каза яростно Бъфи. — Хората ме предупреждаваха. Обаче аз не им обръщах внимание. „Някакъв забогатял ирландец“, казваха всички, „стой си при хората от твоята черга, Бъфи. Не се занимавай с такива като него.“ Но бях глупава, възхищавах се на духа му. Харесваше ми, че е спечелил парите си, а не ги е наследил. Трябваше да знам, че „както дошло, така си и отишло“ — тя се обърна и се втренчи в Шенън, хиацинтовите ѝ очи святкаха гневно. — По дяволите, той е виновен за всичко.

Шенън нервно зарови пръсти в косата си.

— Но той не е виновен за смъртта си, Бъфи. Той не се е самоубил. Сигурна съм. Татко никога не би направил подобно нещо.

Той никога не би избягал от отговорност. Ако е имал проблеми с бизнеса, е щял да намери начин да ги реши.

— О, я не бъди толкова наивна и тъпа. Той не е имал друг изход — Бъфи се извърна от камината и се отпусна на един стол. Шенън я гледеше разтревожено. Никога не я беше виждала в такова състояние; винаги бе толкова сдържана и държеше положението под контрол. Погледът на Бъфи беше тежък и лицето ѝ бе изопнато от гняв. Изведнъж се бе състарила и истинската възраст ѝ личеше.

— Вчера се срещнах с адвокатите — каза тя, като си взе цигара от една сребърна табакера и замислено я тръсна на масата, преди да я запали. Отпусна русата си глава на възглавничките и жадно вдъхна дима, загледана в тавана. Макар че говореше, забеляза, че боята на гипсовите тавани трябва да се поднови. Тя сви рамене. Това вече не беше нейна грижа. — Всичко трябва да се продаде — каза тя рязко. — Тази къща, апартаментът, антиките, картините. Адвокатите са работили денонощно, за да се опитат да спасят нещичко лично за нас, но всичко ще трябва да се продаде, за да се върнат парите на банките и на кредиторите. — Тя се обърна към Шенън. Светлата ѝ коса блестеше в светлината на лампата, докато тръскаше пепелта от цигарата си с идеално поддържан нокът. Гласът ѝ беше равен и спокоен, сякаш обсъждаше с готвачката менюто за следващото парти.

Шенън я гледеше безмълвно, докато тя продължаваше:

— Слава богу, че проявих достатъчно разум да се предпазя с брачния си договор. Поне това не могат да ми вземат — каза тя и в гласа ѝ прозвуча задоволство. — И бижутата, разбира се. Те винаги са били моя собственост.

Шенън знаеше всичко за брачния договор, баща ѝ винаги го беше смятал за хубава шега. С по един милион всяка година плюс първия милион и всичко в изгодни инвестиции, Бъфи сигурно имаше вече доста над петдесет милиона, а също и бижута за още няколко. Бъфи беше много богата жена.

Прислужницата им донесе кафе и го сложи на малката масичка до господарката си. Бъфи взе сребърния чайник и напълни две чашки, после подаде едната на Шенън, която бързо я постави на пода до краката си. Ръцете ѝ още трепереха и тя имаше усещането, че в душата ѝ, там, където по-рано имаше сърдечност, топлина и любов, е зейнала огромна празнота. Седеше с жената, която от шестнадесет години ѝ

беше мащеха. Жена на баща ѝ. И тази жена говореше, сякаш съвместният им живот възлизаше на куп долари.

— Ще имаш предостатъчно пари, Бъфи — каза тя разтревожено. — Би могла дори да откупиш тази къща и апартаментите и тогава всичко ще си остане постарому.

Бъфи се засмя тихо, пресекливо и невесело.

— Шенън, няма ли да осъзнаеш, че всичко се е променило? Баща ти е мъртъв. Бизнесът му се е провалил и той ни остави да събираме останките. Е, аз нямам намерение да се занимавам с това. Утре заминавам за Барбадос. Ще остана там с Джанет Росмор, докато нещата не отзвучат. След това може би ще успея да започна живота си отново.

— А какво ще стане с мен? — още щом го каза, на Шенън ѝ се прииска да не го беше изричала. Детинските ѝ думи увиснаха в тишината между тях и мащехата ѝ извърна глава, за да избегне погледа на разтревожените ѝ сиви очи.

Бъфи сви рамене, деликатното движение едва раздвижи слабото ѝ тяло.

— Мисля, че това вече не ме засяга, Шенън. В края на краищата ти си голямо, пораснало момиче. Трябва да си ми благодарна за това, което направих за теб. Грижих се за теб, докато беше в училище и в колежа. Постарах се да се запознаеш с подходящи хора. А сега, след като си сгодена за Уил, смятам че той отговаря за теб. — Тя се изправи и опъна полата си. — Честно казано, Шенън — произнесе тя и в гласа ѝ отново прозвуча гняв, — баща ти се оказа дребен крадец. След всичко, което ми причини, не искам да имам нищо общо със семейство Кийфи. Никога вече.

Тя яростно загаси цигарата си в големия кристален пепелник, завъртя се и бързо се отправи към вратата. Шенън беше като зашеметена. Проследи я с поглед, но Бъфи не се обърна назад.

— Отивам да си събера багажа — извика тя през рамо и гласът ѝ заглъхна, докато се отдалечаваше, а високите ѝ токчета тракаха по мраморните плочи в хола. — Предлагам ти да направиш същото, Шенън. Съдебният пристав ще дойде преди да си се усетила.

Шенън я гледаше без да разбира. Дори когато се съвзе; ароматът на цигари „Голоаз Блонд“, примесен с този на парфюм „Шалимар“,

остана. И макар че Бъфи още не си беше отишла наистина, Шенън разбра, че нея все едно я няма. Тя беше съвсем сама.

ГЛАВА 7

Шейсет и четиригодишният Брад Джефрис от седемнадесет години беше партньор на Боб и президент на „Кийфи Холдингс“. Той беше започнал като надзирател по строежите и сам си беше пробил път.

Той говореше пред събранието на представителите на пет от основните американски банки и на четири международни. Изкашля се и нервно си оправи вратовръзката. После започна да върти в ръцете си очилата за четене и прочете предварително подготвеното изложение, с което молеше да дадат на „Кийфи Холдингс“ известно време, за да разплете обърканата корпоративна и финансова мрежа, която беше оставил след себе си Боб Кийфи, преди да си поискат обратно заемите и да се свържат с ФБР.

— Позволете на нас, останалите партньори, които наследихме тази бъркотия, да направим всичко, на което сме способни, за да върнем парите ви, господо — каза той в заключение и с очакване зараглежда безизразните лица на зрителите си.

По лицето на Джей Кей премина иронична усмивка. Брад изглеждаше като олицетворение на вината. Макар че, доколкото му беше известно, старият глупак нямаше никакви прегрешения, ама съвсем никакви. Сега беше ред на Джек Уекслър. Джек беше архитект, четиридесет и петгодишен ерген, който притежаваше привлекателност като тази на Дик Трейси — зализан и с яка челюст, осъзнаващ собствената си важност, талантлив и любимец на жените. Той беше проектирал за Боб няколко сгради, които спечелиха награди, и му бе партньор от десет години. Сега Джей Кей го гледаше как се моли да го финансира, за да довърши „Кийфи Тауър“.

— Поверете ми тази сграда, господо — казваше Уекслър, — и ви обещавам да се вместя в планираната сума. Както ви е известно, горните двадесет етажа с офиси предварително са наети от застрахователната компания „Евро Насионал“ за нов централен офис, а седемдесет процента от останалата част на сградата са договорени,

включително и галерията с магазините. Ако не спазим предвидения краен срок, тези фирми имат право да анулират договорите и да изискат парите си. Вие знаете също, че тези пари възлизат на много голяма сума — в този момент ние нямаме толкова пари.

Той не каза „благодарение на онова гадно копеле Боб Кийфи“, но ядосаният израз на лицето му показва какво мисли.

— Ако развалите сделката сега, „Кийфи Холдингс“ ще изгуби вложенията си в строежа на „Кийфи Тауър“, до последния цент, а вие, господа, ще останете без пари. Естествено, можете да вземете сградата и да я продадете, но ще видите доста зор. Полузавършен сто двадесет и пететажен небостъргач, за който всички знаят, че бъка от проблеми, няма да е лесен за продаване в днешната нестабилна икономическа обстановка. Моля ви за време, господа, за да получим всички ние шанс да си върнем парите. Ако откажете да ни подкрепите, до един ще загубим всичко, защото „Кийфи Холдингс“ не разполага нито с цент, за да изплати заплатите на строителните работници следващата седмица.

Джей Кей наблюдаваше безизразните лица на bankerите, докато си водеха бележки в жълтите си официални тефтери. Сега беше негов ред. Той си оправи сакото и огледа заповеднически хората на масата, като се наслаждаваше на усещането за власт, докато те се взираха в него и го чакаха да им каже как да си получат парите обратно.

— Господа — каза той с равния, уверен тон, който беше възприел от шефа си. — Боб Кийфи ми беше приятел и наставник. Дойдох при него още като момче, направо от колежа, и всичко, което знам за бизнеса, го научих от него. Но той не можа да ме научи на нищо за финансите, защото те бяха слабата му страна. Всички знаят, че на Боб му харесваше богатия живот. Това е разбираемо, защото и той като мен произлизаше от бедно семейство. Сам си е проправил път в живота и бързо е постигнал успех, защото беше умен и дяволски го биваше в това, което вършеше. Построи внушителни жилищни и административни сгради; даваше на хората това, от което се нуждаеха и то на приемлива цена, а това винаги е крайъгълен камък за всеки бизнес. Но Боб притежаваше също чудесно ирландско красноречие и умееше да обясни какво иска и защо е напълно справедливо да го получи, и за половин час караше хората да повярват и в най-невероятните му планове. Мисля, че всички ние станахме жертва на красноречието му, господа, а накрая и самият Боб си повярва. Мечтите

му се разраснаха неимоверно, но когато ги споделяше с вас, вие му вярвахте, защото никога по-рано не беше грешил. Беше доказвал правотата си много пъти. Имаше успех. Или поне така изглеждаше, защото дори ние, неговите партньори в бизнеса, които бяхме най-близко до него, научавахме само онова, което той решаваше да ни каже. Всъщност Боб Кийфи беше от хората, които никога не казват на дясната си ръка какво прави лявата. Грандиозните му проекти ставаха все по-големи, заемите му също растяха. Накрая беше принуден да прибегне до измама, за да прикрие следите и дълговете си. Боб ви предложи акции и облигации като гаранция, но въз основа на устните ви споразумения никой не го е молил да покаже тези акции и облигации. Предполагаше се, че те се намират в сейфа на „Кийфи Холдингс“ и че вие ще ги изискате при необходимост. Сега знаейки, че в действителност той е разполагал с акции на половината стойност от онези деветстотин милиона долара две години преди да ги предложи като гаранция. Те са принадлежали на „Кийфи Холдингс“ и той е имал правото да ги продаде, но е трябвало да ни уведоми. И несъмнено не е имал право да предлага нещо, което вече не е притежавал. — Той погледна бележките си. — Петдесет милиона на Швейцария, двеста милиона на френски банки, сто милиона на английски банки и много повече на американските. На пръв поглед това са били железни заеми; нищо не би могло да се обърка, а дори това да се случи, парите ви са били сигурни. Но Боб Кийфи ви е взел парите и ги е вложил в дузина различни проекти, а също и в джобовете си. Ежемесечните събрания на компанията, на които присъствахме Джефрис, Уекслър и аз в качеството си на секретар на фирмата, и на които обсъждахме текущата работа, бъдещите проекти, а също и финансирането им, са документирани до минута и са подписани от нас с Боб. Той беше старомоден човек и пазеше много информация в главата си. Често бяхме объркани, но през последните няколко години той изобщо не отговаряше на въпросите ни. Имаше твърде много проекти, за които нищо не знаехме, и той сам се занимаваше с тях. Господа, Боб Кийфи беше авантюрист. Обичаше показността. Харесваше му ролята на важна обществена фигура. Харесваше признанието, уважението и блясъка. Така си връщаше за трудния си живот като сирак, когато е трябвало да постига всичко с много усилия. Той обичаше музиката, изкуството и красивите жени, а всички тези неща струват пари. И той

ги пилееше, без да се скъпи. Ако не беше любовта му към изкуството, тази бъркотия може би никога нямаше да излезе наяве, или поне щеше да остане в тайна още няколко години и аз искрено вярвам, че самият Боб е смятал, че може да оправи нещата. Че един ден ще спре да краде от Питър, за да плати на Пол, че този нов небостъргач, а после и следващият ще се продадат за толкова милиони, че да покрият дълговете му и той отново ще може да спи нощем. Обаче Боб мечтаеше да закачи в новата сграда „Кийфи тауър“ втора картина на Ван Гог. Тя, както и предишната, щеше да бъде материален символ, на сбъднатите му мечти.

Всички го гледаха: те знаеха, че Боб Кийфи е предложил шестнайсет милиона долара за „Градината на Асилъм“ на Ван Гог, която е била нарисувана в Сен Реми, „Кийфи Тауър“ беше лебедовата песен в кариерата му. Той беше мечтал светът да види докъде е стигнал от нулата. Беше мечтал да му покаже колко са богати и могъщи той и фирмата му и колко великолепна ще бъде сградата „Кийфи Тауър“ на Парк Авеню с прочутата картина на Ван Гог в залата.

„Всеки турист — всеки човек — в Ню Йорк ще минава през залата на «Кийфи Тауър» само за да види тази картина на Ван Гог“, им беше казал той. „И всички те ще се отбиват да изпият по едно кафе в кафенето, или по някоя чашка в бара, или за да си купят някоя книга или шал, или пък някое бижу в бутиците. Тази картина ще донесе стотици пъти повече приходи, отколкото струва. И ще прослави името Кийфи по целия свят. Ще видите, че преди да сте разбрали какво става, вече ще строим подобни сгради в Сидни, Токио, Хонконг. Тази е само първата от многото.“

Картината на Ван Гог, символ на младежките мечти на Кийфи, беше довела до провала му. Банките изведнъж започнаха да проявяват предпазливост и вече не бързаха да му дават заеми. Една след друга всички му бяха отказали. Кредитът му беше свършил. Неизвестно откъде се разнесе новината, че Кийфи има проблеми, доверието към компаниите му се изпари и „Кийфи Холдингс“ закъса. Поради драматичния спад в цените на акциите изпадналите в паника банкери бяха поискали още гаранции, които да покрият загубите. Боб им беше запушил устата за няколко седмици с увещания от рода на това, че „всичко това е грешка“ и че той естествено разполага с тези пари и

всичко ще се оправи, ако само му дадат време да подреди нещата. Но не бяха последвали никакви гаранции. А после Боб Кийфи се беше самоубил.

— Колегите ми молят за още време — каза Джей Кей на bankerите, — но, честно казано, аз не мога да направя същото — той усети как учудените им погледи се обърнаха към него. — Боб Кийфи ни остави бъркотия за един милиард долара. Нямам представа какво е направил с всичките тези пари, но за човек като него, който обичаше пътуванията, показността, хазарта, властта на парите, нищо не беше прекалено голямо или прекалено скъпо. Знам, че плащаше стотици милиони над цената, за да купи местата за строеж, които непременно искаше, и всичко беше купено с взети назаем пари. — Той уморено сви рамене. — Не знаех нищо за частните сделки на Боб. Каквото и да е правил, го е пазил в тайна. Бях толкова близък с него в ежедневието, колкото и жена му. Мислех си, че познавам човека. Но съм грешил. Оказа се, че Боб Кийфи не е същият човек, за когото сме го смятали ние с вас. Той злоупотреби с нашето доверие, господа. И това е истината.

Докато седяше отново, той срещна смаяните погледи на другите двама партньори, а bankerите зашумоляха с листата си и започнаха да се съвещават. Всъщност нямаше какво повече да се каже. Джей Кей току-що беше потвърдил най-лошите им подозрения и те имаха само един изход. С „Кийфи Холдингс“ беше свършено.

Така и не се разбра как новината за това, че Дж. К. Бренън е натопил мъртвия си шеф на тайно събрание на bankerите на фирмата, е стигнала до вестниците, но едновременно с това се появи съобщението, че банките са наложили запор върху имуществото. След това всеки, който имаше малко пари, можеше да участва в наддаването. ФБР беше замесено, а също и Комисията за контрол на финансите и всички документи на фирмата бяха иззети от главния офис за проверка.

Седмица по-късно, когато взе такси до центъра „Кийфи“ на „Юнайтед Нейшънс Плаца“, за да се срещне с партньорите си, Джей Кей си мислеше за обърканото, бледо, тъжно лице на Шенън Кийфи по време на разследването. Застрахователната компания на Кийфи отказваше да изплати полицата, с която той беше застраховал живота си за двадесет и пет милиона долара в полза на дъщеря си, поради

решението на съда, че се е самоубил. Тя нямаше да получи нищо. Колко жалко, помисли си той с въздишка, че в подобни случаи страдат невинните, но сега не можеше да ѝ помогне с нищо. Беше прекалено късно.

Уекслър и Джефрис бяха вече там, стояха до прозореца и се съвещаваха. Те виновно вдигнаха погледи, когато Джей Кей влезе в осем, точно на секундата, и бързо се разделиха, сякаш ги беше хванал, че заговорничат. Джей Кей се усмихна. Той захвърли сакото си на облегалката на канапето, нави ръкавите си и седна на стола на Боб.

— Е, господа — каза той, като склучи ръце и удобно се облегна на бюрото на Боб, сякаш то му принадлежеше. — Защо не ми кажете какво сте решили?

Уекслър погледна Джефрис, после сърдито каза:

— Нямах търпение да седнеш на неговия стол, нали?

Джей Кей се усмихна студено.

— За разлика от вас двамата аз поне дочаках да го погребат.

Брад попита с треперещ глас:

— Кажи ни истината, Джей Кей. Ти ли уби Боб?

Джей Кей се облегна назад и впери в тях безизразен поглед. Той склучи ръце на тила си и се протегна, а после въздъхна уморено:

— Защо пък аз? Какъв мотив имам да убивам човека, който ми помогна да се издигна в йерархията?

— За да седнеш на неговия стол — мрачно повтори Уекслър.

— Аз бях по-добре, докато Кийфи беше жив, и вие го знаете — той ги погледна. — Може би трябва да попитам дали ти, Джек, или ти, Брад, не сте убили любимия ни шеф. В края на краищата вие имате много по-сериозни мотиви от мен. — Той се ухили мрачно. — Боб, ти колко си откраднал от него за тия години? Десет, двадесет милиона? Или може би повече? Ти знаеше, че Боб е мечтател. Той те беше наел, за да следиш работата в офиса, докато той е навън и урежда поръчките и финансирането. А ти започна да крадеш от него още от първия ден и за тези седемнайсет години ръката ти все беше в меда. С разрастването на бизнеса твоите кражби също ставаха все по-големи. Добре, че Боб така и не научи за онази тайна скъпа ферма с коне в Кентъки, нали, Брад? Хубавите, скъпи, породисти коне от Англия сред онази красива природа, с красива и скъпа млада гледачка, която да се грижи за тях. Дори мисис Джефрис не знаеше за нея, нали, Брад?

Брад се отдръпна с преbledняло лице към канапето. Той си наля чаша уиски и безмълвно я изпи.

— Ами ти, Джек — каза Джей Кей с ледена усмивка. — Ти нямаш ли също толкова добър мотив да убиеш Големия Боб? От самото начало, когато започнах да работя при Боб, веднага се запитах как човек като тебе — архитект, който работи в „Кийфи Холдингс“ и сигурно изкарва добри пари, но не чак толкова добри — как човек като тебе е успял да поддържа такъв висок стандарт? Е, да, по-късно ти стана партньор, но по това време вече разполагаше с градската си къща на „Сътън Плейс“, с „Остън Мартина“ и с „Бентлито“. Вече си беше купил колекцията от картини; тя беше в различен стил от тази на Боб, защото вие бяхте хора с напълно различни вкусове. Но картоните на Уорхол и Роткоу се продават на търговете също толкова скъпо, колкото и тези на Ван Гог, така че твоята колекция можеше да се опре на неговата, що се отнася до цените. Ти свиваше от всичко: от доставките на мрамор от Италия до договорите за стоманените релси. Правеше пари от всяка част от строежите на Кийфи и подписваше договори не с онези фирми, които обещаваха да построят сградите най-евтино, нито дори с най-добрите строителни организации, а с онези, които ти бутаха най-много. Но дори при това положение на тебе все не ти стигаше с показния ти и скъп начин на живот. Едва отделяше по нещичко настрана. Може би си искал повече?

Той се отпусна назад и отново им се усмихна любезно.

— Аз знам всичките ви тайни. Мога да издам всеки един от вас или дори и двамата на ченгетата, на ФБР, на Комисията за контрол на финансовите злоупотреби или дори на данъчните служби. Само ми назовете някоя организация и аз мога да се обърна към нея.

Лицето на Уекслър беше посивяло под тена, който никога не избеляваше от лицето му.

— Няма да направиш подобно нещо — отсече той, като застана застрашително близо до бюрото.

— Може би няма. Зависи.

— От какво зависи? — попита уморено Брад Джефрис. — Прекалено съм стар за подобни игри, Джей Кей. Каж ми най-лошото. Да се смятам за мъртъв, така ли?

— Брад, Брад! Как можа да кажеш подобно нещо? Тук има само един мъртвец и ние го погребяхме миналата седмица. Дойдох само да

ви напомня, че трябва да бъдете лоялни към „Кийфи Холдингс“.

— Все още не разбирам защо каза онези неща за Боб на събранието с bankerите — сърдито се оплака Уекслър. — Можехме да ги накараме да ни дадат време, да завършим „Кийфи Тауър“ и да останем в бизнеса. Можехме да уредим тази сграда да се отдели от неразборията с акционерното дружество, ако само бяхме положили достатъчно усилия, ако се бяхме помолили достатъчно и ако се бяхме поизпотили достатъчно. Онези копелета искаха само да си получат парите обратно и съм сигурен, че щях да успея да ги изкарам от сградата. Тя поне беше стабилна собственост.

Джей Кей си закопча сакото и отиде до вратата.

— Грещиш, Джек — каза той любезно. — „Кийфи Холдингс“ вече не притежава „Кийфи Тауър“. Само седмица преди смъртта си Боб я продаде на някаква фирма от Лихтенщайн. На доста голяма загуба за компанията — той сви рамене. — Можеш да благодариш за тази сделка на шефа си, Уекслър. Боб никога не го е бивало особено в сделките и когато нещата тръгнаха зле, той просто изтъргува каквото можа.

— Но за колко я продаде? — попита смаяно Уекслър.

Джей Кей сви рамене.

— Какво значение има? Всичко отиде за най-настойчивите кредитори. И вече е свършено. Когато разпродадат останалото, банките сигурно ще получат половината от дължимото. Другите кредитори няма да вземат нищо. Служителите няма да получат дори пенсия, господата. Това се отнася и за вас, и за мен, а също и за дъщеря му, защото тези пари, които аз бях инвестирал изгодно и сигурно, отидоха при другите пари на Кийфи. Лично Боб ги прахоса малко по малко.

Той отвори вратата, за да си отиде, но се сети за нещо. Обърна се към тях и ги изгледа презрително.

— Между другото специалистите от Комисията за контрол на финансовите злоупотреби и данъчните служители в момента са в брокерската къща. Предадох им всички документи. Можете само да се надявате, че не съм си водил специални бележки за личните ви дребни сделки. Довиждане, господата. Приятен ден.

ГЛАВА 8

Шенън тъжно крачеше в осемнайсетстайния апартамент с изглед към Сентрал Парк. Стаите бяха голи, красивите антични мебели и украшения бяха изнесени. Малките месингови лампички се поклащаха над празните места, където бяха висели любимите картини на баща ѝ — ценните творби на Сикърт и Констабъл, на Пикасо и Моне. Паркетът беше издраскан от краката на хамалите, а скъпите копринени завеси, които скоро щяха да бъдат свалени от дизайнера по интериора, за да обзаведе апартамента наново за следващия собственик, все още безнадеждно се вееха на прозорците.

Тя отвори вратата на старата си стая и я погледна за последен път. През по-голямата част от живота си беше живяла в този апартамент. Беше израснала в тази стая, чиято мебелировка се беше променяла от детските розови и пъстри цветове в черно и сребристо по време на юношеството ѝ, а след това в обикновено бяло със стар американски юрган в стил „пачуърк“^[1].

Единствените вещи, които тя можеше да нарече своя собственост, бяха евтините картини, купени от самата нея, голямата къща на куклите, старите ѝ играчки, книгите и дрехите ѝ и няколко украшения.

Никога не си беше падала особено по бижутата и предпочиташе модерните евтини украшения пред истинските диаманти и перлите. Но имаше една чудесна огърлица. Баща ѝ и я бе дал, когато беше осемгодишна, в деня на сватбата им е Бъфи. Тя си спомняше как я беше разглеждала, смаяна от красивия наниз диаманти, образуващ сложна плетеница.

— Виж как блести, татко — беше казала тя очарована.

— Не блести дори и наполовина толкова силно, колкото очите ти, малка радост — беше отговорил той. — Трябва да я пазиш. Това е семейна скъпоценност. — После я беше грабнал в прегръдките си и я бе занесъл да помага при нарязването на сватбения кейк.

Освен това, тя имаше, разбира се, и годежния пръстен на Уил. Бяха купили изящния квадратен трикаратов диамант от Картие. Беше го разгледала с притеснение, защото знаеше, че струва повече, отколкото Уил можеше да си позволи. Той все още беше само студент по право. Баща му бе адвокат и тя знаеше, че семейството им е заможно, но в сравнение с възможностите на собствения ѝ баща не бяха богати.

— Парите на семейството ти са онзи материал, от който са направени мечтите — ѝ беше казал Уил с възторг. — Шенън, аз никога няма да бъда богат като баща ти.

— Няма значение — беше отвърнала безгрижно тя. — Аз ще имам достатъчно и за двамата.

Тя бързо затвори външната врата и последното щракване сякаш я отдели от спомените за досегашния ѝ живот. Докато луксозният асансьор безшумно я носеше надолу, трябваше да прехапе устните си, за да не заплаче.

Познаваше портиера от дете. Той я чакаше, за да се сбогува с нея.

— Никога няма да го забравя, мис Шенън — каза той, като ѝ стисна ръцете. Обруленото му червендалесто лице внезапно се сгърчи и в избелелите му сини очи се появиха сълзи. — Той беше добър човек. Беше много добър и няма да оставя никой да каже обратното за него пред мене. Всичко хубаво, мис.

Шенън му стисна ръката и бързо си тръгна. Тя се качи в малкия микробус, който беше купила на старо, след като бе продала любимия си черен „Мерцедес 500SL“ и потегли извън града в поройния дъжд.

Мебелите в къщата на Лонг Айлънд още не бяха изнесени, макар че картините и най-хубавите украшения вече бяха изпратени в „Сотби“, за да бъдат разпродадени поотделно.

Докато се приближаваше, Шенън видя, че на голямата поляна е разпъната шатра за търга, и сърцето ѝ подскочи при спомена за навеса на партито по случай рождения ѝ ден само преди няколко седмици. Служителите обикаляха по къщата и слагаха лепенки на масите, столовете и пепелниците, за които очакваха невероятни приходи, само защото са принадлежали на Големия Боб Кийфи. Къщата се продаваше за петнадесет милиона долара, но адвокатите бяга казали на Шенън, че това е капка в морето от дългове на „Кийфи Холдингс“.

„Но как стана всичко това?“ беше попитала тя Брад Джефрис. „Татко винаги е бил толкова добър бизнесмен. Как е могъл да стигне до тук?“

„И аз бих искал да знам“, нервно бе отговорил Брад. „Винаги съм се смятал за опора на Боб. Щом започваше да крои грандиозни планове, аз трябваше да му помагам да слезе на земята. Но не ми беше казал нищо за това, Шенън.“ Той бе свил рамене. „Аз никога не проверявах счетоводните книги. От къде на къде да го правя? Нали счетоводителите са за това.“

Джек Уекслър се държеше по същия начин. Когато беше дошъл да я види, той изглеждаше жалък и изнервен. „Не ме бива в тия работи, Шенън“, беше казал той набързо. „Знаеш, че това ме засяга. Кълна се, че ми се ще да можем да направя нещо. Обаче не знаех. Никой от нас не знаеше как той се оправя с нещата. Ако бях проектирал новия небостъргач, можем да контролирам развоя на събитията. Но Боб не искаше да го проектирам“, горчиво бе казал той. „Той искаше някой известен архитект. Боб не искаше да знае колко ще му излезе, той просто искаше «най-доброто» и изглежда е вземал заеми от къде ли не, за да финансира проекта. Сега сградата е там, на Парк Авеню, наполовина завършена, стърчи в небето като болен пръст. Ама че паметник! Исусе!“ Той бе простенал и се бе хванал за главата. „Съжалявам, Шенън. Ако мога да направя нещо за теб, нали знаеш, ако ти трябва пари... и каквото и да е. Само ми кажи.“

„Ще ти кажа, Джек“, бе обещала тя, макар че, разбира се, никога не би го направила. Според нея те бяха изменили на баща ѝ и сега стоварваха цялата вина върху него. Никога не би приела пари от тези предатели.

За нейно учудване Джей Кей се оказа най-голям източник на сила. „Баща ти ми даде всичко, което имам“, беше казал той простичко. „Сега мога да си върна дълга. Ако мога да направя нещо за теб, ако ти трябва нещо, ще го имаш.“ Той се беше поколебал, втренчил поглед в краката си, а слабото му, бледо лице бе почервеняло. Беше повъртял очилата със златни рамки в ръцете си и бе казал: „Изглежда нелепо да кажа това на дъщерята на Боб Кийфи, но ако ти трябва пари, можеш да разчиташ на мен.“ Припряно беше извадил от джоба си чековата си книжка. „Назови някаква сума“, бързо беше казал

той, изчервен още повече. „Каквато и да е. Десет хиляди. Двайсет. Петдесет. Колкото искаш, Шенън. Твои са.“

Но тя, естествено, беше отказала и на Джей Кей и му бе заявила гордо, че има достатъчно, за да преживее, че ще си намери работа, а и така или иначе скоро ще се омъжи.

А когато Бъфи си отиде и Уил се върна в Йейл, именно Джей Кей ѝ помогна да си събере нещата. Именно Джей Кей уреди продажбата на къщите и на вещите със „Сотби“. И пак Джей Кей лично се погрижи за опаковането и описването на колекцията от картини на баща ѝ.

Сега той я чакаше в хола и лицето му светна, когато я видя.

— Притеснявах се за теб — каза той, като си гледаше часовника. — Вече минава два, а ти каза, че ще се върнеш до обяд.

— Говориш също като бавачката ми. — Тя успя да се усмихне. — Имаше задръстване, валеше... обикновената манхатънска история.

— Чудех се дали ще имаш време да прегледаш този опис? — Той ѝ подаде обезкуражаващо дебело топче хартия и тя погледна безпомощно първо листата, после пак него.

— Трябва ли да го преглеждам? Всичко това ми изглежда някак си безсмислено.

— Не, разбира се. Ако ми имаш доверие, аз ще се погрижа за това.

Тя го погледна любопитно и подозрително присви сивите си очи, защото ѝ хрумна нещо.

— Джей Кей, ти беше най-близкият човек на баща ми. Той винаги казваше, че знаеш всичко за него и за бизнеса му. Ако това е вярно, как е станало така, че не си знаел в какво се е забъркал?

— Той криеше някои неща от мен — отговори той и открито срещна погледа ѝ. — Финансите на компанията представляваха заплетена мрежа, а баща ти седеше по средата като паяк. Само той знаеше всички факти и как е изгубил контрол над всичко. Аз се безпокоях за някои неща, но не предполагах колко е лошо. Никога досега не беше правил подобно нещо и не подозирах нищо. Докато не стана ясно — банките си поискаха парите и така нататък. А тогава вече беше твърде късно. — Той я погледна с отчаяние. — Повярвай ми, Шенън, ако имаше някакъв начин да се спаси положението, аз щях да го намеря.

— Разбира се, че щеше да намериш начин.

Тя тъжно се отдалечи и забеляза, че мокрите ѝ обувки оставят следи по плочките в хола. Бъфи би побесняла, ако видеше това. На сребърния поднос върху шкафа имаше няколко писма и тя ги взе без особен интерес. Тъжно си помисли колко неочаквано рядко беше звънял телефонът, откакто баща ѝ почина. И след първия официален поток от писма със съболезнования беше изненадващо колко малко хора я бяха търсили. Предполагаше, че всички те се страхуват да не се окажат белязани от скандала Кийфи.

Едното от писмата беше от банката, която я уведомяваше, че в сметката ѝ има точно три хиляди двеста четиридесет и шест долара и че при тях се съхранява нотариалният акт на нейно име за малката къща в Нантъкет.

Разпозна почерка на Уил на другото писмо и с усмивка го пъкна в джоба на якето си. За нея Уил беше единствената светлина на хоризонта.

Смяташе да закачи малкия фургон с всичките си вещи за микробуса и да замине за Ню Хейвън. Щеше да се премести да живее при Уил, а след това щеше да си намери работа в града. А следващата година, когато Уил се дипломираше, щяха да се оженят.

Стресна се от шума на тежки стъпки в къщата. Хамалите струпваха мебелите от различните стаи на едно място и къщата започна да ѝ се струва чужда. Тя се обърна и бързо мина през хола и през широкото стълбище, прекоси влажната поляна и се отправи по алеята с чинарите към езерото.

Валеше силно, денят беше сив и потискащ, но нейното място под голямата върба в края на езерото беше сухо и закътано. Още от дете винаги идваше тук, за да си ближе раните, и сега седна, както правеше винаги — със свити под брадичката колене и се обгърна с ръце в собствения си мек зелен свят. Ако погледнеш между надвисналите в плитката вода вейки, можеше да види беседката, където беше умрял баща ѝ, но вместо това се взираше нагоре в нежната плетеница от клони.

„Ох, татко, татко“, прошепна тя. „Ох, скъпи татко. Нищо ли не можехме да направим, за да ти помогнем? Нямахте ли с какво да те спрем? Нищо ли не означаваха за теб цялата ни любов и загриженост, та реши да се самоубиеш?“ Тя поклати глава. Никога нямаше да повярва в това. Никога.

Извади писмото на Уил от джоба си, отвори го и бързо прочете двата кратки абзаца.

„Предвид на обстоятелствата, мисля, че е по-добре да «отложим» сватбата си... Реших да прекъсна следването си за една година в края на този семестър и да отида до Австралия, може би да поработя в някоя овце ферма. Татко смята, че това ще бъде полезно за укрепването на характера ми. Надявам се, че някога, когато се върна, ще се видим отново...“

Шенън се втренчи занемяла в писмото. Диамантът на пръста ѝ се стори тежък като олово, когато осъзна ужасната реалност на ситуацията. Тя вече не беше глезената, ухажвана, пазена принцеса, богатото момиче. Буйната, твърдоглава, своенравна Шенън Кийфи, която всички обичаха и искаха да познават, вече не съществуваше. Тя нямаше нищо и затова беше никоя.

[1] Направен от съшити разноцветни парченца плат — Б.кор. ↑

ГЛАВА 9

Джей Кей разтревожено погледна Шенън, когато изтича покрай него нагоре по стълбите. Червената ѝ коса беше потъмняла от дъжда и луничките ѝ се открояваха на тебеширенобялото лице. Тя сякаш не забелязваше сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, и изглежда не го видя и него, макар че той се отмести, за да ѝ направи път.

Тя се спъна и падна на площадката, и той се изкачи при нея, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

— О, господи — простена той, като я прегърна. — Нали не си ходила при беседката? Не трябва да ходиш там, само ще си причиниш повече болка.

Тя тръсна глава и безпомощно се разплака, облегната на рамото му, а цялото ѝ трудно постигнато самообладание рухна. Той погледна надолу към сплъстената ѝ коса и изцапаното от сълзи лице, като си спомняше всички пъти, когато беше мечтал да я прегърне. Но това бе станало възможно едва сега заради онова, което се бе случило. Странно нещо е съдбата, сърдито си помисли той. Тъмните му очи заблестяха от яд и той инстинктивно стегна прегръдката си.

— Заради Уил е — произнесе Шенън с хълцане. — Той заминава за една година в Австралия. Смята, че може би е по-добре да отложим сватбата. — Тя вдигна глава и го погледна жално изпод подутите си клепачи. — Как можа? Точно Уил. Джей Кей, никой ли не ме обича? Никой ли не е обичал баща ми? Само парите ни ли са ги интересували?

Тя се облегна на стената, отпусната като парцалена кукла, и протегна напред дългите си голи крака, изцапани с кал.

— Сигурен съм, че това не е вярно — той я хвана за ръката и я потупа успокоително. — Предполагам, че Уил беше прекалено млад, за да... — той отчаяно се опита да измисли някаква причина. — Той беше прекалено млад, за да поеме отговорността за брак точно сега. След това, което се случи.

Ръката ѝ беше измръзнала и той бързо я разтри.

— Виж, нали знаеш, че имам една малка ферма в Монтаук. Защо не отидеш там за известно време? Там никой няма да те безпокои — няма репортери, нито телевизионни камери. Вземи някоя приятелка да ти прави компания, ще имаш нужда от някой, с когото да си говориш. За мен това място винаги е било убежище и може би ще се превърне в убежище и за теб.

Шенън го погледна сериозно. Тя никога не беше виждала Джей Кей толкова загрижен. Винаги бе експедитивен и делови, идеалната машина за управление. Но сега се бе оказало, че машината има сърце.

— Никога не съм си представяла, че човек като теб може да се нуждае от убежище — каза тя, като подсмръкна, за да спре сълзите си. — Ти винаги изглеждаш толкова самоуверен и сигурен в бъдещето си.

— Всеки има нужда да избяга от нещо, та дори и това да са само ежедневните грижи. Но предложението ми остава в сила, Шенън. Мястото е на твое разположение за толкова време, колкото искаш. И ти обещавам, че изобщо няма да идвам, освен ако не ме помолиш.

Тя успя да скалъпи една полуусмивка, изтри си очите и обеща да обмисли предложението му. Той ѝ помогна да се качи по стълбите в спалнята си.

— Не им дадох да докоснат вещите ти — увери я той. Все още я държеше за ръката и Шенън благодарно стисна дланта му. Тя затвори вратата след себе си и той почака малко отвън. Долови тихите ѝ стъпки по килима, а после отново ужасния звук от риданията ѝ, когато тя се хвърли на леглото. Той въздъхна и се обърна. На Шенън Кийфи ще ѝ бъде трудно да приеме, че е простосмъртна, помисли си той.

Отиде направо в кабинета на Боб, вдигна телефона и се обади на управителя на банката на Шенън. След като обясни кой е, той го упълномощи през следващите няколко месеца да ѝ предостави всички средства, от които се нуждае, до 50 000 долара. Той лично щеше да гарантира сумата. След това се отпусна в старото кожено кресло на Боб, на което сега имаше лепенка с надпис, че то е заведено под номер 154, и уморено се замисли за собственото си бъдеще.

Когато Шенън се събуди, навън беше тъмно. Дъждът беше спрял и отвън не долиташе нито звук. Тя все още беше облечена с мократа си пола и яке. Стана, смъкна ги и се напъха обратно в леглото. Уви се с

одеялата и си спомни, че тази е последната ѝ нощ в това легло. Последната ѝ нощ в тази къща. В този живот.

Тя се взря в по-светлия правоъгълник на прозореца и се зачуди дали да приеме предложението на Джей Кей и да отиде във фермата в Монтаук, но осъзнаваше, че това би било само временен изход. Спомняше си как баща ѝ беше казал преди много години: „Трябва да се опитваш да постигнеш това, което искаш, мъничката ми. И трябва да го искаш наистина.“ Но точно сега не знаеше какво иска. Чувстваше се объркана, слаба и безполезна. „Във вените ти тече кръвта на твоите непокорни ирландски прадеди, Шенън,“ винаги ѝ беше повтарял той, но сега тя не чувстваше нищо подобно.

Седна, светна лампата и се огледа. Всичко изглеждаше както обикновено: просто, изискано и хубаво. Имаше дори свежи рози, розови, поставени в една ваза на тоалетката ѝ. Беше готова да се обзаложи, че заслугата за това е на Джей Кей. Този странен човек се беше оказал нейната опора в бурни времена и тя за първи път разбра какво е виждал баща ѝ в негово лице. Но независимо от това тя не можеше да приеме предложението му. Трябваше да се изправи на собствените си крака. Баща ѝ би очаквал от нея да постъпи така.

Двете писма лежаха на килимчето, където бяха паднали. Тя ги вдигна и прочете първо това от Уил. То изглеждаше също толкова окончателно, колкото ѝ се беше сторило след първите десет прочита, и тя горчиво го захвърли обратно на пода.

Писмото от банката се оказа по-интересно. В сметката ѝ имаше три хиляди двеста четиридесет и шест долара. Повечето бяха от колата, която беше продала, а останалите — от месечната ѝ издръжка. Въздъхна и си каза, че някои хора са започвали живота си и с по-малко, включително и баща ѝ. Беше млада, здрава и образована. Можеше да си намери работа и да заживее в нормалния свят.

Дочете писмото, в което пишеше: „Нотариалният акт за вашата собственост в Нантъкет се намира на съхранение при нас.“

Препрочете го отново. *Вашата собственост в Нантъкет.* Знаеше за къщата, но дори не я беше виждала. Баща ѝ все обещаваше, че някой ден ще отидат там, но все беше прекалено зает, за да я заведе, а на нея и през ум не ѝ беше минавало да отиде сама. И все пак това се оказа единствената истинска „семейна“ собственост, която баща ѝ бе притежавал.

Беше ѝ разказал как, когато бил на четиринайсет години, директорът на сиропиталището, където бил настанен от петгодишната си възраст, го извикал в кабинета си. Бил раздражителен, нетърпелив човек, неподходящ за работата с деца, която бил вършил цял живот, и всички до смърт се страхували от него. У него били и ножът и хлябът: наказвал и биел, награждавал и раздавал коледни подаръци. Бил като бог в малкия им, ограничен свят и Боб се тресял от страх, когато го извикали „да се яви“. Той беше разказвал на Шенън този случай толкова често, че тя можеше да чуе точните му думи, сякаш в главата ѝ се въртеше плоча. Това бе всичко, което ѝ бе разказвал за детството си.

„О’Кийфи“, казал директорът и го погледнал тържествено над дебелите стъкла на очилата си, зад които очите му изглеждали изпъкнали като на жаба. „Ти вече си млад човек и затова мой дълг е да ти кажа, че си собственик. Ти не беше изоставен съвсем беден, както повечето от нещастните деца. Притежаваш сума от петстотин долара и малък парцел земя с къща в Нантъкет. Имотът не струва почти нищо, защото тази част на страната не е особено просперираща. Независимо от това той е твой и един ден можеш да поискаш да го продадеш за някаква дребна сума, която ти предложат. Междувременно ти предлагам да вложиш солидната сума от петстотин долара в образованието си. Ти си умно момче и само ако можеше да сдържаш буйния си ирландски темперамент, щеше да стигнеш далеч.“

Естествено, баща ѝ бил развълнуван, но минали много години, докато успее да си позволи да отиде и да види „имота си“. Когато най-после се преместил в Бостън, където едновременно учел и работел като хамалин по строежите, той използвал част от трудно спечелените си пари, за да вземе ферибота до Нантъкет.

„О, Шенън, това е особено, вълшебно място“, беше ѝ казал той и споменът го бе накарал да се усмихне. „Наоколо виждаш само небе и море и чуваш крясъците на чайките. Понякога всичко е сиво и напълно безцветно, после изведнъж става златистосиньо, море и пясък. Сигурен съм, че ще харесаш мястото, дъще, както го харесахме ние с майка ти. В него има някакво вълшебство. Откакто тя умря, така и не можах да се заставя да се върна там, но някой ден ще отидем и двамата. Някой ден, мъничката ми.“

Но те, разбира се, така и не отидоха и сега вече този ден никога нямаше да настъпи. Или може би щеше?

Шенън рязко се изправи в леглото. Къщата в Нантъкет беше място, където майка ѝ и баща ѝ бяха ходили заедно — „винаги, когато имахме възможност“, беше казал баща ѝ. И в това място имало „някакво вълшебство“. Е, тя безспорно се нуждаеше от малко магия точно в този момент! Тя имаше собствена къща, покрив над главата си; място, където да се скрие и да остане сама, докато реши как да живее живота си отсега нататък. Щеше да замине за Нантъкет преди търга. Преди да са ѝ отнели всичките спомени. Щеше да гледа напред, към бъдещето, точно както би искал баща ѝ. Заля я вълна на облекчение и тя се облегна изтощена на възглавниците — след няколко минути вече спеше.

На следващата сутрин, когато се събуди, тя намери бележка от Джей Кей, пъхната под вратата. В нея пишеше само: „Искаш ли да обядваме заедно?“ Шенън се почувства по-добре. Щеше да събщи решението си на Джей Кей и щеше да изслуша мнението му.

Той я заведе в една малка провинциална кръчма на половин час път с кола. Покривките на масите бяха на сини квадратчета, а на тяхната маса бяха поставени бели маргаритки в жълта кана. Заведението беше пълно и суетнята на персонала бе приятна.

— Тук се чувствам нормално — с изненада отбеляза Шенън.

— Така би трябвало да бъде — каза той. — Знам, че ще ти бъде трудно, Шенън, но трябва да го направиш. Опитай се да нормализираш нещата. Поканих те на обяд, защото се тревожа за теб. Ти преживя няколко удара един след друг: баща ти, мащехата ти, Уил. Струва ти се, че всички те изоставят, но исках да знаеш, че аз няма да го направя. Каквото и да искаш да направиш, ще ти помогна.

Тя го погледна сериозно. Беше облечен със синьо поло и памучно сако и тя знаеше, че е искал да изглежда небрежен, но някак си ѝ се струваше, че още е облечен с официален костюм и вратовръзка. Кафявите му очи я гледаха разтревожено иззад очилата със златни рамки. Пресегна се през масата, хвана ръката му и я стисна с благодарност.

— Не съм предполагала, че си толкова мил, Джей Кей — каза тя. — Сега разбирам защо татко не ти отказа, когато поиска да работиш при него.

— Когато поисках работата, той щеше да е напълно прав, ако ми беше отказал. Аз бях нахален, нагъл и груб. — Джей Кей се засмя. —

Слава богу, че ме прие, защото ми бяха останали само десет долара и нямах никакви перспективи. Бях заложил всичко на шанса да получа работа при Боб Кийфи. Той ми беше идол, когато бях хлапе: човек, който е тръгнал от нулата и е направил състояние. Баща ти беше постигнал американската мечта и аз също я исках, или поне част от нея. Какъв по-добър учител от същия този човек! Е, това е. Сега знаеш истината за мен.

— Всъщност не знам нищо за теб, Джей Кей — каза тя с изненада.

— Може би защото никога не си ми обръщала внимание — отговори той и двамата се разсмяха.

— Е, нали сега го правя, така че можеш да ми разкажеш за себе си — каза тя примирително. — Каж ми къде си роден, какво е семейството ти, какви са приятелките ти, всичко. В края на краищата ти знаеш всичко за мен.

Той помисли за миг и каза:

— Баща ми беше копеле. — Тя го изгледа шокирана и той поясни: — Той беше пияница и скандалджия, който рядко се връщаше при семейството си. Слава богу, аз почти не го познавах. Май и майка си не познавах много добре. Отгледа ме основно баба ми. Беше хубава жена, докторска дъщеря. Обожавах я. Бях готов да направя всичко за нея. Но на тебе сигурно не ти се слуша тъжната ми история — каза той и се усмихна извинително. Тя настойчиво го увери, че иска да я чуе, така че той размисли за минута и продължи: — Баба ми се омъжила за един чаровен мошеник. Тя била провинциалистка и никога през живота си не се била отдалечавала на повече от четиридесет мили от дома си в Каролина. Той бил по-възрастен от нея, прехвърлил четиридесетте, и притежавал особена грубовата красота. Тя казваше, че можел да убеди птиците да слязат от дърветата, ако му трябвало нещо, и скоро повярвала, че той е влюбен в нея. Той си признал, че страшно обичал да си пийва. „Но всичко това остана в миналото“, казал ѝ той. И бедното момиче му повярвало. Била на двадесет и три, неопитна и влюбена за пръв път в живота си. Баща ѝ, докторът, я изхвърлил от къщи, когато му заявила, че ще се омъжи със или без неговото съгласие. Избягали заедно и тя ми казваше, че оттогава започнали всичките ѝ прекеждия. Местели се от град на град, от щат в щат, парите все не им стигали. Понякога той си намирал временна

работа и тя се надявала, че ще се установят някъде, но това никога не продължавало дълго. Баба ми разказваше, че когато се родил първият ѝ син, мъжът ѝ ги изгледал продължително и мрачно, сякаш ги виждал за пръв път. Той пресметнал на глас колко скъпо ще му излезе да се грижи за двамата, после извадил от джоба си всичките си пари до последния цент и ги сложил на масата. Казал, че заминава на запад, сам. Бил чул, че там могат да се изкарат добри пари от нефт. Щял да им пише. През следващите пет години тя гледала сина си сама, като се хванала на работа в местната дрогерия и изкарвала колкото да преживява, макар да спомена, че през цялото това време не си купила нито една нова рокля или обувки. Тя не очаквала да види мъжа си отново и била изненадана, когато пет години по-късно той се върнал. Имал пари в джоба и ги закарал и двамата в едно ранчо в Южна Каролина, което им казал, че е купил. Ранчото се оказало бедна малка ферма и дори не било негово. Той бил изполичар, наемал фермата и изплащал наема си с част от реколтата. Накарал баба ми да работи на полето и изпратил дори детето с шапчица, която го предпазвала от слънцето, да помага в събирането на слабата реколта. — Джей Кей въздъхна. — Естествено, случило се неизбежното: той отново я зарязал и този път не се върнал. Тя нямала пари и нямала друг избор, освен да остане да върти фермата с помощта на Ноа, младо чернокожо момче, с което се сприятелила и му помагала. „Ти самата не си по-добре от робите, мадам“ — казвал ѝ Ноа, като я гледал как работи с него на полето. И бил прав.

Джей Кей мрачно се усмихна на Шенън.

— Това, че бялата дъщеря на доктора и младият чернокож живеели заедно в четирите стаи на фермата, скандализирило обществеността, въпреки че той спял в сайванта. Тя ми разказваше как всички богобоязливи и праведни хора от околността ги отбягвали и през следващите десет години не била говорила почти с никого, освен със сина си и с младия Ноа. Синът ѝ, моят баща, растял като бедно босоного момче, което при всяка възможност бягало от училище. Той приключил образованието си, когато бил на петнайсет години, а на седемнайсет вече вилнеел из трите съседни околии. На осемнайсет, вероятно около 1949 година, получил призовка за армията, а той я мразел. Вече бил пияница и избягал от там, както бягал и от училище. След няколко месеца го демобилизирали по неизвестни причини. Баба

така и не разбрала защо, но когато се върнал вкъщи, отказал да работи във фермата. Скитал из страната също като баща си, като я оставил сама с Ноа, който ѝ правел компания. От време на време се появявал и ѝ давал немалки суми, но след няколко нощи отново изчезвал, за да търси компания и пиене. Артритът мъчел баба ми и тя правела каквото можела, но скоро Ноа започнал да върши цялата работа.

Сервитърката им донесе храната и Джей Кей каза на Шенън:

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш всичко? Историята не е много подходяща за обяд.

Тя кимна.

— Ти имаш нужда да я споделиш с някого. Освен това усещам, че започвам да те разбирам.

Той кимна.

— Окей. Когато баща ми бил на около трийсет, срещнал жена на име Алма Бренън. Баба ми каза, че по онова време тя била ефективна жена от онези, които си въртят задника; носела рокли с дълбоки деколтета и пиела колкото него. Те непрекъснато правели луди скандали, той изчезвал и я зарязвал месеци наред без никакви пари. Алма мразела да кисне в онази ферма на края на света, обаче била бременна и нямала друг избор. Щом съм се родил, тя си намерила работа в магазина в близкото градче с намерението да спести достатъчно, за да се измете от това място, но всеки път, когато взимала заплатата, си придавала важност, ако местната кръчма може да се нарече място, където си придаваш важност, и пропилявала всичко. По това време баща ми вече беше сериозен алкохолик и един ден изчезна също като баща си и повече не се върна. Майка ми прекарваше по-голямата част от времето си в кръчмата, така че накрая я взеха на работа там. Клиентите я харесваха, тя се развеселяваше след няколко чашки, беше едра повлекана и много всеотдайна. Баба ми каза, че се гордеела с острия си език и не се свеняла да си получава удоволствието от когото и да било.

Погледите им се срещнаха и Джей Кей каза горчиво:

— Израснах в малко южно градче, внук съм на жена, за която се говореше, че е живяла с негър, и съм син на местната курва. Учудващо ли е, че съм саможив? Кои родители биха оставили детето си да се сприятели с подобен човек?

Тя поклати глава и каза състрадателно:

— Бедният Джей Кей. Не съм предполагала, че е било толкова зле.

— Не знам колко зле си го представяш, но мога да ти кажа, че в действителност беше по-лошо — каза той равно. — Единствената ми утеха беше баба ми. Тя бе образована жена. Отгледа ме. Научи ме да чета и да пиша, разказваше ми приказки и ме караше да мечтая. И тя ми каза да се пазя от алкохола — той потупа чашата си вода с показалец и каза: — Никога през живота си не съм близвал алкохол, дори чаша вино. Страхувам се, че ако го направя, ще свърша като дядо си и баща си. — Той се усмихна и малко се развесели: — Май не се сбъднаха всичките ми мечти. Всъщност така и не станах герой на футболен мач и не можах да спечеля стипендията до Парижката Света Богородица. Не си купих „Мустанг“ с гюрук, не можах да си уредя среща с хубавата руса водачка на мажоретките. Обаче получих някакво образование. Работих много и спечелих място в местния колеж. Бях закачил на стената си снимките на баща ти, както той е закачвал картини от Ван Гог на своята стена като символ на това докъде могат да те отвеждат мечтите. И веднага щом се дипломирах, се отправих към Ню Йорк. — Той сви рамене и й се усмихна обезоръжаващо. — Останалото го знаеш.

— Ами баба ти?

— Тя почина един месец преди да завърша. Майка ми умря четири години преди това от цироза на черния дроб. Имаше съобщение в местния вестник, така че всички научиха как са я прибрали от улицата една вечер, когато получила кръвоизлив от устата. Черният й дроб бил напълно разкапан. Дадох ключовете от фермата на стария приятел на баба ми, Ноа, и му казах, че доколкото зависи от мене, тя е негова. Нямах намерение да се връщам. — Той погледна Шенън и каза просто: — И оттогава не съм се връщал.

— Бедният Джей Кей — каза тя тихо. — Бедното самотно малко момче. Имам чувството, че премълчаваш някои неща. Неща, които имат голямо значение.

— Може и да си права — каза той хладно. — Но ние дойдохме тук, за да говорим за теб, а говорих само аз.

Тонът му изведнъж стана резервиран. Тя си помисли, че той може би съжалява за неочакваната си изповед и бързо му разказа за къщата в Нантъкет и че смята да замине там.

Той отвърна:

— Сигурна ли си, че ще се чувстваш добре сама?

— Не съм сигурна, че изобщо някога ще се чувствам добре — отговори горчиво тя. — Джей Кей, сигурна съм, че баща ми не се е самоубил. Той никога не би го направил в деня на моя празник. Не би ме наранил по този начин. И не би ме оставил без никакви средства. Татко обичаше живота, той беше забогатял веднъж и е щял да си върне парите. Ти знаеш, че той не беше надут човек, „чието его е било по-голямо от небостъргач“, както го изкарват вестниците.

Той каза:

— Виж, баща ти беше закъсал сериозно. Той имаше гордост. Понякога падането от върха може да се окаже прекалено тежко за такъв човек. Освен това кой знае какво става в главата на другия човек? Мислиш си, че познаваш някого, и изведнъж той прави нещо, което ти се струва „несвойствено на характера му“. Но може би той просто никога не ти е показвал тази друга, тъмна страна от душата си. Такива неща са се случвали и на великите личности от историята, Шенън. Не искам да те тревожа, но мисля, че не трябва да мислиш как и защо е станало. Трябва да мислиш за себе си, да се стегнеш и да започнеш живота си отначало. И запомни, че ако мога да ти помогна по някакъв начин, ще го направя.

По пътя, докато Джей Кей за последен път караше Шенън вкъщи, между двамата цареше приятелско мълчание. Тя знаеше, че е прав. Утре щеше да остави миналото зад гърба си и да започне нов живот като нова личност.

ГЛАВА 10

МОДИ

Арднаварна

— Бях на ферибота на път за Нантъкет — каза Шенън. — Стоях облегната на перилата и се взирах в зелените вълни, потънала в мисли за баща си. И тогава осъзнах, че съм била толкова заета да убеждавам себе си и всички, че той не се е самоубил, че изобщо не ми беше идвало наум кой го е убил. Някой го беше застрелял хладнокръвно от упор и беше оставил пистолета така, че да изглежда сякаш е паднал от ръката му. Някой беше убил баща ми. И аз реших да открия кой е бил.

Гласът ѝ се разтрепери, докато произнасяше ужасните думи, а лицето ѝ беше толкова бледо, че луничките ѝ изпъкваха като конфети на стъпалата на църква след сватба. Аз я хванах за ръката, за да я утеша.

— Ти си смело момиче — казах тихо.

Очите на Бриджид изразяваха чувствата ѝ, когато я погледна сериозно.

— Ще донеса малко пресен чай — промърмори тя. — Ей, може да капна и малко уиски в него, за да се зачервят пак бузите на бедното момиче.

Кучетата се размърдаха и се притиснаха към краката на Шенън под масата. Тя се наведе да ги погали.

— Не знам как не се сетих за това по-рано — каза тя спокойно. — Сигурно просто не съм си позволявала да го мисля. Всичко беше толкова ужасно, толкова плашещо. Бях толкова потресена, че всъщност не си спомням пътуването до къщата „Морска мъгла“, но щом стигнах там, почувствах спокойствие. Някак си имах чувството, че се връщам вкъщи.

Беше само една миниатюрна къща, покрита със сиви дървени плочи, квадратна и спретната като кукленска къщичка. Над разнебитената веранда висеше боядисана квадратна дъска, на която бяха написани име и датата 1790 година. В малката неподдържана

градинка се преплитаха рози и латинки. А веднага надясно, полускрита в храсталака, се виждаше голяма бяла къща с веранда около целия горен етаж. Тя изглеждаше малко разхвърляна.

Но Шенън не мислеше да разглежда къщата. Тя разопакова преносимия си компютър и написа думата „заподозрени“ с дебели букви. След това си спомни как някъде беше чела, че повечето престъпления се извършват от страст и че полицаите винаги подозират близките на жертвата, затова отдолу написа Джоана Белмонт и Бъфи Кийфи. След имената им добави „мотив — ревност“.

Помисли кой друг би могъл да го извърши и добави към списъка Дж. К. Бренън, Джек Уекслър и Брад Джефрис, защото това бяха тримата най-близки на баща ѝ мъже и би трябвало да знаят какво става с неговия бизнес. После си спомни как някой ѝ беше казал, че хора като баща ѝ са си спечелили хиляди врагове на всеки приятел, който са намерили по пътя към върха, и сърцето ѝ подскочи. Построяването на „Кийфи Тауър“ беше свързано със стачки, протести и спорове и всеки от стотиците работници, доставчици или снабдители би могъл да му има зъб.

Убиецът би могъл също така да е непознат; някой от присъстващите на партито, някой барман или може би външен, крадец или психопат. Би могъл да е кой ли не, отчаяно си помисли тя, и в това беше бедата. Тя не можеше да отиде в полицията и да заяви, че „просто е сигурна“, че баща ѝ е бил убит. Полицаите щяха да изискват причини, мотиви, улики, а тя не разполагаше с нищо подобно. И не знаеше откъде да започне, за да ги намери.

Тя си намери работа като сервитьорка в рибния ресторант на Хариет в Нантъкет. „Двайсетачка на вечер плус бакшишите“, каза ѝ Хариет, „и имай предвид, че работата, е тежка.“

Наистина беше тежко, но поне не ѝ оставяше време за собствените ѝ тревоги. През деня беше заета с подреждането на къщата „Морска мъгла“, а работата ѝ при Хариет ѝ запълваше вечерите, но най-много я плашеха нощите, когато оставаше сама с мислите си. Дори насън ужасните спомени живееха в подсъзнанието ѝ и тя се събуждаше разплакана, със сълзи в ушите и косата и с мокра възглавница. Освен това мразеше свободния си ден, когато беше сама и нямаше с какво да запълни дългите часове, които ѝ предстояха.

Разхождаше се по пустия бряг, хвърляше камъчета във водата и обмисляше проблема си. Въздухът миришеше на сол и водорасли и се чуваше само шумоленето на бриза в тревата и плясъкът на вълните край брега, а тя се чувстваше по-самотна от всякога и ѝ се искаше само да може да върне часовника назад и да заживее пак в миналото, където всичко отново да бъде наред.

Докато вървеше обратно към къщата, на небето надвиснаха дъждовни облаци. Тя дълго разглежда списъка със заподозрени на компютъра си, после го изключи с въздишка на разочарование и започна да се разхожда неспокойно из стаите, като гледаше към дъжда на двора и към празната съседска къща.

Самотата ѝ беше примесена със скука, затова примъкна един стол към вратичката на тавана и я бутна. Вратичката не беше отваряна от години и беше заяла. Тя натисна по-силно. Вратичката се отвори със скърцане, тя се промъкна през отвора и се огледа разочаровано.

Беше се надявала, че таванът ще бъде пълен с боклуци и ще може да порови в тях. Не знаеше какво търси. Предположи, че ѝ трябва просто някакво доказателство, че родителите ѝ са идвали тук. Но до стената имаше само един шкаф и няколко кутии със стари кухненски прибори: нащърбени чаши и чинийки и стари гърнета и тигани.

На скосената страна на покрива имаше малко кръгло прозорче и тя погледна през дъждовната завеса към бялата къща. Неизвестно защо тази къща събуждаше любопитството ѝ. Беше различна от обикновените жилища-кутийки в Нантъкет. Закритите с щори прозорци и тишината, която я обгръщаше, ѝ придаваха екзотичен, почти мистериозен вид.

Изведнъж тя почувства тишината почти физически. Беше странно и плашещо усещане, сякаш времето беше спряло и бе изчезнал всеки звук. После се чу шумолене. Косъмчетата на тила ѝ и кожата на ръцете ѝ настръхнаха. Едва не припадна, когато в нишата, където се пресичаха два слънчеви лъча, нещо падна.

Вдигна го бързо. Беше стар плик от кафеникава хартия. В него имаше снопче писма, завързани с розова панделка. Хартията им беше станала чуплива от годините и краищата им бяха оръфани; мастилото беше избеляло, а детинският почерк бе почти нечетлив.

Адресът, написан на всяко писмо, беше *Замъкът Арднаварна, Конемара*, всички започваха: „Скъпа Лили“ и бяха подписани: „от

любящата ти сестра Сиел.“

„Татко страшно се е променил...“ — пишеше Сиел. „Пламва от гняв всеки път, когато ме види. Мама казва, че става така, защото му напомням за тебе, макар че изобщо не си приличаме... Скъпата мама е много тъжна и се страхувам, че ще се погуби... Толкова съм самотна без теб, любимата ти кучка Фергал също тъжи, тя роди нови кученца, седем, и всичките са на черно-бели петна със сладки малки розови нослета. Колко ми се иска да можеше да ги видиш...“

Шенън прибра тъжните малки писъмца в плика, като се чудеше как са попаднали на тавана на „Морска мъгла“.

В чекмеджетата на шкафа нямаше нищо интересно, само стари парцали, но докато ги затваряше с трясък, тя забеляза някакъв голям квадратен предмет, напъхан отзад, сякаш някой се беше опитал да го скрие там. Изтегли чекмеджето и го извади внимателно. Оказа се картина с орнаментирана позлатена рамка, портрет на младо момиче. Беше красавица. Кожата му беше млечнобяла, устните — червени, а лъскавите му черни къдрици красиво се виеха върху голите му рамене. В извивката на брадичката му имаше нещо арогантно, а погледът на дълбоките му сини очи беше властен. А на шията си носеше изящната диамантена огърлица със сложни плетеници, която точно в този момент се намираще в собствената кутия за бижута на Шенън.

Шенън се взря смаяна в картината, когато прочете името на потъмнялата месингова пластинка, закрепена на рамката. „Лили Молино, 1883 г.“

— Това е същата Лили от писмата! — развълнувано възкликна тя. — От Арднаварна.

Тя внимателно свали портрета на долния етаж, почисти го от праха и го подпря на стената на кухнята. Коя точно беше Лили Молино, чудеше се тя. И какво правеше портретът ѝ на тавана на Шенън? *И защо тази Лили Молино носеше нейната огърлица?*

Първото нещо, което направи на следващата сутрин, беше да отиде до пощата.

— Има ли някаква поща за мен? — попита тя с надежда, като подпря лактите си на гишето и се усмихна на сивокосата пощаджийка. Но писмата не бяха единствената причина за идването ѝ; тя знаеше, че семейството на мисис Конрад от няколко поколения живее на острова, още от старите времена, когато тук са ловили китове, и почти всички жители на Нантъкет им бяха роднини. Ако изобщо някой беше чувал за Лили, това щеше да е мисис Конрад.

— Днес има две писма за тебе — каза мисис Конрад с широка усмивка. — И то от Ню Йорк.

— От Ню Йорк ли? — Шенън беше изненадана. Тя ги натъпка в джоба си с намерението да ги прочете по-късно.

— Мисис Конрад — започна тя, — чудех се дали знаете нещо за Лили Молино?

Мисис Конрад винаги повтаряше на хората, че никога не си пъха носа в чуждите работи; тя просто бе любопитна по природа. Беше такава от дете и затова знаеше с какво се занимават всички и какво е миналото им.

— Лили ли? — каза тя замислено. — Ами тя беше възлюблената на Нед Шеридан, поне така се говореше. Носеха се слухове, че си е построил къщата точно до „Морска мъгла“, за да бъде по-близо до нея. И че тя почти го е съсипала.

— Но коя е била тя?

— Тя беше чужденка. Дойде на острова като момиче и се сприятели със семейство Шеридан. Живя тук известно време сама в къщата си и после просто изчезна. Май никой не си спомня кой знае какво за нея, освен че е била много красива. За красотата ѝ се носят легенди и който веднъж я е видял, не е могъл вече да я забрави. Споменът се предавал от поколение на поколение, докато се е превърнал в мечта. Или дух.

Тя се засмя, когато видя скептичния поглед на Шенън.

— Нантъкет винаги е бил свърталище на духове — игриво добави тя. — Сигурно някои от хората, които са живели тук, са го харесали толкова много, че не са искали да го напуснат.

Шенън потръпна при спомена за странната тишина на тавана. Тя нетърпеливо се надвеси напред, опряла брадичка на ръцете си, и се заслуша.

— Семейство Шеридан са живели на този остров почти век — каза мисис Конрад. — Бащата на Нед бил ловец на китове, но когато открили керосина, никой вече не търсел китова мас и той се захванал да снабдява със стоки корабите в „Стаймбоут Уорф“. Семейството винаги се било занимавало с мореплаване, те били и последователни методисти, така че сигурно за тях е било голям шок да чуят, че единственият им син, Нед, иска да стане актьор. Представи си как са се шашнали и колко са били притеснени. Нед завършил училище както си му е редът, но отказал да се захване с някоя уважавана професия, както искали те, избягал и станал артист. Както и да е, той се прославил. Сега биха го нарекли звезда. По онова време в театрите нямало климатични инсталации и през горещите летни дни всички артисти отивали на почивка на морето. В началото на века тук имало много известна актьорска колония и Нед Шеридан се върнал вкъщи и си построил онази странна къща, точно каквато бил видял, когато пътувал на Хавайските острови, с дневна и веранда на горния етаж, за да се наслаждава на гледката. Говори се, че винаги била пълна с приятели — други актьори с децата си, — и те често правели шоу на местните хора. Изглежда са били открити, дружелюбни хора, които се забавлявали, и всички ги харесвали. Но по-късно, когато били изобретени климатичните инсталации, театрите се затваряли през лятото и те престанали да идват. Мисля, че Нед от време на време водел децата си тук, но скоро и той спрял. Както и да е, скъпа, това е всичко, което мога да ти кажа. Дъщерите на Шеридан напуснали острова и никой от тях не се е връщала в Нантъкет, така че не знам какво е станало с тях. Чувала съм само, че Лили Молино била истинската любов в живота му. — Тя се разсмя. — И може би това би трябвало да напишат на гроба му.

Шенън бавно се върна в къщата, потънала в мисли за Нед Шеридан. Тя се вгледа в бялата къща, като се опитваше да си я представи пълна е шумни, весели групички артисти, с деца, които тичат ту вътре, ту навън, а Нед гледа към съседската врата с копнеж и мечтае да е заедно с възлюблената си Лили Молино.

Тя импулсивно отиде до вратата и се опита да я отвори. За нейна изненада не беше заключена.

Докато се изкачваше по витата дървена стълба, Шенън си припомни забележката на мисис Конрад за духовете и с безпокойство

погледна през рамо, но когато вдигна щорите, блестящата сутрешна слънчева светлина изпълни голямата дневна стая и се оказа, че изобщо не прилича на свърталище на духове. Тя се огледа любопитно. Имаше няколко стари стола, маса с един счупен крак и износено ориенталско килимче. На стените още висяха няколко стари театрални афиша с потъмнели месингови рамки, които съобщаваха, че Нед Шеридан ще играе ролята на Хамлет, на граф Монте Кристо, и че „семейство Шеридан“ изпълнява ролите на Ромео и Жулиета. В ъгъла, зад една счупена масичка, имаше сандък, закрит със старо килимче. Беше пълен със стари театрални костюми, а между тях тя намери скрит албум със снимки.

Изтръска лекъосаната корица от винено кадифе и прелисти празните страници, докато не попадна на една-единствена снимка. Досети се, че това сигурно е Нед. Беше висок и строен. Гъстата му руса коса се спускаше на копринени вълни над очите с непукистки израз. Тя си помисли, че Нед Шеридан е много хубав мъж, който всеки би нарекъл красавец, и че двамата с Лили сигурно са били страхотна двойка.

„Любовници“, дойде ѝ наум. Нали мисис Конрад го беше казала? Тя сложи албума под мишница, слезе по стълбите и отиде в собствената си къща.

Почти беше забравила двете писма в джоба си и сега ги извади, за да ги прочете. Първото беше от банката ѝ. Уведомяваха я, че в сметката ѝ са останали три хиляди двадесет и пет долара и че разполага с кредит до петдесет хиляди долара, гарантиран от мистър Дж. К. Бренън. Второто писмо беше от самия Дж. К. Бренън.

„Знам, че ще се разтревожиш, когато получиш писмото от банката, но искам просто да се чувстваш сигурна, че ако ти потрябват пари, те те очакват. Естествено, ако не ти трябват, аз ще ти ръкопляскам пръв. Но точно сега преживяваш твърде големи промени, за да се притесняваш как да си платиш наема и откъде да вземеш пари за храна. Повярвай ми, и аз съм изпадал в същото положение. Използвай парите, когато и за каквото са ти необходими. Това е най-малкото, което мога да направя за

теб, и то е твърде недостатъчна отплата за всичко, което баща ти направи за мен.“

Тя веднага му се обади.

— Не знам как да ти се отблагодаря за парите — каза тя просто. — Обаче няма да ги взема. Намерих си работа; изкарвам достатъчно, за да преживея.

Искаше да му покаже, че не е просто разглезено малко богато момиче. Искаше той да разбере, че е дъщеря на баща си.

— Те ще ти потрябват, ако закъсаш — каза той. Последва неловко мълчание, после той продължи: — Е? С какво се занимаваш в Нантъкет?

— Сервитьорка съм. — Тя се разсмя при мисълта за ресторанчето на Хариет. — И много ме бива.

— Чудесно — каза той с изненада. — Обади ми се, когато имаш нужда от компания.

— Ще се обадя — обеща тя. — И пак ти благодаря, Джей Кей. Ти си единственият човек, който си говори с мен. Единственият, който наистина ми помага.

— Дори Бъфи ли не се обажда? — попита той.

— Дори Бъфи.

— Аха — произнесе той мрачно. — Е, няма защо да ми благодариш. Ще бъда тук, ако ти потрябвам, Шенън. Сега се погрижи за себе си.

Тази вечер в рибния ресторант на Хариет имаше много работа, но Шенън не забеляза почти нищо, защото умът ѝ беше зает с Нед и Лили и със загадката защо диамантената огърлица на Лили Молино сега е нейна собственост. Как беше попаднала у Боб Кийфи? И защо той ѝ бе казал, че това е „семейна скъпоценност“?

Отговорът ѝ хрумна същата нощ в леглото. Едно от малкото неща, които баща ѝ беше казвал за себе си, бе, че родът О'Кийфи произхожда от Конемара. А Лили Молино също беше от Конемара.

Тя се изправи в леглото и светна лампата, после се взря в снимката на Нед Шеридан, подпряна на нея, в малкия пакет с писма от

Сиел, в портрета и в диамантената огърлица. Между О'Кийфи и Молино имаше връзка, тя просто бе сигурна.

Не се колеба повече. На следващата сутрин затвори „Морска мъгла“, предупреди Хариет, че напуска, взе ферибота обратно към континента и хвана първия самолет за Ирландия.

— Това ме доведе тук — останала без дъх, завърши разказа си Шенън. — За да науча нещо за Лили, за О'Кийфи и за моето семейство. Помислих си, че това би могло да ми помогне да открия истината за баща си.

— Може и да ти помогне, а може и да не ти свърши работа — казах аз, — но това, което мога да ти разкажа, е историята на Лили.

— Мисля, че неприятностите винаги започват, когато се появи някоя жена — каза уверено Бриджид. — Винаги казвам: *Cherchez la femme*.

Аз я погледнах удивена.

— Не знаех, че говориш френски, Бриджид.

— Е, с годините понаучих това-онова — отговори тя сухо. — Хайде, кажи ни още нещо за Джоана — подкани тя Шенън.

— Знам, че баща ми наистина я обичаше, и мисля, че и Джоана също го е обичала. Иначе защо щеше да си мълчи толкова години? В края на краищата, ако е искала само парите му, щеше да живее в разкош, да се кичи с бижута и да се старае да разкаже на всички. — Тя тихо добави: — Знаете ли, докато бях в Нантъкет, много мислих за Джоана. Мислих си за това, че е останала съвсем сама, също като мен, и не можех да не изпитам съжаление към нея. Тя не можеше да се появи на погребението и винаги се е държала много дискретно; името ѝ никога не се е появявало в пресата. Не е имала с кого да си говори за него, не е имало кой да я утеши и си представям какво ѝ е било. Както и да е, аз ѝ написах една бележка, нещо като обръщение от едно ранено сърце до друго. — Тя сви рамене. — Помислих си, че това е най-малкото, което бих могла да направя за баща си.

— Ами жестоката ти мащеха? — бързо попита Бриджид.

Шенън се усмихна.

— Бъфи не беше жестока. Тя бе просто егоистична и... не особено любезна.

— Ммм — замислено произнесох аз, — май че си спомням как чух същите тези думи за Лили.

— Както и да е, убийството просто не е в стила на Бъфи. Ако беше поискала, можеше да получи блестящ развод с медали за храброст, проявена при изпълнението на тежки социални задължения. Можеше да получи награда за дълга служба и огромна издръжка накрая.

— Разкажи ни за съдружниците му — казах аз, докато Бриджид наливаше още чай.

Шенън се замисли за момент.

— Знам, че Джек Уекслър беше сърдит, защото татко нае един известен архитект да проектира сградата, за която мечтаеше, вместо него. Веднъж татко ми каза, че Джек си мечтае да заеме мястото му. Но това не прави човек престъпник, нали? А Брад Джефрис го познавам от малка. Не мога да си представя, че той е убиец. Но може тайно да е завиждал на баща ми за добрата репутация. Може да се е уморил от това, че в „Кийфи Холдингс“ никой не му е обръщал внимание? Или може би е изпитвал алчност?

— Ами Джей Кей? — попитах любопитно аз.

Тя въздъхна тежко.

— Кой знае какво се крие зад образа му на „дясна ръка на шефа“. Но татко знаеше, че Джей Кей е амбициозен, и затова го харесваше. А и аз му повярвах, когато ми каза, че ако по някакъв начин е могъл да предотврати трагедията, е щял да го направи. Освен това — добави тя, според мен малко гузно, — той се отнесе към мен като приятел. Джей Кей беше единственият, който наистина ми помогна. Бъфи просто си отиде, а предложенията на Брад и Джек бяха само празни приказки. — Тя сви рамене и се опита да ги оневини: — В края на краищата всичко се провали, те изгубиха работата, а вероятно и парите си. Но както и да е — заключи тя тихичко, като ни изгледа отчаяно с големите си сиви очи, — това е всичко.

Мама все повтаряше, че никой не може да ми затвори устата, но разказът на Шенън ме бе накарал да замълча, и като никога я бях изслушала почти без да продумам. Всичко това звучеше налудничаво: убийството, милионите и приказките за духове. Тогава се сетих, че другият ми гост беше заминал за Гелуей, и се усмигнах. Може би

мечтите означаваха повече, отколкото си мислех. И аз я поканих да остане вкъщи от съчувствие и от интерес.

— Арднаварна винаги е била хубаво място за хора в беда — казах ѝ аз, — а виждам, че твоят случай е такъв. Тук нищо няма да наруши спокойствието ти. Освен може би... — тя ме погледна нетърпеливо, но аз само се усмихнах. Запазих съвпадението, своята тайна, изненадата за по-късно. — Хайде сега да видим коя стая ще ти хареса — бързо казах аз. — Боже, кога е станало шест и половина? Вечерята е в осем, скъпа. И, разбира се, ние винаги се преобличаме за вечеря.

Заведох Шенън в стаята ѝ, онази над входната веранда, която принадлежеше на мама, и тя като че ли остана очарована, особено от голямата баня с огромна вана с крака във вид на лапи точно по средата и с викториански месингов душ. Знам, че с годините хавлиите са се протрили и може да имат по някоя и друга дупка, но това няма значение. Те миришат приятно на свеж солен вятър и на лавандулата, която държим в шкафа с бельото. Предупредих я, че водата в банята може да е кафеникава на цвят, но тя винаги тече такава след дъжд заради торфа, и после я оставих, за да се потопи във ваната.

Върнах се по коридора на първия етаж в собствената си стая, която се намира в югоизточния край на къщата. Леглото ми се държи на четири орнаментирани викториански месингови подпори, а матракът е изработен ръчно от Хийлс преди четиридесет години и още е здрав като в деня, когато го купихме. Чаршафите са от ирландски лен; както всичко в къщата, и те са протрити, разбира се, но няма нищо по-добро за кожата от лена, що се отнася до спалното бельо. Килимчето е същото, което винаги си е било тук. То е китайско, с избелели синкаво-зелени свитъци, оградено с лотосови цветчета. Имам и чудесна голяма квадратна тоалетка, на която са натрупани обикновените сребърни и кристални дреболийки: кутийки за пръстени, подложки за карфици, вазички и свещници, снимки и стари писма, четки и огледалца. А на гравираната поставка над камината стои колекция от петнисти порцеланови кученца, които са ми подарявали преди години роднините и приятелите, знаейки колко обичам далматинци.

Пред камината има едно удобно кресло от брезент с щампи на цветя и с малко столче за краката, с бродерия, изработена от баба ми,

лейди Нора, която явно е отделяла безкрайни часове за тези неща и е напълнила стаите ни с възглавнички, калъфки за столове и шнулове за звънци. Господи, тази жена сигурно никога не е седяла без работа. Големият прозорец е с изглед към гърба на къщата, хълмовете и онова невероятно кътче от морето. Това е първото нещо, което поглеждам всяка сутрин, когато отворя очи. А завесите са от синкаво-розова басма с щампи на цветя, които пасват на креслото и са стари колкото матрака, но по-млади от мен.

Край едната стена има два солидни шкафа, а в съседната гардеробна още няколко. Всичките са претъпкани със съкровища, които съм събирала цял живот. О, аз обичам дрехите дори сега, макар че вече се вдетинявам.

Обичам и стаята. Помня, че когато бях дете, мечтаех да се разболея — не сериозно, исках само мъничко неразположение, но достатъчно, за да не ставам от леглото и да ме гледат с всички онези неща, които обичах най-много, „за да ми дойде апетитът“. Лежах облегната на един куп възглавници и гледах през прозореца към морето с чувството за приятна отпуснатост и мързел, докато не дойдеше някой, мама, татко или приятелите ми. Те се показваха на вратата и казваха: „Ей, мъниче, какво смяташ да правиш?“ И малкото ми тихо убежище се изпълваше със смях, шепот, прегръдки и целувки, защото изглежда те изобщо не се притесняваха, че болестта ми може да ги прихване.

Знаете ли, в едно отношение нямах късмет — и не си мислете, че никога не съм съжалявала — нямах никакви деца. Бог не чу молбите ми, защото аз наистина исках деца: исках да родя дете от първата си любов Арчи, но нямах този шанс; исках дете от съпруга си, но така и не ми провървя; после исках деца от мъжа, когото обичах и за когото едва не се омъжих, но не ми било писано. Много пъти съм си представяла колко различен би бил животът ми, ако Арднаварна, както всички ирландски къщи, беше пълна с моите деца и внуци. Не ме разбирайте погрешно, аз не съм самотна. А, не, никога не съм изпитвала самота. Просто понякога си мечтая за това, особено в дългите тъмни зимни вечери. И затова онази нощ толкова се зарадвах.

Защото, разбирате ли, аз имах и друг гост. „Съвпадението“. Той беше заминал за Гелуей, но щеше да се върне навреме за вечеря и тази вечер щях да се чувствам сякаш седя на масата с внуците си. Знаех, че

ще е най-добре да се изкъпя набързо и после да проверя какво прави Бриджид в кухнята. Две момичета от селото бяха дошли да ѝ помогнат, но все пак тя е възрастна жена, макар че не си го признава, и исках да се уверя, че всичко е наред.

Реших да облека розовата шифонена рокля с малката наметка на раменете. Едно време този цвят се наричаше „крещящо розово“ и това е една от любимите ми дрехи. Сложих си диамантената шнола с форма на стрела, която ми беше подарил Арчи, и диамантени обици на клипс; накитите са малко старомодни и може би малко прашни, но са „солидни“. Тъй като гърдите ми са доста плоски, няма смисъл да се показвам с деколте, така че си закопчах отпред малката наметка с любимата емайлирана брошка с форма на лисица, която си бях купила преди години на един панаир. Обух копринени чорапи, разбира се — те са най-голямата ми екстравагантност — и сребърните сандали на висок ток. После се напръсках с „Льор Бльо“ на Гуерлен. Реших, че това е достатъчно.

Когато слязох отново долу, проверих какво прави Бриджид в кухнята, после обиколих етажа, палейки свещите и лампите и потупвайки възглавничките като нервна домакиня, която за първи път кани гости, защото бях като на тръни как ще мине малката ми изненада. Ако всичко станеше както предполагах, добре щяхме да се позабавляваме. Или, както се казва, „мистерията става още по-голяма“.

Високите прозорци бяха широко отворени, за да влиза нощният въздух, и аз чух бученето на пристигащата кола, а после забързаните стъпки на човек, който прескачаше стъпалата през едно. Усмихнах се на спомените, които събуди в паметта ми скърцането на второто стъпало от горе на долу. Заех се с бутилките на шкафа и смесвах различни напитки в шейкъра от 1920 година, когато часовникът в хола удари осем, след което изсвири някаква звънлива мелодийка. Няколко минути по-късно чух стъпките на Шенън по стълбите и тя влезе, последвана от аромата на „Шанел №5“.

Огледах я критично, както бих направила с внучката си, с наведена настрани глава и присвити очи. Тя беше облечена с тясна рокля от черно жарсе с дълбоко остро деколте и дълги прилепнали ръкави, а на стройната ѝ талия беше закопчан плетен колан. Осветена отзад, червената ѝ коса приличаше на ореол, нямаше почти никакъв грим и не носеше никакви бижута.

— Е — казах с одобрение, — направо си страхотна. Не си достатъчно накичена за моя вкус, момичето ми, но си достатъчно млада и достатъчно красива, за да минеш без допълнения. Аз съм като майка си, цял живот трябваше да се мацотя, за да ме забележат.

Видях, че зяпа роклята и сребърните ми токчета, които правят глезените ми тънки като на кобилка, розовото червило в тон с роклята, диамантите и току-що навитите ми къдрици, затова се завъртях като момиченце и казах с широка усмивка:

— Шиापарели. 1932. Не е лоша, нали?

— Чудесна е — в гласа ѝ прозвуча страхопочитание.

— По онова време трябва да съм била на твоята възраст. О, и посещавах всички скъпи места в Лондон и Париж. Обожавах Париж. И дрехите. Особено шапките. Скъпо момиче, дори сега ме е срам да ти кажа колко пари съм пръснала за онези евтини шапки от мрежа и пера, които носехме през трийсетте. Но те променяха вида като с вълшебна пръчица. Още ги пазя горе. Подсети ме да ти ги покажа по-късно.

Бриджид промърмори нещо под нос, докато минаваше покрай мен с поднос с хапки.

— Какво казваш, Бриджид? — подвикнах аз.

— Няма що, голяма файда имаше от ония шапки — презрително отговори тя. — Трябваше да си пестиш парите.

Е, пестенето на пари никога не е било силната ми страна и тя го знаеше. Казах припряно на Шенън:

— Хайде, момичето ми, защо не ни помогнеш. Старите ми ръце още могат да се справят с буен кон, но артритът е странна болест и ми се струва, че са прекалено схванати, за да правят вече добри коктейли.

Тя послушно разклати коктейлите и видях, че забеляза трите чаши — и трите различни, защото вече не ми останаха сервизи — подредени на потъмнелия сребърен поднос.

— Очаквам още един гост — казах аз, точно кога то стълбата изскърца. Чухме стъпките му в хола, вратата на дневната се отвори широко и той влезе.

Шенън се вторачи в него. Шейкърът за коктейли се изплъзна от ръцете ѝ и падна върху сребърния поднос, като изпочупи чашите.

Младежът, който стоеше на вратата, също се втренчи в нея. Той беше висок, хубав млад мъж с копринена руса коса.

— Шенън, скъпа — казах аз, като игнорирах счупените чаши с аристократична небрежност, — бих искала да ти представя правнука на Нед Шеридан, Едуард Шеридан. Еди, това е Шенън Кийфи.

Присвих очи, докато ги гледах как си стиснаха ръцете и враждебно започнаха да се измерват от горе до долу. Той явно знаеше коя е тя от отвратителните съобщения в пресата, а тя имаше чувството, че се здрависва с дух, защото той страшно приличаше на своя прародител.

— От плът и кръв е — казах с усмивка, защото обичам шегите. Той ме погледна объркано, но аз не му обясних какво става и Шенън ми хвърли обвинителен поглед.

Опитах се да си придам сериозен вид, но не ме бива особено да се преструвам. Не издържах и се разсмях.

— Не е ли странно, че трябваше да се срещнете тук? И то по една и съща причина? И двамата искате да научите нещо повече за Лили. — Налях кехлибареножълтите коктейли в бързо подменените чаши и вдигнах своята.

— Slainte^[1] — казах с усмивка.

— Slainte — отговориха те и внимателно отпиха. Шенън се закашля, когато питието стигна до гърлото ѝ и аз бързо си признах: — Капнах само мъничко ирландско уиски, скъпо момиче, за да ни раздразни стомасите.

Еди Шеридан се разсмях и аз забелязах, че с всяка изминала минута Шенън започва да го възприема все повече като човешко същество, а не като дух.

— Още един тост — извиках аз, като се забавлявах страхотно. — Пия за Лили Молино, която ни събра всички тук.

После с широк размах ги поканих към вратата.

— Невярната Бриджид от сутринта не е спряла да се труди като пчеличка в кухнята, така че най-добре да започваме вечерята, преди да се е нацупила. И ви обещавам, че храната ще бъде чудесна, защото макар и да си има кусури, тя е великолепна готвачка.

Седнах начело на чудесната маса от периода на Регентството, която е принадлежала още на прабаба ми, когато е живяла тук, а къщата ѝ останала в наследство след смъртта на съпруга ѝ. Това е станало много преди пожара в Голямата къща и сега си мислех какъв луд късмет извадих на стари години с тези двама очарователни гости.

Докато звънях със сребърното звънче, за да извикам Бриджид, им казах хитро:

— Може никога да не ви пусна, вас двамата, да си отидете. Ще ви разказвам истории за Лили като Шехеразада, малко по малко, и вие ще бъдете осъдени да останете завинаги в Арднаварна.

— Не мога да си представя по-мила присъда — каза импулсивно Шенън.

Тя беше права, разбира се, защото на света няма друго място като Арднаварна. Огледах стаята за вечеря. Светлината на свещите смекчаваше овехтялата обстановка, а горящият торф трепкаше в огнището, макар че високите прозорци все още бяха отворени и тихият нощен въздух проникваше вътре. Казах молитвата си.

Бриджид влезе с натоварен поднос. Тя беше облечена с модната си „служебна“ униформа: тъмна рокля с малка бяла силонова престилка, подходяща за хора, наполовина по-дребни от нея. Върху черния си чорапогащник беше обула къси бели чорапи, а на мъничките си крака — ботуши на висок ток. Тя изгледа отвисоко Еди, когато той скочи да ѝ помогне.

— Досега никога не съм карала някой да ми носи подноса, камо ли младок кат' тебе — каза тя, като тръсна подноса на масата за сервиране и изтича обратно в кухнята. Аз въздъхнах. Сигурно сте забелязали, че Бриджид обича да тръсва съдовете на масите.

Чух как Еди попита Шенън защо се интересува от Лили и тя му отговори, че според нея може би съществува някакво родство между Лили и семейството на баща ѝ.

— Семейство О'Кийфи.

— Еди смята, че той може би също е роднина на Лили — казах аз. — По бащина линия. — Усмихнах им се широко. Обичам да си правя шеги и се готвех да хвърля втората си бомба за вечерта. — Е, няма ли да ни бъде интересно? Да видим кой от вас двамата е наследник на Лили?

Учудените им погледи се насочиха към мен.

— Наследник на Лили ли? — казаха те в хор.

— Ами да. Господи, не ви ли казах? Когато накрая си отиде, Лили остави един куп пари след себе си. Тя не ги завеща нито на майка ми, нито на мен. Разбирате ли, по онова време ние имахме достатъчно. Тя ги остави на своя „единствен и законен наследник“.

— И кой е бил той? — попита Едуард.

— Ами точно в това беше мистерията. Така и не стана ясно кой е „единственият и законен наследник“ на Лили. И дали изобщо е имало такъв. Разбирате ли, всъщност никой не знаеше каквото и да било за Лили. Тя изхвърляше хората от живота си както другите изхвърлят старите си дрехи. Но ето че пак избързвам. Ако искам да бъда като Шехеразада, най-добре да започна отначало. Обаче това ще стане след вечеря. — Усмихнах се лукаво на неспокойните млади лица, обърнати към мен. — Хайде сега, милички, добър апетит — казах със съзнанието, че ги държа в ръцете си.

След вечеря се настанихме пред камината в дневната. Аз седнах на канапето с кучетата от двете ми страни и погледнах двамата младежи, които се вираха нетърпеливо в мен. Отдавна не ми бяха обръщали такова внимание и сега страшно се забавлявах. Знаех, че не е честно от моя страна да ги държа в напрежение, но истината беше, че компанията на младежите страшно ми харесваше. Те събуждаха в мен спомени за собствената ми младост и за майка ми, която беше седяла на същото канапе и също ми беше разказвала историята, която смятах да им кажа сега.

Двете с мама бяхме много близки, по-скоро като сестри, отколкото като майка и дъщеря. О, колко я обичах и колко скърбях, когато почина. Веднага след погребението избягах в Париж и повече от година нямах сили да се върна. Мисълта, че я няма в Арднаварна, беше непоносима. Но накрая, когато отново се върнах вкъщи, имах чувството, че тя още е тук. Всеки път, когато се разхождах в градината, виждах сътворената от нея красота. Посадените от нея плодове и зеленчуци все още ми служеха за храна, а любимият ѝ жребец ме чакаше нетърпеливо в конюшните, за да го яздя отново.

Но без нея животът вече не беше същият. Дори сега, толкова години по-късно, тя ми липсва.

Въздъгнах, изритах сребърните си сандали, подвих крака под себе си и започнах.

[1] Slainte — Наздраве (ирл.) — Б.р. ↑

ГЛАВА 11

— Преди да ви разкажа за Лили, трябва да научите нещо повече за семейство Молино и за това, колко велики сме били, за да разберете как сме изгубили славата си. „Арднаварна“ означава „възвишението с елшите“. Моите прадеди са посадили стотици от тези дървета по околните хълмове, днес можете да ги видите. Едно време хората винаги можели да разберат колко са важни собствениците на някоя голяма къща по дължината на пътя, който водел към нея, а нашият замък бил толкова голям и забележителен, че една дузина мъже били наети да работят по цял ден, за да изравняват дългите по няколко мили пътища, така че да не остане и следа от колело в чакъла. От покрива непрекъснато висяло закачено на въжета столче, за да могат работниците да измият стотиците прозорци. В самата къща имало четиридесет слуги, отговорник за паленето на лампите, отговорник за гасенето на свещите, момичета, които нямали други задължения, освен да поддържат огъня в стотиците на брой камини, и цяла дружина малки момчета, които носели въглищата и торфа от мазетата в къщата. По времето на працядо ми тук имало френски готвачи и английски бавачки, ирландски детегледачки и немски гувернантки, прислужнички, пажове, перачки и готвачки за слугинската зала. Лакеите били облечени с бутилковозелени ливреи и раирани черни панталони, но костюмът на иконома бил специално скроен от прапрацядо ми и ушит в Париж от зелен плат с десен като ирландския герб и обшит със злато. Нали ви казах, семейство Молино винаги си е падало по лъскавото. Най-забележителното обаче били конюшните. Те винаги са били важни в ирландското домакинство. В нашите спокойно можели да се настанят пет семейства. Те били построени от висококачествени материали. Имало дузини коне и всеки яхър бил образец на чистота, а името на всеки кон било написано на излъскана до блясък месингова табелка, закачена на вратата. Имало ездитни и впрегатни породи, понита за децата, специална четворка сиви коне, които теглели личната каляска на Негова Светлост, и двойка кротки

коне за кабриолета на Нейна Светлост. Лорд Молино бил голям ловджия и кучешките колиби не отстъпвали по разкош на конюшната. Освен Арднаварна семейството притежавало градска къща на „Фицуилям Скуеър“ в Дъблин и друга в квартал Белгрейвия в Лондон и в зависимост от сезона прекарвало времето си в различните жилища. Те посещавали всички големи партита и приеми в Лондон, освен това присъствали на официалните вечери и баловете, които организирал Лорд-лейтенантът в замъка си в Дъблин. Самите те също щедро канели гости в Арднаварна. Идвали хора от къде ли не; книгата им за гости сигурно е изглеждала като справочник за важните личности през онази епоха: посещавали ги кралски особи от половин дузина страни, всички представители на аристокрацията, художници, писатели, известни личности. Арднаварна се славела с партитата за ловене на риба, а поканите за тях били високо ценени. По онова време родът живеел на широка нога. И дори по времето на баща ми все още бяхме богати. Той беше най-малкият син и бе наследил титлата само благодарение на редица нещастни случаи. Баща му и двете му сестри починали от коремен тиф при едно посещение в Италия. Два месеца по-късно най-големият син, който наследил титлата, се удавил при инцидент с лодка. И така баща ми, Огъстъс Молино, наследил всичко: титлата, парите на семейството и Арднаварна. — Спрях, за да си поема дъх, и погледнах младите си гости. — Кажете ми, ако ви отегчавам, милички — казах извинително. — Когато разказвам старите истории, толкова се увличам, че понякога имам усещането, че ги преживявам отново. — Запалих цигара и магнах с ръка, за да разсея дима, при което гривните ми извъняха. — Е, докъде бях стигнала?

— Баща ви получил наследството — нетърпеливо ми подсказа Шенън. Котката се беше настанила в скута ѝ, оставяше косми по цялата предница на хубавата ѝ черна рокля, изтягаше се и мъркаше. Шенън се усмихна и аз си помислих, че за първи път, откакто е дошла, не изглежда напрегната.

Аз казах:

— Искам да сте наясно, че не ви разказвам приказки за ирландските нещастия, не става дума за политика или за трагичната и жестока история. Говоря за Молино, О'Кийфи и за онова, което се е случило с тях. И така, Огъст Молино преместил овдовялата си майка в къщата на мъжа ѝ — същата, в която сега седим, — и тя посветила

остатъка от живота си на градините. Той вече се бил запознал с Нора Уестмакът, единствена дъщеря на незначително благородническо семейство, което притежавало малка къщичка в Девън. Обаче Нора била хубавица и двамата били приятна двойка, така че Огъст Молино пренебрегнал титлите и богатствата на другите момичета и три месеца по късно те се оженили. Нора имала черна коса, бяла кожа и била слабичка. Тя родила две мъртви деца преди Уилям, който дошъл на бял свят през 1866 година. После, една година по-късно, родила момиченце. Легендата разказва, че щом погледнала детето, Нора била така поразена от неговата невинност и красота, че го нарекла с името на най-чистото цвете, лилията. После, седем дълги години след това събитие, през 1874 година, когато всички почти били изгубили надежда, се родило друго момиченце. Казват, че този път го кръстили като красивото синьо пролетно небе, което видяла през прозореца си Нора, когато се съвзела от продължилото два дни тежко раждане — le ciel^[1]. Естествено, сега аз ви разказвам спомените на Сиел, моята майка. Точно както ми ги предаде тя, макар че може би и собственото ми въображение се намесва малко, когато разprávям кой какво казал на другия. — Разсмях се при мисълта, че за плодовитото ми въображение не е никакъв проблем да запълва празнините. — И така, Уилям бил тихо, ученолюбиво момче. Той мразел лова и игрите на открито, така че мъжкараната Лили станала любимка на баща си. През седемте години преди раждането на Сиел тя получавала цялата му любов. О, да, тя била красавица — миличко малко момиченце с разрошени от вятъра лъскави тъмни къдрици и блестящи сини очи — и проявявала типичните за красавиците капризи. Сиел казваше, че никой не умее да се цупи по-добре от сестра й Лили. А баща й умираше за нацупената й долна устничка, за крачето, което тропало с хубавото си ботушче от еленова кожа с многобройни копчета, за непослушното тръсване на главицата. И точно в нужния момент по бузата й се стичала сълза, а хубавите й малки раменца се разтърсвали от ридания. Лили била специалист в умението да върти баща си на малкия си пръст. Сиел пък — малка червенокоса пакостница с лице на очарователна майmunка. Усмивката й била толкова заразителна, че всички се смеели с нея, а смехът й — шумен като на перачка и звънлив като на чучулига. Тя наследила сивите очи на баща си, била дребна и луничава и все нещо не й било наред. Освен това обожавала сестра си Лили. Уилям бил

изпратен в едно училище в Англия и семейството се местело ту в Лондон, ту в Дъблин, ту в Арднаварна. Бащата научил момичетата да яздят не по-лошо от мъжете. Лили отишла на лов за пръв път, когато била петгодишна — яздела настри на седлото, разбира се, и изглеждала много сладка със специално ушития си костюм от „Бусвайн“ и чудесните малки ботушки, изработени от „Пийл & Бътли“, а къдриците ѝ били прибрани отзад в мрежичка и носела невероятна шапка от магазина на мистър Локи в Лондон. Както и да е, баща ѝ, лорд Молино, бил закръглен, хубав, арогантен човек. Нарезданията му звучали като заповеди и тежко на онези, които ги изпълнявали прекалено мудро или, да пази господ, не му се подчинявали. Сиел казваше, че той изглежда обичал майка им, лейди Нора, но не се отнасял достатъчно внимателно към нея, синът му също го дразнел. Уилям бил дребен младеж, слаб и блед, и никога не изпускал книгата от ръцете си. Бащините му занимания: коне, кучета, лов, стрелби и риболов изобщо не го привличали и, както можете да си представите, той се оказал голямо разочарование за своя родител. Но лейди Нора, мила, състрадателна жена, тя научавала първа, ако някой от обитателите на имението се разболеел или имал неприятности и винаги им давала кошница с храна и лекарства. Лорд Молино се гордеел с факта, че знаел имената на всичките си наематели, но лейди Нора познавала жените и децата им. Естествено, Сиел била много по-малка от другите две деца — странна, жива, не се уморявала да подскача и да чупи всичко. Била дребна и забавна и все нещо ѝ се случвало. Тя знаела, че баща ѝ я обича, но несъмнено Лили била любимката му. Той обожавал Лили откакто я видял за пръв път в ръцете на майка ѝ. Тя имала буйна черна коса и сапфиреносини очи, а малките ѝ нацупени устни, които той наричал горделиви, сякаш му се усмихвали още когато била бебе. Щом поотраснала, Лили станала буйна, заядлива и флиртаджийка. Можела да получи от баща си всичко, което искала, само като се покатервала на коленете му, прегръщала шията му с малките си ръчички и произнасяла: „О, моля ти се, татенце, моля ти се, моля ти се, моля ти се.“ И можела да избегне всяко наказание само като се отпускала като цветето, чието име носела, и оставяла сълзите да се стичат тъжно по малкото ѝ лице. Тя винаги наричала баща си „татенце“, а не „татко“ като другите деца. А за него тя била „скъпото му момиченце“. Сиел

казваше, че през целия си живот Лили никога не се замисляла за последиците от постъпките си, макар че след това наистина ужасно се разкайвала. Изплаквала реки от сълзи, виела като куче и обещавала никога вече да не прави така — независимо какъв грях е извършила. И в такива моменти била искрена. И все пак Лили обожавала скъпото си татенце. Тя обичала и брат си, макар че не спирала да го тормози. Искрено обичала и майка си и невинната си съучастничка в пакостите — Сиел. Понякога била ужасна — грабвала очилата със сребърни рамки от носа на Уилям, точно когато бивал погълнат от някоя книга, макар да знаела, че той не вижда почти нищо без тях. Размахвала ги пред него, за да го дразни, и ги протягала навън през прозореца, за да не може той да ги достигне. Неминуемо ги изпускала и те ставали на сол на чакъла под прозореца, а тя отчаяно се опитвала да събере парченцата и плачела, че не е искала да го направи, че ще направи всичко, всичко, за да поправи стореното.

По-късно той намирал под възглавницата си любимата ѝ книга или някоя от малките ѝ фигурки на кончета, или някой шоколад с бележка, на която пишело: „Извинявай.“ Тя наговаряла Сиел да прави геройства, които за самата нея били много лесни, като прескачането на огради. Но тя не се замисляла, че те могат да се окажат прекалено високи за малкото пони на Сиел, така че Сиел паднала и получила мозъчно сътресение. Тя лежала неподвижно като умряла, а Лили седяла на колене до нея, като нареждала, молела се и се пазаряла с господ, както правела винаги според Сиел. Казвала, че ако Той остави любимата ѝ малка сестричка жива, тя никога вече няма да прави такива глупости. Че вината е само нейна и бог трябва да вземе нея вместо сестра ѝ. Естествено, дори и да го е мислела наистина в онзи момент, тя знаела, че бог няма да направи подобно нещо. Имали куп гувернантки, които идвали от цяла Европа, но никоя не се задържала задълго. Лейди Нора прекарвала половината си време в Лондон, за да провежда разговори с новите кандидатки, и казвала, че щуротиите на ужасните ѝ деца са тема за клюки във всеки салон и че това е проклятието на живота ѝ. Разбира се, тя не искала да каже точно това, защото била мила, любвеобилна жена, която обожавала инатливите си деца. Сиел казваше, че те наистина правели отвратителни номера на гувернантките си, просто защото знаели, че ако се държат прекалено лошо, бедните жени ще бъдат принудени да напуснат, няма да имат

уроци и никой няма да ги контролира, докато бедната им майка не им намери заместничка. Те пъхали таралежи в леглата им, слагали мишки в млякото и паяци на възглавниците. Опъвали въжета на верандата, за да ги спъват, и поставяли ролкови кънки на излъскания под, за да се подплъзнат на тях. Лили винаги успявала да накара Сиел да свърши мръсната работа, така че можела да заяви невинно: „Но мамо, нищо не знам за това. Нямам представа как е станало.“ Всички, които живели на няколко мили от тук, познавали Лили. Слугите разнасяли историите за последните ѝ пакости и мъжете се смеели над тях в кръчмите, а жените се събирали край огнищата, за да клюкарстват за нея. За тях Лили била нещо като сегашните кинозвезди. Била красива, имала титла и богатство, но никога не ги гледала отвисоко. Тя ги очаровала със своята жизненост и с импулсивната си, безразсъдна природа. Нямала страх от нищо и въпреки че малко се надувала с името си и се държала арогантно заради положението си на дъщеря на лорд Молино, никога не проявявала подлост. Сиел казваше, че Лили винаги била мила със селските деца. Тя никога не се отнасяла към тях с пренебрежение, давала им да яздят понито ѝ и им носела стари лепкави бонбони, по които полепвал мъх от джоба ѝ. Те я обожавали и седмици наред се хвалели какво им е дала. А тя винаги с желание придружавала майка си, когато раздавала лекарства, дрехи или храна на най-бедните и нуждаещите се. Веднъж изтичала при татенцето си и му заявила отчаяно, че иска да продаде любимия си кон и да даде парите на бедното бездомно семейство, което срещнала, яздейки: млад мъж с жена и бебе и още две малки деца. Мъжът бил загубил работата си и семейството скитало от място на място в търсене на работа, като спели направо край плетовите в дъжд и пек. Лили изтичала вкъщи и опразнила кухнята, за да ги нахрани. Същата нощ, неспособна да забрави тъжните лица на децата, тя говорила с баща си. Той я изгледал гордо и ѝ казал, че не е нужно да прави такава самоотвержена постъпка. На следващия ден бедното семейство получило нова къща, мъжът бил нает като градинар, а жената като перачка. Естествено, Лили приемала своето по-особено положение като нещо нормално; просто така стояли нещата. Но макар че била лекомислена и буйна, а освен това и страшно заядлива, тя била също и дъщеря на майка си, обичлива, чувствителна и лесно ранима. Но всички гувернантки я смятали за неуловима като вятъра. Тя ставала и излизала на

разсъмване, преди те още да са отворили очи. Източвала до конюшните, яхвала коня си и се втурвала в галоп към морския бряг заедно с Фин О'Кийфи.

Помълчах и се вгледах в слушателите си. Очите им светеха от интерес, но денят се беше оказал дълъг, и възрастта започваше да ми се отразява. Реших, че трябва да си легна и че ще продължа на следващата вечер.

— Е, сега знаете откъде е започнало всичко — заявих на разочарованите си нови приятели. — А утре, след вечеря, ви обещавам, че ще се запознаете с Лили и с Фин.

И, оставяйки ги онемели от изненада, ги целунах за лека нощ и се запътих към леглото си, а ставите ми пукаха като стълбището.

[1] Le ciel (фр.) — небе — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

ЕДИ

Еди Шеридан хвърли още една цепеница в огъня и се обърна да погледне Шенън, която се беше сгушила на протърканото кресло. Единият далматинец беше изоставил Мод и се бе промъкнал засрамено надолу по стълбите, за да се свие в краката на Шенън.

— Предател — каза той и се ухили.

Тя се усмихна.

— Сигурно просто иска да си има компания.

Нейното лице беше бледо и под красивите ѝ светлосиви очи с тъмни мигли имаше сенки. Светлината на лампата зад главата ѝ превръщаше червената ѝ коса в ореол и тя изглеждаше стройна и крехка с дългата си черна рокля. Натъжена дъщеря, скърбяща за баща си, помисли си той, като си припомни заглавията във вестниците и думите на репортерите. Каза:

— Последните няколко месеца сигурно са били много тежки за теб.

Тя кимна.

— Но татко винаги казваше, че родът Кийфи ще оцелее, така че сега не мога да го разочаровам. Нали така?

Настъпи мълчание, докато и двамата се взираха в пукащото дърво в камината. После той каза:

— Защо си помисли, че вече сме се срещали?

В същото време тя го попита:

— Защо си дошъл?

Разсмяха се и Шенън каза:

— Аз съм собственичка на съседното жилище до бялата къща в Нантъкет.

Той сви рамене.

— Тя е необитаема от години. Ходехме там от дъжд на вятър като деца. Аз израснах в Калифорния и не ходехме често на изток. А

после бях много зает в колежа, първо в Бъркли, а после в театралното училище в Йейл. Май вървя по стъпките на праядо си, Нед Шеридан.

— Ти си му одрал кожата. — Тя почервеня от неудобство. — Трябва да си призная нещо. Разгледах къщата. Вратата беше отворена и аз просто не можах да устоя. Откраднах снимката му. Сега е у мен. Може би трябва да ти я върна? В края на краищата ти си законният ѝ собственик. Но както и да е, затова те познах и помислих, че си дух!

Той се разсмя.

— Значи двамата сме дошли по една и съща причина, за да научим за Лили и Нед?

— И за да науча кой е убил баща ми.

Той я изгледа смаяно.

— Знам, че говориш сериозно, но възможно ли е това? Да е бил убит?

— Мисля, че е било така, но никой не ми вярва. Освен може би Моди и Бриджид. Но както и да е, а ти защо се интересуваш толкова от Лили?

— Сигурно защото от малък слушам за нея от семейството си, непрекъснато изскача в разговорите като скелет от шкафа. Така че дойдох, за да сложа най-после край на старите слухове.

— Онези, че Лили го е съсипала ли?

— И на тези покрай другите. — Той се облегна на възглавничките на канапето и се замисли с ръце зад главата си. — Винаги съм искал да стана артист заради историите, които ми е разказвал дядо ми за Нед Шеридан. За това колко добър актьор бил и как умеел да трогва публиката. Дядо казваше, че придобивал власт над зрителите само с едно движение или с поглед, можел да ги разплаче за миг, а в следващия момент вече ги карал да умират от смях. Той е бил звезда, името му е било изписано със светещи букви на Бродуей. Но за да стигне дотам, трябвало да обикаля години наред прашните малки театри и да пътува из цялата страна до всяко мижаво градче. В едно от тях срещнал жена си, моята прабаба Джулиет. Тя не била хубава — виждал съм я на снимка — но дядо ми е казвал, че имала горда походка и огромни тъмни очи; а на сцената просто се преобразявала в голяма красавица със силата на волята си. Тя била актриса в голямата традиция на Бернхарт и Елън Тери, а Нед бил Оливие на театрите и

двамата имали гласове, които можели да хипнотизират публиката. Дядо казваше: „Гласовете им звучаха като музика.“

— Видях плакатите — призна си виновно Шенън. — Висяха на стената в бялата къща.

Той се засмя.

— Няма нищо. Сигурен съм, че старият Нед не би имал нищо против. Както и да е, славата на семейство Шеридан продължила почти две десетилетия в началото на века. Пазя всички съкровища на Нед: сценичните му костюми и реквизита, високите до бедрото ботуши, шапката му с перо и меча от Монте Кристо, камизолата и чорапогащника му от ролята на Ромео, униформата за майор Барбара. Прекарвал съм часове наред в разглеждане на стари театрални програми с техните имена над заглавието на пиесата и написани с двойно по-големи букви. Те са играли какво ли не. Дядо ми казваше, че на Нед все не му стигало времето и когато тръгвал на турне, побърквал участниците в пиесите; пиесите се сменяли на всеки три вечери и всяка седмица играели в различни театри. Пътували в неделя, играели в понеделник вечер. — Еди въздъхна със съжаление и се усмихна на Шенън, която седеше срещу него. — Това са били най-добрите години на театъра. Понякога си мисля, че може би съм се родил в неподходяща епоха, трябвало е да живея по времето на прадядо си Нед. И така, дядо бил единственият им син и този начин на живот не му харесвал. Той никога не е искал да прилича на тях. Казваше, че това, което правели на сцената, наистина било магия, но извън нея имало само пътуване, безпорядък и разправии с агенти, мениджъри и други актьори. Той не искал да се занимава с нещо подобно. Искал само да имат нормален собствен дом, където да живеят заедно. И те, естествено, си купили. Всъщност купили две къщи. Разкошна къща на Лонг Айлънд, която се превърнала във втори театър: същите хора, същата бъркотия, същите разправии. И бялата къща в Сконсет, където Нед и приятелите му си почивали и се забавлявали. Дядо искал Нед да си намери нормална работа като бащите на другите деца. Той искал баща му да е банкер или брокер на борсата, макар че според мен би се навил и да е водопроводчик, стига да са водели редовен живот. Предполагам, че тези двама артистични родители са го смятали за досадно дете, но така им било писано. Той бил най-щастлив, когато го изпратили в подготвителното училище. Казваше, че най-после се

почувствал като другите момчета. Само дето неговите родители били „звезди“, разбира се. Интересно, той все не можел да разбере защо другите деца говорят за тях с такова страхопочитание. Смятал техния живот за скучен: само пътуване с влакове и чакане в студените театри. И пак той ми каза, че името на тази мистериозна жена, Лили Молино, все се свързвало с това на Нед. Джулиет била избухлива жена и винаги, когато двамата с Нед се карали, което ставало често, дядо чувал как майка му крещи, че за всичко е виновна Лили Молино. Че Нед още е влюбен в нея и само ако му подсвирне, ще изтича като кученце при нея. И той щял да го направи. Дядо знаел със сигурност. И казваше, че това е провалило Нед. Аз всеки път го питах: „Но как, дядо, как?“ Но той само клатеше глава и отговаряше: „По прекалено ужасен начин, за да го разбере младок като тебе.“ И това беше всичко. Никога не ми казваше нищо повече. Това ме побъркваше — каза Еди, — не знаех дори как е изглеждала тази Лили. Не знаех и каква е била, защото никой не искаше да говори за нея. Дадох обещание на себе си, че някой ден, когато имам време, ще науча истината, просто за да задоволя най-после любопитството си. Защото ако в рода ни има някаква тайна, искам да я науча. Проучих семейните архиви и попаднах на името на Лили и на някакъв адрес в Бостън, на Бийкън Хил. Отидох там, но беше минало много време и хората дори не бяха чували за нея. Другият адрес, който открих, бе на едно писмо, написано на Нед от Сиел. Адресът беше Арднаварна. Е — той сви рамене, — и ето, че дойдох.

Шенън каза:

— Мога да ти кажа как е изглеждала Лили. Била е красавица. Може би затова прабаба ти Джулиет е ревнувала от нея. Имала е дълга къдрава черна коса, блестящи сини очи и страстни устни. Изглеждала е развратна, секси и богата. И своенравна. Или поне е била такава на седемнайсет години, когато е нарисован портретът.

— А дали мис Моди ще ни каже какво е станало? Или смята само да ни подхвърля парченца от историята, за да ни държи завинаги като затворници в Арднаварна?

Шенън се засмя.

— Аз с удоволствие бих останала в Арднаварна като затворничка. Това е райско кътче. — Тя се изправи и се протегна

уморено. — Странно, тази вечер говорихме само за Лили. Тя присъства в разговора, но никой не стига до сърцето ѝ.

— Сърцето на Лили — каза Ед, като загаси огъня и подпря месинговата решетка пред камината, — сигурна ли си, че е имала сърце?

Те се изкачиха заедно по стълбите и второто стъпало от горе на долу изскърца силно, което ги накара да се изкикотят.

Едуард взе ръката на Шенън, поднесе я към устните си и произнесе с преувеличено артистичен шепот.

— Лека нощ, лека нощ! Раздялата е такава сладка мъка. Трябва да ти кажа лека нощ, докато настъпи сутринта.

Те се усмихнаха един на друг със симпатия.

— Лека нощ, Ромео — прошепна Шенън и уморено тръгна по коридора към стаята си.

— Шенън — прошепна той високо. Тя се обърна да го погледне и очите им се срещнаха. — За баща ти. Можеш да разчиташ на моята помощ.

Тя кимна с благодарност. Беше ѝ необходима страшно много помощ, но сега, когато Моди, Бриджид и Еди бяха на нейна страна, вече не се чувстваше толкова самотна. Заспа почти веднага, щом главата ѝ се допря до ухаещата на лавандула мека възглавница, без дори да помисли кой би могъл да е наследникът на Лили, защото сънищата ѝ бяха заети с Нед Шеридан. Или може би това беше Еди Шеридан?

Моди

Въпреки че предната вечер си бях легнала късно, слънчевите лъчи, които проникваха през отворения прозорец, и донесеното от вятъра ухание на розите ме разбудиха рано на следващата сутрин. Усетих лека миризма на шунка и прясно опечен хляб и за момент останах да лежа, напълно отпусната, с все още затворени очи. Старите ленени чаршафи бяха хладни и аз се протегнах доволно. Чувствах се точно като деветнайсетгодишна. Само когато ставаш и ставите ти започнат да скърцат, си спомняш, че си стара.

Погледнах стария метален будилник с две нелепи големи камбанки, поставен върху чудесния шкаф от палисандър от периода на Регентството до леглото ми, и усетих шок, когато видях, че е почти единайсет. По чакъла отвън чух чаткане на копита, измъкнах се от леглото и бързо изтичах да надникна през прозореца.

Конярят Колъм беше пуснал дорестата ми кобилка и тя доволно пасеше в маргаритките по края на поляната, а далматинците душеха копитата ѝ. Облякох се набързо и изтичах надолу по стълбите, нетърпелива да пояздя в такава чудесна сутрин.

— Добро утро, Моди — извика Шенън, когато минавах по чакъла. Тя се беше надвесила от прозореца си, а хубавото ѝ лице бе усмихнато. Изглеждаше така, сякаш се радва, че не съм видение, и сърцето ми отново се изпълни с обич към нея.

— Струва ми се, че трябва да ти отговоря „Още по-добро да е за тебе“, но няма да го направя — казах с усмивка. — Вместо това ще ти пожелаю добро утро и искам да те попитам дали ще пояздиш с мен. — После добавих несигурно, защото човек никога не знае какво да очаква от американците, особено ако са и гражданчета: — Естествено, ти можеш да яздиш, нали?

— Да, мога. Но ти си готова, а аз дори не съм се облякла.

— Тогава се облечи, момичето ми — казах аз, — и слез долу. Първо ще изпием заедно по чаша кафе в кухнята и после ще излезем, за да хванем хубавото време.

Пет минути по-късно тя изтича надолу по стълбите, облечена с дънкова риза, дънки и каубойски ботуши. Косата ѝ беше вързана на конска опашка и тя изглеждаше петнайсетгодишна.

Бриджид дремеше пред запаления от торф огън, забила брадичка в гърдите си. От отворената ѝ уста се чуваше тихо похъркване и жълтата котка пресече стаята, скочи на коляното ѝ и се намести царствено в скута ѝ.

— Не обръщай внимание на Бриджид — казах на Шенън. — Бабчето си подремва като всяка сутрин. — Налях кафе в две огромни чаши на сини точки и побутнах към нея голямата жълта кана с мляко. В една покрита сребърна чиния имаше хрупкава печена шунка, пресен хляб, масло и собственоръчно произведеното от мен малиново сладко.

— Храна за богове — каза Шенън и доволно захапа дебело парче хляб с шунка. — Моди, в тукашния въздух има нещо, което дразни

апетита на момичетата.

— Е, няма да ти навреди, ако се позакръглиш — казах критично. — Мащехата ти никога ли не ти е казвала, че мъжете не обичат кльощавите жени? Няма за какво да те стиснат под чаршафите. — Шенън се разсмя; тя каза, че не може да си представи как елегантната, тънка като вейка Бъфи би могла да й каже подобно нещо.

— Като стана дума за мъже — каза тя небрежно, — къде е Еди?

Хвърлих й един кос поглед; познавам го тоя „небрежен“ тон, особено като става дума за мъже.

— Сигурно се чудиш какво ли прави — казах аз. — Тази сутрин замина за Гелуей. — Не издържах и се усмигнах, когато тя сведе очи. Чувствата на това момиче бяха изписани в очите й. — Разбира се, той каза, че ще се върне довечера — добавих лукаво. — Макар че не мога да определя кой го привлича тук, ти или Лили.

— Нито едната — отговори тя и си допи кафето. — Идва заради теб, Мод. Каза ми, че не може да ти устои.

— Стига си се занасяла, момиче — отговорих доволно. Обичам комплиментите. Нахлупих си шапката на къдриците и казах припряно: — Хайде да тръгваме.

Конюшните са построени около калдъръмения двор отляво на къщата и Колъм вече решише сивкавото пони от местна порода. Колъм е дребен чернокос селянин, смахнат на тема коне, решен да направи кариера като жокей, който вижда бъдещето си в дресирането.

Казах на Шенън, че понито е шампион.

— Сивкавият цвят е естествен за тази порода — казах аз. — А младата кобила Кралица Мери вече има три трофея от състезания, закачени в яхъра й, макар че е само на две години. Предполагам, че тази година ще стане Шампион на шампионите на шоуто в Гелуей и просто няма начин да не спечели на Кралското конно шоу в Дъблин следващата година.

Колъм изведе Малахи и Шенън го изгледа с уважение.

— Метър и седемдесет е и е силен като вол — гордо й каза Колъм.

— Мислиш ли, че ще се справиш с него? — предизвиках я аз, като почти очаквах да се откаже.

— Разбира се — тя се метна на коня и той раздражено пристъпи настрана, като изпускаше пара от ноздрите си.

— Трябва да му покажеш кой командва — инструктирах я аз. — Ако хвърля къчове, само му кажи да не се държи като смахнат стар нахалник, и той ще се оправя.

Клоните на дърветата по алеите около Арднаварна се затваряха над главите ни, докато яздехме надолу по хълма към морския бряг, следвани от нетърпеливите далматинци. Имението е разположено на полуостров, който се простира до залива Балинакил в Атлантика. В сребрилата морска шир се забелязват малки островчета, а небето се променя за миг от най-светло синьо до седефено и времето е ту слънчево и спокойно, ту бурно. Аз показвах пътя надолу по скалистата пътека към златния пясък, а после забих шпорите и полетях в лудешки галоп както обикновено. Кучетата се втурнаха след мен и чух как Малахи изцвили високо и протяжно и затопурка зад мен.

Хвърлих поглед през рамо, за да се уверя, че с Шенън всичко е наред и че конят не я отнася накъдето си иска. Тя се беше навела ниско на гърба му и виждах, че се смее, но вятърът отнасяше звука надалеч към морските вълни. Малахи се движи като спокойна, мощна съкрушителна сила; той лети по земята със страхотна скорост, но така и не успява да ме настигнат, докато не спрях накрая лудешкия си галоп на повече от миля долу на брега.

Шенън спря трепереция кон. Бузите ѝ бяха по-розовели, очите ѝ блестяха и се смееше до ушите.

— Ще се справиш — подвикнах ѝ, като ѝ хвърлих одобрителен поглед. — Помислих, че е най-добре да те изпитам с Малахи, но ти наистина умееш да яздиш, момичето ми. Май ще трябва да те задържа до ловния сезон. Ще ти хареса.

Затопуркахме обратно до черния път и потеглихме по утъпканите пътеки, които водеха към развалините на Голямата къща. Исках тя да види подредбата на етажа на Лили, затова отключих катинара на тежката входна врата и я отворих. През изпочупените прозорци влизаха слънчеви лъчи и осветяваха изронените каменни стени и охлузения под на големия готически коридор. На мястото на чудесната вита стълба зееше дупка, а там, където декоративните гипсови тавани се бяха срутили в нощта на палежа, беше останала купчина прах. Само като ги погледнех, ме заливаха вълни от носталгия по собственото ми детство.

— Живях тук до дванайсетгодишната си възраст — казах на Шенън. — О, имах чудесно детство. Но не съм сигурна дали след пожара, когато се преместихме в другата къща, не беше дори още по-добре.

Излязохме от къщата и минахме през оградената със стени овощна градина с крушови и прасковени дървета, които сега бяха изсъхнали, защото никой не се грижеше за тях.

— По това време на годината — спомних си аз, — хвърляха златисти отблясъци на онази стара тухлена стена с цвят на корал. Слънцето се отразяваше в оранжерията, където ходехме да крадем смокини и черно грозде от парника. Плодовете бяха толкова едри, че сокът им се стичаше по лактите ми и оставяше петна по рокличката ми, а тогава ме хващаха и ме пердашеха.

Спомените почти връщаха вкуса на онова грозде в устата ми. Същото стана по-късно вечерта, когато след вечеря отново седнахме край огъня в дневната; почти усетих вкуса на историята, която се готвех да разкажа, толкова жива беше тя в съзнанието ми.

Но първо трябва да ви кажа, че бях облечена с рокля на Шанел от 1934 година; от нефритенозелен шифон с кърпичка и носех блестящите си диамантени обеци и гривни. Младият ласкател Едуард ми каза, че изглеждам чудесно, и ми подари голям букет червени рози и огромна кутия шоколадови бонбони, купени в Гелуей.

— Няма нужда да прибягвате до подкупи — казах доволно. — Обещавам, че тази вечер ще продължа разказа си.

След вечеря видях как Еди отиде и седна на канапето до Шенън и забелязах нежната ѝ, дружелюбна усмивка, когато му направи място. Е, няма ли да е интересно, помислих си аз, ако се влюбят един в друг? Но ми се струва, че отново избързвам, както обикновено.

Казах им:

— Само ми напомнете докъде бях стигнала, милички.

— Дотам как Лили яздеа на зазоряване с Фин О'Кийфи — нетърпеливо ме подсети Шенън.

— А, да, Фин. Е, защо не започнем отначало?

Удобно подпрях крака на едно от малките бродирани столчета на лейди Нора и започнах да им разказвам историята за миналото точно както я бях чула.

ГЛАВА 13

Конемара, 1879 година

Падрег О'Кийфи имал морковеночервена коса на клечки и белезникава кожа, осеяна с лунички и брадавици. Челюстта му висяла безволно, а винаги полуотворената му уста разкривала няколко оцелели корена от жълти зъби. Гърдите му били хлътнали от продължителното пушене, късите му крака били криви, а ръцете — дълги като на горила. Всички били единопдушни, че Пади О'Кийфи е най-големият грозник на света.

И как е станало така, чудели се всички, че такъв грозен човек имал двама толкова хубави синове.

— Ами, такъв ми е родът — хвалел се той, след като обърнел няколко халби. — Моите деди произхождат от Брайън Бору и от кралете на Ирландия. — Той пренебрегвал факта, че жена му произхождала от изключително красиво семейство и че той е издънката на рода О'Кийфи. — Брайън Бору е бил красавец дори за цар — допълвал той, сякаш това обяснявало нещата.

Естествено, той се падал роднина на Брайън Бору колкото и всички останали селяни, и хората се присмивали на него и на смахнатите му идеи. Но те не се подигравали на Даниел, който бил висок като дъб и силен като вол, с чудесна къдрава червена коса; нито на младия Фин, който бил две години по-малък, строен като фиданка, с черна като нощта коса и сиви очи като мъгливото небе над залива Гелуей. Дан бил интелигентен и последователен, и действал бързо с юмруците, а Фин бил непредсказуем и остроумен, възприемал бързо и лесно се разсмивал. Ако Дан бил хубав, то Фин бил направо красавец. Той бил и много чаровен. Единственият му проблем бил, че се е родил беден.

Пади цял живот работил в конюшните в Арднаварна. Жена му била перачка в Голямата къща, а по-малките ѝ деца често я придружавали на работата ѝ и си играели в кухнята или помагали в

конюшните, като още от малки знаели, че трябва да се крият, ако се зададе Негова Светлост.

Детството им било помрачено от бедност и недоимък. Преди четиридесет години областта била загубила почти половината си население в Голямото гладуване, а останалите емигрирали в Америка на ужасните кораби с ковчези. После, когато Даниел бил на дванайсет, а Фин на десет години, майка им умряла заедно с шестте им братчета и сестричета през една от епидемиите от инфлуенца, които редовно върлували в страната и за една нощ намалявали числеността на населението. Фин и Даниел били оставени на грижите на баща си Пади, който повече се интересувал от пиенето, отколкото някога се бил интересувал от жена си.

Покритата им със слама каменна къща се състояла от една-единствена стая с пръстен под. В единия ѝ край имало ниша, която служела за спалня, а край огромното огнище бил „шкафът“, на който спели всичките осем деца, скупчени като котило шумни кутрета. В огнището непрекъснато пушел торф и над мъждукация огън кипял котел с рядка супа. Наниз риба, уловена от Даниел в залива, бил провесен над огъня, за да се опушва, и добавял неопикуема смрад към вонята на торфа и на кокошките, които ровели в сламата в другия край на стаята.

Вонята се просмуквала в косите на момчетата. Тя вмирисвала дрехите и дори кожата им; ставала част от тях и те вече не я усещали. Така било до деня, когато дванайсетгодишният Фин помагал в Голямата къща, като мъкнел огромни кофи с въглища по стръмното задно стълбище и по дебелия килими на безкрайните коридори, за да поддържа огъня в големите печки в кухнята.

— Бог да пази, момче — развикала се икономката пред кикотещите се прислужнички, като си метнала престилката на главата и бързо изтичала покрай него, — ти смърдиш на див звяр. Махай се от тук заедно със смрадната си. И да не се връщаш, преди да си се изкъпал.

Страшно засрамен, Фин захвърлил празните кофи и хукнал към конюшната, където Даниел помагал на баща си да изчисти преградките. Мухите бръмчали около тях, докато те изнасяли примесената с тор слама, и Фин спрял и се загледал, като за пръв път осъзнал мястото им в Голямата къща. Тримата с баща му и брат му

били на дъното, те изхвърляли боклука и остатъците от въглища и пепел.

— К'во ти има? — попитал Даниел, като се облегнал на греблото си и погледнал брат си.

Погледът на Фин бил див и сърдит, а бузите му пламтели.

— Да не си болен, момче? — настоял Даниел и се приближил към него. Спомените за майка им и шестте им братя и сестри, които пламтели от треска, когато болестта ги отнесла, изпълвали съзнанието му и той загрижено сложил голямата си ръка на челото на момчето, за да го провери. То било хладно и той въздъхнал с облекчение. Майка им била мъртва, а баща им обикновено бил пиян, така че Даниел бил поел ролята на глава на мизерното им домакинство и приемал сериозно отговорността за по-малкия си брат.

„Нагърбваш се с тежка задача, момче“ — казвали му съседите. „А си само на четиринайсет години.“ Но те с гордост осъзнавали, че той изглежда почти на осемнайсет с високия си ръст и широки рамене. Всички разбирали, че Даниел О'Кийфи ще израсне хубав силен мъж и ще стане добър съпруг на някое от селските момичета, но малкият Фин бил друго нещо. С това вид и обноски ще бъде напад за жените, шушукали си те над отровните изпарения от уискито и си напомняли, че трябва да заключват дъщерите си, когато Фин О'Кийфи порасне.

Но точно в този момент Фин изобщо не смятал, че е потенциална заплаха за която и да било жена. Той чувствал само дълбок изгарящ срам и се ядосвал на себе си затова, че дори не е знаел как вони.

— Защо не си ми казал? — поискал да знае той, като ритал яростно купчината тор. — Защо не си ми казал, че смърдя като конските лайна? Дори по-лошо. Тя каза като див звяр. И всички ми се смяха. — Сивите му очи били потъмнели от гняв и Пади с учудване гледал сина си.

— Я, момче, ние си миришем като 'сички други. К'во ти става?

Даниел усетил, че се изчервява от срам, докато гледал брат си. Той бил виновен за всичко. Той отговарял за момчето. Трябвало да поддържа къщата чиста, да се грижи да се мият всеки ден и да си перат дрехите.

— Никога не сме смърдели, кат' беше жива мама — сърдито извикал той. Захвърлил греблото, сграбчил Фин за ръката и го завел при помпата. — Сваляй си дрехите, момко — изревал той.

Фин се поколебал. Вятърът бил студен и той знаел, че водата е ледена.

— Хайде! — наредил Даниел и гласът му проехтял в калдъръмения двор толкова силно, че конярите се обърнали да гледат. Те се ухилили, когато Фин набързо смъкнал дрехите си и се свил като мъченик до помпата, криейки с ръце срамните си места, които се били свили като орехчета от студа.

Даниел напълнил поцинкованата тенекиена кофа и го залял с ледената вода. Фин изпищял и всички на двора се разсмели подигравателно, докато Даниел пълнел кофата отново и отново с леденостудена вода и поливал трепереция си гол брат.

— В стаичката до конюшната има чисти чували — казал той накрая. — Увий се в тях и отивай вкъщи. Тази вечер ще ти изперем дрехите и утре никоя слугиня няма да се оплаче, че брат ми смърди.

Фин претичал през гората към пътеката, която водела към тяхната къща. Той треперел от вятъра и се криел покрай плетовете, за да не го види някой полугол и посинял от студ, загърнат само с продран стар чувал. Сърцето му се свило, когато чул чаткането на копита по утъпканата пътека, и той надникнал иззад завоя, като се чудел кой ли идва.

Очите му се разширили от ужас, той изохкал силно и се хвърлил по очи в канавката под плета. Конските копита се приближавали към него и той още по-силно притиснал глава към тръните и бодливата трева, като се молел да не го забележат. После чул как конете забавили ход.

— Ей, Сиел, какво е това според теб? — високо произнесло едно звънливо, нахално гласче.

Фин се свил още по-дълбоко в канавката, докато носът му почти стигнал до застоялата зеленясала вода на дъното. Той чул как петгодишната Сиел се разсмяла.

— Мисля, че е див звяр — казала тя. — Може да е мечка, Лили. В Ирландия има ли мечки? — попитала тя несигурно.

— Разбира се, че има. Танцуващи мечки — отговорила Лили. После я осенило вдъхновението: — Знаеш ли какво, Сиел, искаш ли да я накараме да танцува?

— О, Лили! — изпискала развълнувано Сиел, която била не по-малко пакостлива от сестра си.

Фин чул тракането на копита, когато подкарали коня към него. После усетил леко побутване, когато Лили се навела от коня си и го смушкала с камшика в ребрата.

— Излизай, излизай, който и да си — пропяла тя.

Той усетил, че тя се смее, и почувствал чистата миризма на сапун от ръцете ѝ, когато обърнал бавно глава, за да я погледне.

— Хайде, мечо — развълнувано го подканила Сиел, като подскачала нетърпеливо на седлото си.

— Ти ще танцуваш пред мен. Нали ще танцува, Лили?

Докато се измъквал бавно от канавката, Фин забелязал как сините очи на Лили се разширили от изненада, а след това в тях се появили искрици смях. Той засрамено навел глава и се увил по-плътно с чувала, като се молел да потъне вдън земя. Тя била последния човек на света, който би искал да срещне.

— Охо — казала триумфално Лили, — това е Фин О'Кийфи. Знаеш ли, Сиел, струва ми се, че под тоя чувал той е гол, както го е майка родила.

— Гол. О-у! — Сиел била шокирана. Въпреки че била толкова малка, дори тя знаела, че човек не може да се разхожда в Арднаварна без дрехи.

Фин забил брадичка в гърдите си.

— Аз... изцапах си дрехите — промърморил той. — Брат ми ме изми с помпата в двора на конюшната... Отивах си вкъщи, когато ме настигнахте.

Дванадесетгодишната Лили го изгледала с интерес. Тя познавала Фин О'Кийфи от рождението си. Те с Фин били родени в един и същ месец и през една и съща година и тя била свикнала да ги вижда с брат му наоколо. Двата работели в конюшната и в градината, като непрекъснато вършели някаква работа. Тя била ходила с лейди Нора в къщичката им след смъртта на майка му и на всичките му братя и сестри, за да занесе голяма кошница с храна за помена. Познавала и грозния му баща Пади О'Кийфи: баща ѝ винаги го наричал „пиян глупак“, но казвал за него „знае как да се оправя с конете“. Пади О'Кийфи не усещал, че собственият му син смърди, но знаел какво да прави, ако някой кон куцал или не искал да яде. А пък големият му брат Даниел бил истински мечок. Не бил хилав като този. Макар че

момчето имало хубаво лице. Освен това била чувала, че той умее да говори добре и че е заядлив като нея.

Тя хвърлила един поглед на сестра си и я попитала:

— Сиел, наистина ли искаш да го накараме да танцува?

— О, да, да. Да, моля ти се. — Сиел развълнувано отметнала червените къдрици от очите си. — Можем ли да го накараме веднага, Лили?

Лили изправила гръб на седлото си. Тя високомерно вирнала брадичка. Погъделичкала го по ребрата с камшика си и казала:

— Танцувай, Фин О'Кийфи. Танцувай като истинска дива мечка за малката ми сестричка.

В очите му пламнал гняв.

— Няма да танцувам като мечка нито за мис Сиел, нито за който и да било — изкрещял той.

— Ще танцуваш и още как — заядливо се навела Лили към него. — Заповядвам ти да танцуваш.

— Танцувай, танцувай, танцувай — пропяла развълнувано Сиел. — Танцувай, мечо.

Фин изпитал симпатия към нея. Тя била още малка. Ей, освен това била дъщеря на Негова Светлост, защо да не ѝ достави удоволствие? Той здраво стиснал чувала на слабините си и бавно се завъртял няколко пъти по средата на пътеката.

Сиел плеснала с ръце, а Лили се разсмяла.

— По-бързо — извикала тя, — по-бързо, мечко.

— Повече няма да танцувам — казал той сърдито, като чул смеха ѝ. — Исках само да зарадвам момиченцето.

Те се втренчили един в друг. Тя била страшно изискана с лондонския си маниер на езда, белите си копринени чорапи и малката шапчица върху черните къдрици. Свежа и чиста, с розови бузи, бяла кожа и подигравателни сини очи. А той стоял бос, загърнат с чувал и току-що измит от вонята.

Извърнал се сърдито, за да не вижда подигравателния ѝ поглед, и тръгнал по пътеката към дома си.

— Не съм те освободила, Фин О'Кийфи — извикала Лили след него.

— Казах ти, че повече няма да танцувам — сърдито извикал той през рамо.

Чул шума от приближаващите копита и вдигнал очи точно когато тя се изравнила с него. Тя се навела от седлото с протегнатата ръка, грабнала чувала му и го издърпала, като го оставила чисто гол по средата на пътеката.

— Божке — изкрещял той и скръстил ръце над срамните си части, докато Лили триумфално размахвала парцала над главата си. — Божке, милейди — изкрещял отново, като се превил одве и хукнал по пътеката колкото му държали краката, по-далеч от нея.

— Ох, Лили, виж дупето на танцуващата мечка — чул как извикала Сиел. Последвал подигравателният смях на Лили и всеки звук се забивал в сърцето му като гвоздей на унижението, докато тичал да се скрие вкъщи.

— Да не кажеш на някой какво е станало — предупредила Лили малката си сестричка, докато яздели обратно към конюшнитеа.

— Защо? — невинно попитала Сиел.

— Защото на татко няма да му хареса — обяснила й Лили, леко засрамена.

Един коняр, облечен с униформата на Молино, която се състояла от раирана риза в зелено и бяло, зелена жилетка и бежови бричове, дотичал, за да им помогне да слязат от конете, но Лили не му обърнала внимание. Тя пъргаво скочила от седлото и пресякла двора, а Сиел подтичвала до нея. Когато минавала покрай купчината тор, Лили се намръщила.

— Ама че воня — казала сърдито тя. Погледнала Даниел: мръсен и рошав, той стоял облеган на греблото си и я наблюдавал. — Постарай се веднага да изкараш тоя боклук — наредила му тя, — или когато баща ми се върне, ще му кажа, че конюшнитеа е страшно мръсна.

Тя отминала, а Сиел погледнала със съмнение първо тях, после купчината тор, и затичала след сестра си.

— Днес вече за втори път се оплакват, че покрай нас смърди — казал Пади и се ухилил с беззъбата си уста.

— Ей, това ще е последно — закарнил се Даниел и се загледал сърдито след тях, като си мислел каква важна и могъща принцеса е тя. Искало му се да е на мястото на баща й, за да я ритне отзад.

Когато минавали през каменната арка, която отделяла конюшните от останалите сгради, Сиел се обърнала, за да му махне. Той ѝ махнал в отговор и се усмихнал засрамено.

— Ей, малката е много сладко хлапе. А и лейди Лили си е още дете — казал той великодушно, забравил за момент, че е само две години по-голям от нея, а от него очакват да се държи вече като мъж. Брат му Фин пък, който бил на нейната възраст, също работел наравно с мъжете и нямал майка да се грижи за него. Той раздрусал лопатата и започнал да прехвърля боклука в една количка, за да го изкарат от двора.

Лили минала по каменния коридор, следвана по петите от Сиел, както обикновено, сякаш ги свързвала някаква невидима верига. Изкачили се по голямата вита стълба до втория етаж и продължили по дългата веранда покрай редиците махагонови врати, които били толкова високи, че стигали почти до тавана. Между всеки две врати имало мраморни колони, в чиито основи били гравирани бюстове на римски императори и гръцки воители, а облицованите с тъмнозелени тапети на цветя стени били покрити с огромни картини. Добре лъснатият дъбов под бил постлан с дълъг червен килим, който стигал чак до двойната врата в отсрещния край на коридора, която водела към детското крило.

Внезапно вратите се отворили широко и оттам надникнала разтревожена слаба жена.

— Ето ви и вас — сърдито извикала тя. — Къде ли не ви търсих.

— Излязохме само да појаздим, мис Найтингейл — казала Лили на гувернантката и ѝ се усмихнала мило. — Трябваме ли ви за нещо?

Мис Найтингейл сърдито изсумтяла и очите ѝ се замъглили от яростни сълзи.

— Много добре знаете, че трябваше да дойдете за уроците си. Вижете кое време е вече. Цялата сутрин е загубена.

— Не и за мен, мис Найтингейл — пропяла Лили, като се шмугнала край нея и пъргаво изтичала по тесния коридор към стаята си. Тя се хвърлила на леглото, като ритала с крака във въздуха и умирала от смях при спомена за това, как Фин О'Кийфи танцувал като мечка по нейна заповед и после тичал по пътеката гол, както го е майка родила.

— Видя ли го, Сиел? — попитала тя, когато Сиел със смях скочила на леглото до нея. — Видя ли го само какъв беше? О, той никога няма да ми прости. Никога. Сигурна съм.

— Сигурно ще ти прости — казало малкото ѝ сестриче, като я гледало с възхищение. — Всички винаги ти прощават, Лили.

И той, разбира се, го направил. Тя го видяла на следващия ден, когато помагал на брат си да излъска капрата на каляските.

Двете със Сиел били ходили в парника да крадат от гроздето, предназначено за вечеря. Устните им били изцапани с издайнически виолетови петна и Лили се опитвала да ги избърше с края на розовата си памучна пола. Тя погледнала косо към Фин. Той я наблюдавал с крайчеца на околото си, макар да се преструвал, че не я забелязва, и тя се усмихнала заговорнически на Сиел.

Сега, когато можела добре да огледа лицето, а не задника му, си помислила, че то е интересно. Освен това бил хубав.

— Наистина ли се държах лошо с него, Сиел? — прошепнала тя и малката Сиел силно тръснала червените си къдрици.

— О, да, Лили — силно прошепнала тя. — Много лошо се държа.

— Гадна ли бях? — попитала тя и прехапала устни.

— Да, беше — потвърдила Сиел.

— Добре тогава. Май няма какво да се прави.

Лили оправила полата си и тръгнала право към него. Протегнала ръка и казала мило:

— Сестра ми казва, че вчера съм се държала гадно с тебе, така че идвам да ти се извиня.

Тя гледала Фин с протегнатата ръка, блестящите ѝ сини очи били самата невинност и на него му се сторило, че този ден мъчителната му прилича на истинско ангелче.

— Е? — попитала нетърпеливо Лили. — Приемаш ли моето извинение или не?

— Да, милейди — отговорил той, като изтрил ръка в крачола си и внимателно поел десницата ѝ. Тя била мека като глухарче и той ѝ се усмихнал, а цялото му лице светнало.

— Като се смееш, ми харесваш повече — казала Лили, — отколкото когато виеш като призрак. — Тя му се усмихнала, навела се към него и прошепнала:

— Няма да кажа на кой какво се случи. Поне засега, де. Докато правиш каквото ти кажа.

Той се отдръпнал враждебно, а в сивите му очи се появило подозрение.

— К'во си си наумила?

Лили въздъхнала преувеличено.

— Няма от какво да се страхуваш...

— Хич не ме е страх от тебе — извикал той, а лицето му отново почервеняло от гняв.

— О, ти си невъзможен, Фин О'Кийфи — тропнала с крак Лили и ядосано го стрелнала с поглед. — А аз исках само да те помоля утре да пояздиш заедно с мен.

— Да пояздя с тебе ли? — той я погледнал опулен от изненада.

— Казват, че си добър ездач. Почти колкото мене. Мислех, че можем да се надбягваме по пътеката. Утре на зазоряване. — Тя свила слабите си рамене. — Но ако ти се страхуваш, аз естествено...

— Винаги ще те надбягам.

Тя отново го била хванала натясно и много добре го осъзнавала. Фин разбрал по очите ѝ, че тя се забавлява, и се запроклинал, че се е хванал на въдицата. Той погледнал високата ѝ стройна фигура. Тя все още била дете с розовата си памучна рокля, петната от грозде покрай устата, с рошавите си черни къдрици и блестящите като скъпоценни камъчета очи на хубавото си лице и с малката си сестричка, която се държала за полата ѝ. Сърцето му се разтуптяло, после потънало някъде в стомаха му.

— Ти си само едно момиче — казал той и се ухилил до ушите. — Утре ще разбереш, че не можеш да се сравняваш с мъж като мене.

— Мъж ли? — тя вирнала брадичка и го измерила от глава до пети. — Ще видим дали си мъж или момче, Фин О'Кийфи. Утре на зазоряване.

Тя си отишла с весело подскачане, като държала Сиел за ръката, а той я гледал с доволна усмивка и вече си представял как язди редом с нея по пътеката.

— Какво беше това? — попитал Даниел, докато лъскал винаги светещата от чистота бутилковозелена карета. — И що се хилиш така тъпо?

— Ми нищо — казал безгрижно Фин. — Побъбрихме си с лейди Лили. А тебе т'ва изобщо не те засяга.

На следващата сутрин Лили станала и се облякла още по тъмно. Тя погледнала с обич сестричката си, която още спяла с отворена уста и здраво стиснати очи. Тъмночервените ѝ мигли били като мънички завеси над издутите ѝ бузки.

Лили се усмихнала, докато се измъквала безшумно през вратата, а двата ѝ любими далматинеца, Фергал и Мъркюри, я следвали по петите. Останалите ѝ четири кучета спели в конюшната и когато тя минала през арката и отишла в двора, те се разляели радостно и скочили да я посрещнат.

Фин стоял, небрежно облегат на вратата на конюшната, сякаш бил там от часове.

Тя погледнала чакащите ги коне и после пак него. Любимият ѝ петгодишен кон вече бил оседлан заедно с един стар бегач, който бил добър навремето, но отдавна престарял.

— Не може да яздиш този кон — казала тя заповеднически, като стъпила на специалната платформа и яхнала собствената си кобила, водена от един коняр.

— А ти да не би да искаш да яхна понито на сестра ти, та да се хвалиш, че си надбягала като нищо Фин О'Кийфи? — ядосано попитал той.

— Този кон е стар. Кажи на коняря да ти даде Мърчант Принс.

Мърчант Принс бил любимия кон на баща ѝ и Фин знаел това. Той казал буйно:

— Няма да яхна най-добрия кон на Негова Светлост. За нищо на света. Ако нещо му стане, цял живот не мога да го платя.

Лили се намръщила; тя мислела, че пак ще се хване на въдицата, но той постъпил разумно. Мърчант Принс бил жребец и единственият човек, който може да се справи с него, бил баща ѝ. Конят бил ценен и Фин не искал да рискува да ядоса баща ѝ или да повреди животното. Но ако конят му не бил добър, нямало да е интересно.

— Добре тогава. Вземи Пънч — казала тя, като подкарала кобилата си под каменната арка и продължила по посипаната с чакъл алея към пътеката, която водела от къщата до морето.

Фин се метнал на Пънч като вихър и тръгнал редом с нея под преплетените дървета.

— Знаеш ли, баща ми е в Париж — подвикнала тя. — Нямахте да разбере за Мърчант Принс.

— Не, лейди Лили, можеше и да не разбере. — Той смушкал коня си, за да се изравни с нея. — Но аз щях да си знам.

Тя го погледнала заядливо.

— Значи го направи от честност, а не от страх, така ли?

Той я изгледал сърдито:

— О, по дяволите, мисли си к'вото искаш — извикал той и продължил по скалистата пътека към морския бряг.

— От тук ще тръгнем — каза Лили и се изравнила с него. — Ей от онова дърво във водата. Ще тичаме до края и после обратно.

Той огледал разстоянието.

— Това е повече от една миля.

— Да — тя се усмихнала и бързо извикала: — Готови, старт!

Излетяла напред като куршум и Фин се ухилил, пришпорил коня си и я последвал.

Лили яздела като мъж и усещала равния ход на коня под себе си. Утрото било хладно и мъгливо. Пясъкът под копитата на конете скърцал, а въздухът овлажнявал кожата ѝ и тя високо изкрещяла от възторг. Чувствала се в хармония със своя свят и с природата си и толкова близо до Бог, колкото изобщо може да се доближи човек. Бързо се обърнала, за да види Фин, и точно в този момент той прелетял покрай нея.

Той се бил навел ниско на шията на коня като жокей, за да го освободи от теглото си и така да увеличи скоростта му. Тя препуснала лудешки след него, като се смеела и крещяла, докато завили заедно и хукнали обратно по пътеката, рамо до рамо. Чак на последните десетина метра той се отдръпнал и я оставил да спечели.

Усмихнал ѝ се триумфално, като очаквал тя да се скара с него или да се нацупи и да го обвини, че я е измамил. Но тя го изненадала.

— Излиза, че са били прави, Фин О'Кийфи — каза Лили задъхано, а очите ѝ светели от възторг. — Ти наистина си бърз като вятъра и два пъти по-добър от него.

Когато връщали конете обратно по пътеката, тя го попитала:

— Ще дойдеш ли утре да пояздим пак? На зазоряване?

В гласа и нямало никаква подигравка и усмивката ѝ наистина била приятелска. Бузите ѝ били по-розовели, а влажната ѝ черна коса — прилепнала към главата. Тя му заприличала на малко момче с тясната си морскосиня блуза и мъжки бричове. А когато го гледала с големите си, невинни сини очи, си мислел, че с радост би яздил с нея всяка сутрин през целия си живот.

— До утре — съгласил се той с чувството, че животът не може да му предложи по-голямо удоволствие.

ГЛАВА 14

Родителите на Лили заминали на гости в Европа и нямало кой да ѝ попречи да се сприятели с най-презрения слуга на баща си. Така или иначе, тя винаги играела край конюшните и там се чувствала съвсем като у дома си. За ужас на майка си била усвоила езика на конярите и дори нея наричала „мамче“, както била чула от селските деца. Така по свой начин изразявала обичта си към майка си, макар че я наричала така само насаме вкъщи. В обществото двете със Сиел употребявали официалното обръщение „мамо“ и дори татенцето ставало „татко“.

Всяка сутрин, преди още да порозовее небето, тя била на крак, облечена с блузата и бричовете си.

— Къде ходиш всяка сутрин? — ревниво я питала Сиел, когато се събуждала и я виждала как се облича.

— Отивам да пояздя с Фин — прошепвала тя и слагала пръст на устните си, докато се измъквала от стаята, в която спели заедно, защото Сиел отказвала да спи в детската стая. Тя винаги искала да бъде заедно с Лили.

На Лили ѝ харесвала не само ездата. Харесвало ѝ също, когато връзвали конете си и заедно сядали на скалите, за да гледат океана, чиито вълни се разбивали в западния бряг на Ирландия, и си говорели за разни неща.

— Аз те помня от малка — казала тя на Фин, като се излегнала загледана в синьото небе и навивала плитката на пръста си. — Все стоеше в двора на конюшнията и се криеше или зад някоя врата, или в стаичките, или в купите сено и гледаше.

— Аз пък те помня как яздеше понито, когато беше може би на три години. Баща ти беше вързал ръцете ти зад гърба, за да те учи как да пазиш равновесие, и конярят ти водеше коня покрай блатистото място в двора, та ако паднеш, да е на меко и да не се удариш, а ти се смееше, като че ли всичко бе на шега. Въобще не те беше страх — казал той с възхищение.

Тя продължила да гледа безмълвно небето около минута, после каза:

— А аз си спомням, когато умря майка ти и всичките ти помалки братя и сестри. Тогава дойдох у вас. Майка ми беше взела една голяма кошница с храна за помена и си спомням как се разплака, когато ви видя вас двамата. — Тя седнала и погледнала Фин в очите. — Спомням си как изглеждаше: лицето ти беше толкова бледо и слабо, че приличаше на маска на светлината на свещите, които бяха поставени на всичките малки ковчези. Опитах се да си представя как ли се чувстваш, след като си изгубил всички, които си обичал. Но не можах, защото никога не съм го изпитвала. Искях да ти кажа колко ми е жал, но не можах. Но сега мога. — Лили се навела напред и го целунала по бузата. — Ето така — каза тя виновно.

Фин допрял с ръка лицето си на същото място, където го била целунала. Той имал чувството, че се е издигнал и лети заедно с чайките. Сърцето му отново подскочило като онзи път и после потънало в стомаха му.

— Много мило от твоя страна, лейди Лили — казал той срамежливо.

— Никога вече не ми викай така — каза тя строго. — Ти си ми приятел и ще ми викаш Лили.

Той си помислил, че сигурно ще мине много време, преди да посмее да я повика по име, може би дори години; струвало му се много неучтиво. Но още същото лято започнали да си викат Фин и Лили и си споделяли такива неща, които не биха казали на никой друг.

Той ѝ казал истината за това, как сърцето му се разкъсвало, когато майка му и малките му братя и сестри умрели, а Лили му признала как плакала седмици наред, когато кучето, което имала от петгодишна, се хванало в капана на един браконьер и тя го намерила с изпочупени крайници и обляно в кръв. Трябвало да застрелят бедното животно и тя никога нямало да го забрави. Той ѝ показал самодивските полянки в гората и ѝ разказал старите истории за елфи и феи, приказки за духове и призраци. А тя му показала как го е нарисувала, яхнал Пънч с развети от вятъра черни кичури.

— Имаш хубави очи — срамежливо добавила тя.

Приятните дни на свободата свършили бързо.

Баща ѝ и майка ѝ се върнали от дългото пътуване в чужбина и Лили и Сиел хукнали през каменния коридор с развълнувани викове, когато чули шума от каретата по чакъла. Уилям, който бил на тринайсет години и сериозен като кукумявка с очилата си с телени рамки, ги изгледал пренебрежително.

— Вие сте само две парцаланки — казал той презрително.

Икономът строил усмихнатата прислуга в редица в залата и отишъл на стълбите, за да посрещне господаря и господарката си, а Сиел и Лили се шмугнали между краката му, по-весели дори от зарадваните кучета, които вече тичали към каретата.

— Скъпо момиче — избоботил лорд Молино, като грабнал Лили в прегръдките си и я целунал с любов. — Липсваше ми. Ти също — добавил той, като целунал Сиел по къдравата главица. — Хайде, ела да ми кажеш какво си научила, след като заминах. И какво си правила.

— Ей, повече беснееше, отколкото учеше — измърморил под носа си икономът, докато лорд Молино минавал покрай него към залата. Всички слуги знаели, че Лили язди с Фин. Пади О'Кийфи се фукал с това всяка вечер в кръчмата, но никой от тях не го одобрявал. Приятелството било едно на ръка, но макар че лейди Лили била още дете, те знаели, че тя трябва да се държи на положение.

Лейди Молино топло поздравила слугите си. Тя се здрависала с всички, докато минавала покрай редицата, и питала за семействата им, а те ѝ се усмихвали с обич. Но с Негова Светлост било различно. Той минал бързо покрай тях и едва им кимнал. Към него те проявявали само почит и уважение. Е, да, това му принадлежало по право, признавали те. Но съзнавали, че повече нямало да има дълги спокойни вечери в слугинската зала, докато семейството не си стегне багажа отново и не замине в Дъблин за Коледните празници.

Когато лорд Молино си бил вкъщи, в Голямата къща царяло напрежение и всички се суетели. Първата му работа била да провери конюшните.

— Майка ти отговаря за къщата — казал той на Лили, — но моят свят е тук, скъпото ми момиченце. Твоят също, защото знам, че приличаш на мен.

Сините му очи, които били подобни на нейните, ѝ се усмихнали и тя се усмихнала възторжено в отговор, като си мислела какво чудо е, че има такъв чудесен баща. Особено когато го сравнявала с Пади

О'Кийфи, свит като паяк в ъгъла на двора, съсухрен и грозен, със зачервен пиянски нос и светли, воднисти очи. Тя си мислела за Фин и Даниел и си мечтаела да има такива хубави синове.

Баща ѝ се държал любезно с Пади, както с всичките си работници, ако човек се абстрахирал от острата властническа нотка в гласа му, която ги карала да се разтреперват.

— Падрег О'Кийфи — повикал го той, — ела тук и се покажи да те видя.

Лили се разсмяла, когато Пади се довлякъл с късите си криви крака, а дългите му ръце се клатели. Той приличал на старо шимпанзе. Баща ѝ се намръщил.

— Никога вече не прави така, Лили — скастрил я той, като за миг кипнал, — тези хора работят при нас и ние сме отговорни за тях. Те не са щастливци като теб, но това не означава, че трябва да им се подиграваш.

— Извинявай, татенце — Лили кротко свела глава и го погледнала с крайчеца на окото си. Той я потупал утешително по рамото.

— Няма значение — казал той с усмивка. — Няма защо да се разстройваш. Знам, че не искаше да направиш нищо лошо. Просто никога не се замисляш.

Фин стоял на вратата на стаичката до конюшната и безмълвно наблюдавал представлението. Гледал Лили, която този ден яздела Джеймстаун, седнала настрани. Тя изглеждала лейди от главата до петите, както стояла до важния си баща. Сутрешната им езда по пътеката му се сторила като сън, а и Лили изобщо не го поглеждала, макар че баща ѝ му кимнал, докато слушал объркания разказ на Пади за кучетата, конете и браконьерите през седмиците, когато отсъствал.

— Това синът ти ли е? — попитал лорд Молино, като посочил Фин с камшика си.

— Да, Ваша Светлост, туй е Фин. А другото ми момче, Даниел, е оня здравеняк там, на двора. Само на четиринаесе, Ваша Светлост, ама я го вижте к'ъв е едър.

— Сигурно го е наследил от Брайън Бору — казала сериозно Лили и баща ѝ я погледнал отчаяно, но в ъглите на устните му била затаена усмивка.

— Може би, лейди Лили, може би — бързо се съгласил Пади.

— Доведи момчетата тук — наредил лорд Молино. — Искам да поговоря с тях.

Пади кимнал на синовете си и те дошли и застанали пред своя господар и повелител, като държали почтително шапките си в ръце. Фин усещал погледа на Лили върху себе си, но не посмял да я погледне. Вместо това смело се вгледал в лорд Молино. Дори със самото и каскета от туид господарят му изглеждал всемогъщ аристократ и земевладелец от главата до петите и той осъзнавал, че този човек има пълна власт над живота му.

— Без него ще останем без покрив над главите — бил му обяснил брат му, когато той се оплаквал от лошата храна и парцаливите си дрехи в зимния студ. — Без него няма да имаме храна. Няма да имаме торф в огнището. Няма да имаме дрехи на гърба. Без лорд Молино и Арднаварна и нас няма да ни има. — В очите на Даниел се появил яростен блясък. — Ирландците винаги са живели така — горчиво промърморил той и се загледал в димящия торф, сякаш сънувал лош сън.

— И двете ти момчета са много хубави, Пади — казал бащата на Лили, като ги измервал от глава до пети и преценявал яката като на вол снага на Даниел и тънката жилава фигура на Фин. — Чух, че по-малкият много разбирал от коне.

Фин отметнал тъмната си коса от очите. Той бързо хвърлил поглед на Лили, като се чудел дали тя е споменала нещо, но тя го изгледала хладно, сякаш не го познавала. Той пак се втренчил в обущата си, а лицето му пламнало. Понякога му се искало изобщо да не е срещал Лили Молино.

— Какво ще кажеш да станеш личен коняр на децата ми? — попитал лорд Молино Фин. Той не се усмихвал, но гласът му звучал искрено и предложението му несъмнено било щедро.

Фин гордо вирнал глава.

— Това би било чудно, милорд. — Даниел бързо го ръгнал в ребрата и той добавил забързано: — Благодаря ви за работата, сър. Ще направя к'вото мога за малките, сър — добавил той, макар че всъщност само Сиел била по-малка от него.

— Бих искал да помагаш на лорд Уилям — продължил лорд Молино. — Синът ми има нужда от някого на своята възраст, за да му

се довери. Надявам се на теб, Фин О'Кийфи, да направиш от него ездач, защото аз се провалих.

— Обещавам ви, сър — казал нетърпеливо Фин. Той харесвал Уилям и си мислел, че знае как да му помогне да преодолее страха си и омразата към конете.

Лорд Молино разгледал Даниел. Макар че държало почтително шапката си в ръка, момчето го гледало смело и нямало съмнение, че физиката му е впечатляваща за четиринадесетгодишно момче. Той казал:

— Даниел, ти ще работиш с О'Дуайър, главния ловджия, а когато имам гости, ще му помагаш. Освен това можеш да работиш с пазачите в гората. Научи всичко, което можеш за тази работа, за да ми помагаш на лов.

— Да, сър. Благодаря ви, Ваша Светлост — лицето на Даниел светнало. Той се издигал от досадната работа по чистенето на мръсотията и лъскането на каретите до изучаването на занаят. За момче като него това било голяма крачка нагоре и той го съзнавал.

— Говорете с наместника по недвижимата собственост за униформите — наредил лорд Молино и се отдалечил заедно с дъщеря си.

Фин ги изпратил със замечтан поглед, когато завили към арката. Лили му била приятелка, но дори не го погледнала. Изглеждала толкова далечна и различна. Той вече се готвел да се обърне разочаровано, когато тя се извърнала и му намигнала. Лицето му разцъфнало в усмивка. Тя все пак не го била забравила. И той знаел какво означавало това намигване. Че щом ще бъде неин личен коняр, ще може да я вижда по всяко време. Пак можели да яздят заедно сутрин. Нищо не се било променило — всичко вървяло на добре.

Сърцето му се разтуптяло и той нетърпеливо погледнал брат си. Даниел му се усмихнал в отговор.

— Извадихме късмет, Фин — развълнувано извикал Даниел. — Това е пътят към успеха.

ГЛАВА 15

Сиел Молино смятала, че да имаш сестра като Лили е най-хубавото нещо на света, но двете били напълно различни, както физически, така и по темперамент.

Сиел била по-дребна и набита от високата си, стройна сестра. Много весела и енергична, но винаги послушна, докато Лили имала избухлив характер и била буйна. Освен това дори в детинските си пакости Сиел винаги проявявала предпазливост и се страхувала какво ще стане, ако я хванат, докато Лили просто никога не се замисляла за последствията.

В детството си Сиел била съучастничка на Лили в пакостите, макар че понякога ѝ се струвало, че идеите обикновено хрумват на Лили, а винаги тя извършва самите провинения. Лили хващала мишките и паяците, обаче Сиел ги поставяла в леглата на гувернантките; Лили измисляла номера, но всъщност Сиел запретвала високо ръба на полата на гувернантката, докато Лили я разсейвала, и оставяли бедната жена да се разхожда по къщата и всички да видят кюлотите ѝ.

На Лили ѝ дошло наум да пуснат нафталин в баните на гостите вместо френски соли за вана и пак Лили решила двете да се преоблекат като слугини, като причаквала истинските прислужници на стълбите и вземала каните с вода, за да ги отнесе в баните на най-важните гости на родителите си. Пак Лили измислила да се измъкнат от леглата си, да се облекат като разбойници с шапки с пера и да закрийт лицата си с червени копринени кърпи, после да галопират в спящото село с убийствена скорост и да стрелят с пистолет, което карало стреснатите хора да изскачат от леглата си. И отново Лили решила да се измъкнат посред нощ, за да намерят местния казан и да вземат кана уиски.

Сиел си спомняше с потръпване как отпила само една голяма глътка от силния алкохол: той изгорил гърлото ѝ като огън, очите ѝ се насълзили и тя се разкашляла до прилошаване. С Лили не било така: тя

отпила няколко малки глътки и се развеселила като клоун, след което се присмяла презрително на жалкото състояние на Сиел.

Веднъж Лили я предизвикала да прескочи през камъните, които служели като брод през Тревълърс Лийп, над буйната, бучаща, дълбока ледена вода. Сиел се подхлъзнала и можела да се удави, ако Лили не била скочила при нея и не я била спасила с риск за собствения си живот.

Лили била стресната и изпълнена с угризения, докато наполовина я влачела, наполовина я носела през гората към къщи.

— Обещавам ти, че никога вече няма да те предизвикам да правиш пак нещо подобно, милата ми Сиел, — заклела се тя, а по лицето ѝ се стичали сълзи. — Аз съм виновна за всичко. Забравих, че ти си само едно малко момиченце, а аз съм толкова по-голяма.

— Отсега нататък ще бъда по-отговорна — обещала тя на изплашената си майка, макар че Сиел изобщо не била разказала как Лили я накарала да скочи. Тя никога не издавала Лили. Никой не я издавал, дори слугите.

Сиел проявила лоялност и не казала дори когато Лили шибнала понито ѝ отзад и то се втурнало през полето и през плетовете, докато тя се притискала към него с всички сили, а Фин О'Кийфи галопирал лудешки след нея, като крещял и проклинал, докато накрая понито я хвърлило и тя останала да лежи като мъртва. Лили с плач се отпуснала до нея, а Фин изтичал да вика помощ.

— О, Сиел, Сиел, недей да умираш — викала тя уплашено. — Аз те обичам. Върни се при мен, Сиел. Никога вече няма да правя такива глупости. О, скъпа, скъпа. Просто не помислих:

Но Лили винаги се окайвала така.

Лейди Молино избухнала в сълзи, когато видяла малката си дъщеря, отпусната в ръцете на Дан О'Кийфи. След като прегледал осемгодишната Сиел, докторът заявил, че тя е получила само леко сътресение. Тогава лорд Молино извикал Фин О'Кийфи в кабинета си. Той го изгледал презрително, почервенял от гняв.

— Поверих децата си на твоите грижи — извикал той и гласът му проехтял из цялата къща. — И виж какво им се случи. Как можеш да претендираш, че отговаряш за тях, след като най-малкото ми дете, което най-много се нуждае от грижите ти, е паднало от понито си и се е наранило? Можела, е да се пребие. И вината щеше да е твоя.

Изцапаното със сълзи лице на Лили пребледняло още повече. Тя седяла на ръба на стола си и се взираше в здраво стиснатите си ръце, като избягвала погледа на Фин. Тя го оставила да поеме вината и се молела да не я издаде. Просто не можела да понесе татенцето и мамичка да ѝ се сърдят, а и наистина съжалявала. Пък и Сиел щяла да се оправи, нали докторът казал така, а тя щяла да се отплати на Фин по-късно.

Но тя трепнала, когато чула как баща ѝ казал на Фин, че го понижава в коняр и че той трябва да се благодари на добрите резултати, които бил постигнал с Уилям, за това, че не го уволняват.

— Уилям напредва — казал хладно баща ѝ, — и ти ще продължиш да работиш с него. Но за бога, момче, внимавай какво правиш.

Лили почувствала гневния поглед на Фин, докато минавал покрай нея към вратата. Голяма работа, нали само го понижават в коняр, виновно си помислила тя, и си обещава честно, че ще му се отплати. Щом Сиел оздравее и баща ѝ забравел инцидента, тя щяла да го навие пак да вземе Фин на същата работа.

Тя въздъхнала облекчено, че татенцето не ѝ се сърдело. Той протегнал ръце към нея и казал:

— Ела тук, Лили — и тя изтичала при него. Той я притиснал силно и казал разчувстван: — Знам, че е ужасно, когато един баща обича едната си дъщеря повече от другата, но през цялото време си мислех, че това можеше да се случи с теб, Лили. Представях си, че те виждам полумъртва в ръцете на О'Кийфи. Затова ми се искаше да убия това момче. Защото това можеше да се случи.

Лили отпуснала хубавата си главица на финото вълнено сако на баща си. Тя усещала аромата на лосиона му за след бръснене и чистата миризма на ленената му риза, а също и скъпата пура, която пушел.

— Не трябва да се тревожиш, татенце — казала тя мило. — Аз съм не по-лоша ездачка от Фин О'Кийфи. Отсега нататък ще наглеждам Сиел. Обещавам ти, че понито ѝ никога вече няма да се уплаши.

Лейди Нора я чакала в коридора. Тя познавала дъщеря си твърде добре и хубавото ѝ лице с фини черти се изкривило от гняв, когато я видяла да излиза от кабинета усмихната.

— Искам да говоря с теб, Лили — казала остро тя.

— Да, мамо — Лили забелязала яда на майка си и я нарекла с официалното „мамо“ вместо с топлото ирландско „мамичко“. Тя усетила, че нещо не е наред и неспокойно тръгнала след майка си към малката ѝ дневна стаичка.

— Затвори вратата, Лили — каза лейди Нора. Тя уморено се отпуснала на тапицирания с брукат стол до бюрото си. Намръщила се и посочила на Лили да застане пред нея.

— Не знам каква е истината — сериозно каза тя, — но мога да предположа. Напълно съм сигурна, че ти си виновна за падането на Сиел, както обикновено. Макар че няма смисъл да го казвам на баща ти, защото той никога няма да повярва, че си толкова пропаднала.

Лили я погледнала смаяно. Очите ѝ се разширили от ужас.

— О, мамичко, аз не съм пропаднала. Как можеш да ме наречеш така? — Тя се разхълцала и се хвърлила в краката на майка си. — Не е вярно, мамичко, не е вярно, че съм пропаднала. — Тя се задавяла, държала майка си за коленете и я гледала жално. Не можела да понесе майка ѝ да ѝ се сърди, защото я обожавала почти колкото татенцето си. Стиснала коленете ѝ още по-здраво. — Моля ти се, не говори така. Аз просто не размислих.

— Ти никога не размисляш, докато не стане прекалено късно, Лили — хладно каза майка ѝ. — Това е сериозен недостатък в характера ти и трябва да се опиташ да се промениш.

— Но как да се променя? — попитала разплакано Лили. — Аз съм си такава. Тъпо, глупаво момиче, което никога не мисли.

— Никой не е само такъв, какъвто си е — поомекнала лейди Нора. — Всеки може да се промени. Иначе всички ще бъдем диваци и няма да сме по-добри от невежи деца.

— Да, мамичко.

Лили навела глава и лейди Нора въздъхнала, загледана в трудната си малка дъщеря.

— Ти си вече почти на тринайсет години, Лили — каза тя накрая. — Чудя се дали вече не е време да те изпратим да учиш една година в Англия. Може би учителите ще ти вдъхнат страх от бога, защото аз определено не мога.

— Божке, мамичко — скочила на крака Лили. — Не можеш да ме изпратиш в училище.

— Моля те да не използваш езика на конярите, когато разговаряш с мен — каза студено лейди Нора. — Още днес ще говоря с баща ти по този въпрос. Междувременно ти ще се извиниш на сестра си и няма да се отделяш от леглото ѝ в болничната стая, като се опитваш да ѝ попречиш да умре от скука, след като е оцеляла при падането от понито. Ще ядеш в детската стая и една седмица няма да излизаш от къщата. Ясно ли е?

— Да, мамичко. Разбира се. — Лили приела наказанието си без съпротива; в края на краищата тя си го заслужавала. — Само че за училището, мамичко...

— Можеш да си вървиш, Лили — каза майка ѝ и се заела с книгата на бюрото си. — И помни, че не искам да те виждам навън през следващата седмица.

Лили отчаяно се измъкнала от стаята. Не че имала нещо против да прави компания на Сиел, а и в никакъв случай не искала да ходи в конюшната, защото там бил Фин О'Кийфи, който ѝ бил страшно сърдит, но това с училището в Англия направо я плашело. Тя решила да говори с баща си при първа възможност, дори ако това означавало да наруши току-що даденото на майка ѝ обещание да не се показва долу цяла седмица.

Лили изчакала да мине вечерята. Този ден като никога нямали гости и тя знаела, че майка ѝ сигурно е в будоара си, където бродирала кальфки за комплекта от четиридесет стола от Шератон.^[1]

— Това е работа за цял живот — казвала тя, като избирала различни шарки за всеки стол и мото, което било изписано по ръба във вид на панделка.

Луничките на Сиел изпъквали като петна върху млечнобялото ѝ лице, а главата ѝ била превързана с голям бинт. Тя въздъхнала, когато сестра ѝ отворила вратата и надникнала навън.

— Ох, Лили — неспокойно въздъхнала тя, — ако те хванат, този път със сигурност ще те напляскат.

— Няма да ме хванат — обещала ѝ Лили и тихо затворила вратата след себе си.

Коридорите били осветени от лампи, както и цялата къща. Никой не мислел за икономии, защото нямали нужда от тях. Лорд Молино обичал къщата му да е осветена като коледна елха.

— Така прилича на фар, че ако му потрябвам на някого, да знае къде да ме намери — казвал той с гордост. — Също като фамилното знаме на покрива, което показва, че съм в имението.

Лили внимателно се промъкнала по осветения коридор покрай редицата врати и слязла по стълбите до първия етаж. Слугите били предупредени, че ѝ е забранено да слиза на долния етаж и тя внимателно огледала коридора към будоара на майка си. Но била избрала най-подходящото време; слугите вечеряли, а стаята на майка ѝ била затворена.

Безшумно притичала по последните стъпала, пресякла хола и минала по коридора към западното крило и библиотеката, защото знаела, че баща ѝ ходи там всяка вечер след вечеря, за да си изпуши пурата, да изпие чаша порто и да чете „Айриш таймс“.

Тя леко открянала вратата и надникнала към рафтовете с подвързани с кожа книги и комплект глобуси на древния свят, към тежките масички с подобни на лапи крака и ниските столове от зелена кожа. В огнището горял огън, а над главата на баща ѝ се виел син дим. Той седял на любимия си стол пред огнището, облечен с тъмен кадифен смокинг, и четял вестник, точно както тя предполагала. Бил обърнат с гръб към нея и не я бил чул да влиза.

Тя се промъкнала до него и закрила очите му с ръце.

— Познай кой е? — прошепнала тя.

Той се обърнал с учудване.

— Скъпото ми момиченце, не трябва да идваш тук. Нали майка ти е забранила?

— Знам, татенце, знам. Просто бях много разстроена. Не заради наказанието, то е справедливо. Знам това. Става дума за училището в Англия. О, татенце, миличък, моля ти се, не ме изпращай там. Не мога да го понеса. Какво ще правя цял ден в това училище? Сама в Англия? Ще ми бъде толкова тежко. Изобщо няма да те виждам и ще ми бъде толкова мъчно за теб.

Тя инстинктивно усещала какво да каже, за да го убеди. Нямало да има полза, ако кажела: „Не ми се ходи на училище, не искам онези строги учители да ми нареждат какво да правя.“ Но вместо това тя му казала точно което искал да чуе: че не може да понесе да напусне Арднаварна и него. И била искрена.

Изпълненият с обич поглед на лорд Молино срещнал загрижените очи на дъщеря му.

— Освен това — добавила Лили и затрепкала с мигли към него, — там ще ми бъде толкова скучно, че сигурно ще се държа още по-непослушно.

Той се засмял и се предал без борба.

— Утре ще поговоря с майка ти — обещал ѝ той. — Хайде сега, тичай в леглото, преди да те е хванала.

— Лека нощ, скъпо татенце. И наистина съжалявам за Сиел. — Тя се хвърлила на врата му и го целунала с обич. После с преувеличен страх се запромъквала през стаята. На вратата се обърнала с пръст на устните си и непослушно пламъче в погледа и той се разсмял.

— Маймунка такава — нежно казал той и когато тя затворила тихо вратата, пак се задълбочил във вестника си.

[1] Томас Шератон (1751–1806), английски мебелист, създател на едноименния стил, чиито мебели се характеризират с прости линии и изящни пропорции — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Уилям спокойно яздел до Фин. Той се взирал в пространството, но си мислел за новия си телескоп и за съзвездията на небето. Уилям не бил атлет и макар че бледото му лице било привлекателно като на всички представители на рода Молино, никой не би го нарекъл хубавец. Той бил висок и слаб като Фин, но приликата свършвала дотук. Фин имал широки рамене, гладък корем и тесни бедра; той притежавал истинска, жилава сила и държал главата си гордо изправена. „Прекалено горд е, отколкото се полага на един селянин“, мърморели онези, които му завиждали за бързия напредък в Арднаварна. Освен това Фин не бил просто хубавец със слабото си лице и изпъкнали скули, резки черти и широка чувствена уста. А сивите му като небето очи с тъмни мигли взимали ума на всички момичета на няколко мили наоколо, макар че бил едва на тринайсет години.

Всъщност не Фин О'Кийфи, а Уилям приличал на селяк. Светлата му коса била разрошена, очилата му — замъглени от дъжда, а приятното му бяло лице — гладко като на дете. Той бил закъснял както обикновено и навлякъл дрехите си за езда много набързо. Някои от копчетата били закопчани накриво, а други изобщо не били закопчани и макар че бил обул обувките си правилно от втория опит, забравил шапката си.

Той се полюлявал отпуснато на седлото с прегърбени рамене и протегната напред глава. Фин го погледнал и въздъхнал дълбоко. Колкото и да се стараел, нямало начин да превърне лорд Уилям Молино в ездач. Можел да се надява само, че момчето няма да падне от седлото и да си счупи врата.

Мислите му отново се насочили към Лили и той изохкал гласно. Бил готов да се закълне в господ, че някой ден ще я убие.

Уилям не му обърнал никакво внимание: той присъствал само телом, духом бил пак в училището си. Не че бил най-добрият ученик в Итън; бил прекалено самовгълъбен и академичен, но обичал

английската литература и поезия и страстно се интересувал от астрономия. Освен това обичал да стои край реката дори в лютия зимен студ, защото бил запален наблюдател на птиците.

Той се забравял и губел представа за времето, когато лежал по корем с притиснат към очите бинокъл и гледал птиците; но не помалко удоволствие изпитвал да се свие на някой стол и да се задълбочи в книгата си. Пишел трактати за птиците, които наблюдавал, за звездите и планетите, освен това пишел стихове, макар че не ги бил показвалия никого. Особено старателно ги криел от Лили, защото знаел, че ще го спуска от подигравки.

Уилям бил мечтател. Той мразел всички тъй наречени „джентълменски“ спортове — лова, стрелбата и риболова — и изпитвал ужасен страх от конете. Нетърпеливият му, смахнат на тема коне баща го насилвал да язди понитата още като невръстно дете и когато дъщерите му се оказали безстрашни ездачки, проявил още по-голямо нетърпение към сина си.

— Това момче все си седи в стаята — оплаквал се той на жена си. — През цялото време чете. Трябва да излиза като истински джентълмен, да язди и да ловува, както му подхожда на положението, а не да гледа проклетите птици!

Уилям се загледал в шията на коня, но пред очите му се мержелеели само двата замъглени кръга на очилата му. Фактът, че не виждал през тях, не го притеснявал; той изобщо не се замислял за това накъде се е запътил или какво прави в момента. За него ездата била рутинна задача, която трябвало да се свърши.

— Трябва да си опра'ите стойката, сър — меко му се скарал Фин. — Изправете си гърба, лорд Уилям, и управлявайте коня. Иначе баща ви пак ще ми се кара, че не съм ви научил на к'вото трябва.

— Извинявай, Фин. — Уилям послушно се изправил. — Бях се разсеял.

— Ей. 'Сички казват, че там ви е проблемът. Обаче аз мога да ви направя добър ездач, ако се съсредоточите. Я се вижте, сър, отпуснали сте се като някаква хилава жена. Казвам ви, сър, баща ви твърдо е решил да ви направи ездач, така че за самия вас е по-добре да се постараете. Вие имате акъл, сър, поне така викат хората. Няма да ви е трудно да научите нещо, ако наистина искате.

— Там е работата, Фин — тъжно казал Уилям. — Аз не искам. И не виждам защо трябва да го правя.

— Погледнете това от друга страна, сър. Имате си хубава къща тук, в Арднаварна, и си живеете добре. Ама един ден, кат' станете господар на туй място, 'сички наоколо — и другите лордове и дами, и селяните, ще искат да се държите както му се полага, кат' баща ви. Та трябва да си изпълнявате задълженията като 'сички нас, сър, за да зарадвате баща си. И т'ва нищо няма да ви струва.

— Какво искаш да кажеш? — Уилям си изтрил очилата с ръкав, за да вижда Фин по-добре.

— Ами, сър, аз не съм ли най-добрия даскал в цяла Конемара? Оставете се в моите ръце, сър, и ако се съсредоточите мънинко, баща ви ще ви тупа по гърба и ще се скапва да ви хвали преди края на тоя месец.

Уилям го погледнал с интерес.

— Един месец, Фин? Само толкова време ли ще ми трябва?

— Един месец — ама ако се съсредоточите, сър. Туй е то.

Уилям внимателно обмислил предложението; ако пожертвал точно един месец от живота си, можел да зарадва баща си и да си откупи свободата да се занимава с каквото си иска.

— Става, Фин О'Кийфи — казал той и протегнал ръка. — Можеш да разполагаш с мен през следващите четири седмици. След това никога вече не искам да виждам конете.

Същата вечер той разказал за това на Сиел и Лили, като ги предупредил да го пазят в тайна от баща им.

— Искам да го изненадам в края на тези четири седмици — весело казал той.

Лили го изгледала ревниво. Фин още не й говорел, макар че тя непрекъснато го виждала в конюшната. Той вече не й бил коняр, нямал право да носи хубавата зелена униформа и пак бил навлякъл старата фланелена риза и грубите си панталони. На почернялата си от слънцето шия носел синя кърпа на бели точки и изглеждал по-хубав от когато и да било, а също и още по-сърдит от преди. Когато погледът му се спирал на нея, той непрекъснато се мръщел и всячески се стараел да я избягва.

Тя попитала Уилям по кое време ще има урок по езда и на следващата сутрин го изпреварила.

Намерила Фин в отделението на Пънч. Той го подготвял за езда.

— Също като едно време, нали, Фин? — казала тя, като се показала на вратата и му се усмихнала мило.

— Не знам к'во имате предвид, милейди — казал той.

Гласът му бил толкова хладен, сякаш я полял със студен душ.

— Разбира се, че знаеш — казала тя разтревожено. — Нали двамата яздехме покрай брега. Нямахме никой друг, само ние двамата и птиците.

Той упорито не я поглеждал, затягал колана на седлото и проверявал мундщука. Правел какво ли не, за да не срещне предателския ѝ поглед.

— Фин, извинявай, ако съм ти причинила болка. Наистина съжалявам. Не разбираш ли, все някой щеше да си го отнесе — или ти, или аз. Татко щеше да ме изпрати в някое училище в Англия, ако научеше, че имам нещо общо с падането на Сиел. Никога вече нямаше да се видим.

— Знам само, че си загубих работата — казал той кратко и се втурнал покрай нея в двора. — Ти си играеше с моите доходи, с моята работа, с моите пари, с храната, която идва в моя корем. Не в твоя, мис Лили, лейди Всемогъщата.

Лили го гледала стреснато. На нея изобщо не ѝ било идвало наум какво означавало това за него... че можел да остане дори без храна. Тя си мислела, че всичко това е само временно и че когато на баща ѝ му мине, тя лесно ще уреди пак да го възстановят на старата му служба.

— О, Фин — казала тя разстроено, — аз наистина нямах представа какво съм направила. Мислех си, че става дума само за няколко седмици и че ще убедя татко пак да те направи мой коняр. Изобщо не съм се замисляла какво означава това за теб. — Тя навела глава и закършила ръце от угризения. — Още сега отивам при татко. Ще му разкажа какво ужасно нещо съм направила. Ще си призная, че всичко стана по моя вина и ще му кажа, че веднага трябва да те върне на старата ти служба. О, господи, знам си, че никога няма, да ми простиш. Никога. И ще бъдеш прав.

Тя се завъртяла бързо и хукнала през калдъръмения двор. Фин се затичал след нея и я хванал за рамото. Той се вгледал в лицето ѝ, в насълзените ѝ тъмни очи, които били загубили блясъка си.

— Ама ти наистина щеше да го направиш — казал учудено той.
— Щеше да отидеш при баща си и да си признаеш, та да ми върне работата.

— Разбира се, че щях. И ще го направя. Сега веднага — тя се измъкнала от ръката му и изтичала под каменната арка. Той я настигнал и пак я хванал за ръката.

— Няма нужда да го правиш заради мене, Лили. Стига ми да знам, че си готова да го сториш. Ще поема вината за малката Сиел, и без това и аз бях замесен. Отговарях за нея и трябваше да ти попреча да удряш понито ѝ.

Тя му се усмихнала с разтреперани устни и той я погледнал възторжено, напълно забравил, че тя е била виновна и че той не носи никаква отговорност.

— Значи пак сме приятели? — попитала тя.

— Приятели сме — кимнал той.

— И мога да дойда на езда с вас с Уилям?

Той се поколебал.

— Той трябва да се съсредоточи, Лили. А ти знаеш, че никой не може да се съсредоточи, ако ти се въртиш наоколо и пак замисляш някоя щуротия.

— Никакви щуротии — обещала тя и го погледнала изпод мигли.
— Искам само да съм с теб. — После тихо добавила: — Толкова ми липсваше, Фин. Ти си най-добрият ми приятел. Нали нямаме тайни един от друг? Нали си казваме дори такива неща, които не знаят нито Сиел, нито Даниел? За това, какво изпитваме и какво искаме, и... о, всичките си тайни?

Очите на Фин се оживили отново и той се развеселил.

— Разбира се, пак сме приятели. Обаче гледай да се държиш добре, Лили, защото няма да отговарям, ако пак стане нещо.

— Те наистина искаха да ме изпратят в някакво училище в Англия — каза Лили, като флиртувала с поглед, — обаче аз отказах. Тропнах с крак и им казах, че няма да напусна Арднаварна. Никога, каквото и да направят. Могат да ме завлекат с рев, обаче аз ще избягам и някак си ще се върна пак, както правят животните, щом се загубят. О, Фин, как мога да напусна Арднаварна? Как да напусна конете и кучетата си, морето и гората, и о... всички хубави неща, които обичам

тук? Как да изоставя приятеля си? — добавила тя и сериозно го погледнала в очите.

Той я гледал безмълвно. Знаел точно как се е чувствала и Лили го осъзнавала. В някои моменти двамата били в пълна хармония, като близнаци, и всеки от тях усещал мислите на другия още преди самият той да е успял да ги формулира.

— Хайде да се надбягваме до края на пътеката — извикала тя, като хукнала към двора и скочила на червеникавата си кобила, доведена от един коняр.

— Не мо'а да го направя, Лили — казал Фин сериозно. — Ще си прекарам цялото време с лорд Уилям. Така нареди баща ти.

— О, Уилям — тя го изгледала разочаровано. Добре тогава, аз само ще яздя зад вас. И ти обещавам, ама наистина, че изобщо няма да ви преча.

Той отчаяно си помислил, че тя със сигурност ще им пречи, обаче тя била господарката, а той — слугата, и не можел да ѝ нарежда, независимо дали му е най-добрата приятелка или не. Но все пак не вярвал, че тя ще сдържи думата си.

Уилям се появил откъм арката; с всяка бавна стъпка към Фин, който държал Пънч в другия край на двора, изразявал нежеланието си да язди.

— Добрутро, лорд Уилям — казал Фин с въздишка, като го видял как се влачи. — С'а ще ви направим добър ездач. Помнете това, сър, и ще се справите.

Уилям подозрително се втренчил в Лили.

— А ти какво правиш тук? — недоверчиво попитал той, докато с мъка се катерел на коня.

— Идвам с вас да ти помогна — кобилата на Лили внезапно се подхлъзнала настрани по калдъръма и тя се разсмяла, когато конят на Уилям нервно се изправил на задните си крака и той отчаяно се вкопчил в него.

— Стига вече, лейди Лили — авторитетно извикал Фин. — Хайде, сър — казал той на Уилям, — аз ще яздя до вас. Само ако може да си изправите гърба и да стегнете коленете и бедрата, сър. Цаката му е в краката и трябва да ги стягате. Хайде, сър, изправете се, отпуснете юздите и хубаво стегнете краката. Така ще обуздаете коня.

— Покажи му кой командва — подигравателно подвикнала Лили и първа се запътила извън двора към пътеката.

Уилям стиснал зъби.

— Един месец — мрачно произнесъл той. — Само четири седмици, нали, Фин?

— Четири седмици, сър. Обещавам ви.

Лили отминала напред, като се обръщала от време на време, за да погледне брат си, който се поклащал неравномерно и все не можел да влезе в ритъм с коня. Тя се обърнала и препуснала към него в тръс.

— Ето така — извикала тя и му показала колко е лесно. — Не се дръж като глупак, Уилям. Та това е само някакъв си кон. — Фин я изгледал сърдито. — О, ама той е толкова бавен — нетърпеливо измърморила тя.

Предстоял ѝ цял час скука, така че тя плеснала кобилата си с камшика и се впуснала в луд галоп през зелената алея към скалистата пътека на брега. Вълните се разбивали в залива, слънчевата светлина превръщала капките в блестяща дъга, а вятърът рошел косата ѝ. Денят бил страхотен.

— О, по дяволите, по дяволите — сърдито извикала тя, обърнала кобилата и хукнала в галоп, за да извика Фин. Денят бил толкова хубав, че двамата трябвало да яздят заедно по пътеката, вместо да си губят времето с тъпия стар Уилям, който нямало да стане добър ездач, та ако ще и животът му да зависел от това.

Тя се втурнала към тях в галоп, приведена на седлото, за да избегне надвисналите клони, като бързала да подкани Фин да поездят заедно. Той видял, че тя идва, но конят на Уилям, Пънч, също я забелязал, заковал се на мястото си, после изцвилел от страх, вдигнал се на задните си крака и затанцувал като цирково пони. След това се приземил тежко на предните си крака и хвърлил Уилям, като скачал нагоре-надолу и цвилел от страх, а копитата му минавали опасно близо до главата на момчето.

Фин за миг скочил на земята. Започнал да проклина, сграбчил юздите на коня и го успокоил с няколко думи. Завързал го за едно дърво и се навел над Уилям, който лежал замаян на тревата. После се нахвърлил върху Лили, която още била на коня си и неловко обикаляла около тях.

— Мръсна глупачка — развикал се той сърдито. — Не се ли усещаш к'во правиш?

— Нали му няма нищо? — попитала тя загрижено, а лицето ѝ било бледо като това на брат ѝ.

— Добре съм, но ти нямаш заслуга за това — казал Уилям, като седнал и си разтрил главата.

— Конят можеше да го премаже и ти го знаеш — сърдито казал Фин. — С'а няма ли да се разкараш? И се благодари на това, че си късметлийка, и този път пак няма да кажа на баща ти. Само стой настрана от нас с лорд Уилям.

Лили го изгледала без да каже нито дума, обърнала коня си и се отдалечила в галоп. Фин погледнал загрижено Уилям, който още седял на тревата и си разтривал тила.

— Тази ваша сестра е ужас, сър — казал той, докато му помагал да се изправи на крака.

— Дори нещо по-лошо — отговорил Уилям. — Тя е жива заплаха. Не мога да разбера как винаги ѝ се разминава. Май единственото ѝ оправдание е, че не го прави нарочно — той погледнал Фин със съжаление. — Както и да е, Фин, стигат ми толкова коне. До гуша ми дойде.

Фин се сетил за лорд Молино и за нареждането му да направи от сина му добър ездач... „Единствената причина да не те уволня,“ бил казал той, „е обучението на сина ми.“ Той знаел, че ако се провали и в това, този път лорд Молино със сигурност ще го изгони.

— Трябва да ви науча, сър — сърдито казал той. — Баща ви ще ме одере жив, ако не се справя. Със сигурност ще ме изхвърли.

Те се спогледали и Уилям забелязал на лицето на Фин вечния страх на бедняка. Страхът да не си загуби работата, да не остане без заплата, да не гладува. Уилям бил син на баща си; разбирането за дълга му било вкоренено и той знаел какъв е дългът му в този момент. Въздъхнал:

— Добре тогава, Фин, щом трябва, ще се науча да яздя.

Фин усетил облекчение. Той знаел какво струват на Уилям тези думи след това опасно падане. Лицето му светнало от възхищение, докато му помагал отново да се качи на коня.

— Аз ще ви пазя, сър — обещал той. — Ще се постарая никога през живота си да не се страхувате от конете.

Лили старателно избягвала конюшните, когато брат ѝ яздел с Фин. Тя се навъртала в къщата, но веднага щом видела как Уилям уморено се задава по коридора, изцапан с кал от поредната дълга сутрешна езда в дъжда, за части от секундата стигала в конюшнията.

— Мой ред е — казвала с усмивка на Фин и двамата препускали в гората, без да обръщат внимание на дъжда и вятъра, доволни, че са заедно.

Когато четирите седмици изминали, лорд Молино дошъл да провери как напредва Уилям. Той зорко наблюдавал сина си, като очаквал да го хване в грешка, но Уилям седял на седлото съвсем изправен, самото му било добре закопчано, шапката здраво нахлупена, а на лицето му била застинала досада.

— Момчето се справя добре — казал одобрително на Фин лорд Молино, като гледал как синът му се навежда ниско на седлото, за да прескочи една преграда, а после се понесъл в галоп към полето. — Никога не бих повярвал, че това е възможно — той погледнал с одобрение Фин, който стоял до него, яхнал черен жребец. — Заслугата за това е твоя — казал той и в гласа му прозвучала топлина. — Защото независимо от останалите ти недостатъци, ти си чудесен коняр, Фин О'Кийфи. Още днес можеш да започнеш да изпълняваш отново задълженията си като коняр на децата ми. Освен това ще ти увеличи заплатата заради добрата работа. Обади се после на счетоводителя за това — той изгледал Фин страшно. — И това да ти бъде за урок, момчето ми. Винаги се съсредоточавай върху това, което вършиш. Поверявам ти децата си. Ти носиш отговорност за тях. Никога — повтарям: никога — не ги изпускай от очи. И ако с някое от тях се случи нещо, ще наредя да те обесят на първото дърво.

Два дни по-късно били опаковани цели дузини сандъци и кутии; прислужницата на госпожата, гувернантката и камериерът на Негова Светлост били изпратени напред и семейството се подготвило да замине за обичайната си почивка в Дъблин.

Персоналът се наредил в редица, за да ги изпрати както обикновено, и сърцето на Фин се разкъсвало, като гледал как

лъскавите бутилковозелени карети бързо се отправят към посипаната с чакъл алея, която била дълга цяла миля. Той се взирал след тях, като присвивал очи срещу слънцето. Сторило му се, че видял как Лили извърща глава да го погледне, когато каретата минавала покрай него, и вдигнал ръка, за да се сбогува тъжно с нея.

Но Лили се обърнала не само заради Фин. Тя искала да погледне и Арднаварна. Синьо-златният флаг, който се развявал над Голямата къща, вече бил свален, което означавало, че семейството вече е заминало; слънцето се отразявало в многобройните прозорци, а масивните каменни стени изглеждали вечни.

Тя извърнала глава с доволна въздишка, като развълнувано си мислела за Дъблин, за всичките партита, за новите дрехи и за лакомствата в магазините, които я очаквали, и напълно забравила най-добрия си приятел Фин О'Кийфи.

ГЛАВА 17

Арднаварна, 1883 година

За Лили важала пословицата „Очи, които не се виждат скоро се забравят“. Фин бил част от Арднаварна и когато била надалеч, тя изобщо не се сещала за него. Но за Фин било различно. Той смятал Лили Молино за най-красивото момиче на света. Тя живеела в мечтите и в сърцето му. Била част от него. Когато бил на шестнайсет и вече не бил момче, той съвсем неочаквано страстно се влюбил в нея. Тогава всичко между тях се променило.

Когато Лили била на шестнайсет, малката Сиел била деветгодишна. Уилям прекарвал по-голямата част от времето си в училището си в Англия и двете момичета беснеели вкъщи с процесията си от отчаяни гувернантки. Научили френски и ходили няколко пъти в Париж, за да подобрят акцента си. Понаучили историята и географията и прочели всички книги, които намерили в библиотеката. Свирели сносно на пиано, като Лили била по-добра от Сиел, и можели да изпеят някоя хубава песен за развлечение на гостите след вечеря в голямата гостна. Играели тенис и крикет и били страхотни ловджийки. Приятелите им били от кралско потекло или благородници и двете участвали както в социалния живот на родителите си в Дъблин и Лондон, така и в партитата с лов и риболов, които семейството често организирило.

Те били щастливо семейство. Уилям често се превръщал в мишена за закачките на Лили, но знаел, че тя го обича и можел да разчита на нея да го спаси от нетърпението и яда на баща му, като отвлече вниманието му.

Те били истински малки дами. Сиел не се била променила: била шумна, бърлива и весела. Много жизнерадостна и имала заразителен смях — хората просто не можели да се въздържат и се размивали. Тя била безхитростна, не хвърляла погледи крадешком като Лили и не флиртувала. Каквото ѝ било на сърцето, това ѝ било и на езика.

А Лили си била Лили. Станала красавица. Каквото и да направела, всички ѝ се възхищавали. Където и да била — в Лондон, Париж или Дъблин, все привличала вниманието. Била като ярка блестяща звезда, която омагьосвала, а малката Сиел се чувствала уютно в царствения ѝ блясък.

Фин бил свидетел на прераждането ѝ от буйно, своенравно дете в красива млада жена. Промяната сякаш настъпила само за една нощ, както и страстта му към нея. В един миг била просто момиче, което яздело по пътеката с мъжки бричове и синя моряшка фланелка; а в следващия — млада жена, облечена с бледорозова копринена рокля и перли на шията.

Тя стояла до родителите си и поздравявала гостите, които били дошли на бала в чест на двадесет и четвъртата годишнина от сватбата на лорд и лейди Молино, и надеждите на Фин се стопили при вида ѝ. Това била първата му вечер като лакей и той приемал кожените наметала, копринените шапки и шалове на гостите, облечен със зелена ливрея.

Той често помагал, когато семейството давало големи приеми в къщата. Щом пристигали благородници, чужденци от кралски произход или знаменитости, те с Дан се превръщали в слуги или помощници при лова. Той често работел като носач, разтоварвал багажа от каретите и го качвал на горния етаж. Изпитвал страхопочитание от блясъка на стаите и ги сравнявал със собствената си къщичка с гол пръстен под и опушена стая. Тогава забелязал колко се е променила Лили. Тя вече не била неговото смеещо се, весело другарче, с което препускали сутрин по пътеката, а младата господарка на къщата. Но никога не я бил виждал такава, каквато му се сторила на празника в чест на годишнината на родителите си.

Била елегантна, пораснала млада жена, окичена с бижута, не по-малко властна и горделива от високопоставения си баща. А той бил синът на Падрег О'Кийфи, опитен коняр, който знаел къде е най-доброто място в реката за ловене на съомга и къде може да се намери пъстърва по всяко време на денонощието. Бил носач на багаж и лакей с прекалено тесни панталони и бели ръкавици, чието предназначение било да предпазват съдовете, в които се хранели важните гости, от мръсните му селски ръце.

През онази нощ Фин най-после осъзнал колко е далече от Лили и от нейния живот в Голямата къща. Разделяла ги пропаст и той нямал никакви шансове да я прескочи.

Лили усещала горящия поглед на Фин върху себе си. Тя бавно пиела първата си чаша вино и леко се мръщела от киселия му вкус. Усмихнала се на Фин, но той не ѝ отвърнал и тя се зачудила какво му става. Плъзнала поглед по дългата маса, на която седели шейсетте гости на родителите ѝ, и огледала двайсетте облечени с ливреи лакеи, които им сервирали. Хранели се в сервиза от позлатено сребро, който се пазел за изключителни случаи, и масата блестяла от изящните сребърни и кристални съдове. Имало високи свещници, букети с цветя, скъпи сребърни украшения и дузина пететажни фруктиери, пълни с екзотични плодове, включително черно грозде и сочни виолетови смокини, които имала навика да краде от оранжерията като дете.

Лили се усмихнала, когато осъзнала какво си е помислила току-що. Като дете. Защото тази вечер тя несъмнено се чувствала различна. Възхитените мъжки погледи, които се спирани върху нея, начинът, по който я гледали и задържали ръката ѝ, когато се навеждали да я целунат, ѝ подсказвали, че наистина изглежда различна. Завило ѝ се свят от виното и от новото усещане за власт. Мъжете щели да ѝ се подчиняват, да танцуват по нейната свирка само за една усмивка, за да срещнат премрежения ѝ поглед и да ги докосне с ръка. Усетила как стомахът ѝ се свива на топка от сладостно вълнение. Но какво да им обещае? Тя въздъхнала нетърпеливо; нямала търпение да разбере и се утешавала с мисълта, че скоро ще навърши седемнайсет. Щяла да направи дебюта си в обществото, да срещне своя чаровен принц и да се омъжи за него. И тогава да научи всички женски тайни.

От тайните разговори на чай и приемите, на които ходела, тя знаела, че също като нея никое от момичетата на нейната възраст не знае какво представлява „онова нещо“. Тя също нямало да го научи чак до навечерието на сватбата си, а дори и тогава сигурно щели да ѝ кажат само да бъде „мила“ с младия си съпруг и да ѝ напомнят, че „мъжът изпитва разни нужди“, че като добра съпруга от нея ще се очаква да удовлетворява тези негови нужди и, разбира се, да му роди деца.

Естествено, тя непрекъснато се навъртала около конюшната, пасището и полето и не можела да не забележи как се сношават

кучетата и домашните животни. Изглеждали толкова смешни, че когато ги виждала, се смеела заедно с конярите. Докато един ден Фин не я хванал и не я дръпнал ядосано настрана.

— Лили, ти се забравяш — изсъскал той с почервенияло от гняв лице. — Тия неща не са за тебе, така че недей да се хилиш с конярите.

— Ами ти за какъв се мислиш, да не би да не си коняр? — сърдито отговорила тя. — С тебе не се ли смея и не си ли говоря?

— Това е различно. И ти го знаеш — извикал той и Лили си тръгнала.

Тя пак отпила от виното и разтревожено погледнала Фин. Всъщност той се бил променил. Бил станал по-сериозен, по-замислен и я отбягвал, подобно на нагорещен ръжен. Тя усещала пламтящия му поглед върху гърба си. Обърнала се и му намигнала игриво, но той се престорил, че не е забелязал. Погледнала с раздражение досадния стар генерал, който седял от лявата ѝ страна, а после се обърнала към мъжа отдясно.

Дермот Хатъуей бил два пъти по-стар от нея и най-красивият мъж в стаята, с изключение на Фин, разбира се. Имал широко, месесто лице, изпъкнали тъмни очи, завити мустачки и гладка тъмна коса, сресана назад. Бил най-високият мъж в стаята, имал масивни рамене и мускулесто тяло. Привлекателен и по-различен от останалите, но имал лоша репутация сред жените.

Дермот произхождал от също толкова стар и благороден род като нейния; техните прадеди, деди и родители били приятели. Но Лили не го била срещала до онази вечер. Тя знаела, че той притежава големи парчета земя в Уиклоу и в графството Клеър, и че върти някакъв бизнес в чужбина, поради което непрекъснато е в движение и пътува до разни екзотични места като Китай, Индия и Америка.

Досега не бил разговарял с нея, освен когато ѝ казал: „Добър вечер.“ Тя го погледнала скришом и забелязала, че макар и да е доста стар, поне на трийсет и пет, той е невероятно привлекателен. Затрепкала изкусително с мигли и го заговорила:

— Представям си колко сте се разочаровали, сър Дермот, че са ви сложили да седнете до дъщерята на домакията. При положение, че тя е само на шестнайсет.

Той се обърнал и я изгледал. Няколко дълги мига не казал нищо; само я поглъщал с очи, сякаш запечатвал в паметта си всеки

сантиметър от тялото ѝ.

— Мина ми през ума подобна мисъл — казал сухо накрая.

Тя усетила, че се изчервява. Дотогава никой не я бил гледал по този начин. Освен това усетила, че той е прозрял какво глупаво, малко, флиртуващо момиче се крие зад розовата коприна, перлите и вдигнатата нагоре коса. Какво пък, да го вземат дяволите, помислила си Лили и арогантно вирнала брадичка.

— В такъв случай мога само да се извиня за грешката на майка си да ме постави до вас — казала сковано тя. — И да се надявам, че няма да се отегчите прекалено.

— Не, наистина — съгласил се той и се обърнал към Маргарет Донъхю, която седяла от дясната му страна, и за която Лили знаела, че е на двацет и шест години и е омъжена. Освен това тя имала подобна на кадифе кожа, била намазана с руж и парфюмирана. Нещо повече, за нея се говорело, че си позволява някои неща, които излизат от рамките на приличието. По дяволите, простенала наум Лили, тази жена е направо страхотна.

Тя погледнала с отвращение чинията си и не хапнала нищо чак до десерта, който унищожила лакомо като дете.

Дермот я наблюдавал полуусмихнат. „Тази ще стане истинска кучка“, помислил си той, но гласно казал:

— Виждам, че обичаш шоколад, Лили.

Тя го изгледала изпод вежди. Мислела, че той е толкова зает с Маргарет Донъхю, че изобщо не я забелязва, и сега ѝ се искало да не е забравяла, че трябвало да яде десерта си бавно като истинска млада дама.

— Изядох го само защото ми беше скучно — казала тя и го погледнала в очите. Те сякаш отново я поглъщали, както тя била погълнала десерта си.

— Ако ти е било скучно, вината е моя. Извинявай — и той отново се обърнал към събеседничката си, като я оставил да си говори със стария генерал от лявата ѝ страна, който бил дори по-досаден от самата нея, помислила си тя отчаяно. Отново вперила изпълнен с отвращение поглед в чинията си, като кипяла от гняв към Дермот Хатъей.

Спомнила си как майка ѝ била споменала, че той е богат ерген и че всички жени го преследват, но това го правело само още по-

интересен.

Тя ядяла вкусното сирене в чинията си бавно като истинска лейди и от време на време крадешком наблюдавала разговора с Маргарет Донъхю, като се чудела как успяват да изглеждат така, сякаш се докосват, докато в действителност не го правели.

От друга страна, решила тя и леко потръпнала от възмущение, може би е приятно да те докосва хубав мъж като Дермот. Може би е приятно дори да си омъжена за мъж като него. Да бъдеш онази, която най-после го е хванала. Тя се загледала в чинията си и си представила как върви към олтара, облечена с лъскава бяла сатенена рокля също като братовчедка си Кейт, която се била омъжила предишната година. Само че да я чака страхотният Дермот Хатъуей.

Представила си какво биха говорили хората, как биха се чудили, че младата Лили Молино е хванала такъв мъж, при положение, че жените са го преследвали цяло десетилетие. Тя срещнала погледа на Фин от другия край на стаята и почервеняла, като се надявала, че той не е прочел мислите ѝ.

Когато вечерята свършила, майка ѝ се изправила и завела дамите в гостната, а мъжете останали да пият порто, да пушат пури и да си разказват разни мъжки истории.

Дермот станал учтиво и ѝ направил път, но Лили не му обърнала почти никакво внимание. Но по-късно, когато било сервирано френско шампанско, бразилско кафе и китайски чай със сладкиши и захаросани плодове в жълтата гостна стая, тя се постарала да седне до него. А когато баща ѝ я помолил да посвири на пиано и да попее за гостите, тя хвърляла тайни погледи изпод дългите си мигли пак на Дермот, докато нижела сладка малка френска любовна песничка.

Фин стоял мирно до вратата на гостната стая със затворени очи, като си представял, че тя пее само за него.

Тогава дошъл ред на Сиел. На нея ѝ отстъпили да си легне по-късно, защото това бил специален празник, макар че не ѝ разрешили да присъства на вечерята, тъй като майка ѝ сметнала, че няма да е честно да постави някой от гостите си до деветгодишно дете. „Стигат ми детинщините на Лили за една вечер!“ — твърдо заявила тя.

Сиел се покатерила на столчето до пианото, изсвирила прекалено бързо един опростен етюд на Шопен и пак набързо се смъкнала от там под аплодисментите на смеещата се публика.

— Лили — попитала тя с висок шепот, така че Дермот я чул, — кой е тоя мъж, с който се занасяш?

Той се обърнал да я погледне и Сиел му отвърнала с мила усмивка. Той казал:

— Мисля, че е хубавият млад лакей.

После се разсмял, защото лицето на Лили пламнало от чувство на унижение и тя се обърнала и побягнала, а Сиел я следвала по петите, както обикновено.

Фин тръгнал след тях, но Сиел се обърнала към него, сложила пръст на устните си.

— Не, Фин — прошепнала тя. — Не идвай тук. Не може.

Той отстъпил. Дори малката Сиел разбирала. Естествено, той не можел да отиде при Лили. Той бил момчето на Пади О'Кийфи и знаел къде му е мястото.

ГЛАВА 18

С приближаването на седемнадесетия ѝ рожден ден Лили прекарвала повече време в Дъблин, като пазарувала на „Графтън стрийт“ с майка си и Сиел. Те купували дантелени чорапи, сатенени чехли и дълги бели кожени ръкавици, които ѝ трябвали за двойния ѝ дебют: един в Дъблин и един в Лондон.

Мисис Симс, която била популярна в Дъблин колкото френските моделиери в Париж, ѝ шиела роклята за презентацията, а също и половин дузина други бални рокли в кремави, лимонени, светлосиви и зелени цветове. Само роклята за презентацията щяла да бъде бяла, с прилепнал сатенен корсаж и широка пола, чиста и неопетнена като за булка. Но щяло да бъде два пъти по-интересно, отколкото на сватба, задъхана от завист казала Сиел.

Майка ѝ замъкнала Лили в Лондон, за да позира за портрет, после я водила къде ли не на чай, а след това се върнали в Арднаварна и Голямата къща се напълнила с приятели, със запалени камини и многобройни гости на вечеря. И с продължителни разходки на кон с Фин през гората или край брега.

— Никога ли не ти липсвам, кат' си там, в големия град? — мрачно попитал той една сутрин.

Те били завързали конете си и се разхождали по една закътана полянка в гората. Лили подритвала калните утъпкани листа до стъблото на едно дърво и обмисляла въпроса му. Истината била, че той не ѝ липсвал: тя била прекалено заета; освен това Фин бил част от живота ѝ в Арднаварна. Но тя все пак не можела да го нарани.

— Разбира се, че понякога си мисля за тебе — казала тя. — Но трябва да върша толкова много неща: да пазарувам и да ходя на проби, да присъствам на различни обеда и чайове. Изобщо не можеш да си представиш какво става там.

— Сигурно е така — казал той горчиво, — понеже никога не съм ходил в града. Не съм излизал от Арднаварна.

— Понякога ми се иска и с мен да е така — признала си тя, — когато съм си лягала посред нощ няколко дена подред, и е трябвало да се усмихвам на всички и да поддържам разговора. Втръсва ми от възрастните жени, които все задават въпроси, и от всичките майки с подходящи синове, които все се съветват с майка ми. Ох, Фин, и има толкова много списъци с хора, които могат да бъдат поканени и други, които не могат.

— Като мен.

Тя го погледнала отчаяно.

— С нищо не мога да ти помогна. Но това не ни пречи да бъдем приятели.

— Аха. Когат' се сетиш за мене — Фин се метнал на коня си.

— О, ти никога няма да разбереш — изкрещяла тя.

— Нито пък ти — отговорил той и препуснал в галоп, а тя останала да гледа объркано след него.

Седемнадесетият рожден ден на Лили се падал в деня преди приема на Лорд-Лейтенанта, с който се откривал сезонът, и родителите ѝ отпразнували случая с голям бал в къщата им на „Фицуилям скуеър“. Пред входа било опънато платнище на зелени и бели райета, за да предпази гостите от дъждовното време, а на парадното стълбище и през тротоара бил постлан червен килим. Лакеите били облечени със зелени ливреи и носели напудрени перуки, имало розово шампанско и голямата къща приличала на градина с купищата бели парникови лилии.

Прислужницата на майка ѝ натъкмила Лили със стегнат корсет, после внимателно ѝ облякла роклята, за да не развали високата ѝ прическа, и опънала изящната златна дантела над богатата сатенена пола, като се възхищавала колко е красива.

Лили се въртяла на всички страни пред високото огледало и лейди Молино се усмихнала малко тъжно, докато я гледала, защото осъзнала, че малката ѝ мъжкарана внезапно се е превърнала в млада жена. Тя казала:

— Понякога така свиквам с вида ти, Лили, че забравям колко си хубава — и се навела да я целуне. — Това е най-хубавото ти време, скъпа моя. Дебютът е нещо, което едно момиче никога не забравя, с

всичките му рокли, партита и вълнения. Това е началото на един нов живот, когато всичко е пред теб, а детството е вече зад гърба ти. Наслаждавай му се, Лили. Следващото голямо събитие ще бъде сватбата ти.

Сиел седяла на леглото на Лили и я гледала със завист. Нейната рокля също била ушита от мисис Симс от твърда синя тафта, която отивала на очите ѝ. Тя имала широка кадифена панделка и подходящи балетни пантофки от син сатен. Майка ѝ я закичила с цвете и казала:

— Не съм ли щастливка, че имам две толкова красиви дъщери? Тази вечер всички ще говорят за нас.

— Само защото ти си толкова хубава, мамче — казала Лили и я прегърнала.

Лорд Молино стоял с гръб към камината в гостната, като повдигал полите на смокинга си, и си топлел гърба, докато ги чакал, Уилям нервно обикалял покрай прозореца. Той не държал особено да присъства, но също като сестра си трябвало да вземе участие в събитията на сезона.

Лорд Молино се усмихнал с гордост на жените, когато те влезли. През съзнанието му преминали спомените за детството на Лили, докато тя царствено пресякла стаята и застанала до нето. Той я погледнал безмълвно, докато си я припомнял като чернокосо и синеоко бебе; като прохождащо дете с рошава главица; като малка пакостница на първото ѝ пони, като поотраснала мъжкарана. А сега скъпото му момиченце било напълно разцъфнала седемнайсетгодишна красавица.

От балната зала се разнесла музика и той ѝ протегнал ръка:

— Ще ми доставите ли удоволствието да танцувате с мен, лейди Лили? — попитал той безкрайно официално.

Лили повдигнала златния си дантелен шарф и се усмихнала на баща си:

— С най-голямо удоволствие, сър — отговорила тя. Той я грабнал със смях в прегръдките си и я завъртял с валсова стъпка в гостната стая.

— Поисках си танца сега, защото очевидно няма да успея да се добера до теб, щом пристигнат гостите ти — казал той, когато музиката спряла. — Исках само да ти кажа, че си чудесна и ще бъдеш красавицата на собствения си бал.

— А ти си най-хубавият и най-милият баща, която е имала някоя рожденичка — прошепнала тя и го прегърнала.

— Елате при мен, Нора, и вие, деца — лорд Молино събрал семейството край себе си. Извадил от близката маса една квадратна кутия от синя кожа и я подал на Лили. — Време е да дам на Лили подаръка ѝ.

Лили взела кутията с две ръце. Погледнала, после вдигнала очи към тях.

— Направо не смея да я отворя — казала тя, а очите ѝ блестели от възнание.

— О, за бога, Лили, отвори я — извикала нетърпеливо Сиел. — Умирам от любопитство да видя какво има вътре.

Лили се засмяла и отворила кутията, а после се втренчила в плетената диамантена огърлица.

— О, татенце! — извикала тя.

Диамантите блещукали и сякаш излъчвали светлина, когато лорд Молино закачил огърлицата на шията на Лили. Извивките на огърлицата чудесно прилягали на вдлъбнатинката на младото ѝ млечнобяло гърло и той казал:

— Сам я избрах. Исках да намеря най-подходящия подарък за седемнадесетия рожден ден на милата ми дъщеря.

— О, ти си го намерил — буйно извикала Сиел. — Чудесна е.

— Тази вечер се чувствам като кралица — казала му Лили. — Благодаря ти, татенце, и на теб, скъпо мамче. Това наистина е най-чудесната вечер през живота ми.

— Докато не се омъжиш, разбира се — отвърнал баща ѝ. Очите му потъмнели от предчувствието, че един ден ще я изгуби, и когато забелязала това, лейди Молино бързо му напомнила, че гостите ще пристигнат всеки момент.

Пред къщата се била събрала тълпа, която наблюдавала пристигането на облечените със сатен и кожи и окичени с бижута дами, а някои от хората танцували под звуците на музиката, разнасящи се като бриз по мъгливия площад. Час по-късно в голямата къща ехтели смях и шум. Кристалните полилеи блестели като дъга с хилядите си свещи, розовото шампанско се леело като река, а мъдрите беловласи възрастни дами с тъмните си дантелени рокли и многобройни наниз перли и диаманти кимали одобрително, когато

Лили минавала във вихъра на танца покрай тях ту с един, ту с друг завладян от нея млад мъж.

— Тя просто е длъжна да си намери достоен съпруг — говорели си те. — Голяма красавица е, а и с този произход...

— Не е ли чудесна? — питала Сиел, която танцувала с брат си. — Толкова се гордея с нея тази вечер, а ти, Уилям?

Тя се спънала в краката му и той се сгърчил.

— Ти си виновен — казала тя. — Аз танцувам по-добре от тебе, въпреки че съм само на десет години.

— Права си — отговорил той със съжаление. — И когато станеш на двайсет, пак ще танцуваш по-добре от мене. Аз мразя танците.

— Повече от ездата ли?

Дребното ѝ маймунско личице се смеело дяволито и той се засмял и казал:

— Знаеш ли какво, Сиел? Когато дойде време за твоя дебют, ти ще бъдеш също толкова блестяща колкото Лили.

Тя поклатила глава.

— Никой на света вече няма да бъде красив като нея.

Лили им се усмихнала отдалече, докато се въртяла в ръцете на партньора си. Бузите ѝ пламтели, високо вдигнатата ѝ черна коса блестяла, а диамантената огърлица блещукала на шията ѝ като материален израз на любовта и привързаността на скъпото ѝ татенце към най-голямата му дъщеря.

— Не знаех, че той е поканен — прошепнала тя на Сиел, когато забелязала Дермот Хатъей сред другите млади мъже.

— Имаш предвид онзи, с когото се опитваше да флиртуваш на партито ли? — невинно попитала Сиел.

Лили я изгледала смразяващо.

— Сиел, ти помниш като слон. Изобщо не забравяш. Или помниш онова, което не те засяга!

Дермот прекъснал следващия ѝ танц.

— Знам, че не е свършил — казал той без усмивка, — но това беше единственият начин да танцувам с момичето на вечерта.

— Наистина ли? — казала тя, като отметнала глава и смело срещнала погледа му. — Аз обаче съм сигурна, че вие си имате „момичета на вечерта“ за всеки ден от седмицата.

— Може би — признал той, като я притиснал по-плътно, отколкото някой я бил прегръщал изобщо.

Сърцето на Лили биело толкова силно, та си помислила, че той сигурно го чува. Усещала топлината на облечената му с бяла ръкавица ръка на талията си през стегнатия плат на роклята, гърдите ѝ били притиснати към неговите и тя едва дишала, когато я наклонил с последен артистичен жест почти до пода.

Белокосите дами, които седели на позлатените столове покрай стената, ги наблюдавали неодобрително, но на Лили ѝ било все едно. Тя била в приповдигнато настроение от вълнение и от усещането за собствената си женска сила. Погледнала го изкусително през дългите си извити черни мигли.

— Позволявам ви пак да прекъснете танца ми — казала тя, като въртяла малкия си позлатен молив в ръка и се преструвала, че преглежда списъка с танците си. Задраскала някакво име и написала неговото отгоре.

— Значи нашият танц ви е харесал колкото шоколадовия десерт, Лили? — подигравателният му глас провякъл името ѝ и тя потръпнала вътрешно.

— О, по дяволите оня шоколад — тя се нацупила. — Никога ли няма да го забравите?

— Бих могъл — казал замислено той. — Но мисля, че ще е по-добре да запазите името на онзи младеж на картичката с танците си. — Изведнъж си спомних, че вече съм обещал този валс.

Бузите на Лили пламтели, докато го гледала как танцува. Жената с него сигурно е поне на двацет и шест, презрително си помислила тя. „Да го вземат дяволите. Ох, да го вземат дяволите“, мърморела си тя под носа, втренчена в младежа, който я гледал с надежда.

— Мисля, че това е моят танц, Лили? — казал той стреснато.

— Какво? А, да. По дяволите, точно така.

Дермот повече не я поканил на танц, нито седнал до нея на вечеря. Лили толкова се забавлявала, че почти го забравила, но от време на време му хвърляла по някой изпълнен с копнеж поглед и Дермот не пропуснал да ги забележи.

Балът свършил в два часа сутринта и Лили станала в седем, за да се подготви за приема у Лорд-Лейтенанта и за по-следващия ден, когато щели да я представят в дамската гостна. Тя изглеждала красива и уморена с бялата сатенена рокля, елегантно повдигала дългия си шлейф и правела дълбоки реверанси. В косата ѝ били втъкнати пера от чапла, на врата си носела диамантената огърлица и всички се съгласили, че Лили Молино е направо невероятна, че ѝ е било писано да се превърне в една от най-големите красавици на Ирландия и че няма начин да не си намери добра партия, защото в нея вече се били влюбили всички подходящи млади мъже.

По-късно тя заминала за Лондон за презентацията си в Двора и за нов тур партита; и веселата флиртаджийка Лили пожънала голям успех. Лорд Молино страшно се гордеел с хубавата си дъщеря, а възрастните дами ѝ предричали страхотна партия.

Сиел наблюдавала с копнеж всичко това и чакала своя ред, макар да знаела, че никога няма да триумфира като Лили. А Уилям послушно съпровождал популярната си сестра на всяка вечеря и на всеки бал, скован и непохватен, копнеещ за момента, когато ще се завърне в Арднаварна и ще остане сам с книгите си или с птиците.

Но когато най-после се върнали в Арднаварна за спокойните летни седмици, единственият спомен, който бил запечатан в съзнанието на Лили, бил горещият поглед на Дермот Хатъей, който я изгарял, ръката му на талията ѝ и притиснатото му към нея тяло. И подигравателният му тон, когато я зарязал, за да танцува с друга.

— Един ден ще го накарам да си плати за това — заклела се тя, щом отново се озовала в спокойната атмосфера на Арднаварна. И тогава решила да се ожени за Дермот Хатъей.

ГЛАВА 19

Дермот бил истински мъж. Той бил спортист, както и бащата на Лили, умен бизнесмен, който се занимавал с развиващите се индустрии, железопътните линии и параходите в Америка. Работата често го принуждавала да пътува извън Ирландия, но през есента винаги се връщал за лова. Бил висок, як, хубав мъжага с месесто, чувствено лице, от онези, по които си падат жените, но бил много популярен и сред мъжете.

— Свестен човек — казвали за него съвременниците му, — макар че е малко женкар.

Всъщност Дермот бил не просто „малко женкар“, а се говорело, че никоя жена в радиус от петдесет метра от него не била на сигурно място, включително и някои от жените на приятелите му.

И понеже бил единственият мъж, който изглеждал безразличен към момичешката ѝ красота и превземките ѝ — и единственият, който я поставил на мястото ѝ, — естествено, Лили поискала точно него. Всички останали, хубавите млади синове на приятелите на родителите ѝ с гръмки титли: лордове, дукове, а казват, че имало дори и един принц, за нея просто не съществували. Тя искала само Дермот Хатъуей и решила да го получи.

Лили била луда по него. Не можела и да помисли за някой друг. Научавала чрез приятелите си на кои партита и танци е поканен той и се стараела да присъства на тях, като винаги се издокарвала страхотно като истинска млада дама, и винаги била придружавана или от майка си, или от домакинята на къщата, в която гостувала. Рядко я слагали да седне до Дермот на официалните вечери, защото бил много по-стар от нея. Той бил интересен събеседник, знаел много вицове и бил много по-сладкодумен от бедното момче, което цяла седмица обмисляло какво ще каже на красивата Лили Молино, след като е убедило домакинята да го сложи до нея. Но нямало защо да си прави този труд. Тя пазела изкусителните си погледи за Дермот в другия край на масата.

И когато и след третото парти, на което присъствали и двамата, той още не я бил канил на танц, тя го поканила.

Лили знаела, че това никога не се прави, но вече ѝ било все едно. Знаела, че е красива с лимоненожълтата си копринена рокля. Тя разтърсила лъскавите си черни къдрици и навлажнила с език червените си устни, после се промъкнала през тълпата до него и го докоснала по рамото. Дори не се изчервила, когато казала:

— Сър Дермот, вие прекъснахте един от танците ми на моето парти, така че ми се струва напълно допустимо да ви върна комплимента и да ви поканя на танц.

Дермот навел поглед към нея, като преценявал красотата и младостта ѝ, а също и измамно невинните ѝ сапфиреносини очи. Той познавал хиляди жени и усещал коя би могла да му създаде неприятности, така че се усмихнал:

— Защо не? — попитал той.

Когато я погледнал, по гръбнака на Лили преминала тръпка. В очите му личало разбиране, каквото тя никога не била срещала в очите на никой друг мъж. Погледът му бил разпален и изучаващ и едновременно я обърквал и вълнувал. Дори Фин с молещия си, възхитен поглед никога не я бил поглеждал така.

— Танцът преди вечеря, лейди Лили — казал той с малък официален поклон. После се извърнал и отишъл при домакинята, за да я помоли за втори път да танцува с него.

Лили погледнала списъка с танците си. Той бил задраскал името на момчето, с което щяла да вечеря, и го бил заменил със своето. Настроението ѝ се повишило, както бухва тестото. Не изпитвала съжаление към презрения младеж. Дермот Хатъуей щял да вечеря с нея.

Дермот не държал особено да вечеря с толкова младо момиче като Лили, макар че тя била красива. Правел го само за да раздразни жената, която преследвал в действителност. Тя била омъжена, привлекателна, опитна и секси, от жените, които обичал. До момента тя отхвърляла ухажването му, но той знаел, че не ѝ е безразличен, знаел също, че най-сигурният начин да накараш една жена да те забележи, е да се преструваш на безразличен. Добре владеел тактиката на използване на една жена като средство за получаване на друга и тази вечер красивата млада Лили Молино била това средство.

Той усетил как Лили потръпнала, когато я прегърнал, за да поиска танца си. Погледнал я подигравателно и казал:

— Студено ли ти е, скъпа?

А Лили си помислила, че ще умре от срам, когато той майсторски я завъртял в ритъма на валса. Тя била великолепна танцьорка, грациозна и самоуверена, и се опитвала да се съсредоточи върху музиката, а не върху близостта му.

— Страхувам се, че ми причинихте малка неприятност — казала тя, когато музиката спряла и той я хванал за ръката, за да я заведе в бюфета. — Доста време ми трябваше, за да убедя мъжа, който се готвеше да ме заведе на вечеря, че съм забравила обещанието, което вече съм била дала на вас. Страхувам се, че се лиших от един приятел.

Той безразлично свил рамене.

— Няма значение. Имате още хиляди приятели. Говори се, че сте най — популярното момиче на сезона.

Тя скромно свела поглед.

— О, това са само клюки. Пък и е такава детинщина. Вече го надраснах.

— Така ли? — сухо отвърнал той.

Тя отново прехапала устни и го загледала загрижено. Но Дермот не се присмивал на нея. Всъщност дори не я гледал. Очите му били приковани в тези на омъжената жена, която стояла самотно до вратата на гостната. Лили гледала ту единия, ту другия с отворена уста, но Дермот я повел към една маса толкова бързо, сякаш нищо не се било случило.

— В такъв случай можем ли да приемем, че щом си надраснала детинщините, вече няма да лапаш така десерта? — попитал той, като хвърлил поглед към огромния бюфет в другия край на стаята, където били натрупани златни блюда с розова съомга и омари, оранжеви скариди и едри стриди; и сребърни чинии с фазани, бекаси и овче месо; и кристални фунии с плодове, трясещи се цветни желета и захарни бонбони, шоколад и сметана.

Устата на Лили се напълнила със слюнка при вида на храната. Тя умирала от глад и усещала, че може да погълне всичко. Вместо това произнесла с най-отегчения си тон на възрастна:

— Бик искала чаша шампанско.

Дермот повикал лакея, който разнасял напитките, после се облегнал на масата и наблюдавал как тя бързо го изгълтала. Лили казала, че иска още една чаша, и лакеят поставил на масата пред нея още една.

— Това заместител на шоколада ли е? — попитал Дермот, отвратен от идеята да поеме отговорността за младо момиче, решило да се напие.

Лили сърдито дръннала чашата на масата и виното се разплискало.

— Божке, Дермот Хатъуей — сърдито възкликнала тя, — защо ме покани на вечеря, ако не можеш да ме понасяш?

Той изненадано вдигнал вежди. Значи красивата приказна принцеса все пак си имала и друга страна.

Той казал:

— Скъпа Лили, поканих те на вечеря, защото в момента ти си най-красивата жена в тази стая.

Стотици мъже вече й били казвали същите думи, но този път тя успяла да каже само:

— О!

— Сигурен съм, че баща ти с право може да очаква да сключиш много успешен брак — тихо казал той. — Всеки мъж би бил горд да има жена като теб.

— О — повторила Лили. Тя отворила устни и се опулила от изненада. Мислела, че е загубила борбата за вниманието му, особено след като забелязала как двамата с онази жена си разменили погледи като гладиатори в схватка. Решила, че е така, защото се държала като възрастна, пиела шампанско, а може би и защото се правела на безразлична, което накрая го накарало да я забележи. Сега той знаел, че и тя е жена.

— Ще ти донеса малко храна — казал той. — От опит знам, че две чаши шампанско, младо момиче и празен стомах не са добра комбинация.

Тя го проследила с поглед, като си мислела колко е мил и внимателен, в края на краищата. Макар че й се искало да престане да я нарича „младо момиче“, когато се чувствала пораснала като жената, с която говорел точно в този момент. Същата, ревниво осъзнала тя, която му хвърляла собственически погледи по-рано. Но това не било нищо,

само няколко кратки думи, вероятно обикновена учтивост, и след това Дермот се върнал с един лакей, който носел поднос с храна.

— Божке — заядливо казала тя, — толкова съм гладна, че мога да изям и кон.

Изпъкналите му тъмни очи неуморно се стрелкали из стаята и той едва докосвал храната, но Лили изобщо не забелязвала. Езикът и задръжките ѝ били развързани от третата чаша шампанско, която изпила и тя весело дърдорела за Арднаварна и за конете си.

За миг погледът му се спрял на нея и той казал с моментен интерес:

— Чух, че си добра ездачка, Лили. Почти колкото баща си.

— Татко ли ти каза? — нетърпеливо попитала тя.

— Май беше брат ти.

— А, Уилям — тя свила млечнобелите си рамене и оправила сатенения си корсаж, който се бил смъкнал застрашително ниско на гърдите ѝ. — Него не го бива да язди. Никога няма да се научи.

— По-следващият уикенд ще организирам парти с лов вкъщи — внезапно казал той. — Поканих родителите ти. Защо не дойдеш с тях? Може да ти хареса.

Огромните ѝ сини очи заблестели от вълнение и триумф.

— О, сигурна съм, че ще ми хареса.

Музиката в балната зала била започнала отново и тя забелязала, че момчето, на което била обещала следващия танц, стои на вратата и я търси.

— О, по дяволите, по дяволите — промърморила тя, когато то се приближило към нея.

— Благодаря ти за приятната компания, Лили — Дермот хванал ръката ѝ, но вместо да се поклони, както било редно, я поднесъл към устните си и Лили усетила как светът избухнал в хиляди звезди, когато вълнението се предало от неговите устни към гърдите и слабините ѝ. Тъмните му очи за миг се взрели в нейните, после той се поклонил и се оттеглил.

В полунощ, замаяна от шампанското и мъчена от главоболие, тя казала „лека нощ“ на домакинята и бавно се изкачила по витата стълба към стаята си на втория етаж. Лампите светели и една прислужница я чакала, за да ѝ помогне да се съблече и да подреди дрехите ѝ. Лили измила лицето си с леденостудена вода от една кана и си сложила

компрес, за да успокои главоболието. Разхвърляла вещите си и навлякла фланелената нощница, която мамчето винаги я карала да носи, защото въпреки че във всички камини горял огън, ирландските къщи били прословути със студа си.

Тя широко отворила прозореца си и подала глава навън, като дишала жадно ледения въздух. После се почувствала по-добре, върнала се към огъня и взела едно подвързано с кожа томче с поемите на лорд Байрон. Прелиствала страниците, но всъщност си мислела за Дермот. Просто не можела да го забрави и захвърлила книгата с отчаян стон. Образът на този мъж щял да я преследва цял живот, тя си знаела. Спомнила си, че не го била виждала след вечерята. Може би се е почувствал зле? Може би е сам в стаята си, малко по-надолу по коридора от нейната? Може би му е лошо и е самотен, и няма кой да се погрижи за него? Тя погледнала книгата. Какво по-добро извинение от това да му занесе книга, за да се приспи с нея?

Без повече да размисли, тя наметнала дългия си халат от синя вълна, взела книгата със стихотворенията и отворила вратата. Коридорът бил дълъг поне двайсет метра и закачените на стените свещи хвърляли странни сенки. Тя се огледала неспокойно на всички страни. От долния етаж долитал смях и музика, но слугите били още долу, а в коридора царяла тишина.

Тихо затворила вратата след себе си. Знаела, че стаята на Дермот е през четири врати от другата страна на коридора, защото си била поставила за цел да го научи, и внимателно се огледала назад, когато почукала на вратата, като се чудела какво ще прави, ако я хванат, че чука на вратата на мъж посред нощ. Нямало отговор и тя почукала отново. Изведнъж чула стъпки по стълбите. Уплашено погледнала към стаята си, но нямала време да стигне до там. Отворила вратата на Дермот, спряла вътре и бързо я затворила. Облегнала се на нея със затворени очи и разтуптяно сърце. После ги отворила и видяла Дермот.

Той стоял до леглото и я гледал. Бил свалил ризата си и тя забелязала, че на широките му гърди има къдрави косми, а после видяла русата жена, излегната на леглото му като скандалната Олимпия на Мане.

Книгата със стихотворенията, която носела, паднала на пода с трясък.

— О! — възкликнала тя. — О, о... — после се обърнала и побягнала през вратата, без да я е грижа кой може да я види.

Звукът от подигравателния им смях я следвал през коридора и тя притиснала ушите си с ръце, за да не го чува, като си припомняла развеселения поглед на голата жена, която не се притеснявала, че са я видели гола в леглото на Дермот Хатъуей. И странният, разбиращ блясък в очите на Дермот, докато я гледал как ги наблюдава.

Тя се втурнала в стаята си и затръшна вратата след себе си. По лицето ѝ се стичали сълзи. Хвърлила се на леглото. „Боже. По дяволите, по дяволите,“ крещяла тя и удряла възглавницата с юмруци. Знаела си, че никога няма да забрави тази сцена и жестокия им смях. И погледа на Дермот. Никога. Никога. Никога.

ГЛАВА 20

В деня преди заминаването им на лов в замъка Хатъуей лорд Молино получил пристъп на подагра. Лейди Нора заявила, че трябва да остане с него вкъщи, защото бил като разярена мечка, когато боледувал, и само тя можела да се справи с него, така че посещението в замъка Хатъуей трябвало да се отмени. Лили била съсипана. Независимо от случилото се тя отчаяно искала да види Дермот отново, но майка ѝ твърдо отказала. И все пак, след като се нацупила и тропнала с крак, и казала на татенцето, че страшно ѝ се иска да види прочутия замък и че е страшно разочарована, той най-после се съгласил тя да отиде. Щяла да вземе старата си бавачка за компаньонка, а Фин щял да закара конете.

Замъкът Хатъуей се издигал страховито на върха на един хълм край океана в графството Клеър. От източната му страна се простирали равнини и долини и векове наред войнствените мъже от рода Хатъуей можели да забелязват приближаването на враговете си.

Западната страна на замъка била обърната към океана и идващите оттам ветрове духали над стените и покрай тях, а някои гости с потръпване казвали, че вятърът минавал и през стените на замъка и виел като призрак в зимните бури.

Докато слизала от каретата, на Лили ѝ се приискало изобщо да не е идвала, но не можела да се въздържи. Дермот Хатъуей я привличал както водата рибата. Била луда по него. С неговото име на уста лягала и ставала. Усещала, че е различен от другите млади мъже, които познавала; той притежавал магията на непознатото и забраненото.

Тя последвала лакея по каменните коридори и извитите арки, като не пропуснала да забележи хубавите персийски килимчета и рицарските доспехи в залите, и древните бойни оръжия — брадви, мечове, и боздугани — изложени в сандъци със стъквени капаци. Стаята ѝ имала скърцаща готическа врата, била огромна и била с изглед към морето.

Тя отворила широко прозореца, докато бавачката ѝ разопаковала багажа, като се вслушвала в шума на океанските вълни, които се разбивали в скалите, и наблюдавала черните облаци, които се струпвали във ветровитото небе. Времето не изглеждало много обещаващо за утрешния лов и тя почукала на дърво, като се молела бурята да отmine, защото ужасно ѝ се искало да покаже на Дермот Хатъей колко добра ездачка е.

Бурята се разризила в осем, точно когато двайсетте гости се били събрали да пийнат преди вечеря. В двата края на стаята с висок таван имало огромни каменни камини, в които пращял огън, а по дължината на помещението били разположени няколко печки с въглища, които излъчвали допълнителна топлина. Океанските ветрове свирели отвън и пищели в комините, а от небето се изливал пороен дъжд.

Гостите седели скупчени на канапетата или стояли пред огъня и обсъждали колко „солиден“ е замъкът Хатъей и възможностите за лов на следващия ден.

— Страхувам се, че времето няма да е подходящо за лов — казал Дермот. — И все пак не се съмнявам, че дори да не можем да излезем от къщата, все ще си намерим някакво развлечение. Поне докато премине бурята.

Лили треперела от студа в замъка. Тя била облечена с тъмночервена кадифена рокля без деколте, с тясна талия, дълги ръкави и широка пола. Тя била най-младата сред присъстващите и се чувствала съвсем не на място без родителите си. Това траяло, докато на вечеря не се оказала от дясната страна на Дермот. Той казал:

— Изглеждаш красива като господарката на замъка Шалот.

Настроението ѝ се подобрило, но бързо пак се развалило, когато той се обърнал настрани и заговорил жената от лявата си страна, като изцяло пренебрегнал Лили по време на първото и второто блюдо. Можела да се разплаче, толкова била луда по него. Но знаела, че сълзите няма да ѝ помогнат. За да победи съперниците си, трябвало да се държи по-хитро. В края на краищата, решително си казала тя, тя била дошла е определена цел — да хване Дермот Хатъей. Да го измъкне изпод носовете на тези хищни стари жени и да го превърне в честен човек. Да го превърне в „съпруга на Лили Молино“.

След вечеря Дермот дошъл и седнал на канапетото до нея. Тя усещала топлината на неговото тяло и леката миризма на одеколону му.

Премрежените му очи отново я гледали по онзи странен начин, сякаш била единственото момиче на света, с което искал да бъде. И все пак била сигурна, че той не мисли така. Въпреки всичко.

— Е, Лили Молино — тихо произнесъл той, — за какво мислиш?

— Мислех си колко жесток бяхте, когато не разменихте нито дума с мен на вечеря — кисело отвърнала тя.

— Напълно си права — той се навел по-близо до нея и прошепнал: — И трябва да си призная, че не беше лесно да пренебрегнеш такава млада красавица. Но ти си опасно момиче, Лили. Прекалено си красива, прекалено съблазнителна и прекалено млада, за да останеш насаме с мъж като мен — после с подигравателна усмивка се запътил да организира игра на бридж.

Лили мразела игрите на карти и отказала да бъде четвърта. Тя знаела, че играта ще продължи часове наред, и след като останала сама, казала „лека нощ“ и нацупено се запътила към стаята си. Старата бавачка не спирала да дърдори, докато ѝ помагала да се съблече, за това, колко е студено в замъка, колко мрази виенето на вятъра, колко е тъмен и мрачен коридорът до стаята ѝ и колко далече е тя от тази на Лили, но Лили почти не я чувала. Тя била прекалено заета да се чуди какво точно имал предвид Дермот, когато казал „опасно“.

Бавачката я целунала за лека нощ и се оттеглила в покоите си, а Лили се свила разтреперана под пухения юрган. Тя притискала ледените си крака към бутилка с гореща вода, загъната с червен вълнен плат и се взирала в игривия торфен огън, като се чудела какво да направи, за да привлече вниманието на Дермот за повече от две минути. Вече задрямвала, а в ушите ѝ още звучал писъкът на вятъра, когато си спомнила, че Дермот я смятал за красива и съблазнителна. Единственото, което не му харесвало у нея, било това, че е прекалено млада. Затова решила, че ще трябва бързо да порасне. Всъщност трябвало да го направи веднага.

На следващата сутрин Дермот бил на крак, облечен и още преди зазоряване слязъл в конюшните, за да провери наплашените коне. Той оглеждал облачното небе и търсел знак, че времето ще се оправи.

— И да се оправи, пак ще е влажно и хлъзгаво, сър — предупреждавали го слугите.

Дермот бил неспокоен, подвижен мъж, много запален по спорта, и бързо решил, че мъжете могат да излязат на лов, но жените ще си

останат вътре.

Лили сърдито наблюдавала тръгването им. Лишена от шанса да покаже каква безстрашна ездачка е, тя седнала в гостната, за да слуша клюките на останалите гостенки, и да отговаря мрачно на учтивите им въпроси за дебюта ѝ и за общите им приятели. Прекарала следобеда в библиотеката, като разглеждала рафтовете с книги, които изглеждали така, сякаш не били отваряни от векове насам, и непрекъснато поглеждала през прозореца, за да види дали ловците се връщат. Но следобедът минавал, а от тях нямало и следа. Мрачно се върнала в стаята си. Подпряла лакти на каменния перваз на прозореца си и се загледала в далечното оловносиво море, като си мислела за Дермот.

Тя чула стъпки в коридора, изтичала и надникнала през вратата с надеждата, че е той. Една малка прислужница, на не повече от тринайсет години, със синя раирана рокля и бяла ленена престилка се обърнала да я погледне. Тя носела огромна емайлирана кана с гореща вода. Лили я попитала къде я носи.

— 'Ми на сър Дермот, милейди — нервно отговорила тя.

— На сър Дермот ли? Коя е неговата стая?

— Стаята на господаря е в кулата, милейди — тя посочила към края на коридора.

Без да се замисли, Лили грабнала каната от ръцете ѝ. И бързо казала:

— Тя е прекалено тежка за теб. Аз ще я занеса.

— О, ама милейди, не може вие да я носите — извикало момичето, — т'ва е моя работа... — но Лили вече решително крачела по коридора, като разплисквала водата от каната по безценните килимчета. Горяла от любопитство каква ли е стаята на Дермот и какво ли ще ѝ подсказе тя за собственика си, и нищо не можело да я спре.

Вратата била два пъти по-висока от нея и тежала, сякаш била направена от олово. Тя не почукала, само я бутнала предпазливо и влязла. Сините ѝ очи се опулили от учудване при вида на купищата килимчета, с които бил покрит подът. Те били цели дузини, нахвърляни едно върху друго като дебел, мек, шарен юрган; прозорците били високи, затъмнени с пищно тъмно кадифе, а леглото — огромно, с балдахин от богат рубиненочервен брокат със златен ръб. Върху него била метната покривка от вълча кожа, а на солидната маса край стената имало отворена бутилка уиски.

Стаята била празна и тя въздъхнала от облекчение, че никой няма да научи за шпионския ѝ набег. Меките килими заглушавали стъпките ѝ, докато пресичала стаята на пръсти. Изведнъж вратата на тоалетната стая се отворила. Дермот се изправил пред нея полугол и поднесъл към устните си чаша уиски. Тя гледала, хипнотизирана като заек, голите му гърди и слабините му, където мокрият брич бил прилепнал като втора кожа, широките му рамене и яките бедра. Сторило ѝ се, че може да припадне от острата мъжка миризма на пот, одеколон и уиски, която се носела от него.

Дермот отвърнал на погледа ѝ, без да се усмихва. Ловът бил дълъг и тежък, преходите трудни, а вятърът — отвратителен. Той духал в лицата им и отнасял миризмата, така че кучетата губели следата. Студът ги принуждавал да спират често и да отпиват от манерките с уиски; той не бил ял нищо от ранната закуска сутринта и пил през целия ден. Бил направо пиян и уискито на празен стомах се разливало във вените му като огън.

Той безмълвно наблюдавал как Лили го разглежда от глава до пети. Видял как сините ѝ очи потъмнели и разбрал какво изпитва. В ъгъла на устните му се появила усмивка. Малката кучка го желала и той го знаел. Взел емайлираната кана от разтрепераната ѝ ръка и я сложил на умивалника. После я прегърнал и я целунал.

Устните му били горещи и целувката прекалено груба, но Лили искала още. В края на краищата той не бил безразличен към нея. Той обичал. Тя се отпуснала в ръцете му, потънала в непознато за нея блаженство.

Той плъзнал ръце по гърба и настойчиво притиснал ханша ѝ към себе си. Това я отрезвило. Тя опряла ръце на гърдите му, за да го отблъсне, но той просто я вдигнал и я занесъл на леглото.

— Не — извикала тя ужасено. — О, не... аз не исках да идвам тук, само ти донесох водата... — тя се плъзнала от леглото на пода и той я притиснал към килима.

— Ти искаш да бъдеш като онази жена, с която ме видя — прошепнал ѝ той на ухото. — Разбира се, че искаш, видях как я гледаше и завиждаше на голотата ѝ, завиждаше ѝ за това, че е с мене... малка кучко, от доста време си го търсеше. И сега ще си го получиш. О, и то ще ти хареса, на такива като тебе винаги им харесва. Познавам ги от един километър, подушвам ги, усещам топлината им...

Тя била прикована под тежестта му и докато той се мъчел да смъкне роклята ѝ, се развикала. Той се разсмял.

— Тук никой няма да те чуе — казал той. — Това е моята кула от слонова кост. Никой не идва тук, дори слугите, без да съм ги повикал. Дватама сме сами, Лили, само ти и аз...

Той се навел и захапал гърдите ѝ. Тя отново извикала, този път от болка. О, господи, о, господи, какво правя тук, трескаво си мислела тя, докато той разтварял краката ѝ с коляно. Отметнал полите ѝ нагоре и тя се разплакала, докато разкъсвал бельото ѝ.

— Не... о, недей, моля ти се, недей. Не го прави, ако ме обичаш — прошепнала тя.

— Да те обичам ли? — той се засмял отново и се нахвърлил върху нея.

О, боже, помислила си Лили, като си спомнила как се смеела на конете и на кучетата в двора на конюшната... о, боже, това било много по-лошо и не трябвало да се случва. То било ужасно. Това било най-лошото нещо, което можела да стори.

Тя извикала от болка и страх и се съпротивлявала, когато той проникнал в нея. Дермот се усмихнал. Малката заядлива девственица най-после била осъзнала какво става. Той отметнал глава назад със стон, а лицето му се сгърчило от агонията на удовлетворението. Лили лежала под него неподвижна като мъртва.

Той се изправил и отново отишъл в тоалетната си стая. Когато се върнал, бил облечен с копринен халат и косата му била сресана. Налял си още една чаша уиски и седнал на ръба на леглото. Погледнал я замислено. Тя лежала по корем и се задавяла от ридания. Той въздъхнал със съжаление. Ако не бил толкова пиан и тя не била толкова съблазнителна, нямало да я докосне. Но тя била дошла в стаята му в лош момент и била попаднала на неподходящ човек. Сега трябвало да я разкара оттук и да се постарее никой да не научи за станалото. Особено баща ѝ.

— Стани, Лили — казал той след малко.

Но тя само извърнала лицето си към мекото копринено ориенталско килимче и продължила да плаче.

— Казах ти да станеш.

Той говорел тихо, но в гласа му прозвучала заплаха, и Лили го погледнала разтревожено. Приблизил се към нея, хванал я за ръката и

я изправил на крака. Тя се отпуснала в ръцете му и той я сложил да седне на ръба на леглото. После поднесъл чашата с уиски към устните ѝ и я накарал да отпие.

Тя стиснала устата си с ръце, докато преглъщала алкохола, и той казал раздражено:

— За бога, постарай се да не ти прилошава тук. Изслушай ме. Тази вечер няма да слизаш на вечеря. Ще си стоиш в стаята, а аз ще наредя да ти занесат храна.

Лили само го гледала. Очите ѝ били разширени от изненада. Той се държал, като че ли нищо не се било случило и всичко било както обикновено...

Тя се разхълцала истерично и той силно я ударил по лицето. Главата ѝ се отметнала назад и на бузата ѝ останала пареща червена следа. Тя го погледнала замаяно.

— Хайде да изясним нещо, Лили — казал той, — ти си много опитна млада жена. Зад тези невинни сини очи лежат хиляди незначителни грехове и този ще бъде само един от многото. Ти знаеше защо идваш тук. Преследваш ме от седмици, направо ме молеше да те докосна. Не можеш да го отречеш.

— Не е вярно — извикала тя шокирана. — Исках само...

— Да флиртуваш с мен ли? О, я стига, знаеш, че не е вярно. Ти си получи това, което искаше, аз също получих онова, което исках в момента. Това е положението. Утре ще си отидеш вкъщи и повече никога няма да се видим.

Лили не била много наясно как стоят нещата в живота, но разбирала достатъчно, за да знае, че това, което се случило, било същото, което правели женените хора, и че сега единственият изход за нея, единственото спасение била женитбата.

— Но ти ще трябва да се ожениш за мен! — извикала тя.

Той отново замахнал, но този път я стиснал за гърлото. Лицето му се изкривило от гняв.

— Ако това е била малката ти игричка, скъпа Лили, много грешиш. И ако си мислиш, че можеш да се прибереш вкъщи и да се разревеш: „Изнасилиха ме“, ще ти кажа, че ако някога разкажеш на когото и да било за това — на когото и да било — ще те убия, Лили Молино.

Той я хванал за ръката и я повлякъл през стаята. Отворил вратата и огледал коридора в двете посоки. Той бил празен. Лили внезапно се свлякла в краката му. Той я вдигнал и я занесъл в стаята ѝ, после нетърпеливо я хвърлил на леглото.

— Ще уредя всичко за заминаването ти утре — казал той и я изгледал с брутално безразличие. — Можеш да предадеш извиненията ми на родителите си и да им кажеш, че времето е било прекалено лошо за лов, и че се прибиращ, защото те е в тресло.

Излязъл от вратата, без да се обърне назад, и Лили останала да лежи на леглото и да гледа след него, прекалено стресната, за да се разплаче.

След малко се изправила. С ужас огледала изцапаните си с кръв дрехи. Бавачката не трябвало да ги види, тя не трябвало да разбере. Никой никога не трябвало да научи. Тя щяла да скрие всички следи. Щяла да легне и да се престори дори пред самата себе си, че нищо не се е случило, и тогава всичко щяло да се оправи като по чудо. Разбира се, че щяло да се оправи. Трябвало. Трябвало.

Тялото ѝ пулсирало от болка и тя треперела от шока. Облякла си топлатата вълнена роба и позвънила да ѝ донесат гореща вода. Изчакала разтреперана, но прекалено вцепенена, за да плаче, докато прислужницата пълнела коритото пред камината, после се потопила във водата, като се молела горещата вана да отмие от нея усещането, миризмата и жестоките следи от тялото на Дермот Хатъуей, за да се пречисти отново. Но въпреки невинността си тя осъзнавала, че това е невъзможно. Никога вече нямало да бъде същата.

Тя дори не била чувала думата „изнасилване“ дотогава, но знаела, че ѝ се е случило най-лошото, което можело да се случи на една жена. Това било немислимо. То било нещо, за което никога не се говорело в доброто общество, за него не се споменавало дори в семейството.

Тя отчаяно си помислила, че никога не би могла да каже на майка си за това, нито на баща си. Дермот Хатъуей нямало да ѝ върне честта, но тя така или иначе вече го мразела толкова силно, колкото по-рано му се възхищавала. Освен това се страхувала от него. Заканата му да я убие я карала да потръпва. Искала само да се махне от това място, да се върне у дома в Арднаварна, където щяла да е в безопасност.

На следващия ден неочаквано се завърнала вкъщи по време на една от най-големите бури на десетилетието и майка ѝ веднага възкликнала колко е бледа. Тя сложила ръка на челото на Лили, усетила, че има температура, и веднага я изпратила в леглото. Мислела да повика лекар, но ужасената Лили казала, че не иска никакви доктори и изтичала разплакана в стаята си.

Майка ѝ останала кахърно загледана след Лили, после изпратила бавачката ѝ да се погрижи за нея. Тя отишла при малката си аптечка, където държала някои лекарства и хапчета за селяните, когато се разболеели, взела едно от тях и се качила при дъщеря си.

Лили седяла в леглото си, облечена със затворена бяла памучна нощница. Очите ѝ били потъмнели от треската, а лицето ѝ било побяло от нощницата, и лейди Нора въздъхнала разтревожено.

— Ако утре не си по-добре, ще извикам доктор О'Мали — твърдо заявила тя, като дала лекарството с лъжица на Лили, както птиците хранят малките си. — Знам колко е студен замъкът Хатъей; когато вятърът духне откъм морето, нищо не може да го спре да мине през пукнатините на ония стари стени. Не трябваше да те пускам там.

— О, по-добре да не ме беше пускала, мамче — простенала Лили и от подутите ѝ от плач очи пак бликнали сълзи.

— Скъпа Лили, какво ти е? Кажи на мамчето какво чувстваш — тя я прегърнала и Лили се сгушила в прегръдката ѝ. Тя не искала никога вече да се разделя със своето мамче.

Сиел разтревожено ги наблюдавала от прозореца. Когато майка ѝ си тръгнала, тя изтичала и седнала на ръба на леглото. Погледите им се срещнали и Лили изведнъж избухнала в сълзи. Тя се хвърлила на леглото и заудряла възглавниците с юмруци, като хапела чаршафа, за да заглуши виковете си. Сиел я гледала уплашено. От очите ѝ потекли сълзи на съчувствие и тя отчаяно отворила уста.

— Лили, о, Лили, какво ти е? Какво е станало?

Лили спряла да беснее и да плаче. Седнала и погледнала любимата си малка сестра. Сиел била единствения човек, на когото винаги казвала всичко. Освен Фин, но с него било различно. Естествено, тя не можела да му разкаже за случилото се. Но Сиел била толкова малка и невинна — също каквато била самата тя довчера. Но ако не кажела на някого, щяла да се пръсне от преживяния ужас.

Тя стиснала ръцете на сестра си и шепнешком ѝ обяснила накратко какво се е случило. Макар че била невинна, Сиел се досещала за някои неща. Тя била виждала сексуални актове между животни, макар никога да не била свързвала тези неща с хората, и жребецът, който се качвал на кобилата в двора на конюшната не можел да се сравнява с това, което била преживяла Лили.

— О, аз никога няма да кажа, Лили, никога — обещала тя ужасена. — Но ти ще се справиш, нали? Всичко вече е минало и ако не го споменаваме никой няма да научи. И ти пак ще си бъдеш същата като преди. Всички те обичат, Лили. Абсолютно всички. Аз те обичам със сигурност.

Тя я целунала и вината и ужасът на Лили попреминали. Тя се зачудила дали сестра ѝ не е права. Може би след няколко седмици всичко това просто щяло да се заличи в съзнанието ѝ, нали всичко преминава с времето. И тогава може би отново щяла да се превърне в популярна млада дебютантка. Само че този път щяла да внимава повече с младите мъже, които я преследвали. Бързо щяла да избере един от тях и да склучи блестящия брак, който всички ѝ предричали. Нейната сватба щяла да бъде празника на годината и след това щяла да си заживее щастливо. Да прави партита, да танцува, да флиртува и да си живее спокойно с хубавия млад съпруг в големите им къщи, където и да се намират те. Щели да имат деца и тя щяла да бъде майка за пример също като собствената и скъпа ѝ майчица.

Но дори когато убеждавала сама себе си, че това ще се сбъдне, дълбоко в душата си усещала, че нещата никога вече няма да бъдат същите. И тя отново се разплакала от тъга за невежото, невинно момиче, което си било отишло от нея.

Следващият месец минал спокойно. Лили прекарвала доста време в леглото си и рядко слизала долу. Татенцето идвал да я види; той се тревожел. Тя успявала да се усмихне несигурно и му казвала, че вероятно напрегнатите гостувания са ѝ дошли твърде много и сега страда от изтощение.

— Тогава трябва да си почиваш, скъпо момиче — казал той с обич, като потупал тънката ѝ ръка и я целунал по бледата буза. После изписал книги и игри от Лондон, за да я развесели; поръчал букети

цветя за стаята ѝ и наредил на жена си да се постарее да храни Лили с всякакви лакомства, които можели да раздразнят апетита ѝ.

Когато най-после започнала да слиза на долния етаж, Лили се щурала безцелно наоколо, излежавала се на голямото канапе пред камината в библиотеката и се преструвала, че чете, докато замислено се взираше в огъня. Накрая пак започнала да се навърта около конюшната и очите на Фин О'Кийфи се оживили, когато я видял. Той се усмихнал до уши. Казал ѝ:

— Тревожех се за теб. Казаха ми, че си болна, но никой не знаеше какво ти е. По-добре ли си вече?

Той ѝ бил приятел. Бил толкова непосредствен, нормален, познат и непретенциозен и Лили знаела, че никога няма да ѝ причини болка. Тя си мислела как се е объркал животът ѝ и за първи път ѝ се приискало да се е родила селянка, за да бъде винаги с Фин.

— Хайде да поюздим — казала тя с надеждата, че ще успее да върне часовника назад и да забрави случилото се.

Конят бил гладък като кадифе. Тя се втурнала в галоп по пътеката. Вятърът рошел косата ѝ, слънчевата светлина се отразявала във вълните, а златният пясък тихо скърцал под копитата на коня. Животът отново ѝ се сторил хубав. Фин се движел успоредно с нея и тя се обръщала със смях към него. Двамата били млади, красиви и безгрижни като вятъра, и били страшно доволни, че са заедно.

Те спрели конете в края на дългата пясъчна ивица и се спогледали задъхани, като се смеели от удоволствие от бързия галоп, от хубавия ден, от това, че били заедно.

— О, Лили, толкоз те обичам! — необуздано възкликнал Фин. — Обичам те и винаги ще те обичам! — Той я погледнал смело: — Ето, най-после го казах — казал той с въздишка на облекчение.

Усмивката в очите на Лили се скрила, както слънцето изчезва зад облаците. Тя знаела, че той я обича, но не предполагала, че е влюбен в нея, както мъжете „обичат“ жените.

— Ти уж си ми приятел — сърдито извикала тя. — О, о, по дяволите. Да го вземат дяволите, ти развали всичко.

Тя се спуснала обратно по пътеката, като го оставила да се взира тъжно след нея.

Когато се върнала при конюшната, тя скочила от коня и се затичала разплакана към Голямата къща. Даниел О'Кийфи сърдито

изгледал по-малкия си брат, когато той се върнал в двора.

— Ти ли разстрои лейди Лили? — попитал той, уплашен да не би Фин пак да си загуби работата. — Абе, момче, няма ли да се научиш къде ти е мястото?

— И къде ми е мястото? Моето място? — сивите очи на Фин светели от гняв към брат му, но всъщност той се сърдел на себе си.

— Ти много добре си го знаеш. Аз също — казал Даниел. И Фин горчиво си помислил, че брат му е прав.

Старата бавачка на Лили я била отгледала от бебе. Сега била прислужница на една млада дама и не пропускала нищо. Минал още един месец и съществените белези за състоянието на една девойка, които се надявала да забележи, не се появили. Тя загрижено погледнала Лили, когато излизала от ваната, като хитро оглеждала стройното ѝ тяло, докато я намятала с огромна пухкава бяла хавлия.

— Мисля, че все пак ще трябва да извикаме доктора, лейди Лили — казала тя, докато бързо търкала гърба ѝ. — Нещо ви има и ще е най-добре да разберем какво е то.

— Не! — Лили изтръгнала хавлията от ръцете ѝ. Тя изтичала в тоалетната си стая и затръшна вратата, а старата жена тъжно поклатила глава след нея. Изплашеното лице на Лили само потвърдило най-лошите ѝ страхове. Не можела да направи нищо друго, освен да каже на майка ѝ.

Лейди Нора седяла в будоара си и бродирала. Понякога ѝ се струвало, че предпочита спокойните седмици със семейството си пред въртележката от гостувания през останалата част от годината. Арднаварна била усамотено място и животът там бил толкова монотонен и спокоен, че нищо не нарушавало спокойствието ѝ.

Тя била изненадана, когато бавачката почукала на вратата и ѝ казала, че няма да е зле да поговори с дъщеря си, защото „някои неща не са наред, милейди“. Тя я попитала какво има предвид и когато бавачката ѝ казала, шокът я накарал да пребледнее.

— Сигурно е болна — възкликнала тя, защото не можела да си представи друга причина. И тя разтревожено повикала доктор О'Мали.

Лили лежала на леглото си като уплашено агне пред касапин, докато любезният стар доктор О'Мали я прегледал набързо. Той ѝ

задал няколко въпроса, но тя извърнала глава и отказала да отговори, така че бавачката му съобщила отговорите. Той се досещал каква е истината, но тъй като пациентката не искала да му каже нищо, заявил, че ще бъде в състояние да потвърди най-лошите им опасения, след като извърши някои изследвания.

Лейди Нора седнала в будоара си и се замислила объркано за дъщеря си, като се чудела кога е могло да се случи това ужасно нещо. Не била ли самата тя добра майка? Била сигурна, че е пазила дъщеря си навсякъде, където били ходили, и внимавала да я запознава само с почтени хора. Не можела да се досети за никого, абсолютно за никого, който би постъпил така долно с дъщеря ѝ.

Сърцето ѝ се свило от страх, когато си представила какво щял да каже съпругът ѝ, щом научи за това, защото тя трябвало да му каже. Притиснала ръка към болното място в гърдите си и се сгърчила от силната болка. Пребледняла като платно и позвънила на прислужницата да ѝ донесе чаша вода, после склонила глава на хубавата си работна маса и се разплакала.

Младата прислужница стояла на вратата с кана вода на поднос и я гледала с отворена уста. Тя се засуетила на прага, без да знае дали да влезе или не.

— Ваша Светлост — внимателно попитала тя, — да не ви е зле, мадам? Да извикам ли пак доктора?

Лейди Нора вдигнала глава. Изтрила очи с малка ленена кърпичка, поръбена с дантела, и се изправила. Дамите не трябвало да изразяват своите чувства пред слугите си и тя уморено си помислила, че слухът ще се разнесе по цялата къща за броени минути. Ръката ѝ треперела, докато си наливала чаша вода и отпивала от нея.

— Просто усетих силна болка в гърдите — казала тя на разтревоженото момиче. — Сега ще се оправя, Моли, благодаря ти.

След няколко минути се запътила по коридора към стаята на Лили. Дъщеря ѝ седяла до прозореца и се взираше в измитите от дъжда градини. Тя не обърнала глава да погледне майка си, макар да чула влизането ѝ.

— Скъпа Лили — нежно казала лейди Нора. — Знаеш ли какво каза докторът? — Лили навела глава и не отговорила. — По-добре ли се чувстваш? — попитала майка ѝ, но Лили пак не отговорила. Лейди Нора въздъхнала. Сърцето ѝ се изпълнило с тъга, като гледала милото

си момиче. — Трябва да ми разкажеш какво се е случило, Лили — казала тя. — Обещавам ти, че няма да ти се разсърдя. Но трябва да знам кое е било момчето, за да може баща ти да се справи с това положение.

— Татко? — уплашените очи на Лили срещнали погледа на майка ѝ. — Значи ще кажеш на татко? — На бледите ѝ бузи се появили две ярки петна, когато осъзнала, че баща ѝ ще научи. — Как ще го произнесеш, мамче? — изкрещяла тя отчаяно. — Как ще му кажеш това?

Майка ѝ поклатила глава.

— За бога, Лили — бавно произнесла тя, — не знам как ще му го кажа. Знам само, че трябва да го направя, но за да ти помогна, трябва да знам истината.

— Какво ще стане с мен тогава?

— Ами тогава ще трябва да се омъжиш за това момче, Лили. Няма да разгласяваме сватбата, после ще заминете в чужбина за известно време... ще кажем, че детето се е родило преждевременно. Все някак ще го запазим в тайна.

Лицето на Лили не можело да пребледнее повече от това. Само при мисълта за Дермот Хатъуей ѝ се гадело. Баща ѝ щял да я принуди да се омъжи за него, но Дермот бил казал, че първо ще я убие. Пък и тя предпочитала да умре, отколкото да се омъжи за този звяр.

Тя безмълвно погледнала през прозореца и лейди Нора въздъхнала.

— Умолявам те, дете — тихо казала тя. — Кажи на мамчето си и аз ще направя всичко възможно, за да ти помогна. Знаеш колко много те обичам.

Лили поклатила глава и продължила да се взира в дъжда, който се стичал по прозореца като непроницаема преграда, също като собствените ѝ сълзи.

— Не мога, мамичко — уморено казала тя. И това било всичко.

Лорд Молино седял в библиотеката, пушел пурата си и четял вестник. Съпругата му уморено се отпуснала на отсрещния стол и той я погледнал учудено.

— Изглеждаш уморена, скъпа — казал той леко разтревожено. — Мислех си, че престоят в Арднаварна ще ти се отрази добре, но сигурно те безпокои болестта на Лили.

Тя отново усетила пробуждане в сърцето, но не обърнала внимание. Нямамо начин да избегне онова, което трябвало да каже на съпруга си. Трябвало да изпълни дълга си. Тя го разказала спокойно, стегнато и кратко.

Той не казал нищо. Очите му, които били сини като тези на Лили, я гледали, сякаш е полудяла. Огъстъс Молино бил едър човек, но когато се изправил на крака, обзет от безумен гняв, ѝ се сторил като великан. Лейди Нора притиснала ръка към гърдите си, като се молела да умре, преди милият ѝ съпруг да я удари за това, че е разбила сърцето му с разказа си за пропадналата му дъщеря.

Лицето му първо почервенияло, след това посивяло, краката му сякаш се подкосили и той рухнал на стола си. Казал:

— Мили боже, Нора, сигурно има някаква грешка. Това не е вярно, не е възможно. — Очите му се втренчили в нейните с молба и тя помислила, че той ще се разплаче. — Само не Лили — прошепнал той.

Тя казала:

— Вярно е, Огъстъс, макар че от все сърце ми се иска да беше лъжа.

Той се изправил отново и също като Лили се загледал през прозореца към настъпващия мрак, към мрачния пейзаж, докато жена му набързо му казала за разрешението, което вече била предложила на дъщеря си: прибързана женитба, дълго пътуване в чужбина, преждевременно родено дете...

— Ще трябва да говориш с родителите на момчето. Всичко може да се уреди, Огъстъс. Само ако Лили се съгласи да ми каже кой е той.

Без да обръща глава, той казал:

— Изпрати ми Лили тук.

Лейди Нора станала и тръгнала към вратата. Тя неспокойно се обърнала към него:

— Трябва да внимаваш с нея, Огъстъс — казала тя. — Не забравяй, че момчето е в положение.

— Боже мой, Нора — измъчено се провикнал той, — как бих могъл да забравя?

Когато майка ѝ казала да слезе в библиотеката, за да говори с баща си, Лили хукнала да търси Сиел. Тя я открила да четете излегната пред камината в детската стая с кучетата край себе си.

— Как можеш да се излежаваш така спокойно — попитала тя, готова да се разплаче, — когато татко ме вика и знам, че ще ме убие?

Огромните сиви очи на Сиел се изпълнили с жалост и тя изтичала при сестра си.

— Ох, Лили, Лили. Какво ще му кажеш?

— Нищо! — очите на Лили заблестели от презрение при мисълта за Дермот. — Никога няма да кажа. Никой не може да ме принуди да го направя. Първо ще се самоубия.

— Не. Не. О, Лили, недей, моля те. Аз те обичам. Ще ти помогна. Може би и татко няма да е чак толкова сърдит, като свикне с идеята...

— О, Сиел — Лили отчаяно се опитала да се усмихне на невинната си малка сестричка. — Винаги си била глупава оптимистка.

Тя си измила лицето, сресала черните си къдрици и ги завързала с розова панделка. Облякла розовата си памучна рокля и изтрила носовете на калните си обувки отзад във вълнените си чорапи. Не могла да си намери повече причини да отлага и слязла на долния етаж, за да се види с баща си и да научи съдбата си.

Сиел изтичала надолу по петите на Лили, както правела винаги, но дори тя този път не посмяла да влезе в библиотеката, когато Лили почукала и баща ѝ казал: „Влез“. Сиел се приближила и залепила ухо на вратата, за да подслушва.

Лорд Молино стоял до прозореца и гледал навън. Той не се обърнал да погледне Лили. Не можел да ѝ позволи да забележи болката му. Казал:

— Какво ще ми кажеш за себе си, Лили?

Гласът му бил равен и безразличен, сякаш се канел да уволни някоя слугиня и слабата надежда, която хранела Лили, потънала като камък на дъното на езеро.

— Много съжалявам, татенце — прошепнала тя с наведена глава. Калните ѝ кафяви обувки се подавали изпод окъсалата и памучна рокля и тя си помислила, че е трябвало да ги смени.

— Съжаляваш ли? И смяташ, че това е достатъчно? Това, че съжаляваш, ще те освободи ли от отговорностите към семейството ти?

Към името ти? Към общественото ти положение? Това, че съжаляваш, ще отмие ли нашия позор?

Той се завъртял и застанал с кръстосани зад гърба ръце, като я гледал, сякаш не вярвал, че тя е същата дъщеря, която толкова обичал.

— Лили, аз ти дадох всичко — казал той и тя усетила как гневът му кипва. — Всичко, което искаше. А ти ме подведе.

— О, не, татенце, не съм те подведела... това беше... това беше... — тя не могла да измисли нищо и отново безмълвно навела глава.

— Какво беше? — попитал той. — Какво си ти, Лили? Селянка, която нищо не разбира? Ха! Дори селянките имат морал.

Той закрачил по стаята, като се опитвал да сдържи гнева, който тя усещала. Стискал здраво ръцете си отзад и тя уплашено се чудела дали няма да я удари.

— Милата ти майка измисли едно разрешение — казал накрая. — Ще ми кажеш името на този мръсник и аз ще говоря с баща му, макар че това означава да се унижа и да призная, че дъщеря ми не е по-добра от уличница. Ще го накарам незабавно да се ожени за тебе. Ясно ли е, Лили?

Тя мълчаливо се взирала в обувките си и той казал ядосано:

— Изглежда, че този замисъл има само едно слабо място. Майка ти ми каза, че ти не искаш да ѝ съобщиш името на момчето. Обаче на мен ще го кажеш, Лили, и аз още тази седмица ще те омъжа за него. Ясно ли ти е?

Лили все още безмълвно гледала към обувките си. Тя си повтаряла, че той никога няма да я накара да се омъжи за Дермот, никога. Тя говорела сериозно, когато казала, че предпочита първо да се самоубие. Мразела го. Той бил звяр. Потръпнала от страх, когато си спомнила колко я бил уплашил.

Баща ѝ казал заплашително:

— Лили, давам ти точно една минута, за да ми кажеш името му. Ако не го направиш, ще трябва да си събереш нещата и незабавно да напуснеш тази къща.

Тя рязко вдигнала глава и го изгледала ужасено. Неговият поглед бил неумолим, той извадил златния часовник от джоба на жилетката си. Отворил капачето с щракване и започнал да брой секундите.

Лили отчаяно се опитала да измисли някакъв начин да се спаси. Може би трябвало просто да излъже, може би трябвало да му каже

името на някое от стотиците момчета, които толкова искали да се оженят за нея само допреди няколко седмици? Но това нямало да свърши работа и тя си го знаела. Баща ѝ щял да говори със семейството на момчето и те щели да я презират като лъжкиня и уличница, както и собственото ѝ семейство. Не. Трябвало да има друг начин, трябвало да се сети за някой, чието социално положение да е толкова по-ниско от тяхното, че на баща ѝ и наум да не му дойде да я омъжи за него. Името ѝ дошло на езика като помощ от небето.

— Беше Фин О'Кийфи — казала тя.

Сиел, която стояла пред библиотеката, запушила с ръка устата си, за да заглуши напирания вик. Тя все още притискала ухо към вратата и чула ужасния студен гняв в гласа на баща си, когато той произнесъл бавно:

— Какво каза, Лили?

— Беше Фин. Фин О'Кийфи, конярят.

— Мили боже.

Гневният вик на баща ѝ бил толкова силен, че сигурно се чул чак в конюшната, и Сиел уплашено отскочила от вратата.

— Ще го убия — извикал баща ѝ. — Ще убия това мръсно копеле...

Сиел не дочакала да чуе края. Тя хукнала по коридора колкото я държали краката, минала през тапицираната със зелено сукно врата, през хамбара на иконома и през кухнята, излязла през задната врата и се спуснала направо към конюшната. Дъждът я мокрел, а кучетата скачали край нея и я папали с кал, но тя дори не ги забелязала. Трябвало да стигне при Фин О'Кийфи преди баща си.

В конюшната нямало никого заради дъжда и само едно младо момче пазело конете. Сиел се метнала на понито си, без да го оседлава и се втурнала през калдъръмения двор към арката и после по пътеката към къщата на О'Кийфи.

Вратата ѝ отворил Даниел. Той я погледнал учудено. Червените ѝ къдрици били прилепнали към главата, очите ѝ били опулени от ужас, а лицето ѝ било пепеляво.

— Какво има, Сиел? — извикал той. — Да не е станало нещо в Голямата къща?

Сиел поклатила глава и се разплакала.

— О, не. Не. Лили ще има бебе и каза на татко, че е от Фин. Сега той идва да го убие. Трябва да бягаш, Фин, — извикала тя. — Татко говореше сериозно. Той отиде да си вземе пистолета. Трябва да бягаш веднага.

Даниел се нахвърлил върху по-малкия си брат, побеснял от яд.

— Т'ва вярно ли е? — изкрещял той и го стиснал за гърлото. — Че ти си бащата на детето на мис Лили?

Сърцето на Фин било пронизано от болка, и в него останала рана, която сякаш никога нямало да зарасне. Неговата мила, красива, чудесна Лили го била подвела. Тя била лъгала и мамила, и била направила беля с някой от префърцунените си приятели, а сега той трябвало да умре заради това.

— Изобщо не е вярно — извикал той, като отблъснал брат си и сграбчил Сиел, готов да я убие заради онова, което била казала. Но всъщност искал да убие Лили. Искал да я удуши с голи ръце. — Ако беше вярно — извикал и пуснал Сиел, — щях да си понеса наказанието. Но то не е вярно, братко. Това дете изобщо не е мое.

— О, Фин, Фин, моля ти се, побързай — настоявала Сиел. — Татко ще бъде тук всеки момент.

— Как можа Лили да направи подобно нещо? — извикал той.

— Не знам — казала безпомощно тя. — Знам само, че трябва да бягаш.

— Бог да ни пази — изревал стреснато Даниел. — Детето е право. Трябва да бягаме, Фин. Трябва да бягаме през океана от гнева на Негова Светлост, защото той няма да спре да ни търси. — Той си грабнал сакото и изблъскал брат си пред себе си навън. — Кажете на баща ни, че сме заминали — това било всичко, което казал на Сиел, преди двамата да хукнат по пътеката. Те прескочили плета и се затичали през полето към гората.

Сиел ги гледала, докато се изгубили от поглед, после пак се покатерила на понито си. Минала през полето, за да не срещне баща си, който бил тръгнал да убива Фин, и се върнала в Голямата къща.

ГЛАВА 21

Лорд Молино не намерил Фин, но всички, които живеели на няколко мили наоколо, знаели, че той обикаля да го търси с пушката си. Знаели, че иска да го убие, и знаели защо. Слухът се разнесъл като пожар, всички — от слугите до конярите, фермерите, рибарите и жените им — знаели, че Лили Молино е обвинила Фин О'Кийфи, че той е бащата на детето, което носела. И никой не вярвал.

„Фин О'Кийфи обожаваше това момиче“, говорели те. „Той би убил всеки, който би посмял да я докосне. Освен това, въпреки цялата си хубост, Фин си знаеше мястото. Той никога не би дръзнал да постъпи така с дъщерята на своя господар, колкото и да е луд по нея.“

Те сърдито мърморели по неин адрес в кръчмата, докато Пади О'Кийфи, който бил изхвърлен от къщата, в която бил роден и бил прекарал целия си живот, давел мъката си в уиски. Той вече не можел да си позволи и уискито, защото бил загубил работата си и двамата си добри синове, които щели да се грижат за него на старини.

Никой не бил изненадан, когато няколко дни по-късно Пади О'Кийфи просто станал и тръгнал да търси някое място, където никой не бил чувал, че има син на име Фин. Едва няколко месеца по-късно се разчуло, че тялото му било намерено край пътя чак в Уестпорт.

Лили не повярвала на ушите си, когато баща ѝ казал с приглушен, студен глас, че трябва да напусне дома си и никога вече да не се връща.

— Ще отидеш при леля си Малоу в Корк Сити — изрекъл той с гръб към нея, като се взирал през прозореца, за да не гледа красивото ѝ лице. — Ще се качиш на първия кораб за Бостън и оттам ще отпътуваш при една наша далечна роднина, братовчедка, която живее в Нова Англия. Слугите вече ти опаковат багажа. Ще вземеш толкова неща, колкото се поберат в два сандъка и петдесет паунда. Братовчедка ти ще се грижи за теб до края на бременността ти — той се запънал, когато изричал думата, после замълчал, докато се овладял отново. — След това сама ще си пробиваш път в живота. Обаче едно е ясно,

Лили. Едно нещо е напълно ясно — неумолимо повторил той. — Никога няма да се върнеш в Арднаварна.

Дори след като видяла двата си набързо опаковани сандъка в хола, Лили не вярвала на думите му; не вярвала и когато майка ѝ и сестра ѝ се хвърлили с плач в краката на баща ѝ с молби да не бъде толкова жесток, но той не омекнал. Тя не повярвала и когато дръпнали завесите и покрили огледалата с черен креп, сякаш къщата била в траур. Не повярвала на мъката и ужаса, изписани на лицето на майка ѝ, нито на молещите писъци на Сиел, когато баща ѝ завлякъл майка ѝ и я заключил в стаята ѝ, за да гледа от там заминаването на дъщеря си.

Лорд Молино се затворил в библиотеката и с трепереща ръка си налял уиски, когато колелата изскърцали по чакъла, отнасяйки любимата му дъщеря, детето на мечтите му завинаги далеч от него. После хванал главата си с ръце и заплакал.

На слугите им било забранено да наблюдават заминаването ѝ и те се скупчили в кухнята. Жените се разплакали и закрили главите си с престилките, а мъжете мълчали с тъжни лица.

Уилям бил в училището си и само Сиел видяла заминаването на Лили. Тя изскочила през прозореца на спалнята си и се смъкнала на земята по дървото, което растяло отвън. Тичала с всички сили по алеята и крещяла името на сестра си, като молела кочияша да спре. Той се обърнал назад и замахнал с камшика си към окичените с черни пера като на погребение коне, за да вървят по-бързо.

— Лили, — викала Сиел, а сърцето ѝ се късало. — О, Лили, върни се. Моля те, върни се.

Но Лили не я чувала.

Всички от околността знаели какво става и се били наредили в редица покрай алеята, за да гледат Лили лъжкията. Те я познавали и през целия си живот я били обичали, но сега презрението им към нея си личало в мрачните им, безизразни лица и каменни очи.

„Всичко ще се оправи“, разстроено си повтаряла Лили. „Татенцето ще ни настигне всеки момент...“ Розите на екстравагантната ѝ малка сламена шапчица подскочили, когато тя важно вирнала брадичка и погледнала хората в очите, за да не си мислят, че я е страх. „Татко никога не би ме изгонил... никога... той само ме плаши, за да ми дойде умът, или на него да му дойде...“

Но каретата вече била достигнала завоя на алеята, а баща ѝ все не идвал. Дори от това разстояние тя чувала виенето на кучетата, когато отчаяно се оглеждала назад, търсейки баща си с поглед. Но в Арднаварна царяла тишина и прозорците били затъмнени. А любимият ѝ баща не идвал да спаси „скъпото си момиченце.“

И Лили отметнала глава и завила от болка като уплашените кучета. Защото разбрала, че всичко става наистина. Тя била прогонена от рая. Никога вече нямало да се върне в Арднаварна.

Моди

Погледнах двамата си млади слушатели и видях сълзи в очите на Шенън. Знаех какво си мисли.

— Права си да изпитваш съжаление към нея — казах аз. — Тя е била изнасилена от един безскрупулен мъж, сексуален авантюрист, който е трябвало да знае, че тя се различава от опитните жени. Тя е била само едно глупаво дете, което не е знаело какво прави, докато не станало прекалено късно. Това променило целия ѝ живот и веселото младо момиче престанало да съществува.

Въздъгнах, изпълнена със съжаление към нея отблъснах кучетата и се изправих, като изтръсках смачканата си шифонена пола.

— Време е за лягане, скъпи мои, — подвикнах аз. — А утре, след вечеря, ще ви разкажа какво е станало след това.

ГЛАВА 22

МОДИ

Арднаварна

На следващата вечер бях облечена със сапфиреносинята си рокля от Диор, която съблазнително откриваше коляното, със смело деколте и пера от марабу, праметнати на раменете, за да скрият старите ми гърди. На ушите ми висяха огромните сапфири на мама и се изненадах, когато Еди ме увери, че ако ги продам, бих могла да живея в разкош до края на живота си! А пък Шенън ми каза, че имам истински стил, че краката ми са още хубави, и че парфюмът ми ѝ се струва странно познат.

— „Л'ьор блу“ на Гуерлен, скъпо дете — отговорих на въпроса и. — По мое време беше много популярен. А също и „Джики“ и „Шалимар“. Но „Л'ьор блу“^[1] — ама че игриво име, а? — винаги ми е бил любим. Може би защото прекалено често съм се наслаждавала на онова, което означава името му.

Еди се засмя.

— Кажи ни какво означава то, Моди — подхвана ме той.

— Ами, естествено, името му е измислено от развратните французи. То означава синия час на полумрака, когато мъжете са се забавлявали при любовниците си, след като са напуснали офиса, но преди да са се прибрали при жените си. Предполагам, че французите не са били единствените, които са мислели по въпроса, но те със сигурност са единствените, които са нарекли така някой парфюм.

— Чувствам се толкова обикновена до теб, Моди — оплака се Шенън, — с простата си черна рокля.

— И с диамантената огърлица на Лили — казах аз.

— Татко каза, че тя е „семейна скъпоценност“ — тя цитира думите му точно. — И че трябва да я ценя.

— Разбира се, че трябва, скъпо момиче — казах аз. — Това е някаква следа — опитах се да изглеждам загадъчна и Едуард ми се усмихна, докато наливаше шампанското в чашите.

— Знам, знам — той се усмихна. — Но ще трябва да почакаме, за да разберем защо.

— О, скъпи, страхувам се, че вече научихте номерата ми, както бихте се изразили вие, американците — отпих от шампанското и леко въздъгнах. — Скъпо момче, ще налееш ли една чаша и на Бриджид? Тя обича да си пийва и разпознава доброто питие от лошото. Доста чаши шампанско сме си поделили след партитата. Не мога да ти се отблагодаря за почерпката, Едуард. Освен това е трябвало да ходиш чак до Гелуей, за да го купиш.

— Удоволствието е мое, мадам.

Обърнах се към Шенън.

— Не се опитвам да те залъгам — казах ѝ аз. — Просто трябва да знаеш цялата история с всичките ѝ тайни пластове, за да ти се изяснят нещата. Макар че самата аз не съм сигурна; скъпо момиче, как ще ти помогне това да откриеш убиеца на баща си. Но вярвам, че истината винаги е скрита под дузини различни воали от тайни, и трябва да ги повдигнеш всички поред, за да я откриеш. Така че след вечеря ще продължим с Лили и с миналото.

Бриджид, закръглена и изструпана с най-хубавата си черна рокля, с бели къси чорапи и малки ботушки на висок ток, се изчерви, когато Едуард вдигна тост за нея.

— За Бриджид, най-добрата готвачка от тази страна на Атлантическия океан. Кралицата на кухнята, без която Арднаварна не би била същата.

— Така, така — съгласих се аз. — За скъпата ми Бриджид, без която никога нямаше да бъда същата глупава старица, каквато съм сега.

— Ще пия за това — каза тя заядливо и изгълта шампанското си на един дъх.

— Ей, жено, оправи си маниерите — скарах ѝ се аз. — Трябва да отпиваш по малко от златния нектар и да не бързаш.

— Не мога, щото омарите ме чакат да ги сложа в тенджерата — изсумтя тя и се отправи към кухнята.

— Гледай да не паднеш на тия смешни високи токчета. Много си дърта за тях — извиках след нея, като пренебрегнах факта, че самата аз бях със сребърните си сандали. — Бедната бабичка така и не се научи да носи на пиене — допълних аз, — но смея да твърдя, че омарите няма да пострадат от това. Хвърли още една цепеница в огъня, Едуард,

момчето ми, а ти, Шенън, сложи някоя плоча на грамофона. Аз само ще забъркам вечерята на кучетата и сме готови за домашно пушената съомга, а после и за омарите...

— А след това идва Лили за десерт — завърши Едуард вместо мене и аз се разсмях.

Шенън прехвърляше купчина прашни стари плочи на 78 оборота. Тя сложи една на стария грамофон и в осветената от лампите стая се разнесоха извивките на цигулки от концерта на Брамс. Тя изведнъж се натъжи и посърна и Еди отиде при нея. Хвана ръката ѝ и я стисна приятелски.

— За какво се замисли? — попита той.

— Просто си помислих колко би се зарадвал баща ми да се запознае с вас двамата — каза тя. — И колко ми се иска той да беше видял Арднаварна.

— О, баща ти добре познаваше Арднаварна — изпуснах се аз. — Канех се да ти го кажа, като му дойде времето, но си помислих, че може би ще се почувстваш по-добре, ако научиш, че той е бил тук и познаваше старото място. Но ще трябва да почакаш, за да чуеш цялата история по-късно, когато стигна до нея.

Смаяна, Шенън се отпусна на стола до един далматинец, който изръмжа и се отмести, за да ѝ направи място.

Погледнах с тревога преbledнялото ѝ хубаво лице. Може би бях постъпила като стара глупачка, като ѝ казах това, но бедното момиче беше толкова тъжно, че трябваше да ѝ кажа, че баща ѝ е бил тук. Набързо ѝ обясних, че самата аз съм го виждала само веднъж, и че ми е харесал. У него имаше някаква искреност и сила. Затова ѝ повярвах безрезервно, когато ми разказа историята си.

— Такъв мъж може да се справи с живота, каквото и да му поднесе той — твърдо заявих аз. — Мисля, че всички ние тук, в тази стая, сме съгласни, че баща ти не се е самоубил. И мисля, че всички ние — включих и Едуард с поглед, — сме съгласни да открием кой го е убил.

След вечеря се преместихме в дневната както обикновено. Еди разрови огъня, докато забумтя уютно, а аз се настаних на любимото си канапе. Едното от кучетата се сви удобно край мене и аз подпрях тънките си като на птичка глезени на малкото столче с бродерията и започнах следващия епизод от серията си.

— Леля Малоу от Корк Сити била експедитивна жена и не проявявала любопитство — казах аз. — Тя била бедна роднина, рядко канена в Голямата къща на Коледа и Великден; от онези, които били настанявани на най-отдалечения от камината стол и се занимавали с плетката си, като дискретно оставали извън семейния кръг. Тя си знаела мястото, а също какво очакват от нея. Дори и да се досещала защо са ѝ изпратили Лили да я качи на парахода „Хиберния“, който щял да отплува за Бостън при прилива същата вечер, тя не задала въпроса си на глас. Нито показала съжалението си, когато казала „довиждане“ и набързо целунала детето по бузата, след което я изчакала да се качи бавно по стълбичката към кораба.

Лицето на Лили било безизразно, когато се приближила към парапета и потърсила леля си долу в тълпата. Но жената вече била изчезнала от поглед, забързана към скромния уют на собственото си жилище в благородния пансион, за който плащал скъпият ѝ братовчед лорд Молино благодарение на милосърдното си сърце.

Старият шестмачтов железен параход превозвал товар от най-доброто масло, бекон и ирландско уиски от Корк, а също и пълен трюм парцаливи емигранти. Лили лежала на тясната койка до боядисаните дъски на задушната си малка каюта с един-единствен илюминатор, докато старото корито се плъзгало по бурните вълни на прословутия пролив Сейнт Джордж. На следващия ден атлантическият вятър ги подхванал с пълна сила. Лили се чувствала прекалено зле, за да осъзнае напълно случилото се, но след няколко дни свикнала с неравномерното поклащане, седнала на тясната си койка и започнала да възприема обкръжението си.

Покрай илюминатора се носели огромни сиво-зелени вълни, но тя не се страхувала. Облякла старата си жарсена моряшка блузка и бричовете, скрила дългата си коса под кадифен каскет и излязла на палубата. Край носа имало малко местенце, където можела да се усамоти далеч от погледите, и между най-лошите бури прекарвала там по няколко часа, като наблюдавала как зелените вълни се плъзгат край нея, вслушвала се в крясъците на птиците и в потропването и поскърцването на кораба от вятъра и се опитвала да не мисли нито за бъдещето, нито за миналото си. Съсредоточавала се само върху

настоящето, в момента, в който живеела. Защото не можела да понесе повече.

Застанала високо на уединеното си място, тя не чувала изплашените викове на нещастните ирландски емигранти, натоварени като добитък в трюма, които се отправяли към новия свят, където вярвали, че ги очакват богатството и успехът. Тя не чувала как хората в трюма крещели за помощ, защото били болни, как искали храна и вода, как жените плачели, а децата виели. Нито пък можела да знае, че отдолу под тях, в горещото тяло на кораба, Фин и Даниел О'Кийфи хвърляли купища въглища в огнената паст на кораба, за да платят пътя си до Америка. Полуголи и черни като миньори, те проклинали поред и се молели или да живеят или да умрат, когато неспирните бури заплашвали да обърнат кораба.

Имало само още няколко пътника, но тъй като Лили прекарвала повечето време в каютата си и не разговаряла с никого, те веднага започнали да клюкарстват за нея. По палубата се разнесли слухове за странната, надменна млада аристократка, която никога не се присъединявала към спътниците си, дори на вечеря. Слухът стигнал чак до трета класа, до мръсотията и болестите, където я осъдили за титлата ѝ, за надменното държание и за богатия ѝ род. Ключките се разнесли дори още по-дълбоко, чак до котелното помещение, където Даниел със смайване чул за красивата и загадъчна Лили Молино.

Той успял да премълчи, когато чул за нея, но когато останал сам в котелната стая, извикал сърдито:

— Тя ни преследва! Ще върви след нас до края на живота ни!

Дълбоко в себе си Дан имал скъпи спомени за Лили: за лъжовните ѝ усмивки, за сапфиреносините ѝ очи, за изключителната извивка на стройната ѝ млада шия и за горещите ѝ погледи, които тайно жадувал.

Естествено, тя изобщо не искала да знае за него. Фин и Лили били близки от малки и било ясно, че когато пораснат, Фин ще се влюби в нея. Защото такава обикновена любов не признава високите стени и границите, които разделят хората. Само че хората като Лили знаят правилата и умеят да ги избягват, когато искат.

И все пак Дан знаел, че детето, което тя носела, не било на брат му и превивал силните си рамене над планината от въглища, като прехвърлял лопата след лопата в нажежената пещ, и бършел потта от

челото си с изцапаната си ръка, и се чудел какво е накарало Лили да се качи на същия кораб, сякаш съдбата имала пръст в тая работа. Мислел си за Фин, който спял в тъмната дупка, която наричали свое жилище, без да знае, че причинителката на всичките му беди се намира само на няколко метра от него. Даниел предположил, че семейството на Лили я изпраща в Америка, за да роди бебето там, и бързо решил, че за брат му ще бъде най-добре да не знае нищо. Защото ако научел, със сигурност щял да я убие.

Той карал Фин да работи през повечето време и го държал настрана от другите огняри и моряци. Не му било трудно, защото Фин вече не бил общителен и разговорчив както по-рано. Той работел мълчаливо, на лицето му се били очертали горчиви бръчки, а зачервените му очи гледали безизразно на изцапаното му с въглища лице.

Изобщо не им разрешавали да излизат на палубата, а и Фин рядко говорел с другите, така че било лесно слуха за Лили да се запази далеч от ушите му. Пътуването било продължително и всеки ден неумолимо следвал предишния с монотонната мръсна работа в горещата стаичка и изтощен, пълен със сънища сън.

Били на четирийсет мили от Нантъкет, когато океанският вятър задухал с пълна сила. Капитанът разтревожено проверявал барометъра. Той имал зад гърба си петдесет годишен опит в мореплаването и знаел какво точно ще настъпи. Наредил на първия офицер да предупреди пътниците да не излизат от каютите си, защото очакват лошо време, затворил люковете, заключил пътуващите в трюма вътре и изпратил моряци да завържат сандъците с масло, бекон и уиски, за да не се мести товарът от предстоящите удари.

Лили наблюдавала високите като планини сиви вълни през люка си. Малкото корабче се люлеело и вибрирало под техния натиск, дъските му скърцали, готови да се пръснат, и сандъците ѝ се плъзгали по пода на каютата от стена до стена като живи същества. Корабът тежко преодолявал някоя вълна, после силен порив на вятъра го мятал към следващата стена от вода. „Хиберния“ се катерела нагоре и сякаш стигала до самия край на водата, а Лили отчаяно се държала за ръба на койката си и с ужас наблюдавала как сандъците ѝ с трясък се удрят в стената. Огромната вълна се разбила над тях, като заляла „Хиберния“ и внезапен поток ледена вода наводнил кораба.

Лили гледала като хипнотизирана как водата нахлува под вратата ѝ. Тя започнала да се моли. Не знаела дали иска да живее или да умре, но ако щяла да умира, не искала да е сама в каютата си.

Промъкнала се през наводнените коридори до стълбата, която водела към палубата, и с ужас надникнала към огромните вълни; ядовити, мощни водни чудовища, готови да я завлекат към орисията ѝ. Представила си как се носи надолу през зеленикавата тиня, дългата ѝ черна коса се вее във водата зад нея, мъртвият ѝ поглед завинаги е застинал взрян в нищото, а водата е напълнила дробовете ѝ. И по празнотата, която усещала в сърцето си, разбрала, че вече не я е грижа. Вече нищо не я интересувало.

После вятърът внезапно спрял и вълните кротко се плъзгали край тях, като изглеждали дори още по-застрашителни във внезапно настъпилата тишина. Уплашените викове на бедните емигранти в трюма достигнали до палубата и Лили с ужас осъзнала, че те са заключени долу. Ако „Хиберния“ потънела, те нямало как да стигнат до лодките, нито дори можели да скочат през борда, за да се опитат да се спасят с плуване. Заключени в трюма, те били обречени.

Тя изтичала нагоре по стълбите до мостика и капитанът се обърнал да я погледне.

— В трюма ви са заключени жени и деца — развивала се тя. — Ако има опасност да потънем, трябва да ги освободите, за да застанат очи в очи с най-лошото.

Белобрадият капитан я изгледал сърдито.

— Мили боже — изревал той, — нямам ли си достатъчно грижи на главата и без някаква си безполезна жена, която се разхожда по палубата ми в такова бурно време и иска да прави добро? — той я погледнал и омекнал малко, като видял колко е млада. — Ако ги пусна сега, само ще създават паника и ще изпопадат зад борда, и може би мнозина от тях ще загинат в суматохата. Когато усетя, че опасността е близка, ще ги пусна да се изправят очи в очи със създателя си. От петдесет години съм капитан — мрачно добавил той, — никога досега не съм губил кораб и няма да се предам така бързо.

Лили осъзнала, че той е прав и му се извинила. Той се засмял:

— Вие не сте страхливка, мадам — казал той, — това ми харесва. Ще ви кажа истината: ако тази буря продължи още един час, ще се разбием в скалите край Нантъкет и всички ще загинем. Ако спре,

може да извадим късмет и да се промъкнем в залива. Във всеки случай преди малко, когато заседнахме в плитчината, „Хиберния“ остана без рул, така че нищо не мога да направя. Вие можете да останете тук — любезно добавил той, защото знаел, че пътува сама, — ако си търсите компания.

Лили се свила в един ъгъл, обхванала коленете си с ръце и започнала да наблюдава, но вече не се молела. Небето отново се смрачило като през нощта. Вятърът започнал да вие и дъждът се усилил. Гигантските вълни подмятали кораба, вятърът го носел и той изскочил от плитчината и безпомощно се понесъл в тъмната нощ.

Долу в котелното, механиците и огнярите се чувствали безполезни, докато големият огън замирал в пещта.

— Сега май останахме на благоволение на бурята — казал главният механик и запалил цигара. — Чуваш ли ги само как вият ония ирландски копелета в трюма. Уплашени са като прасета, като че ли ги карат в кланицата.

— Те не са копелета — побеснял Фин. — Те си имат майки и бащи също като тебе. А ти нямаше ли да се боиш, ако беше затворен в смрадливия трюм заедно с децата си?

— Ей, ей, сигурно и аз щях да се уплаша — казал сговорчиво механикът. — Забравих, че и ти си ирландец. Честно да ти кажа, сега не бих отказал едно шише от онова хубаво ирландско уиски, дето го караме, да ми успокои нервите. Колегите ми горе от палубата казаха, че един от сандъците се е спукал и можем да си пийнем една-две чашки, преди целият скапан кораб да е отишъл на дъното. Той вероятно ще ни повлече и нас долу.

Той тръгнал да си търси пиене и Даниел мрачно изгледал Фин.

— Не ти ли се струва, че корабът не е толкова наклонен, колкото беше, Фин? — попитал той, като се опитвал да се убеди, че имат някакъв шанс.

Фин свил рамене.

— Какво ме засяга? Какво бъдеще имаме ние изобщо? Ние сме също толкова безпомощни, колкото и бедните хорица в трюма — сърдитият му поглед срещнал този на брат му. — Не си ли се замислял какво ще правим в Бостън, Дан? — той безпомощно се втренчил в носовете на скъсаните си стари обуца. — Ние сме двама невежи ирландски селяни без пари и без перспектива. Трябваше да работим, та

да си платим пътя до Америка, и нямаме нито документи, нито приятели да ни посрещнат. Трябваше да си умрем в Ирландия, а не да се влачим чак до тук с това проклето корито, което не върши по-добра работа от някоя скапана рибарска лодка в тая буря.

Дан отчаяно поклатил глава. Той знаел, че брат му е прав.

Механикът се върнал с четири бутилки ирландско уиски.

— Вземете ги — тържествено ги подал той, — гарантирам ви, че ще се станете нови хора, преди да сте изпили и половината.

Те се свили на пода до пещта, която ги осветявала слабо, и благодарно започнали да пият. Скоро дошли и другите. Покрити с въглищен прах и пот, със зачервени очи и уста, те се сторили на Дан като дяволски видения. Уискито свършило и те изпратили човек за още. Започнали да обсъждат капитана и се съгласили, че той е добър човек и че ако някой изобщо може да ги спаси, това е той, макар че с този счупен рул били за никъде.

— Трябва да стане чудо — казал Фин, като заплитал език.

— Първи ще се спасяват пътниците — неясно промърморил механикът. — И първа ще бъде новата любимка на капитана. Разхожда се по кораба с бричовите си, надута като петел. Казват, че била дама, ама аз никога не съм виждал някоя дама да изглежда така.

— Дама — презрително казал Фин, — да ти кажа, приятел, дамите не са еднакви. Те не мислят като нас с тебе.

— Те и не приличат на нас с тебе, слава богу — добавил някой и всички се разсмели.

— Не. Тази си е истинска дама — повтарял механикът с пиянска настойчивост.

Думите достигнали до съзнанието на Дан въпреки изпитото уиски. Космите на тила му настръхнали, когато усетил опасността. Запушил с ръка устата на механика и буйно извикал:

— Млъквай, тъпо копеле.

Механикът се измъкнал.

— Ти кого наричаш копеле? — сърдито извикал той. — Вдигни си юмруците, ирландце, и ще видим кой е копеле.

Фин бързо скочил между тях.

— Я се вижте какви сте глупаци. Не ни ли стига, че корабът ще потъне всеки момент, ами и вие ще се биете? Освен това, ако

капитанът ви чуе, ще ви заключи във вериги и ще накара да ви арестуват, щом стигнем в Америка.

— Ако стигнем там, де — кисело отговорил механикът, отметнал глава и пак надигнал шишето с уиски.

— Фу, отивам горе да видя к'во става — казал Фин. — Ако ще мра, поне няма да е тук долу, при въглищата, дето се бият пияниците.

Той със залитане си оправил мръсните панталони, излязъл от котелното и се изкатерил по витата метална стълба, а след това минал по тесния коридор до палубата с товарите. Даниел разтревожено се отправил след него.

— Не можеш да се качиш там, Фин — казал той. — Забранено е. Я се виж на какво приличаш. К'во ще кажат пътниците, кат' те видят с туй облекло?

— Имам право да умра на палубата като другите пътници — отговорил Фин.

Даниел обмислил думите му.

— Прав си — решил той. — Нали казват, че преди смъртта си всички са равни пред бога?

Той тръгнал след брат си и се изкачил на палубата точно когато корабът силно се разтърсил. Чуло се ужасно стържене, шум от трошене, после нов тласък и всичко застинало.

— Корабът току-що умря — казал Даниел с почитителен шепот.

Фин го погледнал, после се взрял в обкръжаващата ги тъмнина. Вълните започнали да заливат повредения кораб и вятърът задухал отново, а дъждът се усилил.

— Долу в трюма има жени и деца — казал той, внезапно изтрезнял. — Боже мой, Дан, какво ще стане с тях? Трябва да им помогнем.

— Как? — за втори път през живота си Даниел се почувствал напълно безполезен. — Какво смяташ да направиш? Да ги спуснеш през борда с лодки? В това море? Ами че те няма да изкарат и две минути. Не, по-добре да оставим тази работа на капитана. И на господ.

Те безпомощно гледали бушуващата буря. Корабът стенел като ранено животно. Двамата поклатили глави и се върнали в котелното, за да се утешат с бутилката уиски.

Часовете се влачели и „Хиберния“ все още се държала над водата. Накрая дългата нощ, за която всички мислели, че ще е

последната в живота им, свършила, а с нея отминала и бурята. Корабът влязъл в залива край Нантъкет, но капитанът знаел, че бедите им още не са свършили. Намирали се в опасни води с много плитчини и, тъй като очаквал най-лошото, той наредил да отключат трюма.

Два часа по-късно настъпило безветрие. Към тях безшумно приближавала мъгла и капитанът погледнал Лили, която все още седяла уморено сгушена в ъгъла.

— Когато мъглата се разнесе — казал ѝ той окуражително, — ще изстреляме сигнални ракети. Сигурно вече сме достатъчно близо до Нантъкет, за да ни забележат и да изпратят лодки. Можеш да си сигурна, че ще те кача на първата.

За момент Лили била забравила собствените си грижи. Тя мислела за емигрантите на долната палуба, премръзнали, мокри и изплашени, без да знаят какво става. Знаела, че сред тях има жени и деца и помолила капитана да им изпрати храна и мляко. Той кимнал:

— Ще се погрижа за това — обещава той.

Тя почувствала внезапно изтощение, отишла по коридора до каютата си и легнала на влажната си койка, загледана в украсената си с рози сламена шапка, която плувала из стаята, и се замислила за своето бъдеще.

Долу, в котелното, празните бутилки от уиски, които се търкаляли напред-назад от клатушкането на кораба, сега били струпани в един ъгъл. Фин ги гледал уморено. Той се чудел дали си въобразява или корабът наистина е спрял. Да, можел да се закълне, че не се движат. Погледнал Даниел и казал нетърпеливо:

— Хайде да се качим горе, Даниел, и да видим какво става.

— Не си хаби дъха и усилията — кисело казал механикът. — Нас и без това ще ни свалят последни, чак след товара. Първи ще бъдат жените и децата. Такъв е законът на морето — той отпил още една глътка уиски и шумно се оригинал. — Разбира се, любимката на капитана ще бъде откарана на брега с почести. Няма съмнение, че туй ще ѝ хареса на лейди Лили.

Фин вдигнал глава.

— Лейди Лили ли? — повторил той.

— Няма значение — отчаяно казал Дан, сграбчил Фин за ръката и го повлякъл настрана. — Той е само един стар пияница, Фин, не го ли познаваш.

— Лейди Лили Молино — повторил тържествено механикът. — Сигурно баща ѝ е поне граф. Макар че на мене ми прилича на момче...

Фин се обърнал към Даниел с блеснал поглед.

— Ти си знаел? Знаел си, че Лили е на кораба?

— Чак сега разбрах. Като каза той — излъгал Даниел. — Това е просто лош късмет, Фин. Лили вече няма нищо общо с нас. Зарежи я.

Фин го блъснал и хукнал към стълбите.

— Къде отиваш? — извикал Дан и го сграбчил.

— Къде отивам ли? — Фин го изгледал ядно. — Отивам да я убия, разбира се.

Той отблъснал брат си и изтичал по витата желязна стълба, после по коридора и излязъл, през вратата, преди Дан дори да се е изправил.

Лили стояла край отворения си сандък. Петдесетте паунда, които ѝ дал баща ѝ, били най-отгоре. Тя закопчавала диамантената огърлица на шията си. Внезапно вратата се отворила с трясък и един изцапан с въглища дивак се нахвърлил върху нея. Но тя винаги щяла да познае тези очи.

— Фин? — прошепнала тя със смесица от радост и изненада. Не се замислила как и защо е дошъл при нея, знаела само, че сега всичко щяло да се оправи. — О, Фин — въздъхнала тя, — слава богу. Ти идваш да ме спасиш.

— Да те спася ли? Лъжлива малка кучка! Не съм дошъл да те спасявам — яките му ръце я сграбчили за гърлото. Той я вдигнал и я разтърсил, докато очите ѝ изскочили от орбитите и лицето ѝ посиняло. — Ти ме съсипа, Лили Молино — мърморел той през стиснатите си зъби и още я разтърсвал. — Измами ме, постъпи като уличница. О, боже, най-много заради това искам да те убия. Как можа, кучко? Как можа...

Даниел се хвърлил върху него от вратата.

— Тъпо копеле — изревал той. — Да не искаш тя да те направи и убиец?

Той смъкнал ръцете на Фин от шията ѝ и Лили се проснала до койката си, като кашляла и се давела.

— По-бързо се измитай от тук, преди да ги е накарала да те оковат във вериги — извикал Дан и го повлякъл. — Да те вземат дяволите, Фин, размърдай се.

Фин го блъснал и заплашително се навел над Лили.

— Съжалявам, че не те убих — мрачно произнесъл той. — Но ти ще съжаляваш за това, което ми стори, Лили. Кълна се в бог, че ще съжаляваш. — Ръката му се стрелнала и той смъкнал диамантите от шията ѝ. — Взимам това заради всичко, което ми причини — той грабнал златните монети от сандъка — парите също. Но аз ще се върна, Лили. Обещавам ти. Един ден ще дойда да ти поискам остатъка от онова, което ми дължиш — добавил той шепнешком, така че само тя да го чуе: — За онова, в което си ме обвинила, че вече съм получил. — После изтичал след брат си във от каютата.

Лили се строполила на койката си. Тя знаела, че Фин е искал да я убие: видяла го в очите му, чула го в горчивия му тон, усетила го в злобния натиск на ръцете му върху шията си. Тя поклатила глава невярващо.

— О, Фин, нямах представа, че татко така ще ти се ядоса — дрезгаво прошепнала тя. — И наум не ми е идвало, че ще иска да те нарани. Мислех, че ще се разсърди само на мен. Виж какво направих — и тя легнала по корем на койката си и се разплакала за греховете си.

След един час капитанът разтревожено огледал кораба. Те били заседнали неподвижно в плитчините при пълно безветрие, със счупени мачти, без рул и с пробойна. Намирали се под наклон от двайсет градуса към пристанището, корабът гълтал много вода и губели битката, макар че изгребвали водата с цялата бързина, на която били способни.

Мъглата още не се била разнесла и той знаел, че ако веднага изстреля скъпоценните си сигнални ракети, шансовете да ги забележат в това време са нулеви. Помислил за двеста и двайсетте емигранти, пътуващи в трета класа, за останалите пътници и за екипажа. Единствен той носел отговорност за тяхната сигурност и знаел, че не може да чака. Трябвало да изстреля ракетите и да рискува. Ако сигналите му за помощ не получили отговор, щял да качи толкова пътници, колкото можели да се поберат в четирите спасителни лодки, и да ги изпрати в мъглата към скалистия бряг с молитви да се доберат невредими до сушата.

Първата ракета оцветила мъглата в розово и капитанът огледал небето в очакване на ответна светлина. После изпратил още една и още една, но отговор не последвал и сърцето му се свило, докато давал заповед да спуснат лодките.

Лили последвала останалите пътници на палубата. Тя била изгубила всички живи същества, които обичала, включително и Фин. Сега ѝ било вече все едно, дори да загубела живота си. Изостанала назад, като позволила на останалите да минат пред нея. Тя се предавала. Бог щял да реши дали да я остави жива или не.

Забързала след моряците, които ловко се спускали към долната палуба. Те грубо избутали бедните ирландски емигранти към перилата.

— Пригответе се да скачате — извикали те, като ги блъскали в спасителните лодки под тях.

Скоро първата лодка се напълнила с жени и деца. Четирима яки мъже започнали да гребат и тя се скрила в мъглата.

— Молете се за тях — казал горчиво един млад ирландец, който помагал да ги качат в лодката, — защото те имат нужда от това.

Жена му, която стояла край него, се прекръстила и изплашеното ѝ дете изпищяло и увиснало на парцаливата ѝ пола.

Корабът внезапно потънал по-дълбоко във водата и те се плъзнали по наклонената палуба. Лили с ужас стиснала перилата и погледнала към последната лодка. Тя била почти пълна. Тя се обърнала към младия мъж, който помагал на другите. Той стоял до нея и отчаяно гледал жена си и децата си в лодката, а те му отвръщали със стреснати погледи. Имало само едно място, оставено за Лили. Тя се вгледала в младата жена и си я представила вдовица, която ще трябва да изхранва шест гърла сама в чужда страна, където не познава никого и няма нищо, ако мъжът ѝ се удавел и всичките ѝ надежди си отидели с него.

— Какво ще стане с тях, ако го загубят? — горчиво попитала тя капитана. — Как ще се справят без баща и съпруг? По-добре да се удавят сега, отколкото да умрат от глад, когато стигнат в Бостън. Мястото му е при тях в лодката.

Младият мъж погледнал с копнеж жена си, после се обърнал към Лили.

— Не мога да ви оставя да направите това, мис, — тихо казал той.

— Нямаш избор — отговорила Лили, — аз няма да се кача.

Капитанът разбрал, че тя говори сериозно. Той уморено се вгледал в мъглата и си казал, че тя му създава само неприятности. После видял ответна зелена светлина. Тя му се сторила като звезда от небето. Помощта най-после идвала. Той наредил на човека да скача.

— Бог да ви благослови, мис. Никога няма да ви забравим — извикал младият мъж. Изплашените му сини очи за миг срещнали погледа на Лили, после той скочил в бездната при останалите.

„Хиберния“ внезапно започнала да се тресе като животно в предсмъртни гърчове. Корабът подскачал и дъските се чупели с трясък, после бавно започнал да се разпада. Лили чула предупредителния вик на капитана, но в този миг загубила равновесие и безпомощно се плъзнала към ръба. Опитала се да се хване за парапета, но било твърде късно. Тя паднала през ръба и потънала в тъмнината.

Ледените води я погълнали. Вълните я влачели все по-надолу и по-надолу и дробовете ѝ щели да се пръснат. Тя разбрала, че все пак умира. Съдбата била лишила Фин от удоволствието да я убие. Така ѝ било писано. *Това* било ужасното ѝ наказание.

[1] „Синият час“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Нантъкет, 1883 година

Нед Шеридан бил в първата лодка, която се притекла на помощ. Вълните ги подмятали, а те се вглеждали през мъглата за сигнални ракети, които да им покажат къде е потъващият кораб. Останалите лодки идвали след тях, като търсели оцелели на светлината на светещите с китова мас лампи, закачени високо на носовете им. Те надали тревожен вик, когато видели как „Хиберния“ внезапно рязко се наклонила и пътниците изпопадали в морето.

Нед завързал едно въже през кръста си и се хвърлил в ледената вода, за да ги спасява. Тялото на Лили изскочило на повърхността до него, после веднага пак потънало, погълнато от нова вълна. Когато се появила за втори път, той веднага я сграбчил, а останалите мъже ги издърпали в лодката. Сложили я на планшира и я загледали разтревожено.

— Това е младо момиче — говорели те и клатели глави, защото я смятали за мъртва, макар че Нед я обърнал по корем и започнал да изпомпва водата от дробовете ѝ. След няколко минути тя се разкашляла и започнала да плюе и те побързали да се притекат на помощ на останалите.

Към кораба вече се приближавали шхуни, които чакали капитанът да го напусне, за да получат парите за спасяване на кораба от корабкрушение.

Капитанът стоял край перилата, докато те прокарвали въже, и наблюдавал как екипажът му бързал да се спаси и хората висели като маймуни на люлеещото се въже, като проклинали и крещели, когато се потапяли в ледения океан. Но той не смятал да предава кораба си; възнамерявал да остане на него, докато мъглата се вдигне и тогава да получи разрешение за влизане в пристанището.

Жените, децата, болните и старите били отведени по къщите на гражданите, а мъжете били настанени в „Залата на Пантеона“ или

„Залата на синовете на въздържанието“, където им били раздадени сухи дрехи, одеяла и топла храна.

Нед отнесъл увитата с одеяло Лили в собствения си дом на „Мейн Стрийт“. След него вървяла млада ирландка с бебе на ръце, а шестте ѝ малки деца се возели в количка, теглена от един як момък. Тя високо плачела, защото била отделена от мъжа си, а децата ѝ силно ѝ пригласяли.

Алис Шеридан чакала на вратата на дома си. Тя била дребна, стройна жена с бледо лице, облечена като дедите си с прости дрехи по квакерската мода. Простотата на Методистката църква отдавна била сменила строгите правила на квакерите в Нантъкет, но Алис Шеридан все още следвала старите догми за подялба и раздаване на имуществото и с готовност отворила дома и сърцето си за бегълците.

Когато ги видяла да идват, тя бързо извикала на дъщерите си, седемнайсетгодишната Абигейл и десетгодишната Бетси, да донесат още одеяла от сандъците и да потърсят в шкафовете с бельото детски дрешки.

— Тази вечер къщата ще се напълни с хора — казала тя, докато брояла плачещите деца. Грабнала бебето от ръцете на уморената му майка и бързо я въвела вътре, а децата ги последвали. Тя изобщо не била забелязала Лили, докато Нед не пуснал увития с одеяло вързоп на килимчето пред бумтящия в кухнята огън.

Когато погледнали надолу към нея, в стаята настъпила тишина. Дългата черна коса на Лили се спускала в безпорядък по гърба ѝ. Лицето и ръцете ѝ били посинели от студ, а на бялата ѝ шия имало ужасни драскотини. Нед разгледал деликатното ѝ лице, тъмните прави вежди, и дългите извити мигли, чиято линия напомняла лунен сърп. Той забелязал красотата и бледността ѝ, а също и абсолютната ѝ неподвижност, и решил, че е закъснял. Тя била мъртва.

— Ама тя е още момиченце — възкликнала майка му и се разплакала от съжаление.

— Т’ва е дамата, дете отстъпи мястото си в лодката на моя мъж. Тя му спаси живота — извикала младата майка, когато я познала. — Бедничката, а тя е загубила своя живот — и тя пак се разплакала, последвана от шумния хор на хлапетата си.

— Стига си вила — твърдо казала Алис Шеридан. — Момичето още не е умряло, а и да умре, никой не е виновен. Корабокрушението е

като любовта и войната: „всичко е честно“ и човек просто прави онова, което трябва.

Докато по-голямата дъщеря, Абигейл, къпела ревящите деца в тенекиено корито с топла вода, Нед изтичал да повика лекар. Лили дишала съвсем слабо; на моменти сякаш изобщо спирала и те разтревожено притаявали дъх, докато чуели слаба пресеклива въздишка и разбирали, че тя е още с тях.

Докторът дошъл бързо. Той премерил пулса на Лили, преслушал сърцето и прегледал гърдите ѝ, после поклатил глава над драскотините на шията ѝ. Казал, че тя има шок и е настинала от студената вода и че могат да очакват силна треска през нощта. Не можело да се каже колко ще продължи: една, две нощи... или дори седмица. Ако треската преминела бързо, тя щяла да оживее.

— Ако не — казал той и безпомощно свил рамене, — вече имаме деветнайсет мъртви, които са намерени, и дузина изчезнали. Чудното е, че не са повече.

Нед бил изпратен да спи на тавана, а Лили била настанена в леглото му, добре увита, със затоплени месингови тенджери и топли бутилки, а в огнището бил разпален силен огън, защото докторът ги предупредил, че въпреки треската ѝ, стаята трябвало да бъде затоплена. Алис останала да я наглежда, докато другите безпомощно се прокрадвали от време на време в стаята.

Рано сутринта Нед, който не можел да откъсне мислите си от нея, станал от леглото си на тавана и слязъл долу. Майка му била задрямала на стола край огнището и той се прокраднал в стаята и погледнал спящата красавица, настанена в леглото му. Докато я гледал, тежките ѝ клепачи потрепнали и тя отворила очи.

Тя била толкова млада, хубава и смъртно болна, че сърцето на Нед подскочило от болка и любов. Той искал да я прегърне, за да я защити от всичко, и да ѝ каже, че няма да позволи да ѝ се случи нищо лошо, че винаги ще се грижи за нея и ще я пази. Но очите ѝ отново се затворили и тя отново потънала в своя сумрачен свят.

На следващата сутрин мъглата се вдигнала и от брега ясно можела да се види „Хиберния“, заседнала в плитчините. Капитанът още бил на кораба, а двете шхуни, които се грижели за останките, стояли наблизко. Нед и баща му забелязали, че „Хиберния“ се е

наклонила още повече и разбрали, че корабът е обречен и няма да има нужда от разрешение за влизане в пристанището.

Капитанът наредил да свалят товара му и преди настъпването на нощта половината от баласта бил свален и „Хиберния“ заплувала свободно. Корабите, които прибирали останките, бързо се насочили към нея, за да вземат каквото могат, преди да се е разпаднала напълно и да е потънала.

Същата вечер Нед се върнал вкъщи с двата мокри виненочервени кожени сандъка на Лили и с интригуващата информация, че тя е лейди Лили Молино, на седемнайсет години, и че е тръгнала на гости на своя роднина в Нова Англия.

Сестрите му се спогледали и надали викове на изненада.

— Лейди Лили — възкликнали те, впечатлени от титлата ѝ. Съмнявали се дали някой в Нантъкет е виждал „лейди“ по-рано.

Също като брат си те били руси, синеоки, с нордически черти. Били хубавички и скромни, отгледани в домакинство, където се ценели простите неща; любовта към бог и любовта на себеподобните. „Споделяй, обичай и раздавай“ бил девизът на родителите им и естествено те също го възприели, макар че това не ги възпряло да поглеждат към двата еднакви сандъка на Лили и да се чудят какво ли има в тях.

— Щом е лейди, сигурно има хубави неща — казала малката Бетси с малко завист, като пригладжала кафявата си вълнена пола и си представяла, че е от сатен или коприна и е лека като лунен лъч, вместо достатъчно груба и тежка, за да устои на зимния вятър в Нантъкет.

Лили все още горяла от треска, която ту се засилвала, ту отслабвала, и понякога я карала да трепери, а друг път — да се облива в пот. Бетси и Абигейл се редували с майка си да седят безмълвно край леглото ѝ, със загрижено вперени в нея погледи. Но когато бурята преминала, Нед неохотно се отправил към Бостън.

Нед бил на двадесет и три години; слаб, млад и много хубав; с буйна сламеноруса коса, която се спускала на копринени вълни над светлосините му очи. Той имал яка челюст, бил гладко избръснат и мускулест.

Когато завършил училище, той избягал да си търси късмета в театъра. Работел в една кръчма в Бостън, за да изкара достатъчно пари за билет до Ню Йорк, когато една вечер в кръчмата влязъл странен на вид човек. Той бил загърнат с широко черно наметало, а отдолу бил облечен с възширока копринена риза, перленосива копринена вратовръзка и широкопола черна шапка. Почукал по плота със сребърния накрайник на кафявия си бастун и със звънлив глас поръчал бренди.

Лицето на Нед светнало. Той бил сигурен, че с този вид и с такъв глас човекът е актьор. Сервирал му брендите и почтително го попитал кой е.

Де Лаури мразел този въпрос. Той изгледал Нед, а рошавите му черни вежди се ключили над носа му.

— Млади човече — студено отвърнал той, — не би трябвало да ме питате кой съм.

Нед покорно се извинил, като обяснил, че току-що е завършил колеж и има амбицията да стане актьор.

— Искам да стана известен като вас — добавил той напосоки.

Де Лаури разгледал младия барман с интерес. Това, което видял, му харесало: с такова лице и с такава физика момчето нямало нужда да се преструва. Видял, че освен това е млад, доверчив и не познава света, а на него точно това му трябвало. Той веднага му предложил да го вземе на работа.

— Естествено, заплатата е мизерна, скъпо момче — казал той, — но аз ти предлагам безценната възможност да научиш актьорския занаят от един майстор.

Това бил отговорът на всички молитви на Нед. Още същата нощ той зарязал работата си и станал член на „Прочутата пътуваща трупа на Де Лаури“. Най-после бил актьор. Получавал всякакви роли: от юнга до френски аристократ, а освен това бил и момче за всичко на фамилията Де Лаури, носел им каквото поискали; предимно кани с шльокавица и бутилки с уиски. Използвали го също, за да получава кредити в кръчмите и кафенетата, защото невинното му лице вършело по-добра работа от надутото държание на Де Лаури.

„Прочутата пътуваща трупа на Де Лаури“ играела в студени, пълни с бълхи зали в евтините градове. Джейкъб Де Лаури, чието истинско име било Джейкъб Лийч, пишел повечето от пиесите с

помощта на неуката си жена, русокосата и претенциозна Саша Орлов. Повечето били мелодрами, предназначени да изтъкнат стареещата, стегната с корсет фигура на Де Лаури. С блестящите си тъмни очи, напомадена черна коса и завити мустаци, облечен с тесни бричове, високи ботуши и развяващи се копринени ризи, той представлявал интересна гледка. Съзливите романтични истории разкривали цялата прелест на гърдестата Саша. Винаги облечена с веещи се коприни, тя си спечелила славата на „небрежна“ в облеклото си жена, тъй като показвала малко повече плът, отколкото се полагало, и карала публиката си да седи на нокти и непрекъснато да очаква да види повече.

Семейство Де Лаури нееднократно били арестувани по обвинения за непристойно поведение, но винаги били успявали да се измъкнат от града.

Актьорите от „Прочутата пътуваща трупа на Де Лаури“ прекарвали живота си или на сцената, или по влаковете, или в бягство. Бягали от кредитори, отчаяни собственици на театри, ядосани хазяйки, бармани, магазинери и собственици на ресторанти. Помежду си говорели, че един ден градовете, където не познават Джейкъб и „прочутата“ му репутация, ще свършат и те ще останат без работа. Междувременно имали работа и накрая винаги им плащали, макар и не много.

Нед бил на седмото небе от самата близост на сцената и професионалният цинизъм на колегите му актьори го обърквал. Особено „невинната“ Джанет Фойл, чиито невинни дни били отминали отдавна и повяхващата ѝ хубост била подправена с разочарования. Тя веднага го вкарала в леглото си и няколко седмици го държала в непрекъснато състояние на полуизтощение. Той едва успявал да издържи представленията при Де Лаури и да изпълни рутинните си роли на младеж, който се радва на живота, и изпитал облекчение, когато Джанет си намерила друг любовник и той отново бил свободен и можел да посвети цялото си време на изучаването на занаята. От този ден нататък той започнал да следва съвета на колегата си Харисън Робинс да води сексуалния си живот извън „трупата“ и така да си спести куп неприятности.

— Понеже „пренебрегнатата жена е истински демон“, стари приятелю — сериозно го предупредил Харисън.

А Нед вярвал на Харисън. Той бил на трийсет и две години, с тъмна коса и мустаци, и имал многобройни завоевания сред женската публика. Освен това бил опитен комарджия, средно добър пияч, лош актьор и приятен компаньон. Двамата с Нед били приятели. Или „братя по оръжие“, както наричал дружбата им Харисън, защото работата при Де Лаури била постоянна битка: те се борели да получат прилична роля, защото Де Лаури искал да играе всички главни роли, независимо от възрастта си; борели се да получат нови костюми и достатъчно време, за да научат репликите на всяка нова „пиеца“, която Де Лаури измислял през нощта; борели се, за да им се плати.

Една нощ в бара в Устър, Масачузетс, Нед разказал на приятеля си за Лили.

— Тя е най-красивото момиче, което съм виждал. Можеш ли да си представиш как едно такова чудесно младо момиче, с всички причини да живее, би могло да умре, Хари?

Хари поклатил глава.

— Забрави я, Нед, това е моят съвет. Струва ми се, че ще ти създаде неприятности.

— Не мога да я забравя — Нед си припомнил сапфиреносините ѝ очи, извивката на устните ѝ, тежестта на тялото ѝ в прегръдката си. — Трябва да се върна при нея — казал той и станал от столчето си на бара.

Харисън го хванал за ръката.

— Не, не трябва. Тази вечер имаш представление, млади човече, и задължения към нас. Не можеш да хукнеш ей така, защото някакво си напълно непознато момиче, което случайно си спасил от удавяне, можело да умре. Освен това тя няма нужда от някаква си влюбена свиня да се мотае до леглото ѝ. Да знаеш от мене, жените не обичат да ги гледаш, когато са болни. Запази си визитата за по-късно, когато е в най-добра форма.

Нед Шеридан знаел нещичко за любовта. Макар че бил едва на двайсет и три години, в живота му имало вече няколко жени. Той се бил влюбвал в някои от тях. Още помнел първата си истинска любов, а също и първото момиче, което бил любил. Помнел и трепетното изтощение от страстната си връзка с Джанет и чистата си любов към една професорска дъщеря в Браун. Но никога през младия си живот не

бил изпитвал такава трепетна, всеобхватна и страстна любов към някоя жена и знаел, че никога вече няма да изпита подобно нещо.

Той въздъхнал. Харисън бил прав, не можел да подведе „Трупата“. Осъзнал, че изобщо не познава Лили, но това не го спряло да мисли непрекъснато за нея, и той си казал, че един ден, когато стане прочут актьор, ще забогатее и, ще пожъне успех, и ще ѝ поднесе света на златна тепсия.

В къщата на „Мейн стрийт“ царяла тишина. Един януарски слънчев лъч осветявал юргана на зелени и бели квадрати, изработен от бабата на Алис Шеридан преди повече от сто години и затоплял лицето на Лили. Тя отворила очи и се вгледала в синьото зимно небе, което се виждало през многобройните стъкла на прозореца, чудејки се къде се намира.

Объркано огледала стаята. Стените били чисто бели, таванът и подът — облицовани с груби дъски, имало протрито килимче и люлеещ се стол. На простия шкаф имало макет на китоловен кораб в бутилка, а над него висял бродиран текст в тъмна дървена рамка. Сякаш била виждала тази стая насън; хем я помнела, хем не я познавала.

Тя погледнала обикновената си памучна нощница и собствените си ръце, отпуснати върху завивката, и се запитала дали скъпото ѝ татенце все пак не я е изпратило в някое училище. После видяла двете чанта в ъгъла, по които имало петна от морската вода, и ужасните събития от миналото преминали през съзнанието ѝ.

Тя се взряла в изкорубените кедрови сандъци и си спомнила как изплашените прислужници ги тъпчели с всичко, което успеели да грабнат. Баща ѝ бил наредил да изгорят всичко, което не се събирало в тях. Конете ѝ били продадени, родените ѝ в Конемара понита били прокудени в друга страна, понеже баща ѝ не можел да нарани кон, а любимите ѝ кучета били запазени само защото Сиел се хвърлила с плач в краката на баща си и заповтаряла, че те са и нейни.

Всички останки от миналото ѝ били в тези сандъци. Освен едно. Бебето. Тя прокарала ръце по несъмнено заобления си корем, сигурна, че то е още там и смуче живот от нея като паразит, и разбрала, че никога няма да събере сили да го погледне в лицето.

Тя отметнала завивките, спуснала крака на пода и несигурно се опитала да се изправи. Коленете ѝ треперели и тя пак се отпуснала назад със стон при спомена за корабокрушението и за Фин, който я стискал за гърлото и се опитвал да я удуши. После ледените води се затворили над главата ѝ и тя потъвала все по-дълбоко, и знаела, че ще умре.

— Трябваше да умра — извикала тя със съжаление. — Трябваше да умра заради греховете си.

Тя се хвърлила на хладната ленена възглавница и заплакала за загубеното си минало и от страх за бъдещето си.

Алис Шеридан бързо се качила по стълбите. Тя седнала на ръба на леглото и прегърнала Лили.

— Всичко е наред — казала тя и утешително я потупала по гърба, както потупвала децата си, когато плачели като бебета. — Сега си в безопасност и ти обещавам, че всичко ще бъде наред. Ние ще се грижим за теб. Можеш да останеш при нас колкото искаш. Ще ми бъдеш като родна дъщеря.

Това били най-милите думи, които Лили била чувала. Тя спряла да хлипа и вдигнала към нея изпълнен с надежда поглед. Тя не познавала Алис, но това били първите любезни думи, които ѝ казвали, откакто я били прогонили.

После тъжно поклатила глава.

— Не — изплакала тя, — когато научите колко съм пропаднала, и вие няма да ме искате. Ще ме изхвърлите като собственото ми семейство.

— Мило дете! — възкликнала шокирана мисис Шеридан. — Разбира се, че няма да те изхвърля. А и ти си прекалено млада, за да си толкова пропаднала.

Лили я погледнала. Тя видяла стройна жена с гладка кожа, просто облекло и зачервени от работа ръце. Кафявите очи на мис Шеридан били изпълнени със симпатия, но Лили знаела, че когато ѝ каже истината, тя ще я прогони от убежището ѝ.

Мисис Шеридан бухнала възглавницата ѝ и я забила обратно в леглото. Тя казала:

— Ти беше толкова болна, че се страхувахме да не те загубим. Но бог те изпрати обратно при нас и ние няма да те пуснем толкова бързо. Трябва да хапнеш малко бульон и за нула време ще оздравееш.

Бульонът ѝ бил донесен от едно малко русокосо момиченце, което я гледало любопитно и ѝ казало, че името му е Бетси Шеридан, че е десетгодишно и че му е забранено да казва повече.

Следващата ѝ посетителка била седемнайсетгодишната Абигейл, руса, със светла кожа и очи като сестра си. Тя дошла, за да прибере подноса.

— Толкова се радваме, че си по-добре, скъпа Лили — казала тя сърдечно и очите на Лили се замъглили от сълзи на изненада, докато се чудела защо тези напълно непознати хора се тревожат дали е жива или мъртва, а собственият ѝ баща не го е грижа.

Тя прекарала една безсънна нощ, като се чудела какво да им каже. Единственото, което семейство Шеридан знаело за нея, било името ѝ и това, че се е запътила при своя роднина в Нова Англия. Можела да им каже каквото си искала и те щели да ѝ повярват. Тя прекарала нощта в измисляне на истории за миналото си, за да не я изхвърлят Шериданови от уютния си малък рай.

На следващата сутрин, когато мисис Шеридан дошла с подноса със закуската, Лили казала скромно:

— Не мога да ви се отблагодаря за цялата любезност и трябва да ви обясня защо.

Мисис Шеридан седнала на ръба на леглото ѝ, за да слуша, и тя казала:

— Разбирате ли, мисис Шеридан, аз се омъжих рано. Бях едва на седемнайсет, а той беше войник в армията на кралицата. Той не беше много по-голям от мен, беше толкова хубав и мил!

Тя се поколебала, сякаш дори споменаването на името му ѝ причинявало болка, после продължила натъжено:

— Ние бяхме много влюбени, но баща ми беше титулувана особа; той беше богат собственик на големи имения и къщи, а моят млад капитан нямаше нищо. Баща ми каза, че това би бил неравен брак, и не ми даде позволенията си. Но, мисис Шеридан, любовта е над тези неща. Сега знам, че е било грешка, но ние избягахме, оженихме се и бяхме много щастливи. А когато разбрах, че... когато разбрах, че ще имам бебе, бях сигурна, че семейството ми ще се сдобри с нас и ще ни приеме обратно. Но това не стана. Те ме намразиха. А месец по-късно, когато хубавият ми млад съпруг загина при нещастен случай, те дори не дойдоха на погребението му.

— Тя жално погледнала Алис Шеридан. — Не искаха да имат нищо общо нито с мен, нито с детето му. Аз нямах нищо, само малко пари и тези два сандъка с вещи. Така че, както разбирате, мисис Шеридан, аз нямам „роднина“ в Нова Англия. Това беше измислица. Затова пътувах сама и без придружителка на онзи стар товарен кораб. Идвах в Америка, както и останалите бедни емигранти, с надеждата да намеря по-добър живот за себе си в Новия Свят — тя свела глава. — Ако не беше бебето, съпругът ми нямаше да приеме новото си назначение. Там щеше да получава повече пари, но трябваше да пътува в чужбина. По време на пътуването беше убит. Така че виждате, всичко стана по вина на бебето. Съпругът ми загина заради него. Не искам детето, което нося — страстно изрекла тя. — Предпочитам да умра, отколкото да го погледна.

И макар че излъгала за миналото си, тя говорела истината за бебето. Не можела да понесе да погледне детето на мъжа, който бил съсипал чудесния ѝ живот.

Алис шокирано поклатила глава. После казала утешително:

— Запомни едно, скъпа моя. Всеки път, когато се роди бебе, става чудо, и с него някак си се ражда и нова любов.

Тя я прегърнала и Лили отпуснала глава на рамото ѝ. За първи път, откакто била прогонена, тя изпитала топлотата на човешкия допир и обич, и заплакала от облекчение. Ако не била загинала, поне детето ѝ щяло да живее щастливо при семейство Шеридан. Най-последно щяла да се освободи от Дермот Хатъей.

Сърцето ѝ се свивало, като си помислела за Фин и Даниел. Но по-късно Обидия Шеридан лично дошъл да ѝ каже, че общо двайсет и една жени и деца са се удавили и половината не са идентифицирани.

— Нашите хора събраха помощи за оцелелите — казал той, — и няколко дни по-късно те отплуваха за Бостън, за да започнат новия си живот. — Той въздъхнал и тъжно се замислил за тяхното нещастие. — Е, поне коремите им бяха пълни с храна и имаха прилични топли дрехи вместо собствените си жалки парцали. А и малко пари в джобовете, за да започнат.

Но Лили не го чувала. Тя си представяла как ледените зелени вълни поглъщат Фин, виждала го как потъва все по-дълбоко и по-дълбоко, а мъртвите му очи са широко отворени и се взират в нищото. Но тя знаела, че Фин може да плува като тюлен. Освен това бил силен.

Двамата с Даниел излизали в залива при всякакво време, за да ловят риба за вечеря, и лодката им се била преобръщала безброй пъти. Той просто не можел да загине. Не и нейният приятел. Не и нейният хубав, безразсъден Фин.

ГЛАВА 24

МОДИ

Арднаварна

Бях уморена и тъй като всичките ми герои се готвеха да започнат нов живот в Новия Свят, реших, че мога да прекъсна историята на Лили дотук тази вечер. Отдавна не бях седяла в компанията на млади хора и тяхната енергия ми се струваше изумителна. Те си говореха по цяла нощ, спяха по час-два и ходеха да яздят в зори, също като Фин и Лили. Само дето Еди не може да язди. Шенън се зае да го учи; тя е много доволна, че в това отношение го превъзхожда.

Но ето че пак се отплеснах, като че ли Шенън и Еди се влюбват. Е, откъде ми е дошло такова нещо наум, питам аз? Сигурно сънувам. Макар че би било добре.

Легнах си и с облекчение се отпуснах на възглавницата, като се вслушвах в нощните звуци. Градските хора все се оплакват, че нощите на село са много тихи, но всъщност винаги се чува мяукане на кукумявки, лай на лисици, цвилене на коне и воят на вятъра в клоните. Понякога навън е цяла какофония.

Спах неспокойно, а когато се събудих, навън валеше. Сутрешният въздух, който влизаше през прозореца ми, биле хладен и морето беше закрито в мъгла. Разтревожих се за розите си и се измъкнах от леглото, за да ги погледна, но краката не ме държаха. Почувствах внезапна слабост и трябваше да легна обратно и да отпусна замаяната си глава на възглавницата. След няколко минути трябваше да си призная, че не съм добре: сърцето ми биеше учестено и ръцете ми трепереха.

Раздразнено раздрънках звънчето край леглото си и след няколко минути чух как Бриджид бързо се изкачва по стълбите и после подтичва по коридора. Високите ѝ ботуши смешно пляскат и тропат по голите дъски и по това познавам, че е тя, но пък и кой ли друг вече би дошъл при мене?

— Прекаляваш вече — каза тя, като ме изгледа сърдито, и аз се притиснах кротко към възглавницата като дете. — Прекаляваш с партитата и с късното лягане. Няма ли най-после да си признаеш, че си стара жена, и да започнеш да се държиш както подобава на възрастта ти?

Аз никога не съм се държала както подобава на възрастта ми и нямам намерение да започвам тепърва, но забелязах по разтревожения ѝ поглед, че старата патка ме обича толкова, колкото и аз нея. Какво бихме правили една без друга? Сърцето ми се свива при тази мисъл. Ние сме свързани една с друга, всяка една от нас е връзката на другата с миналото и със спомените ни. А когато човек е на нашата възраст, миналото е повече от бъдещето. През зимните вечери седим пред огнището в кухнята, топлим се сред кучетата и котките с чаши уиски в ръце, за да прогоним студа и да събудим спомените, и си говорим: „Помниш ли, когато...“ Бриджид знае всичките ми спомени толкова добре, колкото и аз нейните. Макар, да си призная, моите са повълнуващи.

Тя ми беше голяма опора преди няколко години, когато открих онази бучка на гърдата си и докторът каза, че трябва да се отреже. Върнах се вкъщи, съблякох се и се погледнах в огледалото, разгледах онези два еднакви кръгли органа, които винаги са били малки, но все още бяха твърди и хубави, възплъщение на женската гордост: знак за женственост, потенциално средство за отхранване на деца и източник на повече удоволствие, отколкото бих признала пред други хора. Признавам си, че се изпълних със самосъжаление.

Изтичах долу по стълбите в кухнята при Бриджид и тя прочете по лицето ми, че са се потвърдили най-лошите ми опасения. Двете се прегърнахме и заплакахме.

— Трябва да бъдеш силна, Модри — каза тя и аз разбрах, че е много развълнувана, щом ме нарича по име вместо простото „ти“ или „мадам“, които използва винаги, когато ми е ядосана. Освен това ми показваше привързаността си открито, което двете никога не правим. Казах ѝ, че ще ми отрежат гърдата.

— Ти имаш лъвско сърце, Модри. Ще се справиш — каза тя твърдо. После добави: — Няма ли друг начин?

— Облъчване и химиотерапия — казах аз. — Шансът е петдесет на сто. Косата ми ще окапе, през цялото време едва ще се влача и няма

да имам сили да яздя.

— Това ли са всичките възможности? — аз кимнах. — Аз не бих им дала да ме режат — каза тя накрая.

Така че аз избрах химиотерапията. Но дори при това положение суетата ми не изчезна. Отидох в Лондон, при един от тъй наречените „топ стилисти“ и най-нахално си поръчах червена перука, дълга и къдрава, с нея заприличах на Ан-Маргрет. Освен това си купих една дузина копринени нощници и пухкави пижами, а също и няколко книги, за да мога да се преструвам, че всичко е като едно време, когато бях малко момиченце и се разболявах. Всичките ми приятели идваха да ме видят всеки ден. Дори когато не се чувствах достатъчно добре, за да ги видя, те се навъртаха наоколо, както винаги сме правили един за друг. Почти две години понасях всичко тежа и се чувствах ужасно. Но трябва да ви кажа, че никога не съм искала да умра. Не, по дяволите! Исках пак да яздя буйния Малахи и освен това нищо не можеше така лесно да ме откъсне от Арднаварна.

Когато ми казаха, че съм прескочила трапа, отидох право в Дъблин и си купих един куп копринено бельо — направо шашнах продавачките в „Браун Томас“. „Така — казах, когато ми дадоха невероятната сметка, — сега се чувствам по-добре.“

Но нека се върна пак на дъждовната сутрин. Бриджид не ми даде да стана и аз проспях целия ден, но вечерта не се отказах от публиката си. Облякох си най-хубавата нощница — тя е от сатен и ми е любимата, освен това е розова, а този цвят отива на бледата кожа, а пък и ми харесва как контрастира с червената ми коса. Намазах се с розово червило и си сложих малко парфюм, после си наметнах на раменете старата хермелинова наметка. Бях облечена като за нощен клуб, когато двамата младежи прекрачиха прага ми.

Бях наредила да им поднесат вечерята на свещи, защото в края на краищата светлината на свещите разхубавява момичетата, а и си признавам, че поощрявах всеки намек за романтична връзка между „децата“ си. Те изглеждаха смутени, че ме виждат в леглото, освен това забелязах, че се държаха за ръце, докато се приближаваха. „Аха“, помислих си аз, но не казах нищо. Не е хубаво да дразниш влюбените в началото, когато всичко е толкова сериозно.

Избутах далматинците и им направих място в края на голямото си легло. Шенън седна с кръстосани крака и ме загледа разтревожено.

Отношението ѝ ме трогна. С всеки изминал ден я харесвах все повече и съжалявах, че не бях опознала баща ѝ по-отблизо. Един бърз поглед към такъв подвижен човек не беше достатъчен.

Еди донесе старото кресло. Той отпусна дългото си тяло направо на креслото и праметна краката си през облегалката. Еди се движи както подхожда на актьор, всяко движение изглежда естествено и непринудено, а също и по мъжки грациозно. Освен това има чувство за хумор, което ми допада.

— Харесва ми тоалета ти, Модри — каза той ухилено и аз гордо погалих хермелина си. Тази кожа винаги ми е приличала на заешка, макар че струваше цяло състояние. Когато още се носеха кожи, де.

— Благодаря — казах аз, защото мама ме учеше винаги да приемам комплиментите любезно, вместо да ги отминавам с: „О, тази стара дреха ли?“, както правят много момичета.

Казах:

— Тази вечер, скъпи мои, нашите герои започват новия си живот и ние ще проследим всички, за да видим как се справят. Нека започнем с Даниел и Фин в Бостън.

Бостън, 1883 година

В Бостън през януари било страшно студено, но в мизерните коптори на Норт Енд било дори още по-студено. Тясната павирана улица била заледена и хлъзгава, когато Даниел О'Кийфи унило се прибирал в тясното мазе без прозорци, където живеели.

Дървените колиби се подпирали на изронени тухлени къщи, които някога били собственост на заможните търговци в Бостън. Това било преди да дойдат ирландците, които се заселвали край пристанищата, където били слезли от корабите, и се набутвали във всяка дупка, стига да имат покрив над главите. Емигрантите били толкова многобройни, че почтените граждани били принудени да напуснат домовете си и да се преместят на Бийкън Хил или в Бек Бей, за да търсят по-чист и здравословен въздух, по-далеч от ирландската миризма на бедност, болести и отчаяние.

Но никой не бил по-отчаян от Даниел, когато се спускал по изпочупените стъпала, които водели към новия му „дом“. Мазето било тъмно и влажно. В него нямало нищо, освен пръснатите по пода

купища слама и чували, които им служели за легла, и един дървен сандък, който изпълнявал ролята на маса. Вътре било почти толкова студено, колкото и навън.

Той затворил полуизкъртената врата с надеждата да се скрие от ледения северен вятър, който обещавал да натрупа трийсетина сантиметра сняг. Фин не бил вкъщи и той запалил единствената им свещ и благодарил на бога за малката отсрочка.

Това означавало, че няма да се наложи веднага да каже на брат си, че повече от сто човека се опитвали да получат същата работа по прокарване на пътища, на която се надявал и той. Той настойчиво се блъскал напред с надеждата, че яката му фигура ще привлече вниманието на надзирателя, но имало много други яки ирландци и преди да го забележат, вече били избрани десетина.

Ниският таван на мазето го принуждавал непрекъснато да се привежда. Той сключил ръце около пламъка на свещта, за да ги стопли. Коремът му сърдито куркал от глад. От двайсет и четири часа не бил ял, ако можела да се нарече храна рядката мазна яхния, която се продавала за няколко цента в кръчмата на ъгъла. С още няколко цента си бил купил чаша уиски, за да раздвижи кръвта във вените си и да се опита да прогони студа.

Една тънка преграда отделяла килийката им от съседното помещение, в което цяло семейство — мъж, жена и четири деца — живеело в не по-голяма от тяхната стая и на които те плащали наем от долар на седмица. Той чувал как децата реват и се борят, а ядосаната им майка крещи, но толкова бил свикнал с шума, че почти не го чувал. Цялата сграда, цялата улица гъмжала от подобни миниатюрни колиби, в които големите семейства се борели да запазят своята почтеност и здрав разум на площ, не по-голяма от три на два и половина метра. И той се чудел колко от тях биха искали да върнат часовника назад и да сменят старата си позната бедност в Ирландия с този ужасен нов вид немотия.

Той погледнал купчината слама в ъгъла. Знаел, че под нея лежи съкровище, което можело да промени целия им живот. Колко ноци бил наблюдавал как Фин ровел в скривалището си, вадел диамантената огърлица на Лили Молино и я въртял в ръце. Даниел забелязал, че и камъните, като хората, сякаш били изгубили блясъка си под пласта мръсотия. Той чувал Фин да повтаря със злоба, че ако някога види

Лили Молино отново, ще увие този наниз безполезни диаманти около красивата ѝ бяла шия и ще я удуши. Защото диамантената огърлица се оказала за тях също толкова ненужна, колкото и евтина имитация.

Веднага, щом пристигнали, Фин нетърпеливо хукнал в града, за да намери добър бижутер. Облечен с кадифените си панталони и грубо сако от туид, с чиста риза и с вълнено шалче на шията, всичко това подарено от милосърдните граждани на Нантъкет на бедните ирландски емигранти, той се чувствал достатъчно важен, за да предприеме такава стъпка — докато не прекрачил прага на застланите с плюшени килими бижутерийни магазини.

Всички притихнали, когато погледите на облечените с костюми продавачи се спрели върху него. Те го изгледали с такъв ужас, че той се погледнал, за да види дали случайно не е забравил да си закопчае дюкяна. Но всичко изглеждало наред, така че почтително си свалил каскета и предпазливо се промъкнал край блестящите стъклени витрини.

Весело ги поздравил с „добро утро“ и с усмивка зачакал отговор, но такъв не последвал. Усмивката на лицето му се стопила, когато двама продавачи бързо застанали от двете му страни.

— Не искаме в магазина да се навъртат просяци. Веднага се омитай, преди да сме повикали полицията.

Те го изхвърлили на тротоара и за по-сигурно заключели стъклената врата след него.

Заплахата, че ще повикат полицията, звъняла като предупредителен звънец в ушите му, докато тичал обратно по хълма. Твърде късно осъзнал, че никой не би допуснал хора като него в големите магазини, и благодарил на бога, че не им е показал огърлицата, защото те несъмнено щели да решат, че е крадена и тогава със сигурност щели да го арестуват.

— Но ти наистина я открадна — упорито заповтарял Даниел същия следобед, когато му разказал какво се е случило. — Това е божията истина.

— Не, не е остро отговорил Фин. — Тя ни я дължи. Дори повече!

И той отишъл право в близката заложна къща, макар да знаел, че ще получи по-малко пари, но това все пак било нещо. Казвал си, че по-късно, когато си намери работа и постигне голям успех, ще я откупи. Когато започнели да го уважават, никой нямало да го пита откъде е

взел такава скъпоценна вещ. Но собственикът на заложната къща го изгледал подозрително и заявил, че не се занимава с такива скъпи неща. Цял живот не можел да го плати, ако ченгетата го надушели.

— Ако намерят това — предупредил той Фин, — ще свърша при тебе в затвора.

И така огърлицата била захвърлена под сламата като кокал, безполезна като празна бутилка от уиски. Фин я вадел и се ядосвал за нея, когато пийнел по няколко чашки. А сега, шест седмици след пристигането им, всичките им подарени пари били похарчени.

Когато чул тропането на подковани обувки по заледените стъпала, Даниел вдигнал глава — брат му влязъл. Хубавото му младо лице било зачервено от студа и обрасло с няколкодневна черна брада, но сивите му очи се смеели и той притискал към гърдите си няколко пакета.

— Виж какво ти нося, Дан — извикал той и пуснал пакетите на дървения сандък. Разтрил ръцете си и ги протегнал към свещта като Даниел, за да ги стопли. — Там има пресен хляб — няма да ядем вчерашни боклуци, я! И най-доброто ирландско масло. А също и четвърт кило немски салам от деликатесния магазин на Норт стрийт — той бръкнал под сакото си, извадил бутилка ирландско уиски и го тръснал на сандъка. — Това ще те стопли, старче — казал той с усмивка и Дан започнал да гледа с изумление ту него, ту бутилката. — И още преди да попиташ, ще ти отговоря. Днес обмених два от суверените на Лили за долари. — Той се отпуснал на пода до дървения сандък и разказал на Дан какво се е случило. — Отидох в църквата „Сейнт Стивън“, за да се скрия от студа и да видя дали онова свято старче горе ще ми даде някакъв отговор, след като самите ние не можем да се справим. Обаче не се получи нищо и един от послушниците взе да ме гледа накриво, защото доста се застоях. Така че излязох и се пошлях по улиците, а после тръгнах по хълма. И какво, мислиш, видях, когато стигнах горе? — той развълнувано се усмихнал на Даниел. — Ами, братче, една банка, разбира се. Помислих си: „Нося ония петдесет суверена вързани на кръста си и нямам никаква полза от тях, така че що не вляза в тая банка и съвсем нахално да ги помоля да ги сменят за долари.“ — Той отворил бутилката с уиски, отпил една голяма глътка и подал шишето на Даниел. — Те изобщо

нищо не ме попитаха. И знаеш ли колко ми дадоха за онези два малки златни суверена, братко Дан?

Даниел поклатил глава и Фин му се ухилил тържествуващо.

— Янките ми дадоха за тях цели десет долара, старче — той развълнувано погледнал брат си в очите. — Знаеш ли колко имам още на кръста си, момко? Колко струвам? Двеста и четирийсет долара. Това е цяло богатство, Дан. Цяло богатство, по дяволите!

Дан го гледал безмълвно. Един работник имал късмет, ако успеел да изкара десет долара на седмица, които трябвало да му стигнат за наем, храна и дрехи за себе си, жена си и многобройните си деца. А те имали суверени, които стрували двеста и четиридесет долара.

— С тези пари бихме могли да изкараме две години и четири месеца — бързо пресметнал Дан, който внезапно се развълнувал като брат си. Той вдигнал бутилката и отпил голяма глътка. Облекчението и уискито го накарали да почувства внезапна слабост и той си пийнал още, за да се подсили. — Ти ни спаси, братко — казал той с възхищение. — Ти ни спаси от недоимъка, щото аз не получих тая работа днес и ти се кълна, че вече не издържах и проклинах и Лили Молино и тебе. — Очите му се насълзили при спомена за родния дом. — Ей, исках да се върна къщи, Фин — добавил той тъжно. — Исках да си бъда пак в Конемара. Пак да ходя на лов за фазани в гората, да търся бекаси и яребици. Вървах по бостънските улици, но не осъзнавах къде съм, Фин. Представях си как ловя съомга на онова тихо място в реката, под върбите, нали го знаеш?

Фин свил рамене. Той имал пари в джоба и се чувствал нов човек. Бил готов да завоюва целия Норт Енд и Бостън, а защо не и цяла Америка, ако трябва. Запушил си ушите, за да не чува тъжните спомени на брат си за Арднаварна, и казал нетърпеливо:

— Забравяш, колко бяхме бедни. И Негова Светлост можеше да те прати за един грешен поглед или дума пак да ринеш конския тор. — Той потупал джоба си и казал уверено: — Сега имаме повече пари в джоба, отколкото щяхме да получим някога в Конемара. Това се казва „златна възможност“. Тези суверени са златни и това е нашият шанс. Виж к'во ще ти кажа — извикал той, вдъхновен от новооткритото им богатство, — хайде да го отпразнуваме, Дан. Да отидем в италианското кафене и да си натъпчем търбусите. После ще отидем в кръчмата.

Даниел кимнал утвърдително. Той се изправил на крака и с готовност завързал тънкия си шал на врата. Фин казал:

— Чакай малко, ще извикам Рори от горния етаж да дойде с нас.

Той хукнал нагоре по стълбите и се изкачил до третата площадка, без да спира, после силно почукал на дървената врата. Настъпила тишина и семейството вътре застинало. Такова чукане можело да означава само неприятности с полицията.

— Всичко е наред, това съм аз, Фин — извикал той и вратата веднага се отворила, а срещу него се изправил усмихнат млад момък.

Рори О'Донован бил една година по-малък от Фин, той бил на шестнайсет години, а Фин — на седемнайсет, и живеел с овдовялата си майка и с братята и сестрите си. Били седем на брой и обитавали две малки стаички. Прозорците били заковани с дъски срещу студа и стаичките били винаги тъмни като мазето на Фин, поради което Рори придобил характерната за емигрантите бледност. Рори бил слаб и хилав, с тънки като клечки ръце и крака, с блестящи тъмни очи и суха кашлица, която понякога разтърсвала хилавото му тяло толкова силно, че Фин се страхувал да не се пръсне.

Двамата с Рори се запознали още на първия ден след идването на Фин в Норт Енд. Той току-що бил слязъл от кораба от Нантъкет и подрънквал жалките монети от подаянието в джоба си. Спрял момчето и го попитал дали знае къде могат да се намерят евтини стаи. Рори го упътил към мазето, чиито обеднели обитатели се съгласили да преградят и да дадат половината под наем на братята О'Кийфи за сумата от долар на седмица.

Оттогава Фин и Рори се сприятелили и сега Фин прегърнал Рори през раменете и го поканил да отиде с тях в италианското кафене.

— Провървя ми, момко — казал той и добавил с усмивка: — Ще ти разкажа какво стана, докато хапваме топла манджа.

Рори отишъл да си вземе кепето и шала, а Фин използвал възможността да бутне два долара в ръката на мисис О'Донован, като й казал да не се притеснява, защото там, откъдето идвали, имало още много. Тя останала загледана с благодарност след него, докато двамата с Рори тичали надолу по разбитото стълбище, което миришело на зеле, урина и неописуема мръсотия и бедност. Двата долара щели да покрият дълга й при бакалина и тя щяла да получи още кредит и да храни семейството си поне една седмица, ако харчела разумно.

— Добро момче е младият Фин О'Кийфи — казала тя на скупчените деца. — Той има бъдеще, сигурна съм.

Италианското кафене било на доста път от „Уорд Ейт“, но тази вечер те изобщо не усетили нито разстоянието, нито студа, защото се смеели и разговаряли развълнувано със смъкнати до очите шапки и скрити в шаловете лица от ледения вятър. Край тях прелитали снежинки, но това сякаш нямало чак толкова значение както по-рано, и Фин за първи път през живота си усещал сладката свобода да си състоятелен човек.

— Това ми харесва, старче — смее се той, като потупвал Дан по гърба и широко се усмихвал на Рори. — Харесва ми усещането, че имам пари. Кара човек да се чувства важен. Ей, дори нещо повече. Като че ли нищо не може да те засегне; свободен си от всички изпитания и нещастия на света — той потупал златните суверени закачени на кръста му под сакото в малка кесийка и въздъхнал доволно. — В края на краищата може би няма да се наложи да убивам Лили Молино — казал той и намигнал на Дан, после двамата се разсмели, като че ли това била най-голямата шега на света, а Рори ги гледал объркано. — Когато пораснеш, ще ти разкажа тази история — обещал му Фин и пак намигнал, докато се напъхвали в малкото опушено кафене, чийто вход бил на самата улица. Примамливият аромат на подправки и печено месо накарал устата им да се напълни със слюнка. Поръчали си кана червено вино и я изпразнили с мезе от салам и кисели зелени маслини, докато чакали да им донесат храната. А когато им поднесли чиниите с печено пиле и ароматна каша от царевично брашно, млъкнали и се нахвърлили върху храната, сякаш нищо друго на света нямало значение. Свършили за рекордно кратко време и Фин доволно се облегнал на стола си. Той поръчал още вино и храна за приятелите си и си помислил, че животът никога не му се е струвал толкова хубав.

Както винаги, мислите му се насочили към Лили и той се зачудил какво ли е станало с нея. Името ѝ го нямало в списъка на оцелелите, закачен в „Залата на синовете на въздържанието“ в Нантъкет, но името на лейди Лили така или иначе не можело да се напише до тези на простосмъртните. Сигурно все някак си се е свързала със себеподобни. Той се замислил над онова, което му бил казал един от моряците, че я е видял как е паднала в морето. Но Фин си повтарял, че това не можело

да бъде Лили, че подобни неща не се случват на момичета като нея, че винаги ще се намери някой загубен глупак, който да застане на нейна страна и да я предпази. Той си повтарял мрачно, че Лили е оцеляла. Просто го усещал. Чувствал го в сърцето си.

След топлината в опушеното кафене студът отвън им се сторил още по-голям. Дъхът им излизал като облачета, а подкованите им обувки тропали по изцапания лед и се пързаляли, което ги карало да проклинат.

— Прекалено е студено, за да вали сняг — казал Рори, докато смразяващият вятър го пронизвал през тънкото сако. Това била втората му зима в Бостън и той познавал времето. По-късно, когато температурата се вдигнала с няколко градуса, щяло да вали и още как, можело да натрупа цели тонове гаден сняг. Той тъжно се замислил за петте си братя и сестри, които се нуждаели от нови обувки. Непременно трябвало да си намери някаква работа, каквато и да е. Щял да прави каквото и да е.

— Ще работиш с нас, момче — казал Даниел в отговор на неизречената му молитва, като крачел по замръзналата улица, сякаш изобщо не усещал студа. Рори ускорил крачка и нетърпеливо го попитал какво иска да каже.

— Ще се захванем с някакъв бизнес с тия пари — важно избоботил Дан. — Нали, Фин? — той спрял, погледнал учудените им физиономии и се разсмял. — Момчета, я си задайте въпроса от какво най-много се нуждаят хората? Ами от храна и пиене, разбира се. А след това от дрехи. Панталони, поли, палта, обуца. С нашите пари ще отворим магазин, момчета, и поне едно нещо ще бъде сигурно. Никога вече няма да ходим гладни. Не и ако си имаме собствен магазин.

— Мислиш ли, че ще ни стигнат парите, Дан? — нетърпеливо попитал Фин.

— Сигурно, обаче ще попитам кварталния шеф. Той ще ми каже какво точно да направя — той тупнал Фин по гърба с обич: — Всичко това е благодарение на съобразителния ми брат — казал той, забравил, че е обвинявал Фин в кражба, и широкото му хубаво лице разцъфнало в развълнувана усмивка при мисълта за парите и за новия им старт в живота.

Когато застанал до бара в кръчмата на Брейди, Фин казал:

— Т'ва е чудна страна, Америка де. Дават ти пет пъти повече долари, отколкото суверени имаш, като че ли парите растат по дърветата.

Доволно огледал задимената стая. Както обикновено, тя била пълна с окъсани мъже и жени с черни шалове, седнали над единственото питие, което едва можели да си позволят, защото в кръчмата поне било топло и компанията ги отвличала от мислите за собствените им проблеми. Мястото било хиляди пъти по-добро от тъмните студени бордеи, които те наричали свои домове.

— Може би ще е по-добре да отворим кръчма — казал Фин на Даниел. — Сигурен съм, че няма да ни липсват клиенти.

— В Норт Енд има по три кръчми на всяка пряка — отговорил Дан, — и всичките са пълни с хора, които имат пари само за по едно питие. Те харчат тук само онова, което им е останало, след като са нахранили и са облекли семействата си. Не, момко — повторил той, — сигурен съм, че от магазина ще паднат повече пари.

Рори обърнал чашата с уиски и се закашлял. Кашлицата преминала в хриптене и лицето му почервеняло.

— По-добре пийни бренди, Рори — предложил Фин, когато момчето най-сетне успяло да си поеме дъх.

Рори тъжно навел глава.

— Татко умря от пиене. А мама вика, че ако тръгна по неговия път, ще ми закове краката за пода, та да не ходя в кръчмата.

— Права е жената — одобрително казал Фин. — Аз няма да взема на работа пияница — той намигнал на приятеля си и го прегърнал. — Само си помисли, Рори — младото му лице светело от радост за внезапния им напредък в живота, — един ден ти, аз и Дан ще бъдем богати.

— Значи сте богати, така ли? — попитал Джек Брейди, собственикът, и се навел с интерес над издраскания дървен бар, а посетителите се скупчили край тях, за да чуят кой е направил пари в Америка.

— Да — казал Дан и се усмихнал скромно. — Ние с брат ми. Изкарахме доста пари и ще се захванем с бизнес. Ще направим едно хубаво малко магазинче и се надяваме, че всички вие ще ни станете клиенти, щото смятаме да ви предложим най-добрите цени в Норт Енд.

— Двеста и четиридесет долара — гордо възкликнал Фин. В стаята настъпило напрегнато мълчание, когато потупал издутото си сако. — Ние с брат ми бихме искали да купим на всички сънародници ирландци по една глътка от най-доброто ирландско уиски, което има Брейди, за да отпразнуваме случая. И следващия път, като тръгнете на покупки, да не забравяте братята О'Кийфи от Конемара.

Четирийсет чифта очи ги изгледали учудено, когато Брейди раздал чашите. Всички вдигнали тост за завидно добрия късмет на братята О'Кийфи. Двеста и четирийсет долара били повече пари, отколкото били печелили през целия си живот, и повече, отколкото се надявали да видят закуп някой ден. След наздравицата уискито било изпито, после някой засвирил „Ирландския скитник“ на акордеон, а друг му запригласял на цигулка, извили се гайди и свирки и в заведението на Брейди изведнъж гръмнали песни. Уискито се леело като река благодарение на Даниел и Фин, а Брейди се усмихвал доволно на неочаквания разцвет на бизнеса си, макар че предупредил Дан:

— Ей, старче, по-добре недей да харчиш всичко за пиене тази вечер, че никога няма да си направиш хубавия магазин.

Рори си допил уискито и казал:

— Аз трябва да тръгвам, Дан. Майка ми ще се тревожи.

Дан все още си блъскал главата над думите на Брейди. Той знаел, че кръчмарят е прав и че ако се напие и не вземе мерки, парите ще изтекат между пръстите му за една вечер. Той сръгал Фин и му прошепнал да даде суверените на Рори.

— Вземи парите и ги занеси вкъщи, момко, за да не похарчим всичко — казал той. — Дай ги на майка си да ги пази, а утре ще се видим.

Фин бръкнал под сакото си и подал на Рори кожената кесия със суверените. Той го тупнал по гърба и поръчал бутилка хубаво бренди.

— Занеси я на майка си, Рори — казал той. — Ще ѝ послужи, когато се простудите или се разболеете. Бог да те благослови, синко. Ти си ми най-добрият приятел на света, освен брат ми Дан, де. И да не забравиш да разкажеш на майка си за новата си работа с братята О'Кийфи.

Пак се обърнал към бара, като подрънквал в шепата си останалите монети. Сложил ги върху него и казал щедро:

— Т'ва е за тебе, Брейди, дай на приятелите ми нещо, което да ги развесели.

Смехът гръмнал още по-силно, музиката и старите песни се разнесли по-високо и всички надигнали чаши, за да наляят в гърлата си заедно с уискито топлина и забрава, замаяни от късмета на новозабогателите О'Кийфи.

— Ей, все пак Америка била чудесно място — повтаряли си те и в сърцата им се събуждала надежда, защото успехът на един от техните сънародници говорел, че за тях също има шанс.

Рори не бил пиан. Той напъхал кожената кесия със скъпоценните суверени на О'Кийфи в джоба на самото си и се промъкнал през развеселената тълпа на студената улица. Вратата се хлопнала зад него и реалността на мизерните вонящи улици на Норт Енд го обгърнала отново. Само че сега всичко било покрито с бяла завивка. Снегът се носел край главата му; той вдигнал лице към снежната буря и изплезил език, за да улови студените кристални снежинки, докато залитал по павираната улица към безрадостната стая, където щял да се сгуши при братята и сестрите си и да се зарови от главата до петите в сламата, която им служела за легло, сякаш били котило кученца.

Снегът заглушавал стъпките на мъжа, който го следял, и той се обърнал изненадано, когато усетил тежката му ръка на рамото си. Вълненият каскет на мъжа бил нахлупен ниско над очите, а лицето му било закрито от къдрава черна брада.

— К'во искаш? — попитал Рори, но гласът му прозвучал уплашено, защото познал по блясъка в очите на мъжа и по тоягата в ръката му какво иска. Ударът се стоварил отстрани на главата му и той паднал, без да издаде звук.

Мъжът бързо хвърлил поглед през рамо, после коленичил до Рори, бръкнал със замръзналите си пръсти под самото му и открил скъпоценната кесия, все още затоплена от тялото му. После се изправил и за миг се вгледал в момчето, което се било свлякло в краката му, а кръвта му се стичала по снега. На лицето му се появил израз на отчаяние и болка.

— Съжалявам, момко — тихо произнесъл той, — обаче семейството ми умира от глад.

И той побягнал, като се подхлъзнал на завоя. И тичал, и тичал, за да се отдалечи колкото можел повече от Норт Енд и от жестокото си

деяние.

ГЛАВА 25

След удара по главата Рори О'Донован никога вече не се възстановил напълно. Той заеквал, препъвал се по стълбите и залитал по паветата. Леденият зимен вятър влошавал кашлицата му и той отслабнал още повече. Майка му отчаяно клатела глава от тревога за най-големия си син. Той бил единственият член на семейството, който можел да работи и да изхранва децата ѝ, и тя не знаела какво да прави.

— Ех, ако Фин О'Кийфи беше държал парите у себе си — въздишала тя, — никой не би посмял да нападне нито него, нито пък онзи юначага Даниел, както направиха със сина ми.

Фин и Даниел, които седели в тъмното си мазе, хиляди пъти съжбялявали, че не са направили същото.

В мечтите си Фин си припомнял дивото възмущение от това, че имал пари. Струвало му се, че отново докосва златните монети и вижда как като с вълшебна пръчица се превръщат в долари, толкова много долари, че не можел да ги преброи. Но на ослепителната студена дневна светлина отново трябвало да приеме факта, че двамата с брат си живеели благодарение на неохотната благотворителност на жителите на Бостън, които мразели ирландците, защото те били донесли бедността и болестите си в чистия им, благоденстващ град. Но бебетата и децата все пак трябвало да ядат и богатите бостънци наемали ирландките като прислужници в домовете си, а мъжете им — като строителни работници на новите си къщи. А безработните получавали малко храна, колкото да не умрат.

Винаги, когато намирали едnodневна работа: да разтоварват чували с въглища или брашно на пристанището, да копаят в каменните кариери или да заливат калната настилка в Бек Бей, Фин или Даниел разделяли оскъдните си надници на две и давали половината на майката на Рори.

— Вие няма да страдате, мисис О'Донован — неловко ѝ заявявал Дан. — Ние с брат ми ще се грижим за вас, не се страхувайте — и

въздишал дълбоко, защото нямал представа как ще спази обещанието си.

През една дъждовна априлска сутрин Фин минавал покрай общинската земя, когато един кон, който теглел хубава малка двуколка, се подплашил. Фин се обърнал при познатия звук от галопиращи копита и когато конят се изравнил с него, инстинктивно се хвърлил към главата му. Той увиснал с всички сили на теглича, а краката му се озовали в опасна близост с колелата, когато конят се разскачал и го повлякъл в калта. После животното спряло; изправило се на задните си крака, като ритало въздуха, но знаело, че е победено.

След минута всичко било свършило и той се усмихнал, доволен от себе си затова, че е хванал главата на коня, който въртял очи, цвилел и тъпчел на място, но скоро се успокоил.

Жената, която карала двуколката, била Биатрис Джеймс, съпруга на Корнилиъс Джеймс, един от най-богатите хора в Бостън. Тя огледала спасителя си от главата до петите, намръщила се при вида на скъсаното му сако, облечено на голо, защото ризата отдавна била станала вече на парцали, и на вързания на голата му шия шал. Погледът ѝ се спрял на калните му панталони и на старите му скъсани обувки, натъпкани с вестници, за да пазят краката му от студа, на буйната му къдрава черна брада и гладни сиви очи... Потръпнала превзето.

Но отбелязала същевременно, че той добре се справя с конете и си казала, че в края на краищата младият нехранимайко току-що е предотвратил доста неприятен инцидент. Изрекла с благодарност:

— Трябва да ви благодаря, че ме спасихте, млади човече.

Фин свил рамене.

— Няма нищо, мадам — отговорил той и я погледнал. Тя била висока, с аристократичен вид и макар че дрехите ѝ били прости, той познал, че са скъпи. Малката двуколка била страхотна и сигурно струвала луди пари, и той си помислил с надежда, че тя би могла да му даде някой и друг долар за награда.

Той умело прокарал ръка по нервната кобила, като я преглеждал за наранявания, и си припомнил конюшната в Арднаварна. Въздъхнал с копнеж; усещал почти физически сладкия аромат на сено и чувствал силата на добрите коне между бедрата си.

Конят нервно потръпнал под ръката му и той предупредил жената:

— Да ви кажа, мадам, тази кобилка е прекалено нервна, за да се впряга.

— Но моят кочияш я избра лично — отговорила Биатрис, раздразнена от дързостта му. — Той каза, че от нея ще излезе чудесен кон за двуколката ми.

— Ами току-що видяхте, че е сгрешил, мадам. Тя е прекалено бърза за вас и е прекалено нервна. Дори с наочници ще бъде опасна. Повече я бива за надбягване, отколкото да върви по улиците.

Биатрис разбрала, че той е прав и потръпнала при мисълта за това, какво би станало с нея, ако двуколката се била обърнала. Извадила един долар от кесията си и му го подала. Той бързо го прибрал. Тя казала:

— Ще ти дам още един долар, момчето ми, ако ме закараш вкъщи.

Извадила от кесията си бяло картонче, на което били напечатани името и адреса ѝ, и му го подала. Той го погледнал и тя шокирана разбрала, че той, естествено, не може да чете. Бързо му казала да я закара на „Луисбург Скуеър“.

Фин безмълвно скочил на мястото на кочияша и те потеглили в бърз тръс. Конят му се подчинявал напълно и Биатрис си помислила колко навреме Бог е изпратил младия ирландски безделник на пътя ѝ.

Фин тихо подсвирнал от изненада, когато вкарал двуколката в двора зад голямата къща на „Луисбург Скуеър“. Четири коня любопитно вдигнали глави над вратите на конюшните. Освен това имало две хубави карета и изящна покрита шейна, която се използвала, когато снегът и поледиците правели улиците непроходими за колесни возила. Фин пъргаво изскочил от двуколката и подал мръсната си ръка на мисис Джеймс. Тя сбръчкала нос с отвращение, пренебрегнала протегнатата му ръка и минала покрай него.

Лицето му се зачервило при спомена за онзи ден, преди много време, в двора на конюшните в Арднаварна, когато брат му отмил мръсотията и вонята от него.

— Съжалявам, мисис Джеймс — сърдито изрекъл той, — но е трудно човек да се поддържа чист, ако е беден като мене.

Тя се извърнала и го погледнала. Той се бил обърнал към нея по име и тя разбрала, че вероятно е прочел името ѝ на картичката, която му била дала.

— Значи все пак можеш да четеш — казала тя изненадано.

— Ми да, мога да чета. А също и да пиша. Освен това цял живот съм се занимавал с коне. Лорд Молино винаги казваше, че съм най-добрия коняр, който е виждал, а пък и нали тъкмо аз научих младия лорд Уилям да язди, когато всички бяха вдигнали ръце от него. Аз работех като коняр при граф, мадам, а брат ми беше ловец и пазач в имението, преди да дойдем тук и да започнем нов живот.

— Град като Бостън едва ли е подходящо място за работа за коняр и за ловец — казала тя остро.

— Не, мадам, не е — учтиво се съгласил Фин. — Обаче корабът ни се разби. Потъна край Нантъкет и нас ни докараха в Бостън. И ние останахме тук, щото нямаме пари да отидем на друго място.

Биатрис Джеймс оправила новите си ръкавици от сива козя кожа на тънките си китки и отново хвърлила дълъг и критичен поглед на спасителя си. Той определено се оправял с конете. Бил споменал за някакъв си лорд Уилям и за голямо имение в Ирландия. Разбира се, всички знаели, че ирландците са побъркани на тема коне, но тя се била убедила от опит, че това момче говори истината. Освен това проявил невероятна смелост.

— Почакай тук — казала тя, като му подала другия долар, който била обещала. — Ще поговоря със съпруга си и ще видя какво можем да направим.

Фин си прибрал долара. Раздрънкал двете монети и настроението му се повишило. „Божке“, казал си той, „и това ако не е късмет“. Изтичал до помпата в средата на двора и си измил ръцете и лицето с ледената вода. Изтъркал върховете на обувката си в крачолите на панталоните, свалил си каскета и си пригладил косата назад. Отново превързал шалчето си, придърпал сакото над голите си гърди и притеснено се заразхождал по павирания двор, като наглеждал конете, които протягали глави над вратите на конюшнията.

Корнилиъс Джеймс безмълвно го наблюдавал от стълбището. Той бил по-дребен и по-стар от жена си, с посивяла коса и хитри кафяви очи. Семейството му произхождало от Англия и невинаги било богато. Естествено, не били бедни като ирландците, били културни и

образовани и живеели в пълни с книги и картини стари къщи. Той спечелил парите си с патентованото си откритие — машина, която се използвала в масачузетските фабрики за преработка на памук. Когато забогатял достатъчно, се оженил за Биатрис, дъщеря на най-прочутото семейство в Бостън, и като обединил капиталите им, той направил милиони на нюйоркската борса.

Корнилиъс и Биатрис Джеймс били богобоязливи презвитерианци. Ходели на църква всяка неделя и сутрешната и вечерната молитва били задължителни в дома им както за семейството, така и за прислугата. Мистър Джеймс се гордеел с благотворителната си дейност и заради жена си бил готов да наеме момъка, който бил рискувал живота си, за да я спаси.

Естествено, момъкът бил ирландец и той изобщо не се хванал на разказа му, че е работил като коняр в богато имение в Ирландия, защото било общоизвестно, че ирландците винаги можели да изопачат истината според обстоятелствата. Но след като видял как момъкът се отнася с конете, променил мнението си. Забелязал, че момчето знаело какво да прави, дори нещо повече — конете не му били безразлични. Личало си по начина, по който си говорело с тях.

— Млади момко — подвикнал той и Фин се изпънал, смъкнал каскета си и го загледал с широко отворени нетърпеливи очи. — Млади момко, аз съм Корнилиъс Джеймс — казал той, докато се приближавал към момчето. — Жена ми разказа какво се е случило и аз съм ти благодарен за помощта, която си й оказал. — Той сложил ръце зад гърба си и се залюлял напред-назад на пети, като пронизвал Фин с кафявите си очи. — Ти си дори по-млад, отколкото предполагам — казал той и се опитал да познае: — На колко си шестнайсет, седемнайсет?

— Почти на осемнайсет, сър — казал разтревожено Фин.

Мистър Джеймс кимнал.

— Много добре. В такъв случай ти предлагам да те наема за коняр. Ще поддържаш каретите чисти, ще се грижиш за конете и ще ги разхождаш всеки ден. Ясно ли е?

Лицето на Фин светнало от радост.

— О, да, сър. Да, съвсем ясно, сър. — Той протегнал премръзналата си ръка: — И бог да ви благослови, сър, че ми давате такъв шанс. Няма да ви подведа, можете да бъдете сигурен.

Корнилиъс не се сдържал и се усмихнал, като поемал ръката на момчето. Неговият ентузиазъм му харесал също колкото и отношението му към конете.

— А заплата, сър? — задал най-важния въпрос Фин.

— Заплата ли? А, да. Отначало ще започнеш с дванайсет на седмица, а ако работиш добре, след три месеца ще ти вдигна заплата.

— Дванайсет долара ли, сър? — попитал Фин, готов да се разтанцува от радост.

— Ще получаваш и храна, разбира се, — добавил мистър Джеймс и се запътил към къщата. — Можеш да започнеш от утре.

— Да, сър. Да, сър, Ваша чест — извикал Фин. — Ще бъда тук още призори. Можете да разчитате на мен.

После хукнал към къщи да разкаже добрите новини на Дан и на Рори.

Дан се закле, че щом късметът им се е обърнал, той също ще намери работа.

— Чудно нещо е късметът, Фин — казал той доверително. — Като ти тръгне, ти върви във всичко.

Гладът завел Дан на необходимото място — магазинът за хранителни стоки на Коригън на „Хановър стрийт“. Той се навъртал пред магазина с ръце в джобовете на панталона, с гръб към вятъра, и с копнеж поглеждал през прозореца към препълнените варели с брашно и чувалите с картофи, към сандъците с чай и кутиите със зеле и лук. Всеки път, когато вратата се отворела, той едва не се побърквал от аромата на варена шунка и се заел да събира зелевите листа и кочаните, които били изпадали пред магазина. Извадил един парцал от джоба си и започнал да бърше прозореца, като се усмихвал през стъклото на намусения Коригън. Цяла седмица всеки ден ходел пред магазина на Мик Коригън, като си подсвирквал весело, докато изнасял боклука, отварял вратата на клиентите и усмихнато свалял шапка и им пожелавал „добро утро“. Макар че стъклото на Мик било по-чисто от всякога, той отчаяно повтарял на Дан да „се омиа“, но Дан всеки път се усмихвал в отговор на сърдития му поглед.

— Само се опитвам да ви помогна, мистър Коригън — учтиво отвръщал той.

След няколко седмици слабото младо лице и изгладнелият поглед на Дан, който неотстъпно фиксирал резените шунка, принудили Мик

да го покани вътре. Щом се озовал в магазина, Дан се разприказвал. За нула време разказал на Мик целия си живот, като премълчал само причината за заминаването си от Ирландия и името Молино, и скоро спечелил Коригън.

Коригън остарявал и си казал, че си е заслужил малко отдих. Ако вземел Дан на работа, нямало да се налага да затваря магазина по обяд, когато ходел в кръчмата, за да се среща с аверите си, и можел да приключва по-късно вечер. Заплатата на Дан щяла да идва от допълнителната работа.

— Предлагам ти работа като мой помощник — казал той щедро, — за шест долара на седмица. И намаление за всички стоки, които купуваш оттук.

— Седем — твърдо казал Дан.

— Дадено!

Те си стиснали ръцете и Дан станал помощник-управител в ъгловия магазин на Коригън на „Хановър стрийт“, където се продавало всичко от фасул и копчета до бекон и обувки. Той работел по шест и половина дена седмично срещу заплата от седем долара и намаление на продуктите. Но вече не бил безработен и му се струвало, че току-що е завладял целия свят.

Купил си нова риза и панталони на кредит от Мик, който щял да му удържа по долар и петдесет от седмичната заплата. Постригал се в бръснарницата на Флин и се изкъпал в обществената баня; и застанал зад стария тезгях на Коригън красив, чист и млад. Иронията на това, че трябвало да работи в чужд магазин, след като бил изпуснал възможността да има собствен, карала стомаха му да се свива. Изгарял от амбиция при мисълта да застане зад собствения си светещ от чистота тезгях и да гледа как парите идват при него.

Простотата на формулата го учудвала непрекъснато: подбиваш цените на конкуренцията, предлагаш на хората стоките, които им трябват на добра цена и те ти дават парите си. Нямало как да се провали и затова тъжно наблюдавал как долларите и центовете капят в джобовете на Коригън вместо в неговите собствени, и знаел, че нищо не може да направи.

Единственият проблем на Фин при новата му работа бил главният коняр Скеълърн. Той бил едър и шумен, а когато се напиел, ставал агресивен и заядлив. Раздавал заповеди наляво и надясно и налагал с юмруци онези, които не ги изпълнявали достатъчно бързо. Непрекъснато се оплаквал от Фин. Самият той не правел нищо, освен да вози мистър Джеймс до офиса и обратно и мадам — до различните приеми, където ходела следобед, а понякога вечер закарвал и двамата до къщите на техни приятели. Винаги първо си плакнел устата с миризлива тоалетна вода, а после смучел ментови бонбони, за да скрие миризмата на алкохол. Фин знаел, че е опасен, но не знаел какво да направи.

Фин се гордеел с работата си. Харесвал блясъка на каретите, след като ги бил лъснал, а особено старателно се грижел за малката двуколка на мисис Джеймс, така че когато излизала, по спиците нямало и следа от кал. Работата с конете му доставяла такава радост, че направо бил готов да работи и без да му плащат. Но когато след месец Скеълърн научил, че Фин е посъветвал семейството да продаде буйната млада кобилка Таръбред, която едва не станала причина за нещастен случай, последвало гневно пиянско избухване.

Той бил едър, набит мъж, сложен, както би се изразил Падрег О'Кийфи, „като тухлен клозет“. Сграбчил Фин за яката и го завъртял. Приближил лице към неговото и го попитал:

— И кое е това ирландско копеленце, дето е говорило с шефа през главата ми?

Фин го погледнал разтревожено. Знаел, че мистър Джеймс вярва на Скеълърн, че ще го послуша, ако му каже, че Фин не си върши добре работата. Скеълърн го държал в ръцете си и Фин се заизвивал, като мечтаел да прасне пияното копеле по физиономията. Знаел, че не може да го направи.

— Не разбирам к'во говориш, мистър Скеълърн — извъртял той.

Скеълърн го залепил със стисната в юмрук ръка за стената на конюшнията. Той приближил лицето си и Фин извил глава, за да избегне острата воня на алкохол в дъха му.

— Дребен скапаняк! — прошепнал той и яростно ударил Фин в корема: — Ще те науча да не ми се бъркаш в работата. Ще изхвърчиш от конюшнията веднага, щом кажа на шефа, не си мисли, че няма — и той нанесъл на Фин още един съсипващ удар.

Целият живот на Фин преминал пред очите му, сякаш се давел: той си представил как ще скита без пари и без работа и с всички сили нанесъл удар в изпълненото с желание за мъст лице на Скелърн. Оня се проснал на земята като покосен и Фин се втренчил в него. После се извърнал и започнал да повръща в ъгъла.

Готвачката била ирландка и имала слабост към младия Фин О'Кийфи. Тя наблюдавала от стълбището, привлечена, както и другите слуги, от повишения тон на гласовете им. Отишла веднага при господарката си и ѝ разказала какво е видяла.

— И мисля, че е време някой да ви каже, мадам, преди Скелърн да е убил и двама ви, че този човек е стар пияница и не трябва да му се поверяват каретите. Досега все си мълчахме, но не искам да гледам как бият доброто момче, дори ако това означава и аз да си загубя работата.

Биатрис Джеймс учудено погледнала готвачката си. Мисис О'Дуайър работела при нея от три години. Тя си знаела мястото, както се очаквало от нея, и господарката ѝ веднага разбрала, че жената говори сериозно. Изпратила икономата и някои от останалите слуги да се погрижат за Скелърн и накарала мисис О'Дуайър да каже на Фин да изчака в кухнята идването на мъжа ѝ.

Слугите пренесли Скелърн в стаята му над конюшната и повикали лекар. Фин се свил на едно столче в кухнята и се загледал в огъня, докато готвачката го тъпчела с горещ чай и кейк, който той не искал. Коремът го болял толкова силно, та мислел, че вътрешностите му са разкъсани, виело му се свят и усещал слабост, макар че не бил сигурен от какво: от удара на Скелърн или от страха пред онова, което го чакало.

Докторът дошъл да го прегледа и казал, че ако повръща кръв, трябва веднага да отиде в болница.

— Ако не, смятам, че ще оживееш — казал той, раздразнен от това, че трябва да се занимава с ирландски скандалджии. Той смятал, че ако ненужните ирландски емигранти искали да се избият, трябвало да ги оставят да го направят.

Фин седял, мрачно приведен над чаша чай, докато чакал мистър Джеймс да се върне и да произнесе присъдата му. Когато най-накрая го извикали в кабинета, той вече се бил примирил с факта, че е уволнен и че ще има късмет, ако не го изпратят в затвора за нападение над кочияша.

Мистър Джеймс седял зад едно голямо бюро и сериозно гледал Фин над роговите си очила.

— Най-добре ми кажи истината за тази работа — предупредил го той.

— Фин не беше виновен — каза мисис О'Дуайър и войнствено скръстила ръце над издутата си, облечена с престилка пазва. — Той е добро момче и добър работник, а старият Скеърн е само един пияница. Вече казах на госпожата, а сега ви казвам и на вас, сър. Яд ме е само, че мълчах досега, и всеки път, като излезехте, се чудех дали няма да ви донесат на носилка.

— Благодаря ви за загрижеността, мисис О'Дуайър — сухо отговорил той. — А сега искам да чуя какво ще каже Фин.

— Знаех, че ще си загубя работата заради това, сър, но не можах да се спра — тъжно казал Фин. — Скеърн ме проклинаше и ме псуваше. Щеше да ви наговори лъжи за това, че не се справям с работата. Беше го яд, че ви предупредих за кобилката, дето я е купил той, че е опасна за господарката. Искаше да ме изхвърлите заради това и ето че го постигна. — Той нервно пристъпвал от крак на крак, стиснал каскета си в ръце. Бузите му почервенели от срам, а очите му потъмнели от разочарование. — Искях само първо да ви кажа как стоят нещата, затова ви изчаках.

Мистър Джеймс казал строго:

— Аз няма да поощрявам пиенето в къщата си, още повече, че става дума за слугите ми. Вече уволних Скеърн и ти предлагам неговата работа, О'Кийфи, с неговата заплата. Двайсет и пет долара на седмица. Ще трябва да намериш нов човек, който да изпълнява старата ти работа като коняр — той им махнал да си вървят. — Сега можете да си вървите, но запомнете, че не искам повече никакви борби.

Мисис О'Дуайър се усмихнала и руменото ѝ лице светнало от радост.

— Вие сте голям човек, сър — каза тя на господаря си.

Настроението на Фин се повишило, докато благодарял.

— Знам точно такъв човек, какъвто ви трябва за коняр, сър — добавил той, като имал предвид Рори.

Докато куцукал превит през елегантните, осветени с газени лампи улици към Норт Енд, той си представял вълнението на Рори,

когато му кажел, че му е намерил работа с дванайсет долара заплата на седмица и храна.

— Струва си да отнесе човек някой и друг удар — повтарял си той с триумфална усмивка, докато търсел Даниел, за да му каже добрите новини.

ГЛАВА 26

Лили имала чувството, че сънува. Скоро в Нантъкет дошла студената зима и тя прекарала следващите месеци край камината в салона на семейство Шеридан. Нямала представа какво щяла да прави след раждането на бебето, защото нямала пари. Никога дотогава не ѝ се било налагало да се грижи за себе си и тя не се била опитвала да си намери работа.

Абигейл Шеридан ѝ разказала за ирландските прислужници в Бостън.

— Богатите бостънки ги харесват — казала тя на Лили. — Говори се, че били добри прислужници и работели от сутрин до здрач, без да се оплакват.

Но Лили нямала намерение да става нечия прислужница. Самата идея ѝ се струвала нелепа. Казвала си, че сигурно би могла да върши нещо друго, но когато се замисляла какво точно, с учудване откривала, че не можела да се сети за нищо полезно. Тя не можела нито да готви, нито да шие, нито да чисти. Говорела френски и била начетена, освен това свирела малко на пиано, но поради тъпите ѝ шегички с гувернантките имало големи пропуски в образованието ѝ. Знаела как да се държи в обществото и имала хубави дрехи, но нито една от тези тривиални придобивки нямала значение, когато станело дума за кандидатства за работа като гувернантка или детегледачка, или дори като готвачка, макар че самата мисъл за това я карала да потръпва.

Междувременно любезното държание на Алис Шеридан ѝ осигурявало временна закрила и тя отхвърляла всяка мисъл за бъдещето. Живеела ден за ден и мрачните сиви месеци отминавали един след друг. Единственият лъч надежда на хоризонта бил Нед. За изненада на цялото семейство той изведнъж започнал да си идва вкъщи при всяка възможност.

— Разбира се, че идва заради Лили — прошепнала на майка си Абигейл и те се разсмели заговорнически. Започнали да наблюдават Лили, която слушала с широко отворени очи разказите на Нед за

живота на пътуващите артисти. Алис Шеридан се замислила колко добре би било, ако синът ѝ забравел лудите си идеи да стане артист, и вместо това се върнел вкъщи и се оженил за Лили. Тогава бебето щяло да си има баща и Лили щяла да го заобича като добра майка, а не да му желае смъртта. А Нед щял да поеме бащиния си бизнес като снабдител, каквато била мечтата на Обидия. Тя тихо въздъхнала от задоволство. Това било такова чудесно разрешение.

Настъпил март, небето станало синьо, а слънцето ту се появявало, ту изчезвало. За пръв път Лили се почувствала достатъчно силна, за да излезе навън. Тя се разходила из града, облежната на ръката на Нед, и той гордо я представял на всички: от собственика на магазина, където спрели, за да купят захар и брашно, до стария Бил Кларк, който се бил самоначинил за глашатай на града и продавач на вестници, а също и на всички съседи и приятели на семейството. Всички били чували за нея и ѝ пожелавали всичко хубаво, а Лили си мислела, че в края на краищата Нантъкет може да се окаже не чак толкова лош град.

Те отишли с малкото влакче до Сърфсайд и се разходили по брега, хванати ръка за ръка, а Лили му разказала за Арднаварна. Тя говорела за баща си с отчаяние и любов и му казала колко съсипана била, когато я прогонил, макар че Нед, естествено, си мислел, че тя има предвид бягството и женитбата си с младия капитан.

Той ѝ стиснал съчувствено ръката и казал:

— Ти вече можеш да разчиташ на мен, Лили. Аз винаги ще ти помагам. — Погледнал я предано и тя се усмихнала, защото този поглед ѝ бил познат. — Трябва да помислиш дали да не станеш актриса — казал той. — Хората ще се редят на опашка само за да те видят на сцената.

Тя го погледнала учудено. Била чувала доста за актрисите и знаела, че това не е уважавана професия. Особено пък да стои на сцената, за да я гледат озверелите мъже, които си мислят само за едно. Но Нед говорел за това всеки път, когато се връщал, и обогатявал разказа си с нови елементи, така че вече си ги представял партньори на сцената, себе си като Ромео, а Лили — като Жулиета.

— Двамата ще се превърнем в театрална легенда — заявявал той триумфално, като вече ги виждал на сцената, приемащи бурни ръкопляскания с грациозни поклони. И когато тя отбелязала, че не

умее да играе, той само се усмихнал и казал, че това няма значение. После добавил: — С твоя вид на публиката ще ѝ стига само да те гледа.

Лили му се усмихнала благодарно. Сега поне имала един истински приятел и почитател.

С всеки изминал месец Лили усещала как бебето в нея нараства. То често я събуждало нощем, когато започвало да ритя, и тя високо стенела от отчаяние. Когато Нед дошъл да я види през май, тя се оплакала, че се чувства уморена. Отказала да излезе, макар че денят бил топъл и слънчев и щял да ѝ се отрази добре.

— Не разбираш ли — извикала тя, когато той се опитал да я убеди, — че не искам да правя това, което ще ми се отрази добре. Единственото, което не искам, е това бебе.

Той коленичил и я хванал за ръцете.

— Лили — казал той, — досега не съм говорил за това, защото мислех, че ще ми се изсмееш и ще ме наречеш глупак, защото ние дори не се познаваме. Но когато лежеше в леглото ми, горяща от треска и с единия крак в гроба, се заклев, че няма да те изоставя. Обещах си да се грижа за теб. Още през онази първа нощ се влюбих в теб, Лили, и оттогава не ми излизаш от ума.

Тя се опитала да изтегли ръцете си, но той ги стиснал още по-силно.

— Слушай — казал той, — в Ориента, където разбират от тези неща, вярват, че когато спасиш нечий живот, поемаш отговорността за душата на този човек. Това означава, че аз нося отговорност за теб, Лили, и винаги ще я нося. Знам, че съм още млад и не мога да ти предложа нищо друго, освен любовта си. Но един ден ще стана голям актьор и те моля да споделиш живота ми. Обещавам ти, че ще бъда добър баща на детето ти и ще се грижа за теб.

Това бил добър изход и Лили изпитала изкушение. Но ако се омъжела за Нед, щяло да се наложи да задържи бебето. Обаче тя знаела, че никога няма да може да погледне в лицето детето, което било съсипало живота ѝ.

— Кажй поне „може би“ — помолил я Нед, — и аз ще се върна в трупата като щастлив човек.

— Може би по-късно; ще помисля за това — казала тя.

Той я прегърнал и силно я целунал.

— О, колко те обичам, Лили Молино — казал той с триумфална усмивка. — Никога не го забравяй — добавил той.

Той затанцувал по стаята с невидима партньорка и Лили се разсмяла.

— Виждаш ли — весело се провикнал от вратата, — само аз мога да те разсмея!

После излязъл в хола, но тя го чувала как пее и весело се сбогува със семейството си, преди да се втурне към педалния ферибот за Ню Брадфорд.

Две седмици по-късно Лили се събудила посред нощ и усетила, че ужасът започва. Тя веднага извикала мисис Шеридан, която набързо навлякла вълнения си халат и дотичала.

— Няма да е чак толкова страшно — окуражавала се Лили отначало. — Наистина не е толкова зле. Поносимо е.

Но часовете се влачели и болките ставали все по-силни и почести, и тя се развикала от яд, като се молела бебето да умре, и тя да го последва. След четиринайсет дълги часа детето най-после се родило, а тя останала да лежи отпусната като труп. Когато чула вика му, тя ужасено запушила ушите си с ръце. То било истинско. Бебето съществувало.

Мисис Шеридан завила новороденото с едно меко одеяло и ѝ го подала да го види.

— Момче е, Лили — казала тя, а гласът ѝ бил изпълнен със страхопочитание пред чудото на раждането, — хубаво малко човече, а косата му е черна като твоята.

Лили силно стиснала очи, за да не го види; тя притиснала ръце към ушите си, за да не може да го чуе, а когато мисис Шеридан се опитала да сложи бебето до нея, тя го отблъснала.

Докторът казал, че от това вълнение млякото ѝ можело да пресъхне, но се оказало, че тя изобщо няма мляко.

— Като по поръчка — казала мрачно мисис Шеридан и започнала да храни бебето с шише.

— Най-добре не я безпокойте повече — предупредил я докторът. — Само дръжте детето далеч от нея, докато дойде на себе си.

Лили лежала на леглото с лице към стената и не говорела с никого. Сега, когато се била освободила от бебето, тя знаела, че трябва

да си отиде колкото може по-бързо. Затова трябвало да се храни и да укрепне, за да може да избяга.

Тя отказала да погледне детето си и останала на легло две седмици, като се насилвала да поглъща храната, която ѝ готвели грижовните Шериданови. Научила разписанието на плавателните съдове до континента, но нямала пари, за да стигне там, и нямала при кого да отиде.

Силният плач на бебето ехтял из цялата къща и макар че мисис Шеридан не казвала нито дума, все поглеждала Лили с надежда, и тя разбирала, че жената очаква да се осъзнае и да приеме собственото си дете.

Тя решила да отиде в Бостън. Това бил най-близкият голям град и Шериданови никога нямало да я намерят там, а сега тя се досетила и откъде да вземе пари. Изчакала всички да си легнат и тайно отворила сандъците си. Разгледала купищата ненужни копринени и сатенени рокли, които сякаш били собственост на някое друго момиче от някакъв друг живот, после напъхала няколко от по-практичните тоалети в една кошница. На дъното на единия сандък намерила ценния си комплект сребърни четки за коса, при които имало и една снимка на семейството ѝ, събрано на стълбите пред Голямата къща, в сребърна рамка. Тя я поднесла към лампата и я разгледала с насълзени очи. Помнела съвсем ясно деня, когато била направена снимката, сякаш е вчера.

Двете със Сиел се готвели да се разходят с малката кокетна каручка. Татенцето и мамчето били излезли да им помахат, когато Уилям изскочил внезапно с новия си фотоапарат, като се препъвал в триножника и загадъчната черна кутия. Било му необходимо доста време, за да го закрепил, и дори след това напъхал глава под черното парче плат и се мотал толкова дълго, че баща им се разбеснял и се развикал да свършва по-бързо с всичко това! И, о, боже, ами че този, който държал главата на понито, бил Фин, издокаран с кочияшки костюм от раирано сако и кафяви бричове. Тя почти усещала топлото утринно слънце по гърба си, ръката на баща си, която стискала нейната, и чувала как понито хрупа ябълката, която му бил дал Фин, за да го укроти, докато Уилям направи снимката.

Тя внимателно прибрала снимката в сламената си кошница заедно със сребърните четки, за които била сигурна, че ще успее да ги продаде за сума ти пари. След като стигнала в Бостън, щяла да реши какво да прави. Но със сигурност нямало да стане прислужница. Не и тя, Лили Молино.

Тя знаела, че Алис Шеридан пазела парите, които успявала да спести от разходите за домакинството през седмицата, в стария кафеникав чайник на един от рафтовете на шкафа „за всеки случай“. Лили си казала, че този случай е точно такъв, и взела пет долара от чайника. Тя написала една кратка бележка, с която се извинявала, но казвала, че не може да постъпи другояче. Обещавала да им изпрати парите обратно при първа възможност и казвала, че ще им прати пари и „за детето“, и изразявала надежда, че те ще се грижат за него и ще му дадат любовта, която тя не можела. Благодаряла им за любезността и пишела, че никога няма да ги забрави.

Същата сутрин, преди зазоряване, когато къщата и дори ревливото бебе били притихнали, тя си взела сламената кошница, тихичко се промъкнала надолу по стълбите и се измъкнала през входната врата, която никога не се заключвала, после хукнала с тресящи се крака през спящия град към пристанището.

Имало един кораб, който заминавал с утринния прилив, и тя внимателно се разделила с три от петте си долара, за да си плати билета, а рестото прибрала внимателно в джоба си. Докато наблюдавала как островът се губел от погледа ѝ в утринната мъгла, тя усещала, че една глава от живота ѝ най-после е приключила, и сега може да започне нова. И със сигурност не може да бъде по-лошо, помислила си тя.

ГЛАВА 27

МОДИ

Арднаварна

Виждах как Еди слуша като омагьосан разказа ми за миналото. Той погледна Шенън, която седеше до него на канапето. На скута ѝ мъркаше една жълта котка и тя механично я галеше по меката козина. Изглеждаше сладка, уязвима и много млада и аз знаех какво си е помислил той: че Лили сигурно също е изглеждала така.

Еди знаеше, че тя търси истината за баща си и се надява, че историята за миналото на семейството ѝ ще ѝ помогне да я открие, и виждах колко му се иска да може да ѝ помогне.

— Може би трябва да ви разкажа нещичко за Нед — каза той, — ако мислите, че това ще ви помогне да откриете истината за Лили.

Ние се изправихме и наострихме уши.

— О, моля те — каза Шенън, — умирам от желание да науча нещо повече за него, той изглежда толкова... толкова влюбен в нея и толкова мил.

— Може и да е бил, не знам. Но е бил млад, наивен и луд по нея.

Ръката на Еди се плъзна по облегалката на канапето зад раменете на Шенън и аз видях как очите им се срещнаха в дълъг, интимен поглед. Това беше един от онези погледи между двама души, които не са предназначени за никой друг, и аз хвърлих една цепеница в огъня, като я бутнах със сребърния си сандал, за да се разгори.

— Най-добре започвай — казах припряно.

Еди се изсмя; той знаеше какво си мисля.

— Ще ви разкажа историята така, както ми я разказа дядо ми — каза той с обработения си, дълбок актьорски глас, който сигурно приличаше на този на Нед. Това някак си съживи миналото пред очите ни.

„Трупата“ на Де Лаури играела в Ню Джърси, когато Джейкъб Де Лаури казал сърдито на Нед:

— Или остани при нас, или се махай! — рошавите му черни вежди били склучени над носа, когато се обърнал към него. — Как очакваш да поставя успешна пиеса при положение, че един от актьорите ми е направо побъркан от любов и не може да се съсредоточи върху онова, което прави? За бога, момко, не ти ли стигат жените в градовете, където играем?

Той можел да го уволни на място, ако публиката не го харесвала. Нед бил най-аплодираният актьор от всички, повече от самия него и Саша, и то не само заради вида си. Нед Шеридан имал талант.

Джейкъб приличал на шейсетгодишен старец в лицето. Той бил уморен от пътувания, но не виждал никакъв изход, след като трупата му затъвала от седмица на седмица от един финансов крах в друг. Честичко си мислел колко приятно би било да се пенсионира в някоя малка къщичка на брега на река Хъдзън, където знаел, че имат къщи много от звездите. Мястото се намирало недалеч от ярките светлини на Бродуей и той можел да стане член на различните клубове и да ходи по премиери със Саша под ръка, и двамата издокарани. Но как да го постигне? Това бил проблемът. В касичката нямало пари и не се очаквали постъпления.

Джейкъб седял пред оплутото огледало в студената стая на един евтин хотел в Ню Джърси и изучавал профила си, като се въртял ту наляво, ту надясно и отмятал глава назад, за да не увисва брадичката му върху високата яка.

— Остаряваш, Джейкъб — казала Саша от леглото, където се била излегнала сред пухкави сатенени възглавници, които я съпровождали във всичките ѝ пътувания. Както и Джейкъб, тя не изглеждала добре, но била хубава и, също като него, знаела как да го подчертае. Но това ставало все по-трудно с всяка година. Тя била по-млада от мъжа си, към края на четирийсетте, но и тя се замисляла с копнеж за уютна къщичка с рози край вратата и може би със сгушена пред камината котка. Те често говорели за оттегляне и неспирно измисляли начини да съберат достатъчно пари, но това винаги зависело от ангажиментите им през следващия месец, после от последващия, но всеки бил също толкова слаб, колкото и предишния.

Освен напоследък, след като взели в трупата младия Нед Шеридан, който карал хората да седят напрегнато и да внимават.

— Трябваше да дадеш на Нед по-голяма роля — внезапно каза Саша. — Остави го да играе главните роли.

Джейкъб се извърнал и я изгледал учудено. После заявил сърдито:

— Знаеш, че винаги аз играя главните роли, Саша. Публиката го очаква от мен.

— Вече не го очакват — Саша запалила цигара и издухала в хладния въздух идеално оформено колелце дим. Свила се по-удобно във възглавниците и каза жестоко: — Нека погледнем истината в очите, Джейкъб, публиката иска да види Нед в чорапогашник, а не тебе. Ако не си го забелязал, да знаеш, че в него има нещо, което привлича погледите им като магнит. — Тя потупала пухкавата си руса коса и се прозяла: — Става дума не само за теб, Джейкъб, а и за мене. Мъжете взеха да се заглеждат в Нед, вместо в моите цици. И знаеш ли какво означава това, Джейкъб? Означава, че той ще стане звезда.

Джейкъб решил да не обръща внимание на нейните дрънканици за това, че остарявал, и вместо върху тях да се съсредоточи върху новите идеи, които се зараждали в главата му. Той бил гледал всички звезди на сцената и познавал таланта от пръв поглед. Знаел, че са извадили късмет с Нед. Заплахата му, че ще го уволни, била блъф, защото знаел, че всеки мениджър, който имал очи и поне малко мозък в главата, веднага щял да вземе момчето.

Нямало съмнение, че Нед притежавал талант и изглеждал добре, но освен това бил наивен. Първият път, когато видяла наивната му, руса, хубава физиономия, и добрите му маниери, Саша го нарекла „дървеняк“. Той бил образован дървеняк, разбира се, но бил наивник в преценките си за хората. Нед все още бил заслепен от блясъка на театъра и не бил живял достатъчно в артистичните среди, за да се разочарова от реалността.

— Трябва му добро ръководство, за да стане звезда — каза Саша с прозявка, — но няма да го намери, докато работи с нас, Джейкъб, така че няма защо да се тревожиш, че ще избяга и ще ни зарече с пръст в устата, о Джейкъб се замислил над думите ѝ и изведнъж видял как пред тях се открива един нов, по-приятен свят. Свят, в който той нямало нужда да бъде застаряващ мениджър на

актьори, който да търси работа на нископлатените си клиенти. Ангажиментите на Нед Шеридан зависели от него. Нед вярвал на всяка негова дума, а Джейкъб щедро ръсел грандиозните си приказки за театри, в които никога не бил играл, и използвал имената на звезди и известни театрални мениджъри, които претендирал да познава. Нед Шеридан не познавал никой друг в света на театъра. Освен това той му вярвал.

На следващата вечер Джейкъб отменил своето участие и казал на Нед, че той трябва да го замести.

— Това ще ти се отрази добре, скъпо момче — казал той и приятелски прегърнал Нед през раменете. — Аз трябва да свърша малко работа в Ню Йорк. Имам няколко предложения... — той безгрижно размахал пурата си, създавайки впечатлението, че дузина театрални мениджъри от Ню Йорк чакат на опашка за него. После въздъхнал и казал: — Как ми се иска да съм пак на твоята възраст, Нед. Има толкова добри роли, които пасват чудесно на хубав младеж като тебе — Нед го погледнал нетърпеливо и Джейкъб замислено тръснал пепелта от пурата си марка „Корона“. — Естествено, човек има нужда от връзки, за да получи тези върховни роли. И аз, естествено, имам тези връзки след толкова години в бранша.

Той спокойно погледнал Нед. Пронизващите му тъмни очи били неспокойни и Нед се зачудил защо при тези „връзки“ Джейкъб още играе в театрите в загубените градчета. Но това била единствената му връзка със света на големите и той не можел да се откаже от нея.

— Наистина ли смятате, че имам шанс да играя в Ню Йорк, мистър Де Лаури? — попитал нетърпеливо той.

— Това би означавало да напуснеш „Трупата“, момчето ми. — Джейкъб се намръщил. — Не ти ли харесва да работиш при мен? Не съм ли ти добър приятел? Не те ли научих аз, Джейкъб Де Лаури, на всичко, което знаеш? — той протегнал ръце във въздуха и произнесъл драматично: — А сега искаш да ме изоставиш.

— О, не! Не, сър, не искам! — Нед бил готов да се моли на колене на Де Лаури да му помогне дори с най-незначителната си „връзка“. — Но нали самият вие казахте, че имало толкова хубави роли за мъже на моята възраст! А аз знам, че имам талант. Имам нужда само от помощ за следващата си стъпка.

— Ако подпомогна тази стъпка, аз, естествено, ще очаквам компенсация за загубите си — казал Джейкъб, като завъртал замислено пурата в пръстите си и се загледал в далечината. — Трябва да има някакъв начин, разбира се. Винаги има...

— Каквото поискате, сър — предложил Нед, когато му се сторило, че шансовете му се увеличават.

— В такъв случай аз имам отговора — бързо казал Джейкъб. — Ще ти стана мениджър. Ще се заема с кариерата ти, момчето ми, и с моите връзки и своя талант ще стигнеш далеч. Ще стигнеш до върха, не се съмнявам. И, повярвай ми, няма по-добро място от това — важно добавил той, като че ли знаел какво означава да си на върха на успеха. — Остава само въпросът за моя дял, разбира се. Чакай да помисля... — той отново завъртял пурата; знаел точно колко ще струва всичко това на Нед Шеридан и вече виждал мястото в провинцията с розите и котката, и премиерите. Нед Шеридан щял да му открие пътя към успеха за първи път през живота му. — Естествено, като твой мениджър бих могъл да поискам повече, но мисля, че петдесет процента ще бъдат достатъчни, като се има предвид приятелството ни.

— Готово! — Нед сграбчил Джейкъб за ръката и я разтърсил ентузиазирано. — Кога заминаваме за Ню Йорк?

— Ние не заминаваме, скъпо момче. Ти отиваш на сцената да играеш моята роля — главната роля — а аз отивам в Ню Йорк да видя какво могат да направят за тебе моите приятели.

Джейкъб заминал на следващата сутрин, издокаран с най-хубавите си дрехи — сиви раирани панталони и фино черно сако, което било позагубило цвета си от старост. На врата му била вързана вееща се копринена кърпа, освен това носел черна наметка и широкопола черна шапка, бил взел и бастуна със сребърния наконечник.

Той заклел Нед да пази тайна и не казал на Саша защо отива в Ню Йорк. Тя го гледала как се готви и се чудела какво е намислил, защото усещала, че хитротом старо копеле има нещо наум. Забелязала как младият Нед Шеридан също трепери от вълнение и била сигурна, че причината не е главната роля, която щял да играе вечерта вместо Джейкъб. Тя въздъхнала, докато се измъквала от възглавниците си, и започнала да се подготвя за представлението. Каквото и да бил

намислил Джейкъб, тя се надявала, че ще успее, защото вече била прекалено стара за този живот.

Същата вечер Нед вложил в ролята всичко, на което бил способен. Той играел френски граф, влюбен в умираща куртизанка. Това била версията на Джейкъб на „Дамата с камелиите“ и малобройната публика аплодирала и ги викала на „бис“.

Саша гледала смаяно публиката. Тя не била чувала „бис“ от години и с удоволствие слязла от сцената, за да не слуша ужасните лични обиди от постоянните си зрители. Нед гледал в светлините на рампата няколко дузини аплодиращи хора и усещал замайването, което може да донесе само успехът. Той си повтарял развълнувано, че с помощта на Джейкъб скоро ще играе под аплодисментите на стотици хора и не можел да го дочака да се върне с добрите новини.

„Връзките“ на Джейкъб в нюйоркския театрален свят наистина съществували: той чудесно ги познавал, но те не искали и да знаят за него. Но все пак благодарение на студийните портрети на Нед, които стискал в ръка, и на собственото си лустро той успял да си пробие път в офиса на известния продуцент Чарли Дилингъм, който тъкмо поставял нова пиеса, в която случайно имало роля за хубав младеж. Дилингъм казал на Джейкъб да изпрати Нед на прослушване.

— Надявам се, че е хубав като на снимката — казал той и предупредително потупал студийния портрет на Нед.

— В действителност е по-хубав — самонадеяно отговорил Джейкъб. — Моят клиент има талант, мистър Дилингъм. Талант, който привлича публиката. Нед Шеридан ще напълни салоните, мистър Дилингъм, сто на сто.

На следващия ден Нед и Джейкъб отишли заедно в Ню Йорк. Нед, гологлав, хубав и самоуверен, влязъл в офиса на Дилингъм, като у дома си. Той казал на Дилингъм, че е много добър актьор, и по-късно доказал думите си на прослушването в театъра на Пето авеню. Пренебрегнал настояванията на Джейкъб да повтори ролята си от предната вечер в „Камила на свещ“ (написана от Д. Де Лаури) и чел направо от текста, който му подал Дилингъм.

Пиесата била лековата; нямала скрит смисъл и дълбоки мисли. Предназначението ѝ било само да забавлява и Дилингъм усетил, че Нед е човекът, който му трябва за ролята на младежа. Жените щели да се влюбят в него заради вида му, а критиците нямало да могат да кажат

нищо лошо за него. Но той бил твърд човек и сключил сериозна сделка. Стоте долара на седмица били твърде далече от петстотинте, на които се надявал Джейкъб, и той разбрал, че ще трябва да почака, докато получи къщичката с розите. Все пак поискал в аванс едноседмична заплата и със замах подал петдесет долара на Нед.

— Не бързай да ги похарчиш, скъпо момче — предупредил го той. — Няма гаранция колко време ще се задържи пиесата на сцена. Може да не получиш повече от едноседмичната заплата.

Нед хич не го било грижа. Той се разхождал по Бродуей, улицата на мечтите, и собствените му мечти били на път да се сбъднат. Отишъл в първия бижутериен магазин и похарчил всичко за един хубав пръстен с аметист за Лили. Когато се върнел в Нантъкет, отново щял да я помоли да се омъжи за него, и този път щял да подсили предложението си с годежен пръстен.

Изкарал последните си две седмици с „Трупата“, като изпълнявал главните роли, защото Джейкъб казал, че това ще бъде добра практика за него. Но истинската причина била, че слухът за Нед се бил разнесъл и „Трупата“ за първи път играела при пълен салон, а Джейкъб се чудел с болка дали все пак не е сбъркал, като е изпратил протежето си в Ню Йорк.

— Той така или иначе щеше да стигне там — свила рамене Саша. — На актьора не му трябва много време, за да разбере, че го бива, защото обикновено прекарва твърде дълго на дъното. Не ти ли казах, че момчето има талант?

— Това е само началото — казал Джейкъб, като пушел доволно пурата си. — Нед Шеридан ще ни купи къщичката в провинцията и ще ни въведе в нийоркските театрални среди. Петдесет процента! — той се засмял. — И момчето нямаше нищо против.

Саша погледнала съжалително съпруга си:

— Скоро ще възрази, Джейкъб — обещала му тя, — съвсем скоро.

Две седмици по-късно Джейкъб и Саша изпратили Нед на железопътната гара с предупреждения, че големият град е пълен с крадци и мошеници. Те го посъветвали да си намери почтен хотел и да внимава колко харчи. Точно когато влакът тръгвал, Харисън Робинс изскочил на платформата с куфар в ръка. Влакът вече се движел и той затичал покрай него, метнал вътре първо куфара, а после се хвърлил

след него. Когато минавали покрай семейство Де Лаури, той се обърна да им помага.

— Току-що напуснах, Джейкъб — извикал той и се ухилил право в изумените им физиономии. — В края на краищата не можех да изоставя зеления си приятел да отиде сам на Бродуей — обяснил той на Нед.

— Все едно да изпратя на заклание невинно агънце. — Той се облегал назад, скръстил ръце и се ухилил на Нед. — До гуша ми дойдоха Де Лаури — казал той. — До гуша ми дойдоха второразредните пиеси и долнопробните театри. Аз съм актьор. Мога да пея и да танцувам. Мога да се правя на глупак или на съблазнител и реших да си опитам шансовете в Ню Йорк с теб, Нед. Освен това познавам една страхотна хазайка. В неделя сервира най-доброто печено, което двамата сме опитвали от доста време насам, и ще ни гледа и двамата като собствени синове. Повярвай ми, Нед, там ще ти хареса много повече от скапаните стаички, с които си свикнал. Имам триста и петдесет долара на свое име и ако не си намеря работа, преди да съм ги похарчил, заклевам се, че ще стана пътуващ търговец. Шанс печели, шанс губи, хлапе. Дотам стигааш, след като си бил актьор двайсет и пет от всичките си трийсет и две години и още не си пробил.

Нед се навел към него и му стиснал ръката. Той казал:

— Благодаря ти, че идваш с мен, Хари. И двамата сме на тоя хал: шанс печели, шанс губи. Ако се проваля, аз ще се върна в Нантъкет, за да въртя търговията на баща си и да се оженя за Лили.

— А ако успееш?

Нед се разсмял.

— Пак ще се оженя за Лили.

— Знаех си аз. Послушай гласа на опита, синко. Забрави я. Има стотици момичета, които умират от желание да се появят под ръка с хубавия млад изпълнител на главната роля в последната нашумяла пиеса на Бродуей „Утрешният човек“. Ти си утрешният човек, Нед. А Лили е минало. Забрави я.

— Ако я познаваше, никога нямаше да кажеш подобно нещо — упорито отвърнал Нед. — Който е видял Лили, не може да я забрави.

Хари запалил пура и се загледал през прозореца.

— Надявам се само да не си губиш времето с мечти — казал замислено той.

Хотелчето се намирало на Четиридесета западна улица и хазайката, Айлийн Мълоун, внимателно разгледала двамата младежи, които позвънили на вратата.

— Пак ли вие, мистър Робинс? — възкликнала тя. — Откога не съм ви виждала. А кой е вашият приятел?

— Приятелят ми е следващата голяма звезда, която ще изгрее на Бродуей — представил го Хари. — Той започва репетиции за главна роля, мисис Мълоун. Признавам си, че ролята му не е наистина най-голямата, той е прекалено млад за такава чест. Но ролята на наивник е добър старт, особено когато работиш със знаменития Чарли Дилингъм, и съм сигурен, че ще последват и по-големи роли.

Мисис Мълоун погледнала хубавия, нетърпелив рус младеж с изразителни светлосини очи и решила, че Хари сигурно е прав. Но тя така или иначе си падала по хубавите мъже. Показала им стаите, те предплатили и Хари извел Нед на закуска.

— Все още не можем да си позволим да вечеряме на това място — казал той, като го завел в кафенето на Бродуей от страната на Делмонико. — Обаче тук можеш да закусиш за невероятната сума от четирийсет цента с варени яйца, препечена филийка и кафе. Оставяш и десет цента за бакшиш и за половин долар можеш да седиш редом с най-великите представители на театъра и да четеш критиките в сутрешните вестници като тях. А когато вдигнат поглед, можеш да им кимнеш и да се усмихнеш, и след известно време ще си помислят, че те познават. — Той преувеличено изразително свил рамене и завъртял очи: — И тогава, скъпо момче, можеш да ги попиташ за работа.

— Става ли? — Нед нетърпеливо се огледал, за да открие известните физиономии зад вдигнатите „Ню Йорк Хералд“ и „Трибюн“.

— Надявам се да стане — казал Хари и поръчал варени яйца и препечени филийки за двамата. — Но дори нищо да не излезе, ще можеш да използваш имената им в разговор с други хора. Нали разбираш, нещо като: „Когато бях при Делмонико и закусах с А. Л. Ерлангър, споменах на Лили Лангтри и Дейвид Беласко, че Нед Шеридан ми изглежда подходящ за главната роля...“

Нед отметнал глава и силно се изсмял. Вестниците внезапно били смъкнати и десетина чифта очи се спрели на лицето му.

— Виждаш ли? — триумфално заявил Хари. — Вече върши работа.

Нед отново се разсмял, но Хари бързо забелязал, че някои от вестниците така и останали свалени, и читателите им ги гледали замислено. В края на краищата идеята му не се оказала толкова лоша. Нед Шеридан вече бил забелязан.

— Ти ще си много по-добре с мениджър като мен, отколкото с оная стара сланина Джейкъб — изкоментирал той, като си режел яйцето.

— Но той ми намери ролята — запротестира Нед. — Плащат ми по сто на седмица, а това е пет пъти повече, отколкото някога съм получавал.

— Само защото Де Лаури не ти плащаше достатъчно. Той не плащаше достатъчно на никой от актьорите си. Е, колко ти взима за услугата? Десет-дванайсет процента?

— Петдесет — когато смаяният поглед на Хари срещнал неговия, Нед добавил бързо: — Той ги заслужава. Без него нямаше да получа работата.

— Мръсният му скапаняк — бавно произнесъл Хари и зарязал яйцето си. — Нед, ама ти си като бебе. Десет процента са предостатъчни от такъв малък хонорар. Агенти, мениджъри — той свил рамене, — те взимат от десет до двайсет и пет и това е таванът, ако наистина са те направили звезда. — Той подозрително изгледал Нед. — Подписа ли договор с него? — Нед поклатил глава. — Добре. Тогава нищо не те задължава да му платиш дори и цент. Майната им на ролите! — внезапно заявил той и ударил с юмрук по масата. Вестниците отново били свалени и всички се обърнали към тях. — Аз ще ти стана мениджър, Нед Шеридан, защото ако не го направя, ти ще работиш до края на живота си за оня крадец Джейкъб де Лаури.

— Това е въпрос на чест — запънал се Нед. — Дадох му дума.

— Окей, тогава ще плащаш на Джейкъб по петдесет процента, докато се задържи пиесата. Но след това аз ще се грижа за теб. Навит ли си?

— Навит съм — казал Нед с облекчение, като си мислел, че още не е стъпил в театъра на Пето авеню, а вече има проблеми.

Репетициите започнали на следващата сутрин и, след като хапнали спокойно при Делмонико, около единайсет двамата с Хари

бавно се запътили към театъра. Мистър Дилингъм и останалите актьори вече се били събрали на сцената и Нед забързал към тях.

— Благодаря ви, че ни удостоявате с присъствието си, мистър Шеридан — казал саркастично мистър Дилингъм. — Карате звездите ми да ви чакат вече петнайсет минути. За в бъдеще или ще идвате навреме, или ще си потърся друг актьор за втората главна роля.

Нед притеснено започнал да мънка извинения и застанал на сцената. Той бил научил наизуст както собствените си реплики, така и тези на всички останали, и нямал нужда от текст, но го държал отворен, докато режисьорът ги разпределял по местата им на сцената. Репетицията била тежка и продължила целия ден, така преминали и всички останали дни до вечерта на премиерата.

— Билетите се разпродават на поразия — казал му Хари, като преглеждал вестниците по време на редовната им закуска при Делмонико в деня на премиерата. — Говори се, че пиесата не е лоша — не е и велика, но не е лоша. А виж тук, Нед: „Обърнете внимание на тайното оръжие на Дилингъм, един хубав млад актьор в ролята на Маркърс Джаред, «утрешният човек» според заглавието.“

Мустаците на Хари направо щръкнали от възмущение.

— Това е първото ти споменаване в статиите за Бродуей, синко, и няма да е последното.

Нед бил нервен. Той бил гримиран и облечен с костюма си часове по-рано и обикалял зад сцената, като си повтарял репликите и стискал в ръце малката кутия с пръстена, който бил купил за Лили.

Не бил казал нито на нея, нито на семейството си за големия си шанс от страх да не се провали и бил решил в такъв случай да се откаже; щял да се върне в Нантъкет и да се ожени за Лили. Това било може би най-доброто решение, защото всички реплики му били изхвърчали от главата.

Публиката вече заемала местата си и той ги чувал как се смеят и си бърбят, като че ли всичко е наред. Хари се приближил с усмивка към него.

— Дилингъм е поканил само знаменитости в оркестъра — казал той доволно. — Всички известни личности са тук. Ти успя, Нед. Само излез и им покажи на какво си способен. А, между другото, и Джейкъб дойде със Саша. Наредих да не го пускат в гримьорната до края на пиесата, нали така?

Нед кимнал отчаяно. Той се върнал в гримьорната и се свил пред огледалото, като си мислел как ще се изложи пред най-големите знаменитости на Ню Йорк и най-злобните критици на Бродуей. Знаел си, че е свършен.

Момчето извикало: „Пет минути!“ и той излязъл от гримьорната. Първата реплика била негова, но той не я помнел. Пригладил назад напомадената си руса коса и си оправил сакото. Завесата се вдигнала сред възпитани аплодисменти и той успял да излезе някак си на сцената. Вгледал се в светлините, потен от топлината и от паника, с празен ум. Изведнъж чул собствения си глас да произнася:

— Ама къде са останалите? Мислех, че трябва да се срещнем в три... — и се, оказало, че няма нужда да си припомня репликите, те сами му идвали на езика. Всичките му излизания и появявания и движението по сцената били станали втора природа за него.

Разнесли се ентузиазирани ръкопляскания, когато се появила звездата Марион Джейвитс, после други — за Максвел Дънлап, и изведнъж всичко тръгнало гладко, което показвало, че трупата я бива и актьорите са се сработили добре.

Публиката се смеела на онези места от репликите на Нед, където трябвало, и той ги гледал благодарно и изчакавал смехът да притихне, преди да продължи. После първото действие свършило и последвали нови аплодисменти. Силни, окуражителни аплодисменти.

Звездите се разотишли по гримьорните, той също влязъл в своята. Хари го чакал там.

— Добре върви, синко — ентузиазирано казал той. — Смят се като клакьори. И те забелязаха, Нед.

Второто действие преминало като сън и когато завесата се спуснала, театърът се разтресъл от ръкопляскания. Марион Джейвитс елегантно свила рамене.

— Това са тия с безплатните билети. Най-важна е реакцията на балкона. И най-вече утрешната публика с платените билети.

Тя излязла да се поклони сама. Същото направил и Максвел. После неколцина излезли заедно. После повикали на сцената Нед и Хари му кимнал окуражително. Нед се поклонил, като се вслушвал в ръкоплясканията за собственото си изпълнение.

Вдигнал очи и се усмихнал с благодарност на невидимата си публика.

След като завесата се спуснала, последвало парти при Делмонико, но за първи път сервитьорите му се усмихвали почтително и казвали:

— Поздравления, мистър Шеридан, сър. Носи се слух, че пиесата ви има успех.

Джейкъб размахвал пурата си и се правел на важен, както само той умее, а Саша, облечена с разголена черна рокля, му лепнала голяма влажна целувка и му прошепнала на ухото:

— Беше великолепен, но това изобщо не ме изненадва.

Безброй красиви жени го целували по бузата, а театралните знаменитости, чиито имена само бил чувал да се споменават със страхопочитание преди тази вечер, го гледали одобрително и го поздравявали за доброто изпълнение.

— Това не беше изпълнение — казал той объркано на Хари. — Аз наистина бях Маркъс Джаред тази вечер на сцената.

Хари знаел какво има предвид и със съжаление си мислел, че за своите трийсет години като актьор той никога не е изпитвал подобно нещо. Той знаел, че Нед има голям талант, че заслужава най-доброто, и нямал намерение да остави Де Лаури да го съсипе.

Притиснал Джейкъб в ъгъла до бара и кимнал на сервитьора да им донесе още пиене.

— Още шампанско, Джейкъб? — попитал с престорена усмивка.

Де Лаури го изгледал подозрително.

— Какво правиш тук? — попитал той. — Мислех, че няма да посмееш да се мернеш, след като ме зараза по такъв начин.

— Като стана дума за договори — хванал го по-натясно Хари, подпрял се на стената и го притиснал в ъгъла. — Нед ми каза, че не е подписвал договор с тебе.

— Не, но ще го направи. Донесъл съм го да го подпише тази вечер. Това е само формалност.

Той потупал джоба си и Хари го хванал за ръката.

— Не си прави труда да ми го показваш — казал той. — Нед разбра как си се опитал да го минеш. Той е по-почтен от мене, така че се съгласи да спази уговорката ви и да ти плаща петдесет процента от заплатата си, докато се задържи пиесата. После отношенията ви приключват.

— Глупости — избухнал Джейкъб. — Естествено, че ще подпише. Нали аз му намерих работата?

Хари се навел и го хванал за реверите.

— Разбира се, Джейкъб. И после си му казал, че това ще му струва половината му пари. Не десет или петнайсет, или дори двайсет и пет процента. Ти си алчен, Джейкъб.

Той приближил лице и казал заплашително:

— Знаеш, че си само един долен стар крадец. Хващам се на бас, че „простото малко договорче“ в джоба ти, което Нед трябва да подпише, го обвързва да плаща петдесет или дори шейсет процента на господин Де Лаури до края на живота си.

Той се ухилил, почервенялото лице на Джейкъб му подсказало, че е прав.

— Зарежи тая работа, Джейкъб — казал той и го пуснал. — Доста време си живял на гърба на актьорите. Стой настрана от Нед или ще те пратя в затвора за хилядите ти прегрешения из цялата страна. Ще ти пращам петдесет процента от хонорарите по пощата, докато се задържи пиесата. Няма нужда да пращаш разписки и да ни се обаждаш, ние ще те намерим.

Той му хвърлил един прощален заплашителен поглед и отишъл да измъкне Нед от заобиколилите го млади жени.

Доволният Дилингъм донесъл ранните сутрешни вестници.

— Харесали са я — извикал той в настъпилото нервно мълчание и всички се развеселили.

Критиците пишели:

„Ако забавна ви се стори слаба дума, бихте могли да наречете пиесата възхитителна.“ Следващият казал: „Играта говори по-добре от думите. Особено новото лице на сцената на Бродуей, Нед Шеридан, колкото хубав, толкова и способен да ви разчувства, факт, който бързо беше забелязан от женската част от публиката. Това не означава, че мистър Шеридан не е добър актьор. Точно напротив. Дори с малката си роля той успя да се открои сред добрите участници в пиесата. Неговата кариера не трябва да се изпуска от поглед.“

Хари го прегърнал, мистър Дилингъм също. Марион Джейвитс го целунала нацупено — за него пишело повече, отколкото за нея — но партньорът ѝ Максвел бил по-сърдечен.

— Изпълнението ти си го биваше — казал той. — Постарай се да се възползваш от възможностите, които ти дава, защото пиесата няма да се задържи повече от месец, повярвай ми.

Той се оказал прав. Пиесата наистина се задържала само месец, но Дилингъм сформирал пътуваща труппа и този път името на Нед било написано със също толкова големи букви като тези на двете звезди. Той писал на Лили от всеки град, който посещавали през седмицата, но знаел, че не може да очаква отговор, защото нямал постоянен адрес, и пръстенът останал в джоба му, докато театрите не били затворени поради лятната горещина в края на юни и той можел пак да се върне къщи.

Изкупил всичките лилии в цветарските магазини на Бродуей и побързал да хване корабчето за Фол ривър. Половината нощ се разхождал по палубата и не можел да спи от мисли за нея. Слязъл на Фол ривър и обикалял ветровития перон на железопътната гара, докато не дошъл влакът за Мирикс, после крачил неуморно по гарата, докато чакал влака за Ню Бедфорд. Когато най-после се качил на ферибота за Нантъкет, бил вцепенен от умора, а букетът от лилии бил увехнал, но знаел, че е съвсем близо до къщи.

Той вдишвал хладния солен морски вятър и светът на театъра, умората и напрежението от изминалите месеци сякаш оставали далеч зад гърба му. Чувствал се нов човек, докато се изкачвал от пристанището към Мейн стрийт, за да види най-после Лили.

Майка му и сестрите му изтичали на вратата да го посрещнат, но спрели когато видели лилиите в ръката му. Някъде в къщата плачело бебе и той погледнал разтревожено мрачните им лица. Помислил си най-лошото и сърцето му се свило.

— Лили е мъртва — казал той и ги изгледал една след друга.

— Не, сине. О, не, не е мъртва — казала майка му. — Но тя си отиде, Нед. Избяга след раждането на сина си. Помоли ни да се грижим за него. И можеш да си сигурен, че никога вече няма да се върне.

Нед захвърлил букета на пода. Той влязъл в кухнята и погледнал ревящото новородено бебе в сламената кошница. След малко казал

утешително:

— Не се безпокой, сине. Ние ще я намерим. Обещавам ти. И когато я открием, никога няма да я пуснем да си отиде.

ГЛАВА 28

МОДИ

Арднаварна

Бриджид ме наблюдава неотстъпно, но днес се чувствам по-добре, въпреки че снощи си легнах късно. Когато бях малка, мама казваше, че изразходвам енергията си за цялата седмица наведнъж и после увяхвам като цвете, а тя трябваше да ме държи по цял ден на легло, за да се съвзема. Трябва да опитате някой ден. Да прекарате някой дълъг мързелив ден без телефон и телевизор и без вестници, само да дремете и да си хапвате нещичко, например шоколад или студено пиле, или пресен хляб с масло. Дори една хубава каша върши работа, макар че ще ви трябва Бриджид, за да я приготви. Мога да ви кажа, скъпи мои, че ако прекарате един мързелив ден в леглото, като си угаждате, ще ви се отрази по-добре от цяла седмица в онези скъпи санаториуми.

Веднъж ходих в такъв санаториум с приятелката си Моли Арундел. Беше ужасно. Първо на първо, там имаше само жени. Моряха ни от глад и ни караха да ядем марули и нещо, на което му викаха подсилващ бульон, но аз казах на Моли, то само е минало покрай пилешката супа. Избутваха ни в кални бани и в сауни, така че нямахме сили да се завлечем до селската кръчма и да обърнем по един джин с тоник, да хапнем сандвичи с шунка и да оплакнем погледа с мъжете наоколо. А и ония ми ти яки шведки ни мачкаха жестоко на масите за масаж.

„Моди и Моли, ужасните близначки“, така ни кръстиха, защото все им създавахме проблеми, оплаквахме се и се измъквахме в селото по халати. Знаете ли, че там ти взимат дрехите като в затвора? А мога да ви кажа, че веднага се издавате откъде сте, като се появите в местната кръчма по синя хавлия.

Липсва ми старата Моли. Тя ми беше много добра приятелка, нали разбирате. Израснахме заедно и все сменяхме заедно училищата, защото никоя от нас не беше „лепка“, както казваше майка ми, като

имаше предвид, че не се привързвахме към нещо за повече от няколко седмици. Включително и към мъжете, разбира се, особено що се отнася за Моли. Всъщност нея я уби един мъж.

За разлика от мен, навремето Моли беше красавица с тъмна коса и зелени очи. Тя яздеше като мъж, пушеше като комин и псуваше като войник и все пак беше най-женствената жена, която съм виждала. Освен мама, разбира се, защото мама с интересното си гаменско лице притежаваше неизчерпаема женственост.

Та Моли се беше женила три пъти и трите пъти беше овдовявала, освен това обичаше „да си развява байрака“, както се изразяваше самата тя, така че макар и да беше поостаряла, когато срещна онзи мъж, и въпреки че си падаше по джина и тоника с маслинка, още бе в добра форма и хубавица. На всяко слепоочие имаше по един сребърен кичур.

— Само да покажа на мъжете, че не съм толкова млада, колкото изглеждам — казваше ми тя. Освен това си беше правила пластични операции на лицето и лифтинг на циците, защото по онова време живееше в Палм Бийч, а нали знаете какви са хората по тия места.

И там го беше срещнала. На един от ония благотворителни балове, дето май ги правят всяка вечер, та да има къде да си облекат модните дрехи. Естествено, Моли имаше не по-малко пари от другите, може би дори повече. Баща ѝ търгуваше със стомана, обаче трябва да ви кажа, че се справи по-добре от майка ми. Мама загуби всичките си пари в германската стомана през войната, ако си спомняте, а пък бащата на Моли просто направи пари от оръжието. За да бъде точна, ще ви кажа, че правеше танкове, но по-късно премина на по-големи, по-хубави и по-модерни оръжия, така че Моли имаше достатъчно, за да прави каквото си иска. И тя го правеше.

Но ето че пак се отклоних. Тя беше към шейсет и пет, а той беше на трийсет, рус и хубав, като слязъл от реклама на Ралф Лорен. Зализана назад коса, яка челюст, слаб и с рогови очила, за да има вид на „интелектуалец“. Всъщност без тях физиономията му беше малко постна, та често съм се чудила къде ли ги държи по време на... нали знаете на кое. Така и не попитах Моли, за да не си помисли, че му се подигравам, защото беше луда по него. То си личеше. И слепец би го разбрал. Той се преместил при нея и тя му купувала всички дрехи,

които искал, докато започнал да изглежда като излязъл от каталог. Той ходел навсякъде с нея — на всички обеди, вечери и танци.

Тя се обади в Арднаварна и ми каза:

— Моди, на всяка цена трябва да се запознаеш с него. Той е направо чудесен.

Така че аз отлетях за Америка и отидох при тях на вилата ѝ край морето. Тя беше от онези разкошни американски къщи в съвременен стил със средиземноморски елементи и нещо тропическо, с блестящи басейни, разположени сред невероятно зелени поляни, имаше и ужасна климатична инсталация.

— За бога, Моли, изключи това чудо — казвах аз дори когато температурата навън беше трийсет градуса. — Няма нищо лошо в това да се поизпотиш. Потенето е полезно за порите.

Но доколкото виждах, те двамата прекарваха повечето си време в леглото. Когато нямаше партита и вечери. Почти не ги виждах насаме. Попитах я как мога да го преценя що за човек е, като почти не го виждам.

— Не си тук, за да го преценяваш скъпа Моди — каза тя учудено, — трябва да му се възхищаваш.

Беше страшно щастлива, че на шейсет и пет години успява да възбуди този готин младок в леглото. Но всъщност това и я уби. Били в леглото, когато получила сърдечен удар и свършила.

— Какъв по-добър начин да си отидеш, скъпа Моли — казах на ковчегата ѝ на погребението. О, моята Моли обичаше живота и му се наслаждаваше до самия си край, нали така?

Е, да си дойдем на думата. На следващата сутрин след мързеливия ден в леглото станах съвсем свежа, подбрах Шенън, конете и кучетата и отидохме на дълга езда в планината. Божке, ама колко добре ми беше! Чувствах се нова жена. Дъждът беше измил всичко и въздухът миришеше на чисто, като изпран.

— Как вървят нещата с Еди? — попитах Шенън, когато спряхме, за да напоим конете на един леден планински поток.

— Добре — отговори тя предпазливо. Видях, че ме поглежда и се ухилих. — Сега, като започнах да го опознавам, ми се струва наистина мил — каза тя и се изчерви срамежливо.

Е, на мен ми харесват жените, дето се изчервяват. Много са чаровни.

Същата вечер след вечеря пак се събрахме пред камината. Аз бях облечена с изумруденозелена рокля от тафта, дълга и официална, купена през 1974 година за бала в Палм Бийч, на който бях ходила със скъпата стара Моли. Абе кой я беше направил? А, да. Бил Блас. Американските дизайнери имат чувство за стил, като стане дума за важни събития.

Шенън беше с черни копринени панталони и с бяла копринена блуза, много проста и обикновена, но с тази младост и с това хубаво тяло тя можеше да извърши безнаказано и убийство. О, боже, това май не трябваше да го казвам, нали? Еди беше с дънки, но имаше също и вратовръзка, и сако и бе невероятно хубав, както винаги. Не мога да повярвам, че имам шанса да се любувам на двама толкова красиви младежи всяка вечер.

Размърдах си мозъка, за да реша откъде да започна. Реших да продължа с Лили.

Бостън

Палещото юлско слънце печало над Норт Енд. Окъсаните деца си играели на мръсните улици, докато майките им седели отпуснато пред вратите и ги гледали. Вътре в колибите им било дори по-горещо, отколкото навън, освен това знаели, че подобно време носи вируси, така че държали децата навън с надеждата, че „чистият“ въздух ще ги предпази от епидемиите, които ги нападали всяко лято.

Лили усещала враждебните им погледи върху себе си. Те попивали всяка подробност от копринената ѝ пола и бялата памучна блуза, която сутринта била чиста и твърда, а сега прилепвала към тялото ѝ като втора кожа. Тя стиснала зъби и продължила здраво държейки кошница в ръка, като се оглеждала от страх да не я нападнат. Във въздуха се усещала миризмата на канализацията, от която ѝ се гадело, и тя ускорила крачка, за да се отдалечи от пристанището и от невероятната нищета.

Лицето ѝ се изкривило в мрачна усмивка, когато се замислила за това. Тя била дори по-бедна от тях. В джоба си имала точно двайсет и пет цента и нямала представа какво може да купи с тях, но със сигурност знаела, че то няма да е много. Спешно ѝ трябвали пари и търсела заложна къща, за да заложи сребърните си четки за коса.

Гърлото ѝ било пресъхнало, слънцето нагривало главата ѝ и с всяка стъпка тя се чувствала все по-зле.

Спряла и уморено се подпряла на една стена. Една млада жена, която седяла на стълбите, казала:

— Да не сте болна, мис?

Лили я погледнала. Тя била млада и изглеждала също толкова изтощена, колкото се чувствала и Лили. Децата ѝ дотичали и се скупчили около краката ѝ, после се втренчили в богатата на вид непозната.

Лили се отпуснала на стъпалото до нея.

— Просто съм уморена — въздъхнала тя. — Имате ли нещо против да поседя при вас за минутка?

— Както обичате — казала жената, — но ако ви е зле, най-добре идете в църквата „Сейнт Стивън“, там ще ви помогнат.

Лили поклатила глава.

— Не ми трябва църква, а зложна къща. Имам само двацет и пет цента.

Жената свила рамене.

— Значи имате повече от нас.

Лили погледнала първо нея, после многобройните ѝ деца.

— А къде е съпругът ти?

— Излезе да търси работа. Има още стотици като него, които търсят работа.

Жената говорела спокойно. В гласа ѝ нямало чувство, нямало дори горчивина.

— На Хъдзън стрийт има една зложна къща — предложила тя. — Може да ви свърши работа.

Лили ѝ благодарила и казала, че ще тръгва. Тя направила няколко крачки, замислена колко ли ще получи за скъпите си сребърни четки за коса — двацет, може би дори трийсет долара, — после бързо се обърнала и напъхала своите двацет и пет цента в ръката на жената.

— На теб ти трябва повече, отколкото на мен — казала тя и си тръгнала, без да изслуша многобройните ѝ благодарности.

Собственикът на зложната къща я изгледал над малката си месингова преградка. Красивите сребърни четки, орнаментираното

огледало в комплект с тях и гребенът били невероятни. Той пак погледнал момичето. Лицето ѝ било бледо като блузата и тя имала онзи отчаян вид, който бил виждал много пъти преди, защото в магазина му идвали само отчаяни хора. Наричали го с горчивина „последното пристанище“. Но това момиче било различно. А четките стрували цяло състояние.

Лили се отпуснала на дървения стол до гишето и стиснала главата си с ръце, докато чакала решението му. Ако не ѝ дадял пари, не знаела какво да прави.

Той я изгледал със съмнение, като се надявал, че не е болна. Само някоя болна му липсвала в магазина. Бързо ѝ донесъл чаша вода и я наблюдавал, докато я пиела. Трябвало да я разкара, преди да е припаднала.

— Виж к'во ще ти кажа — бързо казал той. — Ще ти дам пет долара веднага за всичкото. И запомни, трябва да ги откупиш за шест седмици.

Той знаел, че тя никога няма да се върне, и познавал един прекупвач на крадени вещи, който направо щял да му ги грабне от ръцете за трийсет-четирийсет долара.

— Благодаря ви, ще ги взема — казала Лили с благодарност. Тя го погледнала с надежда, докато отброявал парите в протегнатата ѝ ръка. — Трябва ми работа — казала нетърпеливо тя. — Да знаете къде мога да намеря?

Той пхнал сребърните четки под тезгяха и я погледнал безразлично.

— Там, където ходят всички като теб — казал пренебрежително той. — В агенцията за наемане на ирландски прислужници на „Тремонт“.

Сърцето на Лили се свило пред тази перспектива, но петте долара били много по-малко, отколкото очаквала да получи за четките, и тя знаела, че няма да изкара дълго с тях.

Самата мисис Ричардсън от агенцията за наемане на ирландски прислужници също била работила като гувернантка, докато не открила, че продаването на бедните ирландки на богатите бостънци е много по-доходна работа. От ирландките излизали добри слугини: те били чисти, спретнати, честни и добродетелни. Работели много, гордеели се с работата си и я вършели добре, защото майките им ги

били научили да готвят, да перат и да чистят. Освен това всички те имали по десетина братя и сестри, така че знаели как се гледат деца. Неотоплените тавани, където ги изпращали да живеят, били по-добри от жилищата в Норт Енд, и те работели по седем дни седмично за по пет долара на месец и молели да ги пуснат само на неделната меса в църквата.

Мисис Ричардсън знаела от собствен опит изпитанията на слугинския живот в богатите домакинства, освен това усещала класата от пръв поглед. Тя огледала Лили от глава до пети и момичето отвърнало на погледа ѝ без да трепне. Тя ѝ казала остро:

— Първото нещо, което трябва да научиш, е че слугинята не гледа господарката си в очите като равна. Тя навежда глава и казва: „Да, мадам, благодаря ви, мадам“, и никога не забравя как трябва да се държи.

— Да, мадам — казала Лили и бързо навела очи.

Ирландските момичета на мисис Ричардсън имали загрубели червени ръце и силен ирландски акцент, но младата жена от другата страна на бюрото ѝ не притежавала нито една от тези характеристики.

— Не изглеждаш много силна — казала тя критично.

— О, но аз съм силна — притеснено отговорила Лили, като се изпънала и успяла да се усмихне заинтересовано. — Това е заради дългото вървене в жегата. Обаче не съм по-слаба от другите.

Мисис Ричардсън се облегна на бюрото си с кръстосани ръце.

— Мога ли да попитам откъде точно произхождаш, скъпа? — попитала тя по-съчувствено.

Обаче Лили само тръснала глава и отговорила твърдо:

— Също като другите изоставих дома си в Ирландия, за да намеря нов живот. Съпругът ми умря по време на пътуването. Аз съм съвсем сама.

— Имаш ли деца?

— Не. О, не. Нямам деца — отговорила отрицателно Лили.

— Имам едно място в доста хубава къща на Бийкън хил. На Честнът стрийт — тя погледнала в списъка си. — Трябва им обща прислужница, и то бързо. Мислех да изпратя някоя друга, но домакинството е изискано и ще ти допадне. Заплатата е пет долара на месец, освен това осигуряват униформа, стая и храна. Естествено, първата месечна заплата получавам аз като комисионна.

Тя подаде на Лили една картичка, на която бил написан адресът, и ѝ каза да търси мисис Янсен, икономката.

— И още нещо — каза тя и отново изгледа Лили от главата до петите, — по-добре се преоблечи. Слугините не носят коприни и мисис Янсен ще си помисли, че си нахално момиче, което не става за нищо. — Лицето на Лили пламнало от неудобство и мисис Ричардсън добавила меко: — Не казвам, че това е вярно, скъпа. Личи си, че си видяла и по-добри времена, но ако искаш да работиш като прислужница, трябва да изглеждаш като такава. В края на Корт стрийт има един магазин за дрехи на старо. Те купуват и продават. Предлагам ти да отидеш там, преди да кандидатстваш за работата.

Лили стиснала в ръка картичката, която щяла да ѝ отвори пътя към бъдещето, уморено слязла обратно по стълбите и продължила по Тремонт. Магазинът с дрехите на старо бил далече. Гърбът ѝ болял, краката и главата също ѝ болели, но жената в магазина се държала любезно с нея.

Щом видяла бледото лице на Лили, тя бързо изнесла стол.

— Седни, мила — любезно каза тя, — и си поеми дъх. Човек не знае кое е по-добро в Бостън, дали лятната жега или зимният студ. — Тя дала на Лили чаша лимонада и каза: — С какво мога да ти помогна?

Кимнала, когато Лили ѝ изложила проблема си.

— Какво друго имаш за продаване? — попитала тя. — Освен дрехите на гърба си.

Лили трескаво затършувала в кошницата си и извадила поръбената с кожи наметка, малкото си кожено сако, две други кадифени сака, кафеникавата си вълнена пола и кожения си маншон. Тя каза настойчиво:

— Всичките са с чудесно качество.

Жената кимнала:

— Виждам, скъпа. Ще взема това и тези — тя взела кадифените сака, кожите и маншона. — Но по-добре си запази наметалото и тази хубава вълнена пола. Ще ти свършат работа, когато дойде януари, повярвай ми — тя погледнала замислено малката купчинка хубави дрехи, разбирайки, че би могла да ги продаде на доста добра цена, особено кожите. — Мога да ти предложа двайсет долара за всичко,

скъпа. Освен това ще ти продам евтино дрехите за интервюто за работа.

Лили едва не припаднала от възторг. Цели двайсет долара плюс пет за четките. А сутринта била опряла до последните си двайсет и пет цента. Продавачката донесла сива памучна рокля с дълги ръкави и висока яка и въвела Лили вътре, за да я пробва. Лили била прекалено слаба и роклята висяла на нея, но продавачката ѝ казала весело:

— В онези къщи на хълма си хапват добре, така че сигурно ще напълнееш. Освен това роклята е евтина. Собственичката ѝ почина, така че почти не е обличана.

Кожата на Лили настръхнала при мисълта, че е облечена с роклята на мъртва жена. Искало ѝ се да я смъкне от гърба си, но знаела, че не може да го направи. Потръпнала при спомена за това, как двете с мамчето пазарували при мисис Симс в Дъблин и как приятно галели кожата хладните меки сатенени и копринени платове. Сега била облечена с дрехата на една мъртва жена и тя засрамено навела глава, като си представила какво би казала майка ѝ, ако можела да я види.

— Ще ти трябват и по-стабилни обувки от тези на краката ти — казала ѝ продавачката и донесла чифт обувки от твърда черна кожа. — И шал за студовете.

Лили завързала обувките, макар че изобщо не ѝ харесвали. Увила шала на раменете си и тъжно се погледнала в огледалото. Изглеждаше също като младата жена с празния поглед, която била срещнала на улицата същата сутрин. Без шикозните си дрехи тя приличала на бедна ирландска селянка, като всички останали.

— Всичкото струва три долара — бързо казала продавачката. Лили ѝ дала парите и тя ѝ пожелала всичко хубаво, а Лили се запътила бавно по Корт стрийт като нова жена.

Тя уморено заизкачвала стръмните, хубави улици на Бийкън хил. Къщите били големи и добре поддържани, на улиците имало дървета и газени лампи, лъхало на добро качество и сигурност, които говорели за много пари и култура, нямаща нищо общо с бордеите на Норт Енд. Когато изкачила стълбите пред къщата на Честнът стрийт и натиснала звънеца на входната врата, Лили уморено си казала, че поне къщата си я бива.

Вратата отворил прислужник с бяло ленено сако. Щом я огледал от горе до долу, на лицето му се изписал ужас и тя се изчервила.

Вирнала брадичка и произнесла:

— Бихте ли предали на мисис Янсен, че Лили Молино би искала да я види.

Той грубо я хванал за яката и я смъкнал надолу по стълбите.

— Абе ти за коя се мислиш, та ми звъниш на предната врата и търсиш икономката? Ако те види господарката, мисис Янсен ще си загуби работата, а и аз също — той ядосано я блъснал към стръмното стълбище към мазето: — Там ти е мястото, моето момиче, и не го забравяй. И повече да не съм ти видял физиономията на предната си врата.

Лили слязла по стълбите към мазето до входа за прислугата. Тя се обърнала да го погледне. Той бил извадил кърпичка и си бършел ръката с израз на отвращение, сякаш бил докоснал нещо мръсно. Гневът я задушил и ѝ се приискало да се върне и да му обясни коя е точно, но тогава си спомнила, че вече не е същата. Тя била такава, за каквато я смятал той. Слугиня, нищожество.

На почукването ѝ се отзовало весело младо ирландско момиче. Черната му коса била отчасти скрита под малка шапчица и било облечено със синя раирана памучна рокля и голяма чиста бяла престилка.

— Идвам при мисис Янсен за работата — каза Лили, а бузите ѝ още пламтели от срам и гняв.

Момичето се усмихнало.

— Ти сигур си новата обща прислужница, дете чакаме. Аз съм Катлийн. А ти коя си?

— Лили — тя нервно погледнала момичето. — Никога досега не съм била слугиня. Какво трябва да правя?

— Ами не е толкова зле. Имаш покрив над главата и се тъпчеш с добра храна. Мисис Янсен е стара тиранка, но казват, че всички икономки си придавали важност. Пък и тя не е от нашата страна. Шведка е и се мисли за по-добра от нас. И е права, щото тя е шефката и ние всички работим за нея.

Тя завела Лили през един тъмен коридор в слугинската стая ѝ каза:

— Господарката на къщата е толкоз горда и важна, че човек не смее да я погледне. Ако не ѝ се пречкаш и се спогаждаш с мисис Янсен, ще си бъдеш добре. Тук сме четири — добавила тя. — Аз съм

кухненската прислужница, има една за гостната и една за втория етаж, тяхната работа е най-лека. А ти ще бъдеш „обща прислужница“, което значи че ще трябва да вършиш мръсната работа на всички, да миеш съдовете, подовете и стълбището и да помагаш с прането. Работата е тежка — допълнила тя със съчувствена въздишка.

Сърцето на Лили се свило, докато наблюдавала как Катлийн търси мисис Янсен. Тя си представяла, че ще сервира чай, ще бърше праха и може би ще подрежда цветя, но не и че ще чисти стълбището. Катлийн се върнала:

— Ей сега ще те приеме — казала тя и я повела към дневната на икономката.

Мисис Янсен имала бяла коса и червендалесто лице и Лили усетила по пронизващия ѝ поглед, че тя не я харесва.

— Какво си мисли, че прави онази жена от агенцията, та ми е изпратила такова крехко момиче — извикала тя отчаяно. — В Бостън има толкова ирландци, че сигурно е могла да избере нещо по-добро! — Лили потръпнала от сърдития ѝ поглед. Тя не отвърнала и мисис Янсен казала мрачно: — Ако не ни трябваше толкова спешно, щях да те върна право при нея, но най-добре започвай веднага. Тази вечер ще дойдат на вечеря трийсет човека и готвачката има нужда от помощ. И се постарай да се справиш, момиче, че иначе ще те изхвърля от тук за ухото.

Лили си припомнила предупреждението на мисис Ричардсън и промърморила с покорно сведен поглед:

— Да, мадам. Благодаря ви, мадам.

След това последвала Катлийн обратно по коридора и по безкрайното дървено стълбище към таванските помещения в мансардата.

Макар че капандурите били широко отворени, на тавана било толкова горещо, че те едва не се задушили и стиснали гърлата си с ръце.

— Нощем не е по-добре — казала Катлийн, като си веела с ръка. — Стаята се нагрива през деня и не изстива. А през зимата можеш да умреш от студ. Можеш да чуеш как парното работи долу, обаче изобщо не стига до тук — тя въздъхнала и си изтрила челото.

— Все е зле за нас — казала тя примирително.

На мансардата имало пет набързо преградени спални за слугите и тази на Лили не се отличавала особено от спалните на останалите: с грапав дървен под, черно желязно легло и дървен шкаф с евтин леген и кана, над който било закачено квадратно огледало без рамка. Освен това имало стар шкаф и месингова закачалка на стената.

— Поне има дюшек — казала Катлийн, като забелязала мрачния израз на Лили, — макар че понякога ми се струва, че е натъпкан с чакъл, толкова е твърд. Но така или иначе не ни остава много време за спане. Но по-добре побързай, че готвачката ще ти изкара закъснението през носа.

Лили бързо захвърлила кошницата си на леглото. Тя пригладила сивата рокля на мъртвата жена на тялото си и стегнала панделката, с която била завързана косата ѝ. Катлийн ѝ се усмихнала окуражително:

— Всичко ще бъде наред, като свикнеш — казала тя и бързо я повела обратно по стълбите към кухнята.

Готвачката стояла край дървената маса, заета да разбърква нещо в голяма купа. Тя била едра, с тъмна коса, яки рамене, дебели бузи и намусено лице.

— Къде ходиш? — попитала тя Катлийн и грубо блъснала младото момиче, което стояло край масата и белело картофи. То продължило да ги бели, но по бузите му потекли сълзи от болка. Момичето било на не повече от тринайсет години и Лили си помислила, че изглежда толкова изплашено, та дори не смее да вдигне очи от работата си.

— А ти коя си? — попитала готвачката и също като мисис Янсен отчаяно вдигнала очи към небето, когато Лили ѝ казала, че е новата „обща прислужница“. — Господи, какво ли ще ни изпратят следващия път? Сигурно някоя бабичка, дете съвсем за нищо да не става. Добре, момиче, сложи си престилката, ей там те чака цяла мивка мръсни съдове. А ти, Катлийн, можеш да намажеш с масло чиниите за суфлето, обаче побързай.

Следобедът преминал във вечер, докато готвачката затрупвала с работа Лили, Катлийн и малкото момиче, което се казвало Тереза. Слугинята за гостната и онази за втория етаж притичвали, издокарани с черни „следобедни“ рокли, престилки с къдрички и шапчици, за да донесат или да вземат чашки чай и да поклюкарстват. По-късно

изпратили Лили да изтича на горния етаж и да занесе поднос с чай на бавачката на децата.

Когато се върнала в кухнята, ѝ наредили да бели зеленчуци. Тя работела, замаяна от изтощение, а когато вечерята най-накрая била сервирана, готвачката казала с въздишка:

— Слава богу, и тази вечер се справихме.

После тя се запътила към стаята си, като ги оставила да почистят.

Те седнали на кухненската маса и изгълтали студения пай с месо, филиите хляб с масло и големите чаши какао като изгладнели животни. Измили съдовете, избърсали масата и измели пода. След това, в един и половина, когато всичко отново било чисто и подредено, а готвачката отдавна хъркала в стаята си, те уморено се изкачили по задното стълбище до задушния малък таван.

Лили потънала в непробуден сън от пълното изтощение, без да усеща горещината, болките в гърба и проблемите си. Но на следващата сутрин я събудили на зазоряване и ѝ казали да побърза. Дали ѝ синя рокля и огромна престилка и след бърза закуска с чай и хляб я изпратили навън да почисти предното стълбище. Докато носела тежката метална кофа с вода и големите четки по стълбите от мазето и през улицата към предната врата, тя навеждала лице от срам. Сълзите ѝ капели в сапунената вода, когато коленичила и се захванала с миене. Сърцето ѝ се изпълнило с омраза и отвращение. Започвала да осъзнава, че Всемогъщият Бог имал и други начини да наложи наказание на пропадналите жени, освен леката смърт.

Въпреки добродушното приятелско отношение на Катлийн, Лили била самотна. Тя била различна и другите момичета го усещали: говорела тихо и възпитано и нямала техния акцент; бельото ѝ било от фин лен, те го виждали на простора до своето собствено; освен това тя не била свикнала на тежка работа — дори слепецът би го забелязал. Но все пак Лили много се стараела; тя не забравяла, че трябва да свежда поглед и „да си знае мястото“. В неделя, когато останалите отивали на месата в църквата, тя се разхождала сама и се чувствала по-самотна от всякога. А нощем лежала в твърдото си желязно легло, без да може да заспи от горещината, и копнеела за дома. Но се опитвала изобщо да не мисли за бебето си и за Дермот Хатъуей. Отчаяно се опитвала да се освободи от мисълта за тях заради онова, което ѝ били сторили.

Дните ѝ минавали в чистене, метене, лъскане и белене. Ръцете ѝ станали червени и напукани като тези на Катлийн и Тереза, а животът ѝ изглеждал установен и запълнен с безкрайна неприятна работа.

Една неделна сутрин, няколко седмици по-късно, мисис Янсен повикала Лили в кабинета си. От кухнята се разнасяла силна миризма на печено, докато Лили си прибирала косата ѝ нервно се запътвала към стаята на икономката, като се чудела какво ли ще поиска от нея. Тя застанала с ръце на гърба, навела очи и зачакала.

Мисис Янсен я изгледала строго.

— Казаха ми, че в неделя не ходиш на месата заедно с останалите прислужници — казала тя студено.

— Не, мадам, не ходя — отговорила Лили.

Очите на мисис Янсен заблестели от гняв.

— Знаеш, че момичетата се освобождават само, за да отидат на църква. И след като не искаш да ходиш, ще бъдеш лишена от тази привилегия. От сега нататък ще работиш цялата неделя.

Лили се опулила при тази несправедливост.

— О, но... — започнала тя.

— Но какво? — яростно я погледнала мисис Янсен. — Да не би да искаш да спориш с мен, момиче?

Лили вирнала брадичка и я погледнала ядосано в очите.

— Божке, мадам, да! — извикала тя и тропнала с крак. — Това е свободното ми време и вие много добре знаете, че то е недостатъчно.

Червеното лице на икономката станало виолетово от яд и от учудване, че някой се осмелява да ѝ отговаря.

— Малка ирландска уличница — извикала тя и ударила с юмрук по масата. — Никой през живота ми не ми е държал такъв език! Веднага си събери багажа и се омитай от тук. Няма да получиш никакви пари. Не се мяркай повече насам или ще извикам полицията.

Това била празна заплаха, но Лили не знаела това и изплашено изхвърчала от стаята. Старото ѝ нахалство ѝ струвало службата, а освен това сега над главата ѝ е надвиснала и заплахата от полицията.

Тя изтичала по задното стълбище на тавана и нахвърляла нещата си в сламената кошница, уплашена, че ако не побърза, мисис Янсен ще извика полицията. Катлийн изтичала след нея.

— Тая бабичка се е побъркала — казала тя съчувствено. — Виж, Лили, миналата седмица срещнах прислужницата на мистър Адамс на

месата и тя ми каза, че търсят момиче. Къщата е хубава и се намира на Маунт Върнън. Защо не опиташ там. Може да ти излезе късметът.

Лили ѝ благодарила. Тя изтичала по стръмната вита стълба, като прескачала през едно стъпало, и хукнала с всички сили по Честнът стрийт. Агенцията била взела първата ѝ месечна заплата, а мисис Янсен била задържала втората. Тя била чистила и мила два месеца без почивни дни, по осемнайсет часа на ден, без да получи нищо.

Къщата на семейство Адамс била една от най-големите и най-старите на Маунт Върнън. Все още задъхана от бягството си, този път Лили се досетила да слезе по стълбите към входа за прислугата. Друга малка ирландска прислужница ѝ отворила и я завела при икономката мисис Хулихън. Тя набързо я огледала от глава до пети и казала равнодушно:

— Ставаш за работата. Можеш да започнеш веднага.

Лили благодарно побързала да се измъкне от стаята, доволна, че не са я питали къде е работила дотогава. Отново щяло да се наложи да лъже, а животът ѝ и без това бил пълен с лъжи. Понякога ѝ се струвало, че лъжите са взели връх и са се превърнали в истина.

Малката прислужница, Емер, кротко завела Лили да ѝ покаже стаята ѝ.

— Тук сме само шест — казала Емер. — Аз съм общата, а ти ще си кухненската прислужница. Мисис Хулихън и мисис Бенет, готвачката, са кралиците на домакинството — горчиво допълнила тя. — Те си имат собствени гостни стаи и почти не работят. Мистър Адамс е ерген. Той е възрастен джентълмен и често пътува в чужбина. До октомври ще бъде във Франция, така че няма много работа и никой не си дава много зор. Такива като нас с тебе вършат всичко. Обаче има достатъчно храна и малко пари, а аз се надявам един ден да стана готвачка или може би детегледачка. — Тя отново въздъхнала: — Къщата е спокойна.

Лили се стараела да държи погледа си наведен и да проявява уважение. Тя била научила урока си и искала да запази работата си, защото трябвало да върне на мисис Шеридан петте долара, които била взела от нея, а освен това трябвало да изпраца пари за разходите на бебето. За щастие икономката не ѝ обръщала много внимание и двете с готвачката били приятелки, така че прекарвали цялото си време затворени в дневната на мисис Хулихън. Прислужницата за гостната и

тази за втория етаж си придавали важност и я гледали отвисоко, а клюките на малката Емет ѝ лазели по нервите.

Една безсънна нощ тя лежала в леглото си и си мислела с отчаяние за миналото и за срама, който била навлякла на семейството си. Заляло я чувство на срам за собственото ѝ падение. За хиляден път си пожелала да не е срещала Дермот и проклела собствената си безразсъдна глупост. Тъжно се замислила дали Сиел някога се сеца за нея и решила да ѝ пише. Не знаела дали писмото изобщо ще стигне до нея, но Сиел обичала да взема пощата и имало някакъв шанс.

Тя прекарала половината нощ в писане и на следващия ден помолила мисис Хулихън да я освободи за десет минути. Когато подавала писмото в пощата, си помислила, че то е като въжето, с което спасили моряците от потъващия кораб. Само сестра ѝ можела да я спаси от самотата.

ГЛАВА 29

МОДИ

Арднаварна

Историята на Лили ме връща назад към собственото ми детство в Голямата къща. Нали помните, казах ви, че живях там до дванайсетгодишната си възраст. Мястото беше доста мрачно, когато живеехме само тримата и обикаляхме къщата като мухи без глави. Но както знаете, по времето на Лили то е било дворец, в който непрекъснато са идвали посетители и гости, роднини и приятели да ловуват и да ловят риба, да празнуват Коледа и да танцуват.

Когато дойде моят ред, много от приятелите и съвременниците на семейство Молино бяха загубили синовете си във войната. Освен това по мое време мнозина бяха обеднели, а някои бяха загубили и големите си къщи. Онези, които ги бяха запазили, ги оставиха да се превърнат в порутени стари имения, където едва не умираха от студ през зимата, елегантните джорджийски тапета бяха поели влагата, а по стаите бяха разхвърляни буркани, в които се събираше дъждът, който течеше през пробития покрив.

Спомням си студените дневни стаи, в които ни канеха, когато ходехме на гости. Домакинята обикновено седеше с кожено палто и сервираше уиски с ръкавици, докато съпругът ѝ напразно се мъчеше да засили торфения огън, като разравяше въглените с огромен железен ръжен. Вятърът свиреше в широкия комин и течението вдигаше въгълчетата на килимчетата и вееше тежките стари завеси от брокат.

— Но защо са живеели там? — попита Шенън.

— Много просто. Нямаха къде другаде да отидат. Големите къщи често бяха ипотекирани по два-три пъти, макар че банките им се мъчеха да ограничат разходите на семейството. Но дори самата дума „ограничавам“ е чужда на ирландската природа, а и те не бяха научени да живеят по този начин, така че караха, както си знаеха. В конюшната винаги имаше по някой и друг добър кон, в шкафа — бутилки джин, уиски и шери; ловяха прясна съомга и пъстърва в реката, фазани,

бекаси и зайци в гората и полето, така че никога не гладуваха. Слугите никога не си искаха заплатите, а местните продавачи им даваха на кредит, както винаги, само че сега кредитът се проточваше с години, макар че им представяха сметките всеки месец. От време на време даваха на търговците по един-два паунда и те бяха доволни, а животът си течеше както обикновено, с партита и балове.

Може би обедняването им беше божието наказание на земевладелците за лошото им отношение към селяните. Въздъхнах. В Ирландия винаги е имало бедност и бедни. А също и проблеми с англичаните, бих казала.

Обаче аз пък се отклоних, а имах намерението само да ви кажа, че Голямата къща бе мрачно място, когато бях момиченце, макар че не ни липсваха пари. Просто готическият каменен коридор приличаше на катедрала и тънкото ми детско гласче ечеше в него, освен това имаше стотици места за криене, когато си играех с гостенчетата си. Понякога се чудя дали наистина сме намерили всички скрити в играта на криеница и онези, които са се затваряли в огромните шкафове. Кой знае? Може някой ден да отворим някоя врата и да намерим двойка деца, напълно запазени с официалните си роклички.

Но макар че беше дяволски студена, старата къща бе пълна с живот и веселие, и колкото и да пътувахме, винаги с радост се връщахме в къщи.

Но както казах на Шенън и Еди, след заминаването на Лили вече нищо не било както преди. Но първо сигурно ще искате да научите с какво бях облечена тази вечер за разказа си след вечеря. Мисля, че видът на жената в много важен. Наречете го суета, ако искате, но трябва да знаете, че моята страст са роклите, и бях облякла една от Шанел от 1952 година, дълга, морскосиня, от копринено жарсе, което прилепва толкова плътно, че не можеш да сложиш бельо. Но това е друга история. А ако все пак се чудите, да, онази вечер носех бельо, едни от онези невероятни американски гащички. Но през 1952 година нямаше такива.

И така, ето какво разказах онази нощ на Шенън и Еди.

Арднаварна

Когато десетгодишната Сиел Молино наблюдавала как откарват Лили от Арднаварна с каретата, теглена от черни коне като на погребение, тя разбрала без никакво съмнение, че собственият ѝ живот се променя към по-лошо.

Баща ѝ се заключил в стаята си, а майка ѝ останала на легло. Уилям бил в Оксфорд и никой не си направил труда да намери нова гувернантка на Сиел. Останала съвсем сама, тя обикаляла имението с понито си, а кучетата на Лили тичали по петите ѝ. По лицето ѝ непрестанно се стичали сълзи, защото тя тъгувала за сестра си, която сякаш била мъртва. Дори по-лошо, защото ако била мъртва, Лили щяла да бъде погребана с любов в Арднаварна.

Няколко седмици по-късно, когато баща ѝ най-после излязъл от уединението си, тя се изплашила от бледността му и от празния му поглед, от посивялата му коса и приведени рамене. За няколко седмици гордият ѝ, силен баща се превърнал в старец. Сиел тъжно вървяла след него по къщата, както кучетата на Лили вървели след нея, но той почти не проговарял. А когато тя се опитвала да го заговори, извърщал лице, сякаш не можел да понесе дори да я погледне.

Тя тичала при майка си за утеха и лейди Нора се опитвала да излезе от летаргията си и да обърне внимание на по-малката си дъщеря. На единствената си дъщеря, горчиво си напомняла тя. Съпругът ѝ се струвал непознат, той никога не се усмихвал; бил мълчалив и изпадал в гняв от всяка дреболия; или кафето му се струвало недостатъчно горещо на закуска, или виното не било добре дестилирано, или къщата била прекалено топла, или прекалено студена, или слугите не можели да му угодят. Колкото и да се стараела да поддържа къщата, като че ли всичко било наред, тя все не правела това, което той искал. Сиел гледала как баща ѝ си изкарва яда на невинната ѝ майка и не знаела какво да прави.

Когато чули ужасната новина за потъването на „Хиберния“ и разбрали, че името на Лили не е в списъка на оцелелите, татко ѝ веднага заминал за Лондон. Той прекарвал времето си в клуба, вместо в къщата им, като играел карти и ходел да гледа конните надбягвания с приятелите си. Не носел траур и забранил да провеждат служба за упокой. Всички го смятали за коравосърдечен, но Сиел била сигурна, че зад студеното му държание се крие болка, не по-малка от нейната и от тази на майка ѝ.

Лейди Нора отново легнала на легло, тя вече била съсипана жена, а Сиел взела понито си и хукнала по пътеката. Тя гледала разбиващите се зелени вълни, представяла си как сестра ѝ се дави и високо плачела от мъка. Това не може да е вярно, викала тя. Всеки момент Лили щяла да се зададе с коня си по пътеката, а кучетата щели да ѝ се радват като обезумели. А Фин О'Кийфи щял да язди до нея както обикновено.

Майка ѝ била на легло, а баща ѝ в Лондон и като че ли никой вече не го било грижа за нея. На Сиел ѝ се искало майка ѝ да назначи нова гувернантка, та поне да има с кого да си говори, но лейди Нора не излизала от затъмнената си стая. Докторът идвал и слугите шепнели приглушено, докато Сиел обикаляла от стая в стая или яздела понито си в блатата, като понякога се връщала чак по тъмно. Но никой не я питал сърдито къде е ходила толкова късно и защо им е изкарала акъла от страх.

Никой не се интересувал, че косата ѝ е сплъстена, а дрехите ѝ са мръсни, и че яде вечерята си съвсем сама в огромната стая на масата, която побирала трийсет човека.

Преди лягане тя надничала с копнеж в стаята на майка си и виждала, че спи от успокоителните, които ѝ бил дал докторът. После жадно поглеждала към уютната кухня, където слугините вечеряли и клюкарствали помежду си. След това ходела в библиотеката, където баща ѝ винаги пушел пура след вечеря. Тя била студена и празна като живота ѝ след смъртта на Лили.

Майка ѝ изведнъж се разболяла от артрит. Тя с въздишка казвала, че влажният климат е засегнал чак костите ѝ и съвсем се залежала. Вече не се грижела за домакинството и всичко потънало в прах. И когато брат ѝ най-после се върнал от Оксфорд за ваканцията, Сиел го посрещнала с плач.

Уилям прегърнал силно разплаканата си сестра и изтрил замъглените си очила, като преглъщал собствените си сълзи.

— Бяхме щастливи — плачела Сиел, — а виж сега татко и мама. Виж ни и кажи ще се променят ли някога нещата?

Месеците се влачели бавно. Баща ѝ така и не се върнал вкъщи, Уилям пак заминал за Оксфорд и единственото удоволствие на Сиел било да язди сама по горите и мрачните планини. За по-малко от

година щастливото палаво момиченце се превърнало в тъжно, самотно дете.

Купчината писма стояли на сребърния поднос върху махагоновата масичка по средата на хола по цели месеци, като събирали прах както всичко в Голямата къща, и чакали завръщането на Лили Молино. Една сутрин Сиел минавала през хола, следвана от кучетата, както обикновено, когато по пода претичала мишка. Кучетата се втурнали след нея, съборили масата и писмата се разпилели по пода. Сиел сърдито ги дръпнала за нашийниците. Мишката се скрила зад дъбовата ламперия и тя с въздишка си помислила, че няма смисъл да казва на майка си, защото тя сякаш не се интересувала от нищо друго, освен от следващата доза обезболяващо, която щял да ѝ даде докторът.

Тя вдигнала писмата, като ги разглеждала безцелно, и се спряла на кремавия плик с името си. Едрият решителен почерк на Лили ѝ бил познат до болка. Сърцето ѝ се качило в гърлото. Тя грабнала писмото с две ръце и го притиснала до гърдите си, сякаш виждала сестра си. Разтреперана от радост, тя осъзнала какво означавало това скъпоценно писмо: Лили била жива.

Тя хукнала по стълбите, като прескачала през едно стъпало, и изтичала по коридора в стаята си. Заклучила вратата и се покатерила на леглото на Лили, а кучетата се настанили около нея. Отворила плика. Ръцете ѝ треперели, когато изгладила сгънатите листа и зачела:

„Скъпа Сиел,

Ако някога получиш това писмо, аз ще бъда най-щастливото момиче в Бостън. Непрекъснато си мисля за тебе, скъпа малка сестричке. Толкова ми липсваш, а също и скъпото ми мамче, макар че не ми се мисли за татко, какъвто го видях последния път. О, Сиел, как можа да постъпи толкова жестоко? Как можа да си помисли, че скъпата му дъщеря е виновна за случилото се? Наистина ли съм пропаднала, Сиел, та хвърлих вината върху Фин? Мисля за това, което направих, и не мога да разбера. Не мислех за последствията, просто реших, че татко няма да ме принуди да се омъжа за него, макар че господ знае, това

би било по-поносимо, отколкото да съм омъжена за ужасния Д. Х.

О, Сиел, можеш ли да си представиш? Фин и Даниел бяха на «Хиберния» като огняри. Сиел, той толкова ме мрази, че едва не ме уби. И щеше да ми е все едно, ако го беше направил. Вместо това ми взе огърлицата и парите — и каза, че му ги дължа. Мисля, че беше прав.“

Тя разказвала за корабкрушението, за Шериданови и за бебето. Казвала, че дори не е могла да го погледне и го е изоставила на грижите на Шериданови. Пишела, че работи в Бостън при един професор от Харвард...

„... като прислужница, скъпа Сиел. О, как е изменчива световната слава! Сега гледам живота от другата му страна. Ако някога получиш това писмо, макар да не съм сигурна в това, искам само да помниш, че непрекъснато си мисля за тебе. О, Сиел, колко ми липсваш, а също и Арднаварна. Аз съм прогонена от рая и няма надежда за прошка. Ако можех само да върна часовника назад, само ако... скъпа малка Сиел...“

Сиел препрочитала писмото стотици пъти, поднасяла го към устните си и го целувала, давала го на кучетата на Лили, за да подушат миризмата ѝ и те весело лаели и въртели опашки.

Тя скочила от леглото и хукнала по коридора да съобщи радостната вест на майка си, но когато стигнала до вратата, се поколебала. Спомнила си как тъжната тиха стая била пълна с цветя и светлина и миришела на пудра и парфюм, вместо на лекарства и болести. Замаяна от морфина, който я спасявал от болката, майка ѝ едва ли би успяла да разбере, че Лили е жива. Напоследък понякога тя дори бъркала Сиел с Лили, мислела, че е още дете, и ѝ се карала, че се е пързала по стълбите върху подносите за чай и че е играла боулинг в дългия коридор. Бедната ѝ майка живеела в полумрака на миналото,

така че Сиел скрила скъпоценното писмо в джоба си и тъжно целунала спящата си майка.

Тя се свила на един стол до леглото ѝ, а верните кучета насядали около нея и кротко задрямали. Тя си мислела за писмото, което щяла да напише на Лили същия следобед.

Но нямала време да пише на Лили този следобед и дълго след това, защото майка ѝ внезапно отворила очи. Тя погледнала объркано Сиел.

— Лили, скъпа — казала тя уморено, — толкова ме боли главата. Можеш ли да отидеш при шкафчето с лекарствата и да ми донесеш онези хапчета? — тя притиснала ръце към слепоочията си и изстенала.

— Побързай, детето ми, много ме боли.

Сиел я погледнала загрижено. Тя знаела, че докторът е дал на майка ѝ морфин, за да успокои болката и я е предупредил да не пие други лекарства. Внезапно лейди Нора се изправила в леглото. Гърбът ѝ се извил и тя се хвърлила със стон на леглото. После паднала на възглавниците и притихнала.

Сиел изплашено я извикала по име. Очите на майка ѝ били широко отворени, а хубавото ѝ лице — сгърчено в ужасна гримаса. Сиел извикала отново и побягнала, стресната, за да търси помощ.

Икономката и слугините я последвали нагоре по стълбите. Те се струпали край голямото легло, погледнали лейди Нора със затаен дъх и заклатили глави, когато видели изкривеното ѝ лице.

— Страхувам се, че е получила пристъп — казала съчувствено икономката на Сиел. — Веднага ще изпратя да повикат доктора.

Икономката останала при Сиел, докато другите слуги слезли долу. Те застанали притеснено в хола, като шепнели и се молели за възстановяването на господарката си, макар че нямало надежда да оздравее.

— Ще бъде щастливо избавление, ако си отиде — говорели те, — защото тя вече не е същата жена, откакто изгониха пропадналата Лили.

Докторът дошъл и поклатил глава.

— Страхувам се, че трябва да се подготвим за най-лошото, скъпо момиче — казал той на Сиел и я потупал по рамото. Веднага изпратили съобщения на лорд Молино и на Уилям. Сиел седнала на малкото столче, тапицирано с розово кадифе, край леглото на майка си, и зачакала завръщането им, като плачела заради изкривеното, плашещо

лице на майка си. Далматинците тихо лежали в краката ѝ с глави на лапите и нервно изправени уши, сякаш усещали приближаването на смъртта.

Лорд Молино пристигнал и този път сълзите се стичали по лицето му и всеки можел да ги види. Той бдял предано до леглото на жена си и спял на една желязна кушетка. Никой не знаел какво ѝ говорел през тези дълги дни и нощи на очакване, но чували тихото му мърморене, когато минавали покрай вратата. Сиел и Уилям се чудели дали не се самообвинява за смъртта ѝ. Те знаели, че ако не бил прогонил така безсърдечно Лили, лейди Нора нямало да се разболее. Сега тя нямала за какво да живее и затова умираше.

След няколко дни на зазоряване лорд Молино погледнал жена си и решил, че е станало чудо. Изкривеното ѝ лице било отново гладко както преди. Тя сякаш дори леко се усмихвала.

— Нора! — радостно извикал той и стиснал ръката ѝ. Но по студенината на кожата ѝ разбрал, че си е отишла. Била напуснала живота също така тихо и дискретно, както живяла.

Махагоновият ковчег със сребърни дръжки на лейди Нора бил поставен на открита каруца върху мъх и цветя, подредени от селяните. Същите украсени с черни пера коне, които били откарали дъщеря ѝ в изгнание, сега я возели към последния ѝ дом под ръмвящия дъждец. Сиел и Уилям вървели след ковчегата заедно с баща си. Те били в траурни дрехи и носели любимите лилии на майка си, набрани от главния градинар в парника.

Татко ѝ вървял бавно. Той се облягал на бастуна си и селяните клатели глави, докато се нареждали в редица след него. Приятелите на семейството били пристигнали, за да отдадат последна почит на мъртвата, и малката семейна гробница била препълнена, а селяните стояли отвън и слушали службата, като се кръстели и се молели.

Когато ковчегът бил закаран в семейната гробница, където били погребани няколко поколения Молино, и скърцащата каменна врата била затворена и заключена, Сиел се хвърлила с плач на земята. Тя ритала с крака и удряла с юмруци, докато си разкървавила ръцете, като плачела за майка си. Лорд Молино я гледал безпомощно и Уилям побързал да я вдигне. Той я изтупал и ѝ помогнал да се върне по криволичещата пътека под капещите дървета в празната им къща.

Лорд Молино останал в Арднаварна, но той вече не бил същият човек. Походката му била несигурна и той се подпирал на бастун, който един от селяните издялал специално за него от лешниково дърво. Той придобил навика да скита по селото и околните ферми, да наднича в къщите на селяните и да ги пита нуждаят ли се от нещо. Изведнъж се настроил бащински и станал филантроп, давал на всички по едно прасе и една крава като подаръци за Великден. Наредил да се поправят покривите на всички къщи за зимата и да се боядисат в ярки, весели цветове: червено, яркосиньо, лимоново и зелено.

Всички, освен къщата на Падрег О'Кийфи. Тя стояла като рана сред внезапно оцветения пейзаж и той идвал да я гледа, а после наредил да я сринат камък по камък. После заповядал да хвърлят камъните в морето, за да не ги види никой повече. Земята, на която била къщата, била разорана и засята с тръни и бодливи храсти, за да не стъпва никой по нея, да не се обработва и да не построи някой друга къща. Той изхвърлил рода О'Кийфи от своя свят, като го набедил за всичките си нещастия, но селяните не харесвали това.

Лорд Молино горчиво се вгледал в лицето на единствената си дъщеря и за първи път от много месеци наистина я видял. Рошавата ѝ червена коса висяла по раменете ѝ, роклята ѝ изглеждала, като че ли не била сменяна цяла седмица, ноктите ѝ били мръсни, краката — боси. Той навел глава от срам, че детето му е изпаднало в такова положение, и наредил веднага да я изпратят в едно училище в Париж, където се грижели за буйни деца и където се надявал да поемат грижата за Сиел и да я превърнат в лейди.

Сиел плакала през целия път до Лондон, а също и на ферибота до Шербург. И на влака до Париж. Но когато стигнала в красивия град, било пролет, и тя изтрила очи и се огледала. Небето било синьо, кестените цъфтели, улиците били пълни с хора и във въздуха се носела музика.

Тя предпазливо разгледала училището. То представлявало красива бяла сграда на една тиха улица край Люксембургската градина. Коридорите миришели на восък, а в спалнята имало тесни бели легла, на които били поставени кукли. Учителите били мили и усмихнати и тя изведнъж изпитала облекчение. За първи път през живота си се зарадвала, че е далеч от Арднаварна.

Изяла си вечерята от супа и филия с масло и изпила какаото си от широката плоска чаша, после се стушила в тясното бяло легло, доволна че край нея има други деца. Преди да заспи, отново прочела измачканото от препрочитане писмо на Лили. Обещала си, че на следващия ден ще напише на сестра си писмо, в което ще ѝ разкаже за всичките ужасни събития, които се случили след заминаването ѝ. И че Арднаварна вече никога няма да бъде същата.

ГЛАВА 30

Бостън

Къщата на Джон Портър Адамс била дори по-голяма от онази, която Лили току-що напуснала. Проектирана от един прочут архитект, Чарлс Булфинч, красивата градска къща заемала централно място на Маунт Върнън стрийт. Многобройните ѝ стаи били пълни с най-различни съкровища не само защото господарят произхождал от едно от най-богатите семейства в Бостън, но и понеже бил професор по европейска литература в Харвард и запален колекционер. Той пътувал през повечето време от годината и винаги се връщал с картини, книги и редки ръкописи, порцеланови фигурки и древни статуетки и дърворезби. А къщата и без това вече била пълна със семейни скъпоценности.

Когато Лили започнала работа, той бил на продължително пътуване по Европа, но отпуснатата прислужница за гостната ѝ казала, че мистър Адамс е ерген и „джентълмен“, и че е толкова зает с книгите си, че почти не ги забелязва.

— Работата не е трудна — казала тя и мързеливо прокарала пръст по прашната маса в хола, когато развеждала Лили по къщата. — Трябва само да се поизчисти набързо, преди да се е върнал, той не обръща внимание на тези неща.

Стаята на Лили била също като предишната, пак на тавана, а и работата ѝ била същата — чистене, метене, миене. Тя неохотно си вършела работата, но другите като че ли нямали какво да правят. Икономката набързо си обличала палтото и си нахлупвала шапката всяка сутрин в единайсет. Набързо давала нареждания на Лили и Емер, заявявала, че отива на меса и изчезвала за по няколко часа.

— Тя не ходи в църквата, а в кръчмата — казвала Емер и Лили ѝ вярвала, защото мисис Хулихън се завръщала следобед със зачервено лице и агресивни маниери, стиснала кафява хартиена кесия.

— Джин — промърморвала Емер и се изкикотвала, докато икономката се прибирала в стаята си и трясвала вратата. Вечер тя

често се събирала с готвачката и се разнасяло тракане на чаши и приглушен смях, после готвачката запявала високо.

Емер си запушвала ушите.

— Като се напие, все пее. И все химни — казвала тя на Лили.

И тъй като нямало кой да ги спре, те се измъквали и отивали при приятелите си, а Лили оставала сама в голямата къща.

Първият път тя седнала в кухнята и започнала да наблюдава как стенният часовник отброява минута след минута. Тишината и самотата я потискали. Когато ѝ втръснало, тя изтичала в предната зала и се огледала. Отляво имало огромна стая с маса и полилеи, а отдясно била библиотеката. Красива вита стълба водела в огромната гостна на втория етаж, а зад нея имало музикална стая с красиво голямо пиано марка „Стейнуей“. Емер ѝ била казала, че работодателят им често свирел меланхоличните етюди на Шопен късно нощем.

Но Лили харесала най-много библиотеката. Високите прозорци с пердета от дамаска били обърнати към градината. Тя решила сама да почисти занемарената къща. Прислужницата ѝ се присмяла:

— Защо си губиш времето? — попитала тя безгрижно. — Когато шефът го няма, мишките танцуват.

Икономката решила да си спести парите от безполезните прислужници и да накара Лили да върши и тяхната работа.

Прислужниците от горния етаж били изгонени същия ден и Лили била повишена на тяхното място.

— Ще ти увеличим заплатата с два долара — важно казала мисис Хулихън, — и ще получиш хубава униформа. Имаш късмет да получиш тази работа, защото си още млада. И помни, че очаквам да работиш по-добре от ония мърли.

— Да, мисис Хулихън — казала Лили с наведени очи, но вътрешно се смеела, защото сега можела да се разхожда по цялата къща. Можела да чете книгите и да свири на пианото. Къщата била на нейно разположение.

Но икономката не назначила никого на нейното място и двете с Емер трябвало да вършат всичко. Пак със синята си рокля и престилката, Лили чистела и миела и двата етажа, а мисис Хулихън си прибирала заплатите на двете слугини.

— Харчи ги за джин — казала Емер, докато гледали празните шишета на шкафа в коридора. — Готвачката също краде. Разбрала се е

с бакалина и месаря. Те ѝ дават фалшиви бележки за неща, които не е купила и тя си прибира парите — тя въздъхнала, като погледнала напуканите си ръце. — Ако не ми трябваше толкова много тази работа, щях да си опитам късмета другаде — казала тя тъжно.

— Аз също — казала Лили. Но тя знаела, че няма да си намери работа като прислужница в гостната на друго място. С всеки изминал ден тя си повтаряла, че не е родена за прислужница. Била дама и един ден пак щяла да стане такава. Пак щяла да носи коприни и нямало да стъпва в кухнята. Не знаела как щяла да го постигне, но това щяло да стане. И тя стискала зъби и търпяла.

Един ден бършела праха в хола, когато на вратата позвънили. Тя бързо изтрила ръцете си с престилката и изтичала да отвори. С изненада изгледала високия брадат човек на прага и слугата, който разтоварвал багажа му на тротоара.

— Добър ден — казал човекът и минал покрай нея в хола.

— Добър ден, мистър Адамс, сър — подвикнала Лили, като се досетила кой е. Тя се съмнявала, че той я е забелязал, и хукнала в мазето да предупреди останалите. После бързо изтичала по стълбите и се преоблякла с черната рокля, шапката и престилката.

Тихата къща изведнъж се оживила. Били запалени всички лампи. Благодарение на Лили стаите светели от чистота. Мисис Хулихън изтрезняла, а готвачката си отишла в кухнята. Мистър Адамс бил вкъщи.

Джон Портър Адамс не бил „светски“ човек. Той мразел партитата и особено досадните вечери, където все го слагали да седне до някоя млада жена, която „хващала окото“. Той бил на четирийсет и девет години и досега никоя жена не го била заинтересувала. Знаел, че една жена само ще обърка чудесно подредения му живот — изкуство, книги и срещи с приятели. Имал чудесна изба и свободата да прави каквото си иска. Предпочитал да говори с начетени мъже, отколкото да флиртува с жени, освен това една жена би нарушила графика му.

Той бил влюбен в работата си и лекциите му за английската литература от седемнайсети век били най-важното събитие в живота му. Той имал диплом по класическа литература от Оксфорд, освен това бил лингвист и говорел свободно френски, италиански, испански и немски, а също древногръцки и латински.

Семейството му било старо и богато и като единствен наследник Джон бил получил по-голямата част от богатството си едва двацет и три годишен. Той изглеждал добре, бил висок и леко прегърбен, с тъмни очи и коса, която побеляла още преди двацет и шестия му рожден ден. Не бил претенциозен — обличал се добре, но бил небрежен. Обувал различни чорапи и неподходящи сака и панталони. Слагал си шала, но си забравял палтото дори през зимата. Все си губел копчетата за ръкавели или не можел да си завърже връзката. Знаел, че трябва да наеме камериер, но камериерът щял да организира живота му вместо него, а той мразел всякаква организираност.

Отказвал да си купи карета и ходел навсякъде пеша, а понякога забравял да си смени обувките, докато не се разпаднали на краката му. А в края на деня обичал да хапне нещо просто и да седне край отворения прозорец лете или край огъня през зимата и да се зачете, отпивайки от хубавото порто на масичката до себе си. Когато бил в настроение, се качвал на горния етаж и свиреп на пианото в тъмнината. Звукът му бил хубав и той потъвал в самотата си под съпровода на любимите си сонати и етюди. Бил чудесен компаньон на самия себе си и нямал нужда от никого. Бил разсеян, ерудиран, любезен и малко отваян.

Той не забелязвал прислужниците, с изключение на икономката, и Лили се научила да не очаква поздрава му, когато минавал край нея, докато чистела. Той изобщо не я забелязвал. За него била част от обстановката и много по-безинтересна от някоя книга или картина.

Следващата събота в къщата щяло да има забава по случай завръщането на мистър Адамс. Той бил поканил шестима от колегите си в Харвард и готвачката била затънала в работа. Мисис Хулихън обикаляла наоколо с черната си копринена рокля и през две минути наглеждала Лили, която подреждала масата.

— Знам къде да сложа чашите, мисис Хулихън — нетърпеливо казала Лили, когато икономката ги местела за трети път и оставяла по тях следи от пръстите си и въздъхнала, защото пак трябвало да ги лъсне.

— Откъде знаеш, като си само кухненска прислужница?

Мисис Хулихън била раздразнителна като всеки път, когато си пийнела, и Лили я успокоила:

— В Ирландия работех в една голяма къща. Икономът ме научи.

— Така ли? — попитала жената впечатлена и отишла да нагледа готвачката.

Мистър Адамс предпочитал простата храна.

— Нищо прекалено изискано — били неговите инструкции и готвачката приготвяла омар, печен език, фазан и шоколадов пудинг. Мистър Адамс лично бил проверил вината и сега нетърпеливо викал някого да му намери копчетата за ръкавели и да му завърже връзката.

— Той не знае, че вече нямаме прислужница за горния етаж, а само тя можеше да му завърже връзката — уморено казала Емер.

— Аз ще отида — казала самоуверено Лили. Тя била завързвала връзката на баща си и знаела как се прави това.

Тя изтичала, замислена за хилядите неща, които трябвало да се свършат, като се надявала, че Емер ще се сети да разбута огъня и ще запали свещите. Къщата миришела приятно на цветята, който била купила. Мисис Хулихън се намръщила, че е похарчила толкова пари.

— Господарят не е свикнал да има цветя — казала тя. — Пък и не го е грижа.

Лили изтичала в тоалетната стая на мистър Адамс и взела копчетата за ръкавели от шкафа.

— Ето, сър — казала тя. — Дайте да ви помогна.

Той стоял като малко момче, като си тананикал и гледал над главата ѝ, докато слагала позлатените ониксови копчета на ризата му.

— Сега ръкавите, сър — казала тя и той протегнал послушно ръце. — А сега връзката, сър. Ако седнете пред огледалото, ще ми бъде по-лесно.

Той чак сега я забелязал.

— Ти не си същата — казал учудено.

— Не, сър, не съм. Аз съм новата, Лили. — Тя застанала зад него да го погледне в огледалото. — Мисля, че е добре, сър.

Той хвърлил поглед и казал:

— Да, добре. Благодаря — и излязъл, като си тананикал.

От кухнята се чула песента на готвачката и Лили побързала натам. Готвачката била надвесена над печката, а до нея имало полупразна бутилка джин. Емер направила гримаса.

— От един час се налива — казала тя само с устни.

Лили била доволна, че готвачката все пак като че ли още съзнавала какво прави: супата била готова, езикът бил приготвен за

фурната, а фазаните вече се печали. Зеленчуците били обелени, а купичките с пудинг вече били подредени на сребърен поднос.

Лили почукала на дърво: с малко късмет можели да изкарат вечерята.

Звънецът на входната врата иззвънял и Лили се втурнала да отвори. Тя си пригладила престилката, оправила си косата и де усмихнала на двамата джентълмени на стълбите.

— Добър вечер, господа — казала тя и взела палтата и шапките им. Скоро дошли и останалите и тя ги посрещнала и им предложила шампанско, като се стараела да не ги гледа в очите, но слушала с интерес разказа на господаря си за пътуването му в Италия.

Тя обявила, че вечерята е сервирана и тихо застанала отстрани, докато ядели супата от омар, като се молела рибата да стане готова навреме. Събрала чиниите и въздъхнала с облекчение, когато рибата дошла навреме.

Тя знаела как се сервира и безмълвно минавала край гостите. Те не ѝ обръщали внимание, погълнати от разговора си. Слушала академичния им разговор, клюките за пътувания и изкуство. Всичко това ѝ приличало на вечерите в къщи и обзета от носталгия, тя се просълзила. Тайно изтрила очите си, но никой не я забелязал.

Събрала чиниите и ги подала за кухнята, но този път дошла само гарнитурата. Фазанът липсвал. Тя подръпнала въжето към кухнята, за да им напомни, но не последвал отговор.

След няколко минути мистър Адамс я погледнал въпросително и тя изпаднала в паника. Дръпнала въжето, но пак не станало нищо.

В хола се разнесли тежки стъпки и се появила готвачката с пламнало лице и подноса с фазана в ръце. Емер ситнела уплашено до нея. Лили се подготвила за най-лошото.

Готвачката се отправила внимателно с песен на уста към масата. Господарят ѝ я погледнал с лека изненада.

— Реших сама да го поднеса, сър — заявила тя и го тръснала пред него.

Дъхът ѝ го замаял, подносът се наклонил и Лили с ужас наблюдавала как фазанът се плъзнал към скута на мистър Адамс. Тя го подхванала точно навреме, а гостите смаяно изгледали готвачката.

Тя се заклатила вън от стаята, а мистър Адамс казал меко:

— Извинете, господа. Надявам се, че този пропуск на готвачката не се е отразил на качеството на храната.

Разговорът се подновил и Лили сервирала и прибирала съдовете внимателно, но отвътре кипяла. Пиянството на икономката и готвачката сигурно щяло да ѝ струва работата. Тя не го заслужавала. Сърдито се отправила към кухнята.

— Божке, Емер — извикала тя, — готвачката е стара пияница. Утре ще ни изхвърлят всички.

Емер измила чиниите и оставила Лили сама. Разговорът на гостите долитал през отворената врата и тя някак си не се чувствала толкова самотна.

На следващата сутрин тя почукала на кабинета на мистър Адамс и го помолила за разговор. Погледнала го в очите и той се досетил, че предната вечер му е вързала вратовръзката.

За миг Лили загубила ума и дума. Сигурно щял да я уволни за това, което се готвела да каже. Нямала какво да губи и набързо му разказала всичко за икономката и готвачката.

— Сам видяхте в какво състояние беше готвачката, сър.

Джон Адамс отметнал глава и се разсмял.

— Само благодарение на тебе фазанът не падна в скута ми — казал той. — Ти си ирландка, но нямаш акцент — попитал той учудено.

— Аз съм образована, сър — излъгала Лили и се изчервила. — Загубих семейството си при пътуването. Корабът потъна край Нантъкет.

Той бил шокиран.

— Аз ще уволня икономката и готвачката. Лили, назначена си за икономка с петдесет долара месечна заплата. Ти ще назначиш нови прислужници. Мога да разчитам на теб, нали, Лили?

— Да, сър — казала тя триумфално.

Върнала се в стаята си, замаяна от мисълта за петдесетте долара. Щяла да изпраца по дващест и пет за бебето. Щяла да носи прилични дрехи. Нямало да мие стълбите. А пък и мистър Адамс бил ерген. Тя отишла в кухнята, където тъкмо внасяли пощата. Най-отгоре имало писмо за нея. Дебело писмо от Сиел.

ГЛАВА 31

Работодателят на Дан, Мик Кориган, беше ерген, но както често му казваше, щом бизнесът не вървеше и той се отдаваше на спомени, това не значи, че никога не е имал любима.

— Грешката ми беше, че я оставих в Корк и дойдох тук сам, за да се боря за по-добър живот — каза той с тъжна въздишка. — Ох, тя беше млада, Даниел, момчето ми — само на осемнайсет. И красива като залеза над залива Бантри. Аз издържах пътуването на един от първите кораби плаващи за Америка, докато всички останали измираха от тиф. А моята нещастна любима остана у дома и умря от същата тази болест.

Мик беше около шейсетгодишен. Той имаше сива коса, влажни очи и бледност, дошла от четиридесетте години живот по лоши квартири. Дан си мислеше, че възрастта му не е съвсем подходяща за младежка страст, но Мик все още палеше свещ в памет на изгубената си любов всеки ден в Свети Стефан. И разказваше историята си на всеки, който го слушаше.

Мик поклати глава тъжно, мерейки брашно в малки кафяви хартиени торбички, като ги сгъваше между пръстите си, за да ги запечати.

— И иронията е, че аз, гладуващият ирландец, направих добър бизнес, продавайки храна на други гладуващи ирландци. — Очите му се замрежиха от сълзи. — Понякога, Даниел, се питам, ще свърши ли някога това?

— И затова, когато виждах гладкото ти лице пред магазина всеки ден, нещо в теб ми напомни за самия мен. И ме накара да преживея всичко отново — каза печално той. Като сложи шапката си, той грабна бастуна и тръгна към вратата. — Ще се върна в два — извика той, тръгвайки както всяка сутрин по това време към кръчмата на Хегърти на ъгъла на улица Норт, където се виждаше със старите си приятели и си спомняха безкрайно за „доброто старо време“ пред чаша бира.

Дан взе едно парче плат и започна да лъска чамовия тезгях. Допълни буретата със захар, чай и картофи. Нареди блокчетата миризлив сапун, преброи свещите и оправи подпалките. Почисти щайгите със зеле, моркови и лук на витрината и между другото обслужи няколко клиента, записвайки кредита им в прочутия тефтер на Мик, защото, щом дойдеше петък, тези, които не бяха върнали кредита си веднага биваха отписвани докато не бъде уредена сметката.

И през цялото време си мислеше, че трябва да прави това за себе си. Объркан, той изгледа мъжа, който влезе в магазина с чанта на гръб.

— Не купуваме от пътници — каза той хладно, докато мъжът пусна чантата си на земята и се облегна уморено на тезгяха.

— Имам нужда само от чаша вода — отвърна той. Извади червена носна кърпа и изтри потното си чело. — Цяла нощ вървя и почти съм свършен. Изхарчих си и последното пени за една „сделка“. Сега нямам дори за едно ядене.

Дан му донесе чаша юда и каза любопитно:

— И каква беше тази сделка, която те докара до просешка тояга?

Човекът се наведе и отвори чантата си. Извади един стоманен джобен часовник и го постави на тезгяха между тях. — Купих двеста такива — каза той опечалено. — От митницата. Продават конфискувани стоки на смешно ниски цени и аз реших, че това ми е шанса. Платих по петдесет цента на бройка, сто долара за всичките. Мислех си, че ще ги продам за по няколко долара на магазините, но криво си направих сметката. Никой не иска да купува. Вложих парите си и парите на брата на жена ми, а сега дори не мога да се прибера от страх да не ме убие, че съм загубил всичко.

Той погледна Дан с надежда.

— Няма ли да си купиш един, а?

Дан го гледаше замислено. Доларовите знаци подскачаха в главата му.

— Ще направя нещо повече от това. Ще те освободя от всичките за петдесет долара.

— Петдесет долара? — мъжът го изгледа раздразнено. — Нали ти казах, че съм платил сто за тях?

Дан сви рамене безразлично. Обърна се и започна да бърше прахта от лавиците.

— Ти решавааш — каза той. — Поне би могъл да пресмяташ загубите с жена си, вместо да умираш от глад по улиците на Порт Енд.

Човекът протегна ръка:

— Съгласен съм — каза той.

Дан се поколеба.

— Ще трябва да почакаш до вечерта за парите, но за да заковем сделката, ето ти четири долара. — Мъжът прибра четирите долара и хързулна чантата през тезгяха. Каза на Дан, че ще се върне в седем за парите, излезе доволно и се насочи към най-близкия бар, за да си вземе голяма бира и овнешко задушено с картофи и лук.

Забелязвайки доволството му, Дан се зачуди разтревожено дали не го мамят. Вдигна часовника от тезгяха и го допря до ухото си. Тиктакаше весело и той въздъхна с облекчение. Той отвори задния му капак с една монета и погледна малките колелца и лостчета, които се въртяха напред-назад, и този път се усмихна. Усети сделка, която си струваше.

Измисли плана си, докато чакаше завръщането на Мик Кориган. Самият той имаше петдесет долара на свое име, колкото и първия срещнат в Норт Енд, но реши, че знае къде може да ги намери. Когато Кориган се върна точно в два, той му каза че се е случило нещо спешно и се нуждае от един час. След като свали бялата си престилка, той облече самото си и приглади червените си къдрици с малко вода. Сетне нарами чантата и бързо тръгна по посока на улица Принс.

Бе ирония на съдбата, че човекът, който щеше да види на улица Принс също беше бакалин. Томас Кийни бе ирландският „шеф“ в Норт Енд и сила в местната политика. Беше отворил бакалницата си преди двайсет и пет години и тя се бе разраснала до най-голямата в района. Една малка стая в задната част на магазина беше неговият политически щаб, където емигрантите знаеха, че можеха да отидат по всяко време, за да се възползват от съвета му. Той бе едър мъж с тъмна вълниста коса и мустаци, и ирландците му доверяваха тайните си. Споделяха му проблемите си, знаейки, че могат да разчитат на помощта му, а в замяна той искаше единствено тяхната лоялност и гласовете им в местните избори.

Дан почука на вратата му. Поканиха го да влезе. Кийни бе зает с двама други мъже. Дан пусна тежката си чанта на пода и зачака

търпеливо да свършат разговора си. Кийни се здрависа с мъжете и насочи вниманието си към Даниел.

— Как мога да ти помогна, момко? — попита той ведро.

Дан извади един часовник от чантата си и ентусиазирано започна да разказва историята за шанса си да ги купи евтино.

— Това си е кражба — каза той триумфално. — Само петдесет долара. А той е платил сто за тях.

Кийни седеше мълчаливо зад бюрото и го гледаше.

— Една сделка е сделка, само когато можеш да си позволиш да платиш за нея — отбеляза той.

— Така е — съгласи се Дан смирено. — Но аз съм беден човек и затова съм дошъл при вас за помощ.

— Разкажи ми за себе си — предложи Кийни и се облегна на стола си, за да слуша. И Дан му разказа историята за корабокрушението и борбата им за оцеляване. Обясни му какво смята да прави с часовниците.

— Ще стана търговски пътник, ще пътувам от град на град с чанта на рамо и ще продавам часовниците с печалба, и ще пестя, та да събера достатъчно, за да мога да купя магазина на Кориган от него — каза той.

— А Кориган иска ли да продава?

Дан се усмихна доволно.

— Още не, засега. Но ще иска. Веднъж, след като го убедя и му покажа цвета на парите си.

— Дори и ако продаваш с добра печалба, няма да направиш достатъчно пари, за да платиш за магазина на Кориган — отбеляза Кийни.

— Тогава ще дойда да ви поискам заем — каза Дан триумфално.

Кийни се засмя. Планът на момчето имаше толкова дупки, колкото чорапите на бедна жена, но той хареса ентусиазма и увереността му.

— Аз ще ти дам на заем петдесетте — каза той и посегна към джоба си, — защото си самоуверен. И ако успееш, можеш да дойдеш при мен. Ще ти дам друг заем, за да купиш магазина на Кориган. Ако Кориган иска да продава. — Той се засмя отново и тупна с юмрука си по бюрото. — Ех, момко, защо такъв предприемчив и сладкодумен

човек като теб иска да става бакалин. Ти трябва да влезеш в политиката.

Дан прибра петдесетачката и раздруса ръката на Кийни.

— Не аз, сър — каза той. — Брат ми Фин има красноречието, което се изисква за тази игра. Но аз няма да бъда собственик на магазин за дълго. Ще започна с този, после с друг, после с друг. Ще има цяла верига, в Бостън и Филадельфия, Питсбърг, Чикаго... — Сините му очи се вгледаха в бъдещето, сякаш можеше да види веригата от магазини, разраснала се през Америка, и Кийни поклати глава, очарован.

— Ти си човек с мечти и аз ти желая успех. Междувременно по-добре е да започнеш да продаваш тези часовници, за да можеш да ми върнеш моите петдесет долара.

— Да, сър! — Дан вдигна чантата си и отиде до вратата. Поколеба се, после се обърна и се върна. Извади един часовник и го постави на бюрото пред Кийни... — Това е за вас, сър — каза той благодарно. — Подаръкът. И аз ви обещавам, че един ден Дан О'Кийфи ще ви подари часовник от чисто злато.

Отново прекоси стаята и излезе, затваряйки вратата след себе си. Той се спря и отново я отвори. — И ще бъде надписан — добави той. — На Томас Кийни. С благодарност. Даниел О'Кийфи. — Кимвайки си, сякаш това вече е свършен факт, той потупа петдесетте долара в джоба си, нарами чантата и се върна при Кориган, за да го предупреди, че напуска. Утре щеше да бъде първият О'Кийфи, станал търговски пътник.

Фин гледаше как брат му уверено излиза на другата сутрин, шапката му беше кацнала весело на червените къдрици, дългите му крака се местеха бързо. Той си помисли разтревожено, че зимата почти беше дошла и времето не бе подходящо брат му да сменя професията си и да става търговски пътник. Прохладното време не беше добро и за Рори. Той кашляше ужасно и през някои дни едва можеше да се движи.

Въпреки това успяваше да работи. Фин и Рори поддържаха каретите на Джеймс лъснати и конете в добра форма. Когато Фин сложеше сивото си палто и сивата шапка с периферия, за да закара господин Джеймс до офиса му, или до гарата да хване влака за Ню Йорк, той знаеше, че няма по-хубава карета в целия Бостън.

С всяка изминала седмица Рори ставаше все по-болен. Фин настояваше да си остане в леглото, но у дома беше дори по-студено отколкото в конюшните. Освен това Рори се боеше да не изгуби работата си. Затова Фин го оставяше пред огъня в стаята за конските такъми да се занимава с тях, докато той вършеше работата на Рори заедно със своята. Идваше на работа по-рано и си тръгваше по-късно всеки ден, но свършваше всичко. Грижеше се господин Джеймс да няма повод за оплакване от Рори.

Коледа дойде без вести от Дан, но Фин вече всеки ден го очакваше да се появи с издути от печалбите джобове. На Коледа с Рори бяха поканени в къщата; сетне им дадоха храна и премия от по пет долара в брой. С преливащо от благодарност заради щедростта на господарите сърце, Фин зяпаше окичения с гирлянди хол, в който живееше един богат мъж, и сърцето му се изпълни с амбиция. Внезапно усети, че не е доволен да бъде само най-добрият кочияш в Бостън. Прииска му се къща точно като тази. Да бъде богат, дори ако трябва да умре, за да го постигне. Сред атмосферата на покой и добра воля сърцето му изгаряше от желание за отмъщение към семейство Молино.

Междувременно, всичко, което имаше освен мечтите си, оставаше работата му и един коптор два на три метра в Норт Енд, не кой знае колко различен от копторите, в които бяха живели предците му.

По Коледа се разрази снежна вихрушка, която покри града за една нощ. На следващата сутрин Фин и Рори вървяха до колене през пъртините, покрай сгради, които не можеха да се различат. Рори кашляше, лицето му силно се зачервяваше и те спираха на няколко пъти, за да може да си поеме дъх. Той се тресеше от студ и се потеше от треска. Фин го уви в един конски чул и го остави пред огъня. Забърза при Кук за чаша горещо какао и убеди Рори да го изпие, след това се съблече и се зае да върши работата на Рори заедно със своята.

С всяка седмица Рори отслабваше и линееше, треперейки непрекъснато, въпреки топлото палто, което Фин му даде. Отчаяно Фин му предложи половината си надница, ако се съгласи да си остане у дома и да се оправи, но Рори гордо отказа:

— Не мога да приема парите ти, освен това ме е страх, че ще загубя работата си и после няма да мога да си я върна.

Най-накрая дойде денят, когато Рори не можа да извърви дългия път до площад Луисбърг. Той легна на сламения дюшек, сестрите и братята му се струпаха мълчаливо около него, а майка му се бе вкопчила в ръката му и плачеше. Фин отиде на работа разтревожен, но не можеше да го забрави и вечерта летеше по стълбите, уплашен, че може да е закъснял. Очите на Рори блестяха като две звезди, когато рече усмихнато на Фин:

— Не се тревожи, ако господин Джеймс има нужда от нов коняр, Фин. Просто ще трябва да си потърся друга работа, когато се оправя. През пролетта.

Фин остана с него през нощта. Рори не кашляше и не се въртеше както обикновено. Помисли с надежда, че това може да е добър знак. Малко преди изгрев Рори се събуди и посегна към него:

— Ти си добър приятел — прошепна той.

И това бяха последните му думи.

Фин плака за приятеля си, но отиде навреме на работа, защото се страхуваше да не я загуби. Вече чакаше с каретата, когато господин Джеймс слезе по предните стълби, както винаги точно в осем часа.

— Добро утро, О'Кийфи — каза господин Джеймс, качвайки се в каретата си. Обърна се и го изгледа, забелязвайки зачервените очи и уморения му вид. — Станало ли е нещо? — попита той.

Фин наведе глава, за да скрие мъката си, докато разказваше за Рори, и попита дали може да отсъства час-два за погребението. Господин Джеймс кимна:

— Можеш да кажеш на семейството му, че аз ще поема разходите за погребението — каза той. — А сега карай, защото ще закъснея.

Погребението на Рори беше тъжна история, но благодарение на щедростта на господин Джеймс, той имаше приличен боров ковчег и венец за гроба. Фин и петима други приятели вдигнаха ковчегата и го занесоха в Света Стефан за службата. После той последва катафалката по грозните замръзнали улици до гробището, чудейки се горчиво защо приятелят му трябваше да умира. Помоли се за него, а сетне за себе си.

— Господи — замоли се той. — Трябва да се измъкна от Норт Енд, или той ще погуби и мен. *Трябва*. Трябва да има някакъв начин, моля те помогни ми, Господи. Моля те. Никога няма да ти поискам отново нещо друго.

Корнелиус Джеймс беше наблюдателен човек. Той беше забелязал през последните няколко месеца, че Рори рядко е навън, и че Фин работи все по-дълго и по-дълго, и сега знаеше причината. Обсъди с жена си и те решиха, че момчето заслужава шанса за нещо по-добро.

— Наречи го социален експеримент — беше казал Корнелиус на жена си. — Ако спечели или загуби си е за него, но и в двата случая би било интересно. — Той извика Фин в кабинета си и момчето застана пред нето, като нервно въртеше шапката в ръцете си, надявайки се, че няма да го уволнят.

— Наблюдавах те, О'Кийфи — каза господин Джеймс спокойно. — И забелязах, че следваш притчата за добрия съсед. Това, което вършеше за приятеля си бе благородно. Беше направено от добро сърце. — Направи пауза и Фин разтревожено срещна погледа му, зачуден какво ще последва. — Човек като теб заслужава награда — добави господин Джеймс.

Фин засия. Той бе обещал на госпожа О'Донован, че ще се грижи за тях, и малко допълнителни пари щяха да му свършат добра работа.

Господин Джеймс се разходи из кабинета с ръце зад гърба.

— Ти си интелигентен мъж — каза той, като го гледаше замислено, и надеждите на Фин нараснаха, усетил, че наградата става по-голяма. — Но мъж на когото липсва образование — продължи той, а надеждите на Фин отново разцъфнаха. — Въпреки това ми се вижда, че имаш инстинкт, проникателност, които могат да бъдат превърнати в нещо по-добро от това да се грижиш за конете. Анализирал съм качества ти, О'Кийфи, и те намирам за почтен, упорит, работлив и способен на истинско приятелство. Госпожа Джеймс и аз обсъдихме предложението подробно. Реших да ти дам възможност да преуспееш. Ако желаеш да приемеш, аз ти предлагам работа в Ню Йоркските ми офиси, и възможност да успееш във финансовия бизнес.

— Финансовият бизнес? — каза Фин, в главата му още гърмяха вълшебните думи. — Ню Йорк.

— Бог ни е казал да помагаме на братята си — каза господин Джеймс. — И ти изпълняваше желанията му. Сега аз съм готов да ти помогна, Фин О'Кийфи, да станеш нещо по-добро от коняр и кочияш. Приемаш ли?

Приемам ли? Изненадан, Фин си помисли за горещата молитва на погребението на Рори. Спомни си за Коледа, когато си даде дума, че

един ден ще има къща точно като тази. Помисли за отмъщението си към Молино, представяйки си лицето на Лили, ако тя някога видеше важната личност, в която беше на път да се превърне.

— Приемам — каза той, сияейки.

ГЛАВА 32

Фин никога не беше имал нещо ново и естествено никога не беше имал нови дрехи. С петдесетдоларовия аванс на мистър Джеймс, парещ джоба му, той отиде до местния магазин за мъжка мода и каза на продавача, че иска всичко, „от нови долни гащи до нови ботуши“.

Избра това, което си представяше, че би подхождало за добре поставен млад мъж в Ню Йорк. Две бели ризи с четири целулоидни яки. Черен костюм и сива вратовръзка. Купи си черни ботуши, лъснати като огледало, и — екстравагантност на която не можеше да устои — перлени копчета за ръкавели и съответна игла за връзката. Друго, от което се нуждаеше, беше шапка — всъщност щеше да си вземе две! Една дерби шапка с подвита периферия за зимата и една сламена за лятото.

Той погледна удовлетворено новия О'Кийфи в огледалото. Цялото облекло беше струвало огромната сума от двайсет и пет долара, и това, че ги плати го изненада. Беше си цяло състояние, но обещаната заплата от двайсет долара на седмица, го правеше нищожно. Той хвърли парите небрежно на тезгяха. Служителят опакова останалите му неща и Фин уверено тръгна по улица Хановер към Мик Кориган.

Единственият проблем беше, че Дан още не бе се върнал от пътуванията си. А обеща да се върне до два месеца. „С печалбата в джоба ми“, бе казал той. Но бяха изминали шест месеца и Фин беше разтревожен.

Докато вървеше по алеите на Норт Енд, всички глави се извиваха, за да видят елегантния ирландец, който изглеждаше сякаш е спечелил милион. Група малки момчета се завтече след него, пускайки груби забележки, но той просто се усмихна и добродушно им раздаде шепа монети, спомняйки си как не толкова отдавна също би им се зарадвал.

Мик Кориган го огледа с изумление.

— Може ли това да си ти, Фин О'Кийфи? — попита той. — Но сега виждам, че наистина си ти. И облечен като политик. Да не би брат ти да е забогатял, както говореше?

Фин поклати глава, разказвайки за собствения си късмет.

— Ще ви изпратя адреса си, така че щом Дан се върне да знае къде да ме намери.

— Когато Дан се върне! — Кориган поклати глава и въздъхна. — Не трябваше да зарязва работата си и да става търговец — каза той. — Съмнявам се дали ще го видиш още дълго време.

Още по-разтревожен за Дан, Фин отиде да се сбoguва с майката на Рори. Даде ѝ малко пари и ѝ каза, че винаги ще се грижи за нея. Тя му пожела успех и той се запъти към гарата, за да вземе влака за Ню Йорк.

Времето в Ню Йорк беше необикновено топло за сезона, небето бе безоблачно синьо, слънцето напичаше. Фин излезе на Четиридесет и трета улица пред гарата, хванал пакета с бельото и чорапите си, яките и другата си риза. Чувстваше се скован в тежкия си костюм, но стъпката му беше лека, когато пое в търсене на стая под наем. Самата идея за негова прилична стая беше невероятна и той се усмихваше докато разглеждаше къща след къща, с надписи „СТАЯ ПОД НАЕМ“ на прозорците. Избра една скромна на вид сграда и позвъни. Жената, която отвори го изгледа, докато той казваше уверено:

— Добър ден, мадам. Искам да наема стая.

Тя отстъпи малко и посочи с обвиняващ пръст към знака на прозореца.

— Не можеш ли да четеш, неграмотнико — извика тя сърдито и затръшна вратата под носа му.

Фин погледна табелата. На нея пишеше „СТАИ ПОД НАЕМ“, а отдолу „НЯМА ЗА АКТЬОРИ, КУЧЕТА И ИРЛАНДЦИ“.

Тръгна надолу по улицата, после по следващата и по последващата, но навсякъде виждаше същата табела. С репутацията им на пияници и побойници, никой не искаше ирландци, и ги считаха за по-долни и от кучетата. Потърси утеха в една кръчма на Бродуей с успокояващото име „При Мърфи“.

— Ще се справиш наоколо, приятел — каза му Мърфи, когато обясни проблема на чаша силна тъмна бира. — Тук приемат всякакви, ирландци, италианци, евреи, германци или американци — стига да могат да си плащат наема авансово. Опитай при Айлин Малоун на 40-та Западна, близо до парка Бриант.

Айлин Малоун изгледа симпатичния млад ирландец, застанал на стълбите чист и сгорещен в тежкия си черен костюм и шапка дерби. Тя го изгледа бавно от горе на долу и обратно. И изведнъж започна да се смее.

Фин пристъпваше от неудобство от крак на крак.

— Ще ми кажете ли какво е толкова смешно? — попита той, почервенял от горещина и смущение. Отвътре вреше, но не искаше да сваля сакото си и да разваля имиджа си на професионалист.

— Виж само този костюм — изписка Айлин. — Няма да ми кажеш, че с този вид си актьор, нали? Освен ако си се дегизирал за ролята на ирландец.

Фин се начумери. Той се обърна и заслиза по стълбите.

— Няма да стигнеш доникъде в този град, ако не носиш майтап — извика тя след него. — Освен това, аз съм единствената ирландска собственица на тази улица.

Той се върна неохотно и тръгна по коридора след нея и нагоре по стълбите до третия етаж.

— Поддържам къщата чиста — отбеляза Айлин. — И очаквам същото от наемателите си. Макар че виждам с теб, че за това няма да имам проблеми — добави бързо тя, когато Фин отново я изгледа.

Той огледа стаята. Имаше прозорец с изглед към дърветата в парка.

— Леглото има дюшек от конски косми — каза Айлин гордо. — Тук няма слама, млади човече. При Айлин Малоун получаваш само най-доброто.

Той внимателно опипа леглото. Провери чекмеджетата на скрина и погледна собственото си учудено лице в огледалото. Забеляза месинговите закачалки на стената и дървения стол с тапицерия от плюш. Беше твърд, но приличен стол, на който можеше да седи.

— Има газова лампа — каза Айлин. — Има тоалетна и баня надолу по коридора, които се ползват съвместно с шест други

наематели. — Тя го погледна замислено. Откакто беше влязъл не беше проронил и дума, а лицето му изглеждаше сякаш е намерил рая.

— Ще я взема — каза Фин ентузиазирано и тя въздъхна. Още като видя костюма му бе разбрала, че е новак.

— Точно като истински ирландец. Само че първо трябваше да ме попиташ за цената.

Той извади дващест долара от джоба си.

— Колко? — попита той, въртейки парите между пръстите си.

— Късметлия си, че съм почтена жена — каза му тя строго. — Всяка друга собственица на Бродуей просто щеше да удвои цената. Пет долара на седмица. Плаща се авансово всеки петък.

Той отброи парите в протегнатата ѝ ръка.

— За още два долара на седмица осигурявам вечеря. А съм добра готвачка — каза тя, потупвайки едрите си бедра за доказателство. Той бързо ѝ даде двата долара допълнително и тя ги прибра, тръгвайки към вратата. — Вечерята е точно в шест и половина — извика тя. — Повечето от моите наематели са актьори и трябва да са в театъра към седем и половина. Тези, които работят.

Тя затвори вратата след себе си и Фин гордо се огледа из стаята. Свали сакото си и го закачи на стола, спирайки, за да огледа с око на собственик. Дръпна пердето и погледна към парка. Като свали ботушите си, той ги постави до леглото, после окачи шапката си на месинговата закачалка. Разопакова хартиения вързоп и нареди новите си вещи в чекмеджетата на шкафа. В банята си изми ръцете и лицето и се подсуши с чиста кърпа. Огледа душа, голямата бяла вана и тоалетната. Върна се в стаята си, съблече се, запали газовата лампа и легна внимателно на леглото. Меката възглавница обгърна главата му, а чистите бели памучни чаршафи излъчваха хладина към тялото му. Лежа неподвижно няколко минути, наслаждавайки се на всичко, а после започна да се смее.

Беше като дете в магазин за играчки. Никога не бе имал собствена стая преди. Никога не беше имал прозорец, да не говорим за изглед. Никога не беше имал истинско легло или дрешник, дори и месингова закачалка на стената. И разбира се, не беше имал баня преди и чиста кърпа, за да се подсуши. Най-сетне бе оставил назад стария свят със сламените дюшеци върху голия под, с дървена щайга вместо маса и свещ, за да вижда — чувстваше се като крал.

— Дан, стари приятелю — каза той през смях. — Ако можеше да видиш брат си сега, никога нямаше да повярваш. А ще има и сготвена вечеря точно в шест и половина. — Все още се усмихваше, когато заспа.

Айлин Малоун беше прочута сред членовете на актьорската професия. Те знаеха, че къщата ѝ е чиста, храната ѝ обикновена, но добра, и че се сервираше щедро.

— Никога няма да оставя някой да умре от глад — казваше често тя, докато раздаваше щедри порции с варени картофи и зеле и котлети, а в неделите — специалното ѝ говеждо печено. — Не и след като моето собствено семейство и сънародници са умирали от това — добавяше тя, гледайки как доволните ѝ наематели омитат чиниите си.

Седем години след като се бяха оженили, когато съпругът ѝ почина, Айлин се оказа в странното положение на бездетна ирландска вдовица, без синове, които да се грижат за нея, когато остарее. Тя разбра, че трябва сама да си организира живота. Продаде малката си къща и със спестените пари и заем от банката купи по-голяма, по-близо до Бродуей, където знаеше, че винаги ще може да напълни дузината си стаи.

Животът не беше без тежки моменти; да се искат пари от актьори не беше лесно, затова повечето собственички не ги приемаха. Но Айлин имаше слабост към добре изглеждащи мъже, освен това те я забавляваха с историите си. Тя знаеше всички последни клюки на Бродуей и те я караха да се чувства част от техния свят. Беше четиридесетгодишна, добре надарена и майчински настроена.

Тя си мислеше, че я беше привлякла невинността на Фин О'Кийфи, както и добрият му вид, защото дори и в този костюм той беше много приятен млад мъж. Но в него имаше нещо, някаква амбиция, глад не само за храна, а за живот, което я порази.

— Аз имам инстинкт за таланти — обявяваше често тя, гледайки насядалите около масата наематели. — Не предрекох ли успеха на моя наемател Нед Шеридан? И не бях ли права? Не е ли сега той на турне с успешна пиеса? Повярвайте ми, това е само началото. Този млад човек е обречен на голям успех. И когато се завърне, ще дойде отново да отседне при госпожа Малоун. Никъде другаде.

Наемателите ѝ я гледаха, надявайки се, че погледът ѝ ще им предрече успех, както беше станало с Нед, но само Фин предизвикваше същото чувство. Не Мария Вентури, младата актриса от третия етаж, която закъсняваше три седмици с наема си и щеше да бъде на улицата ако не платеше следващия петък. И не сестрите Марканд, които бяха францужойки — флиртуваха и играеха в ревюта, размахвайки крака и показвайки повече отколкото трябва. Но поне си плащаха наема навреме. И не някой от другите кандидат-драматурзи и актьори, които живееха постоянно на ръба на „успеха“, като пълнеха мениджърските офиси през деня и баровете на Бродуей през нощта и харчеха пестеливо парите си винаги с надеждата за щастливия удар.

— Господин О'Кийфи е различен — каза тя на своите наематели, представяйки го, когато той се появи точно в шест и половина за вечеря. — Господин О'Кийфи ще влиза в паричния бизнес. — Те погледнаха заинтересувани при магическата дума пари и тя даде на Фин почетното място от дясно до себе си, достатъчно далеч от френските момичета, които автоматически флиртуваха с всеки мъж, независимо колко е стар или непривлекателен.

— Но не флиртуват ли всички? — беше попитала невинно Корин Марканд, когато Айлин я предупреди за това. Русата, хубава Корин сега не сваляше очи от Фин и Айлин бе нащрек, докато малката прислужница поставяше димяща купа супа пред всеки от наемателите.

— Какво точно значи това, финансовия бизнес? — попита Корин с чаровна усмивка към Фин. — Звучи толкова мъжки.

— Занимава се с ценни книжа и акции — обясни Фин, връщайки усмивката и. — Аз ще работя за „Джеймс и компания“, брокерската къща.

Всички бяха чували за нея и те го погледнаха почтително, чудедейки се колко ще печели.

— И какво ще правите вие там, О'Кийфи? — попита Айлин.

— Аз ще се уча на бизнес, мадам. Господин Джеймс ще прекарва повече време в Ню Йорк и самият той ще ме учи. — Дори Айлин беше впечатлена и той реши, че е по-добре да не им казва, че е просто един издигнал се коняр и кочияш, и че поради добротата си, господин Джеймс му даваше възможността да се издигне. И по-добре да не се проваля, каза си той тъжно. Това беше неговият шанс и той знаеше от горчивия си опит, че такива възможности не идваха два пъти.

След вечеря той се върна в стаята си. Съблече и внимателно окачи дрехите си на месинговите закачалки и угаси газовата лампа. С глава на пухената възглавница и завит с чистите памучни чаршафи, той заспа толкова лесно, сякаш е отишъл в рая. И не сънува Ню Йорк или Айлин Малоун, или Корин Марканд, дори не и господин Джеймс и брокерската къща, където щеше да започне новия си живот на следващата сутрин. Той сънуваше Лили.

Стана в зори и в шест и половина изяде закуската си, сготвена от малката прислужница Пеги. Никой друг не беше слязъл, дори и госпожа Малоун, и когато Пеги постави голямата чиния с месо пред него, той си изяде всичко и я попита къде са другите.

— Актьорите имат друг режим, не като нас — информира го тя. — Те работят през нощта — когато работят, разбира се.

Тя му наля още кафе и се облегна на шкафа, като го гледаше. Пеги беше червенокосо, луничаво ирландско момиче, дъщеря на емигранти. Тя бе болезнено слаба и с кожа прозрачна като мляко. Айлин Малоун бе обещала на семейството ѝ, че ще я храни, както и ще ѝ плаща по пет долара на месец, плюс стаята, която всъщност не беше стая, а коридорче, разделено с най-евтината стая в къщата, в която живееше госпожица Вентури.

Но, макар че беше бедно дете, градският живот бе ясен на Пеги: тя знаеше работните навици на актьори и актриси, имената на последните постановки и музикални шоуа и кой играеше в тях, както цените на местата и адресите на всички театри.

— Един ден бих искала да стана актриса — каза му тя, допълвайки чашата му.

— Добре, желай ти успех, Пеги — каза Фин, ставайки доволен от масата. Кортът му беше пълен и го очакваше велик ден. — Можеш ли да ме упътиш как да стигна до Уолстрийт? — попита той.

Тя го погледна с недоверие.

— Да не сте решили да ходите пеша? Ужасно далече е.

— Няма значение — сви рамене Фин. Не беше ли си купил хубавите ботуши, за да ходи с тях? Освен това, имаше намерение да пести всеки цент, който можеше. Тя му обясни пътя и като взе бастуна си от поставката в коридора, той затанцува по стълбището към улицата.

Слънцето беше силно, а същевременно бе и твърде влажно и Уолстрийт се оказа по-далеч отколкото си мислеше. Когато стигна до величествените врати от стъкло и махагон на „Джеймс и компания“, той беше зачервен, изпотен от горещината, новите му ботуши бяха прашни и се беше изнервил, защото се бе изгубил и закъсняваше с десет минути.

Портиерът с висока шапка го изгледа подозрително. Но се оказа ирландец и когато Фин му обясни кой е, той го покани и му пожела успех.

Стаята беше просторна и с мраморен под. Горе светеха полилеи, въпреки че навън беше светло, и слънцето минаваше през армираните прозорци. По дължината на стаите бяха подредени лъскави бюра. На всяко имаше абажур, и зад него седеше по един млад човек.

Главният чиновник на голямото бюро отпред имаше коса, намазана с брилянтин, очила, строг черен костюм и снежнобели ръце. Изглеждаше така, сякаш никога не беше виждал светлина и цял живот е бил заровен в офиса.

— Недобро начало — каза главният чиновник, поглеждайки към големия кръгъл часовник на стената, който показваше осем без петнайсет. — В бъдеще ще бъдете на бюрото си в седем и половина.

Той въведе Фин в офиса на мистър Джеймс. Изненадан и очарован той гледаше ориенталските килими, тапицираните с дъб стени на които висяха портретите на строго втречени мъже.

— Добре дошъл, момчето ми. Добре дошъл. — Господин Джеймс топло се здрависа с него. — О'Кийфи е личното ми протеже — каза той на главния чиновник. — Дай му бюро пред вратата ми, до това на секретарката ми. Представи го на целия персонал и им кажи, че очаквам да сътрудничат, за да помогнем на господин О'Кийфи да научи всичко за нашия бизнес.

— Всичко, което трябва да правиш през първите няколко седмици е да наблюдаваш — каза господин Джеймс на Фин. — Разхождайки се наоколо, виж всичко. Бъди любознателен, задавай въпроси. И ако има нещо, което да не разбираш, тогава ела при мен.

Фин седна на бюрото са в очакване някой да му каже какво да прави, но главният чиновник бе изчезнал, а всички други бяха навели глави над масивни папки.

Спомняйки си инструкциите на господин Джеймс, той стана и се заразхожда между бюрата, но никой не го поглеждаше. Поне докато минаваше край тях, а иначе той бе сигурен, че го наблюдават. Можеше да усети очите им на гърба си. После чу шепот и приглушено хихикане.

Той се завъртя и ги огледа питащо, но всяка една от главите беше наведена усърдно над папките и той се обърна смутен. Продължи бавно напред и отново чу кикота.

Ирландският му нрав кипна. Ядосан и пъхнал ръце в джобовите си, той сви рамене и тръгна заплашително между бюрата. Още едно изхилване и щеше да ги удря по носа, всеки от тях. Ще им даде да се разберат... — *Исусе, момко* — предупреди се той, *спомни си, че ти си над тези жалки чиновници. Ти си протеже на господин Джеймс и това, което си бил преди няма значение. Това е големият ти шанс! Дръж си юмруците в джобовите и веднъж използвай главата си.*

Той се обърна към тях.

— Ще ви разгоня фамилията, бледолики малки копеленца — каза той с нисък, заплашителен шепот. — Аз съм тук по личната покана на господин Джеймс, а вие не сте. — Главите им се изправиха и те го погледнаха с изумление. Подсвирвайки си весело, той отиде до най-близкото бюро и каза на чиновника да му обясни какво точно прави.

Секретарката предаде инцидента на господин Джеймс, а господин Джеймс го предаде на жена си същата вечер.

— Момчето дойде облечено с погребален костюм, притискайки дербито си към гърдите си и имаше вид на ирландски селянин — каза той, усмихвайки се. — И аз го хвърлих така, както си беше, в бърлогата на лъвовете. „Успей или се провали“, помислих си. Те го посрещнаха високомерно, и първото нещо, което той направи, беше да им даде да разберат, че новак или не, той ги превъзхожда, защото е мое протеже. Ето на това му викам хитро, Беатрис. Помни думите ми, той е много умен младеж и ние ще направим от него джентълмен, както и banker.

От тогава нататък Фин хващаше тролея до Уолстрийт и всяка сутрин беше на бюрото си преди седем. Той разбираше, че всичко което има, е способността да чете и пише и собствената му интелигентност, и че неговите колеги бяха образовани. Но за негова изненада докато мина първата седмица и после втората и третата, той

осъзна, че в света на парите неговите качества бяха всичко от което се нуждаеше. Както и подходящият покровител, разбира се.

— Парите са важни — каза господин Джеймс, лично връчвайки му чека за заплатата за първия изтощителен месец. — Очевидно, парите, които ти сега получи могат да бъдат заменени за стоки на същата стойност. Но, и аз подчертавам това но, О'Кийфи, както видя през тези няколко седмици, парите също могат да правят пари. Всеки долар, който печелиш, може да печели пари за теб. Няма нужда да произвеждаш нищо. Няма нужда да създаваш нищо. И колкото повече пари натрупваш, толкова повече пари печелиш. Аз отворих сметка за теб в банката на „Джеймс и компания“ и те съветвам да влагаш в нея колкото може повече от заплатата си, за да може да се олихвяват парите, а после ще помислим къде да ги инвестираме.

Фин си мислеше, че философията на господин Джеймс за правенето на пари беше дори по-проста от тази на брат му Даниел за магазина, но той имаше други планове за парите си. Той бързо бе научил, че ако щеше да играе тяхната игра, трябваше да изглежда като играчите — само че по-добре. Отиде при най-добрите шивачи в Манхатън и смело им каза, че е лично протеже на Корнелиус Джеймс и че иска да му вземат мерки за два хубави костюма.

— Оставям се във ваши ръце — каза той тежко, потъвайки във фотьойла, докато раболепните служители се тълпяха около него, показвайки му платове и ризи, копринени вратовръзки и кърпички, копринени чорапи и хубави кожени ботуши, палта и модни шапки. Те му взеха мярка за всичко и той им каза, че единият костюм и шест ризи трябва да бъдат готови до седмица — не може да чака повече. Той им заяви авторитетно, че ще плати четиридесет долара веднага, а останалите на кредит, те му казаха, че за тях е чест той да е техен клиент. И той излезе от магазина чувствайки се милионер.

Отиде на бръснар на Бродуей, където му направиха прилична прическа, обръснаха го и го намазаха с афтършейв, а след това, с гладка кожа и безупречни мустаци, пристигна в Делмонико, където си поръча празнично питие. Накрая се прибра у дома при Айлин.

— Един джентълмен ви чака в салона — каза му Пеги важно. — Не бях сигурна, че трябва да го пусна, защото прилича на скитник, но той каза, че ви е брат.

Даниел стоеше в коридора, изпълвайки го с туловището си, и очите на Фин едва не изскочиха от шока. Пред него стоеше дивак: дългата къдрава коса на Дан се смесваше с брадата, която покриваше лицето му. Ризата му беше без копчета, а палтото му имаше дупки на лактите. Изпокъсаните му гащи се придържаха с нови червени презрамки, а около врата му беше вързана кърпа. Но сините греещи очи под гъстите вежди си бяха определено на Дан.

— Я се погледни само — каза Дан, оглеждайки брат си отгоре до долу. — Станал си истински градски джентълмен. — Те се прегърнаха бурно.

— Успял си — каза Дан гордо. — По костюма познавам.

— Тоя не струва — отвърна Фин. — Току-що бях при най-добрите шивачи в Ню Йорк, за да си поръчам два нови. *Направени по мярка* — добави той гордо. — Тревожех се за теб, Дан.

Дан само се изсмя.

Потупвайки издутите си джобове, той каза:

— Не ти ли казах, че ще се прибера с печалбата в джобовете. Е, те са тук, Фин. — Оглеждайки се през рамо, той закри уста и прошепна. — Седемстотин двайсет и три долара и шейсет и пет цента, братко. Толкова имам в джобовете си. Харчил съм само за храна и за подслон, но имам да връщам петдесет на Кийни. О, признавам, че продаването на часовници из страната беше трудна работа, но извадих късмет. Бях в Южна Каролина и попаднах на панаир, където спрях и извадих един от часовниците. Започнах да приказвам за моя часовник, колко е добър, колко прецизно работи и колко време, пести. Събра се тълпа и между тях имаше един млад човечец, който ми се видя по-заинтересуван от останалите. Подрънкваше парите си в джобовете и по очите му видях, че копнее за този часовник. И затова реших да продавам на него. Казах, че този часовник никога няма да се развали, защото е произведен в Швейцария. — Той погледна замечтано Фин. — Не знам, може би „произведен в Швейцария“ го продаде, както и това, че го отворих и им показах вътрешността му. Тълпата беше нараснала и те си го предаваха от ръка на ръка, дивейки се на лостчетата и колелцата. Вътре има скъпоценни камъни казах им важно. Рубини и диаманти. Посочих им малките червени и бели точки, които едва се виждаха. „Не трябва да пропуснете да си купите такъв“ казах им аз, „давам ги по три долара и петдесет цента“.

Червените къдрици на Дан трепереха от вълнение, той хвана рамото на Фин и каза:

— Младокът каза, че ще вземе един и подаде парите. И после още един, и още един, и преди да се усетя те се блъскаха. Продадох седемдесет часовника за петнайсет минути. И, Фин, разбрах, че съм разкрил тайната: насочи рекламата си към този, който изглежда навит и успехът ти е сигурен. Щом той купи, другите съжالياват, че не са побързали. И тогава им казваш, че случайно имаш още няколко, но ги пазиш за следващия панаир. И тогава им се приисква още повече.

— Ходех от панаир на панаир и продадох всичките си часовници. Бях направил триста и петдесет долара, но знаех, че това не е достатъчно и че трябва да продам още нещо. Спях в една купа сено както обикновено, когато чух странно пропукване. Беше тъмно и облаците бягаха пред луната. Братко, казвам ти, уплаших се. Помислих си, че сигурно някой ме е проследил, някой, който знае че имам пари в джобовете си, и сега идваха, за да ми ги откраднат.

Той поклати глава засрамено:

— Трябва да ся призная, Фин, че ме обзе страшен гняв. Червено перде се спусна пред очите ми, когато си помислих какво ми беше коствало да се влача в дъжд и сняг, да спя неспокойно и да ям колкото мога по-малко, за да спестя всеки цент, и си казах „Исусе, проклет да съм, ако се оставя да ми вземат парите“.

— Излезте мръсни копелета — извиках аз и грабнах тоягата си. — Покажете си лицата и Дан О'Кийфи ще ви даде да се разберете.

На лицето му изведнъж грейна усмивка:

— И какво мислиш пропълзя изпод сламата? Най-дребното човече, което си виждал, ето какво. Облечено в черно елече, със сива брада и яркочервен нос, стиснал в едната си ръка бутилка с пиене, а в другата стара търговска чанта. Трепереше от страх и от алкохола, и вдигна ръце, разсипвайки част от бутилката, и каза „Не ме застрелвайте, господин О'Кийфи. Аз съм само един амбулантен търговец и търся подслон в сламата като вас“. И разбира се, аз се разсмях, здрависахме се, той подели бутилката си с мен и си зараказвахме истории. Каза ми, че идвал от Русия, бил на седемдесет години, целият му живот преминал като търговец и вече бил уморен от работата.

— Осигурил съм си прилично съществуване — каза той, — и не дължа на никого нищо. Точно тази вечер реших да прекъсна и да се върна при семейството си в Чикаго. Но първо трябва да продам триста чифта червени презрамки, които, за мое голямо съжаление, купих евтино, по двацет и пет цента от един евреин в Ню Йорк. А това може и да ми струва останалата част от живота, защото те не вървят, момко. Просто не вървят.

— Дръпнахме още малко от бутилката — каза Дан — и стана така, както с часовниците. Представих си всичките тези хора на панаирите, стоящи около мен, и всеки от тях с пръсти пъхнати в презрамките. Пийнахме още и търговецът ми показа червените презрамки. Те бяха по-широки от обикновените, токите им блестяха като злато на лунната светлина, и аз си ги представих на мъжете по панаирите пъхнали палци в тях и отново доларите заподскачаха в главата ми. „Ще ти ги взема за цената, която ти си платил за тях“, казах аз начаса. „И утре ще можеш да се върнеш при семейството си. Не мога да си представя стар човек като теб да замръква по сеното, щом имаш легло и жена, при които да се върнеш“.

— Съгласен — каза той дори по-бързо и от мене. Стиснахме си ръцете и аз му платих седемдесет и пот долара за всичките. Довършихме бутилката и на другата сутрин си пожелахме късмет, и всеки тръгна по своя път.

Той се ухили на Фин, закачил палци на собствените си алени презрамки.

— И няма ли сега двеста деветдесет и девет юнака в Америка пременени с най-хубавите червени презрамки със златни токи, екстра качество? И не са ли в джоба ми техните по деветдесет и девет цента на чифт, точно в тази минута? — Смахът му отекна из къщата и слизащите за вечеря наематели се спряха, за да огледат големия червенокос мъж с червени презрамки, разговарящ с Фин О'Кийфи.

— Господин О'Кийфи — възкликна Айлин Малоун, бързаща да се освободи от мърлявия непознат, запълващ коридора ѝ.

— Т'ва съм аз, мадам — каза Дан, завъртайки се с любезен поклон. Той отстъпи малко, като притисна нервно ръка към сърцето си и каза вежливо.

— Съжалявам за мърлявия си вид, мадам, но бях по пътищата цели седем месеца. Тук съм от Бостън, за да посетя моя брат, Фин.

Айлин изгледа Фин и той каза с новите си маниери:

— Може ли да ви представя брат ми, госпожо Малоун. Даниел О'Кийфи. Ще му е нужна стая за нощта, както и баня, ако смятате, че можете да го уредите.

Айлин се разтопи пред усмивката на Фин. Тя забеляза прическата и оформените мустаци, и отново си помисли колко добре изглежда той, и че може би под цялата тази червена коса, брат му всъщност не е лош човек.

— Само за една нощ ли ще бъде? — запита тя.

— Разбира се, мадам, госпожо Малоун — отговори Дан. — Връщам се утре в Бостън, за да си купя магазин. — Той потупа джобовете си уверено, поглеждайки към наемателите, които стояха наоколо и слушаха. — Ще черпя всички ви по едно питие след вечеря, за да отпразнуваме — каза той високо сред отекващите овации.

Айлин го изпрати, за да измие ръцете си преди вечеря, и той направи каквото му беше казано като засрамен ученик. На вечерята тя го настани на второто по важност място от лявата си страна, с Фин отдясно, а след това дори си позволи да ги придружи до кръчмата на О'Хейгън, за да отпразнуват успеха на братята О'Кийфи.

ГЛАВА 33

МОДИ

Арднаварна

Беше приятна прохладна утрин. Вятърът фучеше и тъй като така и така трябваше да ходя по магазините в Галуей, реших да предложа на Шенън и Еди да ме придружат. Там има една чудесна стара книжарница, пълна с най-различни древни съкровища, както и с най-новите, и реших, че може да искат да я разгледат, докато аз съм заета със задачите си.

Бяха ходили на разходка и бавно се приближаваха по моравата към мен. Сега тя е висока почти до кръста и пълна с диви ириси и метличина, почти като приказна градина. Сините цветя виреят чудесно в нашите почви, знаете ли — трябва да видите хортензиите в тюркоазено и лилаво и всичките нюанси по средата. И плетовете, обграждащи нашите пътища и пътечки, прибавят изобилие от червено и розово, също като цветята в джунглата. Прибавете рододендроните през сезона, моите люляци, и разбира се моите любими рози, и ще получите рая на градинаря.

Както и да е. Ето ги, двете млади създания, вървящи с доближени глави докато разговарят. Видях, че лицето ѝ блести от интерес и... и какво? Възхищение ли беше? Обожание? Трудно е да се каже, но определено имаше интерес, а за другото се надявах. Не съм голяма сватовница, но и двамата ги харесвам толкова много, а те са толкова „подходящи“, както би казала мама.

Моите далматинци се носеха след тях със смирен кучешки израз на муцуните. Ако тези двамата останеха още малко тук, кълна се, че тези проклетии щяха да избягат от моето легло в това на Шенън. И само за нея бих позволила такава предателска демонстрация на обожание от тяхна страна.

Викнах им, че отивам в града и ги попитах дали искат да ме придружат. Разбира се, съгласиха се.

— Аз ще карам — добави Еди, но на мен такива не ми минават.

— Карането е моя работа — казах аз твърдо. — Тръгвайте с мен. — И аз ги поведох към гаражите, където на времето се приютяваха дузина хубави машини, поддържани от помощник, който беше луд по тях и вършеше цялата мръсна работа.

Когато бях дете се возехме с голям стил в татковата специална ярко жълта Лагонда — дълга, ниска и спортна, също като тази в романа на Майкъл Арлън „Зелената шапка“. Тогава това беше модерна книга и аз подозирах, че скъпият стар татко сигурно е бил вдъхновен от нея, защото копираше главния герой, карайки я из Европа, настръхнал като автомобилен състезател.

След това идваше колата на мама — червена, разбира се. Поради червените си коси ние винаги си падахме по червеното. Беше Бугати, толкова дълго отпред, че когато седнех на задната седалка, трудно виждах орнамента на капака. Беше бърза машинка и мама я караше сякаш бе кон, подвиквайки окуражително, когато вземеше някой бърз завой. Чудо е, че никога не прескочи с нея някоя ограда.

Имаше и няколко други, по-малко любими, скучни коли, банално черни. Върхът на всичко беше ролс-ройса. Сребърен призрак, приказна кола, с която се носехме из континента и събирахме тълпите. Бижу си беше тази машина и татко никога не допускаше шофьор до нея, освен когато трябваше да се лъсне. Тя беше неговото дете, неговата гордост и радост, той не позволяваше мама да я кара. Струва ми се, че никога не ходехме до Франция с по-малко от три коли — сребърният ролс, разбира се, защото тогава всички пътувахме заедно. Татко го караше. Лагондата, карана от шофьора, и червеното бугати, което караше мама.

По-късно дойде даймлера, нещо като „екстра“ защото другите бяха поостарели, но ние просто не можехме да ги оставим. И тази е колата, която показах на Шенън и Еди. Беше модел 1937, мисля, с дочен таван, който се сгъваше назад, широки калници, месингова решетка и големи месингови фарове, стърчащи отпред като две огромни очи. Беше лъскаво черен, с тапицерия от червена кожа, и винаги го считах за мой.

Еди и Шенън бяха очаровани от него. Те го разгледаха и с изненада установиха, че е в отлично работно състояние. Казах им за

механика в Оутърард, чието хоби беше да го поддържа във форма. Той просто обичаше много тази стара кола.

Потеглихме по отсечката, покрай пътеката и входа към Голямата къща, нагоре по алеята, която води до пътя. Еди стисна очи, когато колата заподскача по издатините и аз се засмях.

— Не е проблем — извиках им назад. — Тази кола е минавала по тази алея повече години от вашите и нищо ѝ няма.

Бяхме свалили гюрука, денят беше ту ярък, ту се заоблачаваше, както става тук. Явно им харесваше ленивата ни скорост, оглеждаха се и се възхищаваха на дивия пейзаж. За да ги забавлявам, защото е доста път до Галуей, особено със стара кола, започнах да им разказвам отново моята история. Ох, преди да забравя, не носех моите бричове и сако. О, не, мама никога не би позволила това. Човек винаги се облича, когато отива да пазарува в града, така че аз бях в зелено — дългичка пола и подходящ джемпър, защото в колата можеше да стане хладничко, а както казах, духаше вятър. Освен това носех обувки без ток и малък тюрбан, тъмно зелен, изпод който стърчаха моите червени къдрици. Стил точно 1940. Всъщност, спомням си, че Бети Грейбъл носеше нещо подобно във военните филми. Ох, и колко забавни бяха те, помня... но, пак се отплесвам. Както и да е, доколкото си спомням, на тези дрехи нямаше дизайнерско име, освен етикета от магазина „Б и Т“ в Дъблин. От 1985, мисля. Всичко, освен шапката. Тя е от Париж. Мадам Симонета, 1939.

Самата Шенън беше в кремав пуловер, който си бе купила от тук, и цветна въздългичка лятна пола, под която се виждаха каубойски ботуши. Странна комбинация, според мен, но на нея някак си ѝ отиваше. Еди, разбира се, беше в неизбежните дънки. И ето ни, разположени на нашите седалки от червена кожа, в нашата лъскава черна машина с месингови фарове, сякаш две широки очи, носещи се по пътищата на Конемара, повечето в обратното платно, за да избегнем дупките, говорейки, както обикновено за Лили.

Бостън

Имаше нова тръпка в походката на Джон Адамс, докато бързаше нагоре по улица Маунт Върнан, на път за дома. Изглеждаше също така по нов начин. Нямаше ги вече неподходящите дрехи и износените

обувки. Сега дрехите му се приготвяха всяка сутрин от неговата икономка, и той беше толкова елегантен, колкото можеше да се очаква да бъде един разсеян ерудит професор по френска литература от седемнайсети век.

Той не би могъл да каже кога точно беше започнал да забелязва своята икономка, нито би могъл да посочи точната причина. Лили се грижеше за домакинството му в продължение на година и той предполагаше, че е станало постепенно. Тя беше най-дискретната и отбягваща вниманието служителка, но въпреки това той винаги усещаше, когато тя е там. Може би от полъха на френския ѝ одеколон или от сладките виолетки, закичени на рамото ѝ, или може би, мислеше си той виновно, шумоленето на фустите под полата ѝ, когато се движеше. И той, който никога не беше забелязвал женските труфила, знаеше, че може да опише тези поли точно.

Той си каза, че това бе разбира се, защото те бяха толкова различни от обикновените невзрачни сиви дрехи на икономките. През зимата Лили носеше кадифета, в дълбоко виолетово или гъсто тъмно зелено. При по-топло време тя носеше по-светла коприна в сапфирено синьо, което потъмняваше сините ѝ очи, или някакъв друг нюанс, който му напомняше пролетен люляк.

Естествено, роклите ѝ бяха дискретни — високи на шията, с дълги стегнати ръкави — но един мъж не би могъл да не забележи как самата им простота подчертаваше толкова прелестно слабата ѝ фигура, и как богатите оттенъци отличаваха кремавия цвят на кожата ѝ и руменината по бузите ѝ. А и той не можеше да отрече чаровния начин, по който носеше пицната си черна коса, събрана отзад, подчертавайки профила и класическата дължина на шията ѝ.

— Великолепен — възкликна той високо, докато се изкачваше по хълма и минаващите наоколо се обръщаха и се усмихваха. Продължи хода си, отдаден единствено на своите мисли. „Това ти ли си, Джон Адамс? — запита се той. — Да считаш профила на една жена за «великолепен», вместо да мислиш за някоя гръцка статуя? Това ти ли си, да мислиш за шумоленето на фустите под полата на жената, а не за студентите портрети на Гейнсбъро?“ Той се спря, за да обмисли въпроса, без да забелязва кикота на един минаващ наблизо, докато гледаше обувките си — добре лъснати, без дупки в тях — като мислеше за своята дискретно избягваща вниманието икономка.

Лили бе образец между прислужниците: беше тиха и скромна. Вършеше работата си добре и неговата прашна къща сякаш се беше събудила за нов живот под нейните слаби бели ръце. Той поклати нервно глава. Отново не би могъл да каже защо. Дори и през зимата имаше оранжерийни рози и лилии, на които беше кръстена, високи, бледи и чисти. Той знаеше, че сега наема по-малък персонал и въпреки това домакинството му костваше по-малко, а къщата му блестеше от чистота. Ястията му бяха точно каквито ги обичаше, обикновени, но добри. Всяка вечер кадифеният му смокинг и пантофите му с монограм бяха готови и прислужницата бързаше да приготви банята му. Гарафата с любимото му сухо шери манцанила беше на масата в библиотеката, и, най-хубавото — Лили го чакаше там да го поздрави.

Джон Адамс се забърза ентузиазирано нагоре по хълма. Той се гордееше с това че е откровен човек и трябваше да признае, че причината, поради която бързаше беше фактът, че Лили го чака. Каза си, че тази вечер ще ѝ предложи да сподели с него чаша манцанила преди вечеря.

Тя сигурно го беше чула че идва, защото отвори вратата още преди той да изкачи стълбите.

— Добър вечер, сър — каза тя с плаха усмивка. — Да взема ли шапката ви, сър, и шала ви, макар че едва ли ви е бил нужен през такъв хубав пролетен ден.

— Хубав ли беше? — попита той, грейнал. — Опасявам се, че не съм забелязал времето.

Но сега го забеляза. Прозорците на къщата му бяха широко отворени. Лек бриз галеше завесите и ароматите от градината се смесваха с вазите цветя на масата в хола, лилиите на Лили и нейният одеколон. — Колко прекрасно изглежда къщата днес — възкликна той ентузиазирано, като ѝ се усмихна. — Благодарение на теб, Лили.

— Благодаря ви, господин Адамс — каза тя, навеждайки очи скромно. — Мило е от ваша страна да го кажете.

Една млада прислужница избоботи „добър вечер“ и бързо изтопурка нагоре по стълбите, за да приготви банята му и преди да е размислил, той каза:

— Ще бъдеш ли така добра да се присъединиш към мен за чаша шери тази вечер, Лили?... Аз... има някои неща, които бих искал да обсъдим с теб.

Лили се поколеба. Тя за миг помисли мъчително, че ще каже не. После отговори:

— Разбира се, сър. За мен ще бъде чест.

— Тогава след половин час — каза той бързо. — В библиотеката. Той поглади късата си брадичка, взирайки се замислено в нея, докато тя не му напомни, че банята му сигурно е готова.

— Ох — каза той изненадан. — Разбира се. Сигурно вече е готова.

Изприпка по стълбите, вземайки ги по две като момче и се обърна на площадката, за да я погледне. Тя го гледаше и се усмихваше, и той се ухили докато преодоляваше оставащите стълби на бегом. Макар че беше възрастен професор — на петдесет, някак си тази вечер се чувстваше по момчешки.

Двайсет минути по-късно вече бе изкъпан, преоблечен и се разхождаше из библиотеката.

— Ето те и теб — възкликна той успокоен, когато точно на часа Лили почука на вратата. Тя пристъпи към него, синята ѝ пола шумолеше и той въздъхна щастливо.

— Казвал ли съм ти някога колко съм доволен, че не носиш сиво? — каза той, подавайки ѝ кристална чаша с най-доброто си шери. — Когато те видя в синьо и виолетово сякаш къщата ми заблестява. — Той кимна, сякаш на себе си. — Да, да. Ти озаряваш живота ми, Лили.

— Благодаря ви, сър. Винаги съм обичала ясните цветове, дори когато бях дете.

— И това къде беше? — попита той заинтригуван.

— Ние живеехме в Конемара, сър. — Тя се усмихна. — Може би затова заобичах ярките цветове. Пейзажът е толкова приглушен там, посребрен от облаците и мъглата.

— Никога ли не грее слънцето? — попита той, изненадан.

Тя се засмя и той си каза, че това е определено най-приятният звук, който беше чувал в голямата си стара къща.

— О, понякога слънцето грее, сър — увери го тя. — През някои дни слънцето става ярко като моята синя рокля, а морето става тюркоазено и зелено. Ние яздехме нашите понита почти до вълните и искахме денят никога да не свършва и нищо да не се променя. Но, разбира се, се променяше. — Тя отиде до отворения прозорец и

погледна навън към градината. Той стоеше до нея, докато тя му разказваше за по-малката си сестра, Сиел, която учела в Париж.

— Сиел! — възкликна той. — Какви чаровни имена е избрала майка ви за дъщерите си!

Лили погледна надолу към чашата си с шери.

— Моята майка е мъртва, сър — каза тя.

— О, да, разбира се. Сега си спомням, че ми каза, че си загубила семейството си при пътуването за насам. Удавили са се, нали? Толкова съжалявам, Лили, беше грубо от моя страна да ти го напомням.

— Ни най-малко, сър. — Тя се изправи и каза сухо. — Мисля, че вечерята е готова, господин Адамс. Благодаря ви много за шерито. Беше мило от ваша страна да ме поканите.

Той отметна глава и се засмя. Каза:

— Никой никога не е наричал Джон Адамс „мил“.

Лили му се усмихна.

— Тогава очевидно не се движите в подходящи кръгове, сър — отвърна тя, възвръщайки стария си маниер на флиртуване.

Той я гледаше как преминава през стаята и си мислеше колко е грациозна: толкова естествена, толкова крехка, толкова женствена.

— Лили — извика той и тя се обърна от вратата.

— Да, господин Адамс?

— Би ли ми правила компания на чаша шери отново утре вечер?

Малкият ни разговор толкова ми хареса.

Този път усмивката сякаш идваше от сърцето и озаряваше лицето ѝ.

— Разбира се, сър — каза тя. — Ще ми бъде приятно.

Чашата шери преди вечеря скоро се превърна в малък ритуал. Вечерята за постоянно се измести с половин час и това се превърна за него в най-щастливото време на деня. Пролетта се изниза към лято и за първи път той не предприе пътуване към Европа.

— Имам толкова работа с книгата, която пиша — обясни той на Лили. — Вече ми отне две години и се страхувам, че ако не я завърша, моите колеги ще ме сметнат за дилетант.

— Съвсем сигурна съм, че никой не би могъл да ви нарече така, сър — каза Лили възмутено. — Вие сте посветен на работата си — всеки го вижда.

Тя явно притежаваше женския усет да намира правилната утешителна фраза, и той добави това към дългия списък от нейни достойнства.

— Защо не дойдеш на кафе след вечеря в библиотеката, Лили — предложи той. — Вечер съм самотен, а компанията ти ми харесва.

Лили погледна работодателя си. Би го описала като „забележително изглеждащ“, с неговата сребриста коса, остра брадичка, и хубавите му кафяви очи, скрити зад очила с дебели рамки. Никога не говореше с никого, освен със своя работодател. Поддържаше дистанция между себе си и готвача и двете млади прислужнички, но въпреки че се заравяше в хиляди малки детайли, произтичащи в управлението на една голяма къща като тази, все пак беше толкова самотна, колкото когато за първи път дойде в Бостън. Беше чувала, че Джон Адамс е гений в областта си и знаеше, че разговорът с него щеше да бъде интересен.

— О, с удоволствие — каза тя и бе сигурна в това.

Писанията му лежаха занемарени на бюрото и купа с нови книги, които беше купил оставаше недокоснат на масичката. Разговорът им след вечеря в библиотеката стана събитие, за което и двамата всяка вечер нямаха търпение. Лили говореше малко за семейството и детството си, предпочиташе той да говори за пътуванията си, за изкуство и книги, и за своята работа.

— Трите любви на моя живот — сподели ѝ той, — и най-голямата утеха за всеки мъж.

Тя се разсмя.

— Моят баща винаги казваше, че това е съпругата на мъжа, сър.

Той се вгледа в нея.

— Би ли ми направила услуга, Лили, да не ме наричаш сър, когато сме сами? На мен ми е приятна рядката компания на една чаровна, образована млада жена, и няма нужда винаги да се обръщаш към мен със „сър“.

Той ѝ показваше колекциите си и всичките си съкровища, прелиствайки крехките листа на книга с миниатюри от петнайсети век. И една много рядка готическа библия, и персийски и китайски ръкописи. Говореше надълго за любимата си тема, френската литература от седемнайсети век, и тя го караше да ѝ препоръча някои книги за четене, така че да може да разбира за какво става дума. Така

че тя си състави списък на книгите и всяка седмица той ѝ задаваше въпроси върху това, което е прочела, отнасяйки се с нея като с ученичка.

Лятото премина в есен, есента в зима, но господин Адамс вече не канеше колегите си, както на времето. Той предпочиташе компанията на икономката си.

— Трябва да си срещнал някоя жена, Джон — казваха те шеговито. И бяха изненадани, когато той се смееше и свиваше рамене. — Може ли да е истина? — питаха се те един друг. — Може ли някоя жена да е омагьосала стария Портър Адамс най-накрая? И ако е така, коя е тя? — Никой от тях не можеше да си спомни дори да го е виждал с жена.

На следващата година, на първия ден от пролетта, когато Лили приближаваше двайсет и първия си рожден ден, господин Адамс я чакаше нервно в библиотеката. Той се усмихна успокоен, когато чу почукването на вратата и тя влезе. Мислеше си колко е красива, докато тя вървеше към него и се чудеше с пристъп на страх, дали друг път ще я види да влиза в библиотеката. Защото след това, което имаше да ѝ казва, съществуваше шанс да не влезе.

— Ела тук, Лили — каза той и тя пристъпи по-близо. Гледайки я в очите, той каза. — През тези последни месеци ти започна да значиш страшно много за мен. Знам, че съм много години по-възрастен от теб, но все пак си правим хубава компания, нали? Мислех си, Лили, че би било много приятна идея, ако се съгласиш да се омъжиш за мен.

Тя се взря в него с разширени от шок очи и той бързо каза:

— Виждам, че предложението ми те изненадва, но аз не съм човек, който знае как да показва чувствата си. Моля те да бъдеш моя жена Лили. Не очаквам отговора ти веднага, но моля те, помисли си, имаш време...

Лили не каза нищо. Тя само поклати глава невярващо и се обърна. Той я наблюдаваше като в агония как стигна до вратата.

— Поне му отдели време — извика той след нея. — Това е всичко, което искам, само да го обмислиш. Мисли седмица, месец... цяла вечност, ако трябва.

Лили се обърна и го погледна.

— Благодаря ви много, господин Адамс. Ще го обмисля — каза тя и тихо затвори вратата след себе си.

Като вървеше спокойно, сякаш нищо не се беше случило, Лили пресече коридора към задната част на къщата. Огледа хубаво обзаведената удобна малка всекидневна и малката спалня, която беше наричала дом повече от две години.

Потъна в брокатеното кресло край огъня и вдигна краката си на малкото столче. Погледна масичката до себе си с малкия куп книги — нейното „задължително четиво“ за личния курс по литература на господин Адамс, и фотографията в сребърна рамка от родината си.

— Исусе! — възкликна тя, скочи на крака и се заразхожда развълнувано из малката си стая. Защо трябваше да разваля всичко с предложението си за женитба? Беше толкова цивилизовано, толкова хубаво и приятно. Толкова сигурно. Тя беше работила много, за да стигне до сегашното си положение. Беше се постарала да остави миналото зад себе си. Повечето от парите, които печелеше, отиваха у Шериданови за детето, макар че никога не казваше къде е. Не желаше връзка с тях или с миналото си.

Замисли се отново за предложението за женитба на господин Адамс. Би могла да стане госпожа Джон Портър Адамс, красивата млада жена на един от най-богатите и най-важните хора. Представи си за миг какво би било да бъде омъжена за него, и ѝ се прииска да плаче. Той беше достатъчно стар, за да ѝ бъде баща. А тя бе все още толкова млада, и въпреки това, което се бе случило, в сърцето ѝ винаги имаше надежда, че някъде на хоризонта някой ще дойде да я спаси.

Тя се хвърли на леглото и заплака както не беше плакала от дълго време. Откакто беше получила писмото на Сиел с ужасната вест, че нейната майка е мъртва. По-късно тя избърса сълзите си и си каза да не бъде такава глупачка и че може би, просто може би, ако станеше госпожа Джон Портър Адамс, татко щеше да прости на блудната си дъщеря и тя отново щеше да се върне в Арднаварна.

Една седмица тя отбягваше господин Адамс, изпращайки малката прислужница да го чака, страхувайки се от очакващите му очи, които търсеха отговор. Нощ след нощ лежеше будна, мислейки какво ли щеше да бъде, когато му станеше съпруга. Щеше да бъде стопанка на неговия дом вместо просто икономка. Щеше да има силата на парите и положението. Щеше да може да прави каквото си иска със

старата къща, да приема гости и да дава партита. Щеше да е почти като в старите времена.

На следващата вечер тя отиде в библиотеката. Почука на вратата и почака той да извика „Влез“. Той беше на бюрото си до далечния прозорец, гледащ към градината. Скочи стреснато на крака, докато тя премина през стаята и застана пред него с гордо вдигната глава и изправен гръб.

— Е, Лили? — каза той.

— Аз приемам вашето предложение, господин Адамс — каза тя спокойно. — Ще бъде много щастлива да стана ваша съпруга.

Сватбата се състоя две седмици по-късно в хубавата църква на Парк Стрийт. Булката беше облечена в тъмносин жакет от коприна над кремавата копринена рокля. Сламената ѝ шапчица беше украсена с копринени цветя и носеше букетче виолетки, прикрепено на кръста, игла със сапфир и диамант на шията си, подарък от съпруга ѝ. Гости не бяха канени и двама непознати трябваше да бъдат извикани от улицата за свидетели. Ръката на Лили трепна, когато подписваше. Тя изглеждаше толкова бледа и нервна, че съпругът ѝ я обви успокояващо с ръка.

— Ти ме направи най-щастливият човек на света — каза той, когато заминаха на двуседмичния си меден месец във Върмонт.

Старата колониална странноприемница беше семпла, но чаровна, с портал с бели колони и сенчеста веранда, гледаща към градините и бързата, тясна рекичка. Единствените звуци идваха от природата: от шумоленето на реката, от песните на птичките, от овцете, кравите, и излайването на игривото куче. Ако собствениците се бяха изненадали от очевидната разлика във възрастта между булката и младоженеца, те не го показаха, докато ги въведоха в апартамента с две спални, който той бол е резервирал.

Той я остави сама в стаята ѝ за да се преоблече за вечеря и тя седна на бялото легло, мислейки с ужас за първата си брачна нощ. Обзе я паника и тя потръпна от страх, когато си спомни грубия Дермът Хатауей. Знаеше какво се очаква от нея тази нощ и знаеше, че не може да го изтърпи. Всичко това беше ужасна грешка. Изобщо не трябваше

да се омъжва за него. За пореден път просто не беше помислила, а сега беше късно.

Чудеше се дали би било по-лесно ако той беше млад мъж, и се сети за Фин, толкова жизнен и хубав, гледащ я с тези гладни очи. Но Джон беше стар. Косата му бе сива, ръцете му — бледи, а тялото му... тя потръпна, неспособна да мисли повече. Той е джентълмен, напомни си тя. Всичко ще бъде наред. Тогава си спомни за другата Лили, седемнайсетгодишната дебютираща звезда, която беше сигурно предопределена да се омъжи добре. Тя би могла да се омъжи за всеки от дузината млади мъже, а сега, на двайсет и една, ето къде се беше оказала.

Наболяваше я главата. Тя изтича до прозореца и го разтвори, изпълвайки дробовете си с хладния вечерен въздух. Каза си, че току-що се е омъжила за един от най-добрите мъже на Бостън, че той беше умен, културен и богат. Напомни си, че щеше да бъде една от важните дами в Бостън, отново стълб на обществото, освободена най-после от тъжното си минало. Каза си, че ще дава вечерни партита за своя съпруг и следобедни чайове за дамите, а може би дори и голям бал. Новият ѝ съпруг обичаше да пътува и тя щеше да го придружава. Щеше да си купува чудесни дрехи от парижките бутици, от Уърт и Накет, и Десе. И после младата госпожа Адамс щеше да смае целия Бостън с красотата, дарбите и грацията. И може би татко щеше да ѝ прости най-после.

Без да изхвърля картината на бляскавото бъдеще от съзнанието си, тя се облече за вечеря в мека зелена муселинова рокля с широко деколте, което разкриваше раменете ѝ. Завърза виолетовия сатенов пояс и сложи букетче виолетки на кръста си. Вдигна косата си и я закрепил с перлени фиби, а когато съпругът ѝ почука на вратата, вдигна брадичка, пое въздух и каза, че е готова.

Те бяха единствените гости в бялата трапезария и Лили не яде нищо. Гледаше безмълвно навън през прозореца към притъмнените дървета и ливади, слушайки шумовете на реката и вечерните песни на птичките, докато съпругът ѝ наливаше шампанско, което тя не пиеше.

Джон не беше глупав. Той знаеше, че тя е нервна и мислеше, че я разбира. Но той нямаше опит в тайнствените нрави на жените и не знаеше какво да прави.

— Защо не опиташ сладоледа, скъпа моя? — каза той услужливо.
— Казаха ми, че е домашен.

Лили го погледна, сапфирените ѝ очи пръскаха гняв.

— За бога, не се дръж с мен като с дете! — тросна се тя.

Той я изгледа изненадано.

— Съжалявам. Просто си мислех, че сладоледът ще ти хареса.

— Е, не ми харесва — тя извърна глава и се загледа тъжно към градината.

— Сигурно си много уморена, Лили — каза той меко, тя се обърна и отново го изгледа. Той се усмихна, вдигайки ръка в протест. — И не преди да го кажеш, не се отнасям с теб като с дете. Просто се държа по начина, по който смятам, че един младоженец би постъпил при дадените обстоятелства. — Той пое ръката ѝ през масата и каза нежно. — Лили, мисля, че знам какво преживяваш точно сега. Всичките ти съмнения и колебания дали си постъпила правилно да се омъжиш за един толкова по-възрастен от теб човек. И всичките ти страхове за нашия меден месец. Искам да те уверя, че няма да ти досаждам. Ти имаш собствена стая и тя ще остане твоя, докато избереш дали да ме поканиш да я споделя с теб.

Лили прочете искреността в лицето му и каза засрамена:

— Ти си най-добрият човек, когото съм срещала. Просто не съм свикнала да те наричам още „Джон“ вместо „господин Адамс“. Всичко стана толкова бързо.

Той се усмихна, успокоен.

— Не беше нужно толкова дълго, за да преминал от „сър“ към „господин Адамс“. Около седмица, доколкото си спомням. Така че ще живея с надеждата.

Тя знаеше, че това което каза беше вярно и че той е най-добрият човек. И че е щастлива да бъде негова съпруга. Изпълнена със срам заради избухването, тя вдигна ръка и я притисна към бузата си.

— Имаш ли нещо против да се оттегля сега? — каза тя спокойно. — Прав си. Уморена съм.

Той я придружи по стълбите и бързо я целуна по бузата.

— Приятни сънища, скъпа моя — каза той, гледайки я как се изкачва по широкото стълбище. И си помисли, че съпругата му изглежда красива и крехка като нимфа в зелената си рокля. По-късно той излезе на верандата, за да изпуши една пура, заслуша се в совата в гората и си помисли доволно колко щастлив човек е.

Лили разкопча дузината малки копчета и остави меката рокля да се плъзне на пода. Тя отиде до прозореца и облегна ръцете си на рамката, взирайки се копнеещо в меката тъмнина.

Това трябваше да е най-чудесната нощ в живота ѝ — щеше да се омъжи в семейния параклис, и Голямата къща и всичките знатни къщи щяха да са пълни със сватбари. Татко щеше да я заведе до олтара, горд от своята красива млада дъщеря в девствено бяла рокля. И красивият млад мъж, който в сънищата ѝ сякаш винаги имаше лицето на Фин О'Кийфи, щеше да я чака до олтара. Щеше да има органична музика и прекрасни цветя, Сиел щеше да бъде единствената ѝ шаферка и майка ѝ щеше да плаче от радост. След това щеше да има великолепен бал, и по-късно през нощта тя и нейният чудесен млад съпруг щяха да сключат ръце и да се спогледат заговорнически, смеейки се, и щяха да се прокраднат до стаята си, за да бъдат най-последни сами.

Познатият мирис от пурата на Джон се носеше нагоре към прозореца и тя се замисли какво би ѝ казала майка ѝ преди първата ѝ брачна нощ. „Трябва винаги да помниш своя дълг“, щеше да каже тя твърдо, и Лили знаеше, че щеше да бъде права. Беше оправила леглото си и сега трябваше да легне в него със своя съпруг.

Облече новата си бяла сатенена нощница и разреса дългата си черна коса, спомняйки за хубавите сребърни четки, които беше имала на времето. Помисли си, че сега би могла да си купи други сребърни четки, колкото си иска. Но не ги искаше. Не искаше нищо, освен тази нощ да е свършила.

Прекося малкия кокетен хол до спалнята на мъжа си. Угаси лампата, качи се на широката спалня и придърпа завивките до шията си. Затвори очи и зачака.

Джон изпуши пурата си. Той се позабави малко, наслаждавайки се на прохладния нощен въздух и с доволна въздишка си каза отново, че е много щастлив човек. Преди беше мислил, че животът му е пълен, но сега, с Лили до него, беше свършен. Пожела лека нощ на домакините и се изкачи до стаята си. Съблече се в тъмното, мислейки си колко са сладки ароматите на градината, нахлуващи през отворените прозорци. Но имаше един друг аромат, познатият одеколон на Лили.

Обърна се, за да я погледне лежаща в леглото му, и, усмихвайки се, поклати глава.

— Може ли да е вярно? — прошепна той, сядайки до нея. Той обърна ръката ѝ с дланта нагоре, обсипа я с меки целувки и прошепна. — Сигурна ли си, Лили? Искях да имаш време...

— Сигурна съм — каза храбро тя.

Той се покачи в леглото, легна до нея и тя беше тази, която протегна ръце и го прегърна. Той изпъшка и треперещ я придърпа по-близо. Галеше косата ѝ и целуваше лицето ѝ, прокара ръката си по меката кожа на ръцете ѝ и по голия ѝ гръб. Лили се притисна силно към него, страхувайки се, че би могла да промени решението си и да избяга.

Когато Джон започна да я люби нежно и внимателно, толкова различно от Дермът Хатауей, тя се зачуди защо се беше страхувала. Той беше сладък и внимателен и тя знаеше, че това значи много за него, макар че за нея значеше по-малко и от нищо. Това бе нейният дълг, напомни си тя. Бе част от сделката, за да стане госпожа Портър Адамс, защото, Бог знае, грешница и изгнаничка каквато си беше, тя нямаше какво друго да му предложи освен своето тяло.

Меденият месец мина приятно: правеха дълги разходки из околността или мързелуваха край реката. Четяха и ядяха вкусни вечери сами в трапезарията, единствените гости. Вечерта, преди да се приберат у дома, Джон ѝ каза, че иска да даде прием, за да я представи на бостънското общество.

— Все пак, сега ти си свързана с повечето от тях — каза той. — И аз нямам търпение да те покажа на всичките тези стари копои, които се опитваха да ме оженят за своите внучки и племеннички от трийсет години.

Поканите бяха гравирани и доставени на ръка, а Лили се хвърли в трескава подготовка. Преди сватбата тя беше уволнила готвача и прислужничките и нае нов персонал, защото не искаше в дома си никой, който да си спомня, че е била просто икономка.

Тя изработи меню за бюфета, което смяташе, че ще удовлетвори важните ѝ гости. Разбира се, щеше да има шампанско и дузина студени блюда, защото вечерта обещавахе да е много топла. Тя изрови сребърните сервизи на Адамсови, заповяда да се лъснат масивните подноси и полилеи и да се наредят масите в голямата трапезария. Нае

струнен квартет да свири дискретно в ъгъла на музикалната стая и повика цветар, за да превърне цялата къща в цветна градина. Искаше ѝ се да има време да отиде до Париж, за да напазарува, но реши, че ще облече сватбената си рокля, защото беше най-хубавата дреха, която притежаваше. И тогава Джон отвори големия сейф в задната част на един шкаф в библиотеката и ѝ показа семейните реликви, диамантите и рубините, сапфирите и смарагдите. Каза ѝ, че вече са нейни.

Дамите на Бостън бяха зашеметени, меко казано, от обявяването на брака на Джон Портър Адамс.

— Но коя е тя? — питаха се те пред чашите чай възбудено. — Говорят, че е чужденка. Сигурно я е срещнал при пътуванията си, защото никой в града не си спомня някога да са я виждали.

И те изпращаха потвържденията си по пощата, едва сдържайки любопитството си до деня на приема.

Лили си мислеше триумфално, че къщата изглежда съвършено и проверяваше дали всичко си е на мястото. Голямото стълбище беше превърнато в розова пергола и дузина лакеи в тъмносини ливреи стояха покрай перилата. Навсякъде имаше цветя и мелодията на любимия на съпруга ѝ концерт на Моцарт се носеше от музикалната стая. Бюфетните маси бяха чудесна гледка, покрити с бяла дамаска и високи букети от лилии в сребърни вази, освен семейните сервизи. Джон напълни чашата си с шампанско и вдигна тост.

— За моята жена, най-хубавата в Бостън — каза той искрено, защото наистина го мислеше.

— И най-забележителния мъж в Бостън — отвърна тя с усмивка, защото и тя го вярваше.

Отвън се чу шум от карета и тя погледна развълнувано.

— Ох! Ето ги! — възкликна тя и той се усмихна, докато тя бързаше към края на стълбището, за да посрещне гостите си. Изглеждаше толкова млада и чаровна в стегнатия син корсет и кремавата пола. Имаше цветя в косата си и носеше диамантено-сапфирени обици, които не беше виждал от времето на майка си.

Наетият слуга отвори вратата и Лили видя как той изкачи стълбите, носейки сребърен поднос, на който имаше бяла картичка.

— Поздрави от госпожа Братъл Уайт, мадам — каза той.

Лили я взе и прочете. Възбудата изчезна от лицето ѝ и тя я подаде мълчаливо на съпруга си. Госпожа Братъл Уайт съжалява, че в

резултат на непредвидени обстоятелства няма да може да присъства на приема тази вечер — прочете Джон на глас. — Няма нищо, Лили — каза той утешително. — Милата, сигурно се е простудила. Все пак тя гони седемдесетте, знаеш.

Пристигна друга карета и отново прислужникът им донесе картичка. В нея пишеше същото: и госпожа Джеймс Адамс съжالياва, че... — прочете той, озадачен. — Но тя ми е леля — възкликна той. — От години ме тормози да се женя. Нищо не би й попречило да се запознае с жена ми. Какво е станало? Да не би в Бостън да върлува някаква епидемия, за която нищо не знам?

Една след друга каретите спираха отпред, но гости не идваха, само белите картички с имената им и писмените им извинения.

Лакеите стояха безучастно на стълбите, музиката свиреше, шампанското и храната чакаха в трапезарията.

Лили изправи гърба си и се стегна. Вирна брадичката си и с цялото си достойнство се изкачи по стълбите до стаята си. Застана до прозореца, наблюдавайки процесията от хубави карети, идващи по улица Маунт Върнан. Всеки кочияш слизаше и се изкачваше по стълбите, за да предаде картичката си. Всички тези „съжالياващи дами“, мислеше си тя с горчивина, приемайки истината. Чрез брака си тя беше свързана с всички добри бостънски семейства. И нито едно от тях не я признаваше. Осъзна, че повече партита в дома ѝ нямаше да има. Никой вече нямаше да дойде.

Джон научи истината от леля си по-късно същата вечер. Неговата бивша готвачка, сега наета от госпожа Братъл Уайт, беше изплюла камъчето в деня на партито.

— Тя е ирландка, като мен — беше казала тя на новата си работодателка. — И преди това му беше икономка. Тя ни изгони, когато реши да се омъжи за него и да се издигне в живота. Винаги се надуваше. Всеки би си помислил, че е истинска дама, а не ирландска прислужница като нас.

На следващата сутрин господин и госпожа Адамс заминаха на едно продължение на медения месец, оставяйки зад себе си скандала, който отказваше да отшуми.

ГЛАВА 34

МОДИ

Арднаварна

След като бях завършила пазаруването в Галуей и Шенън и Еди спряха да разглеждат книжарницата на Кийни и да си купуват лескови бастунчета и ярко оцветени одеялца, и слава богу не купиха нищо с националния герб, ние се оттеглихме за обед. Пред халбите с бира Гинес и блюдата с пушена съомга и соден хляб, не толкова добър като на Бриджид, но като нейния няма никъде, ние заговорихме за Лили. Еди каза, че я считал за своенравна и егоистична, но имала и положителни качества. А Шенън каза, че съжалявала за нея, защото била толкова млада, разглежена и твърде глупава, но това не били нейни грешки.

— Ах — казах аз. — Но това да обвинява Фин О'Кийфи си е нейна грешка.

— Ти си твърде мекушава, когато става въпрос за Лили — каза й Еди.

— Не, не съм — отвърна Шенън. — Освен това, ако Фин и Дан бяха останали в Арднаварна, те щяха да си бъдат просто коняри. А виж докъде са стигнали.

— Ах — казах аз отново, този път тайнствено. — Но още не сте чули всичко. Вече ви описах всички характери, взаимосвързани по някакъв фин начин, съдбите им са трогателни, но не съвсем. Още не.

Те ми се засмяха.

— Знаем — викнаха в хор. — Трябва да чакаме. „Докато дойде времето“.

— Сега му е времето — казах аз, преместих чинията и пресуших бирата си, както съм свикнала. — И ще продължим с Дан.

Бостън

Дан О'Кийфи отиде при бръснаря, където го подстригаха късо и изтъниха брадата му, след което си купи нови дрехи, преди да отиде да се срещне с Томас Кийни. Чист и спретнат отново, с парите в джоба си, той се чувстваше на върха на щастието, вървейки надолу по улица Принс, където срещна дузина познати.

Кийни го покани, да седне, изучавайки го с интерес, забелязал новите му дрехи, уверената му усмивка и вида му на опитен човек.

— Е, О'Кийфи? Дошъл си да ми върнеш петдесетте долара ли?

— Разбира се, сър. — Дан постави парите на масата. — Но все още не нося златния часовник, който ви обещах.

Кийни остави парите да стоят на масата между тях. Той каза:

— Значи да разбирам, че начинанието не е било успешно.

— Успешно беше, сър. — Дан му разказа, докато Кийни го слушаше внимателно. — Направих седемстотин двацет и три долара и шейсет и пет цента, господин Кийни — завърши той триумфално. — Купих си нови панталони и сако, подстригах се и дадох на бедната госпожа Донован петдесет долара. С петдесетте, които ви издължих, имам точно шестстотин и три долара. А това е повече от достатъчно, за да купя стария магазин на Кориган. Сигурен съм, че ще го продаде и за петстотин.

Кийни кимна замислено и каза:

— Кажете ми, момко, какво те кара да мислиш, че ще се справяш с магазина на Кориган по-добре, отколкото го е правил той?

— Аз ще го разкрася, сър. Ще го боядисам, ще го направя да изглежда свеж и чист. Ще снабдявам с по-хубави и разнообразни стоки.

— И ще повишиш цените?

— Ами ще трябва да вдигна малко цените, за да покрива допълнителните разходи.

Кийни кимна.

— И точно с това планът ти ще се провали. Магазинът на Кориган е в най-бедния квартал на Бостън. Хората там едва оцеляват и всеки цент, който добавиш към цената на чесъна има значение. Бизнесът на Кориган е беден и кварталът е беден, и никога няма да стане по-различно. Бедните жени ще погледнат новобоядисаните ти стени и повишената цена на чесъна и ще отидат в следващата бакалия,

защото там е по-евтино. Единственото нещо, което има значение за тях е цената. Абсолютно нищо друго.

Дан го гледаше недоволно. Грандиозните му мечти за хубаво боядисан и спретнат магазин излетяха през прозореца и пред него се появи собственият му образ, вървящ по пътищата с чантата на гръб, докато остарее като човечеца, от когото беше купил презрамките. И, като него, когато станеше на седемдесет, пак щеше да спи по купите сено с бутилка, за да го пази от студа вместо с хубава жена в пухено легло.

Той извади всичките пари от джоба си и ги постави на бюрото до петдесетте на Кийни, като каза унило.

— Значи това ми предстои. Да остареея като Кориган, продавайки по два цента захарта на жени, които не могат да платят повече или да се похабя като търговски пътник и на стари години само бутилката да ми бъде другар.

Кийни почука с кокалчета по дървения плот.

— От двайсет и пет години съм зад това бюро, синко, и различни хора са идвали при мен за съвет или за заем, или за да решат проблемите си. Един човечец дойде за пари за ковчег, за да погребее детето си, стари хора, останали без подслон в нощния студ, семейства, нямащи покрив над главите си. При мен са идвали мъже, също като теб, за пари, за да започнат бизнес, и признавам, правил съм и грешки. Но не много. При такива обстоятелства човек се научава добре да преценява характерите.

Той се облегна отново, кръстоса пръсти и погледна замислено към Дан.

— Не си ли се замислял да се изкачиш на по-високо ниво, Дан? В по-добър квартал, където се харчат много пари за храна. Знаем един магазин, който се дава под наем, на ъгъла на улица Кларендън — малък е, но на много добро място. Повечето, от готвачките на Бийкън Хил са ирландки и ще предпочетат ирландския бакалин със сигурност. Един добре изглеждащ, предприемчив млад човек като теб би могъл да успее там.

Дан изглеждаше разколебан. Улица Кларендън беше непозната територия, там живееха благородници и сноби. Неговото предприемаческо самочувствие беше изградено в търговия със селяни

и той не беше сигурен, че ще може да се справи с важните дами на Бостън, все още.

— Аз не знам какво ядат в къщите на богатите — каза той колебливо.

— Ти също така не знаеше кой би купил джобни часовници или червени презрамки — отбеляза Кийни. — Но прояви достатъчно усет, за да научиш. Наемът е двеста и петдесет за година.

Дан погледна своите шестстотин долара. С тях би могъл да купи магазина и стила на живот на Кориган. Той знаеше, че няма да загуби парите си, но нямаше и да спечели. Или да плати наема на хубавия магазин и пак да му останат достатъчно, за да подреди и зареди, и тогава, ако е късметлия, ще направи пари. Истински пари.

— Благодаря за съвета ви, господин Кийни, сър. Ще платя наема — каза той бързо, преди да реши нещо друго.

— Ако си човекът, който мисля че си, няма да съжаляваш за решението си — каза Кийни и му стисна ръката. — Много хора са идвали при мен с планове за бизнес, и единственото слабо място е бил собственият им характер. Залагам на теб, Дан. Но запомни, само от теб зависи дали ще успееш.

Кийни уреди наемането и Дан се подписа с твърда ръка и плати двеста и петдесет. Стомахът му се сви, като гледаше как парите му изчезнаха в сейфа на адвоката и той си спомни за всичките мразовити нощи по пътя. И красноречието, което беше употребил за да ги спечели. Казвайки си, че връщане назад няма, той отиде да огледа новата си придобивка.

Кийни се оказа прав. Магазинът беше на един важен ъгъл с прозорци към Кларендън и към Боилстън, и вход, към който се качваха каменни стълби. Магазинът беше пет на пет метра, с малък склад в задната част. Имаше малък коридор и едно малко стълбище към двете стаи отгоре — и това щеше да бъде новият му дом.

— Само една година, Дан — каза си той сериозно, застанал в центъра на магазина си. — Това е всичко, което имаш. Накрая или ще си си възвърнал парите, или ще си изгубил всичко.

Той се разходи по широката улица на Бийкън Хил и Бек Бей, оглеждайки елегантните къщи и газовите улични лампи. Имаше някакво приятно чувство за спокойствие в района, сякаш би било

проява на лош вкус дори да се помисли за бързана, и той забеляза, че дори хубавите карета отминаваха с бавен ход.

Събирайки куража си, той отиде до търговския вход на една от хубавите къщи и поиска да говори с готвачката. Каза ѝ, че отваря нова бакалия на ъгъла на Кларендън и я попита дали има нещо специално, което тя би искала да намери там, записвайки си внимателно отговора. По същия начин посети още дузина къщи, като внимателно си записваше информацията.

Той инсталира махагонови рафтове в магазина, както и стъклени витрини, излъска махагоновия плот до блясък и добави два сгъваеми стола за клиентите си, където можеха да починат, докато даваха поръчките си. Уреди предната врата да бъде боядисана в тъмночервено, а на табелата с ярки букви беше написана фирмата „ПРИ ДАНИЕЛ“. На прозорците беше изписано ВИСОКОКАЧЕСТВЕНИ БАКАЛНИЦИ, а под него ТЪРГОВИЯ С КАРЕТИ.

Купи една стара карета за доставките, която беше боядисана също червена, а отстрани със златни букви бе изписано ПРИ ДАНИЕЛ. За десет долара на седмица нае един младеж на име О'Дуайър, с ирландски сини очи и шестчленно семейство, като помощник и доставчик. Рано всяка сутрин той обикаляше пазарите, срещаше се с доставчици и търговци на едро, търсеше само най-доброто от всичко. На проспекта, с който обявяваше откриването, на дебела хартия с ярък червен надпис, за да не се забравя беше изписано „Пресни продукти“. Проспектите бяха разнесени по важните къщи от дузина ирландчета, които изкарваха по няколко цента. Дан пушна хубави реклами по всички важни бостънски вестници и списания.

Рано на другата сутрин, елегантен, с бяло ленено сако, Дан оглеждаше собственически прозорците на магазина си от тротоара. Той разпъна навесите на червените и бели ивици, поля дръвчетата в саксии от двете страни на стълбите, огледа свежите плодове и зеленчуци, наредени в малки дървени щайги, в който всяка слива или ябълка бяха увити в бяла хартия, като скъп подарък. Пликовете с кафе на зърна, китайския чай, и купите с ванилия и канела парфюмираха магазина му, както и голямата ваза със свежи цветя, поставена на плота до лъскавата каса, която му струваше цяло състояние. Както и всичко

друго. Той се беше охарчил заради мотото си „нищо, освен най-доброто за най-добрите“.

Той застана зад касата и зачака уверено клиентите да заприиждат в магазина, който беше създал специално за техните нужди. Не се наложи да чака дълго. Готвачките, с които беше говорил, от големите къщи на хълма, пристигнаха първи. Те забелязаха намалението на цените тук и там и по-големите намаления „специални цени за откриването“ и кимаха одобрително, докато опипваха угоените пилета и едрите сливи, проверявайки качеството. Разгледаха големите яйца с полепнала все още по тях слама, които бяха снесени същата сутрин във фермите в провинцията, свежите зеленчуци и подправките. И купуваха. Малката карета на Дан със сивото пони и младия О’Дуайър бяха затрупани с поръчки за изпълнение.

В края на първия ден, когато преброи оборота си, Дан пресметна над сто долара, повече отколкото би изкарал за цяла седмица в магазина на Кориган. А когато в края на първата седмица беше взел общо четиристотин и петнайсет долара и трийсет и пет цента, Дан с удовлетворение си помисли, че е постъпил правилно. Клиентите му бяха готвачите от градските къщи, те имаха покупателната сила на богатите домакинства, които изискваха „най-доброто“. Харесваха едрия, любезен, червенокос млад ирландец, който винаги беше готов с шегата и винаги намираще време за всеки от тях.

Дан пресметна, че за една година ще си е възстановил вложенията и ще може да върне заема за каретата и понито на Кийни. Печалбата му беше двацет процента и той разбра, че ако работи добре и бъде внимателен с цените, магазинът щеше да му осигури приличен живот, много по-добър от този на Кориган. Но това не беше достатъчно. То нямаше да го направи богат човек.

В края на годината той отиде при Кийни, върна заема си и му подаде един златен джобен часовник.

— Надписан е, точно както обещах — каза му той гордо.

— „На Томас Кийни. С благодарност. Даниел О’Кийфи“ — прочете Кийни. — Това е много хубав подарък, Дан, и аз го оценявам, макар че нямаше нужда от благодарности. Ти си работил упорито за това, което си получил.

— Затова съм тук, господин Кийни — извика Дан, тупвайки с големия си юмрук ентузиазирано по бюрото на Кийни. — Човек, като

си напълни корема, господин Кийни, огладнява повече. Успех. Власт. Богатство. Казах в началото, че искам повече от един магазин и сега знам формулата, която искам да развивам. Искам още един магазин в Бек Бей. И след това трети, в Ню Йорк. Ще оставя помощника ми, О'Дуайър да управлява този, а аз ще открия новия в Бек Бей, за да го развия. После, като заработи добре, ще намеря друго младо ирландско семейство да го управлява вместо мен. После ще отида в Ню Йорк и ще направя същото нещо.

— Да започнем с Бек Бей — каза Кийни делово. — Но запомни, два магазина изискват двойна работа, Дан О'Кийфи.

— Разбира се, аз имам енергия и сила за цяла дузина — възкликна Дан уверено.

Магазинът в Бек Бей потръгна и скоро по хубавите улици на града можеха да се видят две червени карета за доставки, а оборотите на Дан възлизаха на над хиляда долара вместо на четиристотин. Доларите дрънчаха като сметачна машина в главата му и той разбра, че теорията му е правилна. Но той изчакваше времето си. Когато върнеше всичките си дългове и имаше пари в банка, тогава щеше да отиде в Ню Йорк и да говори с Фин, защото в главата му се оформяха още няколко идеи.

Междувременно, през неделите той излизаше с едно много красиво младо момиче, прислужница в една голяма къща на улица Маунт Върнан, с която се беше запознал в църквата Свети Стефан. Тя беше тъмнокоса и красива, с розови бузи и сиви очи и идваше от графство Уексфорд. Срещаше се с нея веднъж седмично през почивния ден и за него този ден беше толкова очакван, колкото и сметките, които пресмяташе в събота вечер. Всеки друг свободен миг след работа той прекарваше в офиса на Кийни, помагайки на сложната му политическа организация.

Когато за пръв път ирландските емигранти бяха започнали да пристигат в Америка, те бяха създали система за местно управление за себе си, предназначена в началото просто да помага за разрешаване проблемите на емигрантите в една нова страна. През годините тази система се беше развила в големите градове като Бостън и Ню Йорк, Питсбърг и Чикаго, където ирландците доминираха Демократическата партия на местно равнище. Емигрантските райони в градовете бяха разделени на квартали, всеки от които си имаше шеф. Томас Кийни

беше шеф на квартал Шест, но в Бостън имаше и други влиятелни мъже. Джордж Макгей, който управляваше квартал Седем, и Мартин Ломазни, всемогъщият шеф на квартал Осем. Всички те бяха упорити мъже, които работеха усилено за своите попечители и в замяна очакваха „лоялност“, което значеше „гласове“, когато дойдеше време да се избират хора, лично подбрани от тях като кандидати за местния съвет за държавното законодателство и за Конгреса.

В началото Дан работеше за Кийни като партиен член. Неговата работа беше да обикаля из кръчмите и да събира гласоподаватели, когато трябваше да бъдат избирани делегатите за изборните конвенции. Работата му беше също да не допуска на тези срещи тези, които биха гласували срещу избраните от шефа му. Малко се осмеляваха да спорят с големия Дан О'Кийфи, а тези, които го правеха, изпитваха силата на юмруците му.

Но Кийни скоро осъзна, че Дан е прекалено добър за тази работа.

— Човек като теб, със свой собствен бизнес, който изглежда като теб, едър, солиден, вдъхващ доверие, точно такъв тих човек може да получава гласовете — каза му той. — Човек с твоята способност да убеждава и усет да казва това, което трябва, там където трябва и на когото трябва — о, не мисли, че не съм забелязал... — добави той с намигане. — Това, което казвам, е, че човек като теб е роден политик. Аз ще те издигна. Можеш да започнеш с речи в подкрепа на моите избраници за местните избори.

По-късно Дан често можеше да бъде видян по ъглите на улиците, убеждавайки хората да гласуват за кандидата на квартал Шест. Ораторските му способности, придобити докато продаваше часовници и презрамки се възвърната и той държеше най-добрите речи в района. Всички го признаваха.

— Ще гласуваме за теб, млади човече, по всяко време — му извика една жена, и тази забележка не беше пренебрегната от шефа на квартала.

През следващите няколко години Дан изучи всички предимства, както и всичките трикове на политиката. Той работеше за Кийни заради удоволствието, разширявайки контактите си сред много ирландски общества и организации, както и сред църквата. Той беше млад човек, който не се забравяше лесно, и с едрата си фигура и масивна физика създаваше впечатление за силен мъж, на когото

можеше да се разчита. Мъж, който винаги удържаше на думата си. И хората го харесваха и му вярваха.

Той се превърна в известна фигура в Норт Енд, поздравяван на всяка улица и посрещан във всеки бар, не като пияница, макар че можеше да пресуши халба — две с най-добрите от тях, както и всеки ирландец, а като човек, с когото се здрависваха и човек, който предизвикваше усмивки по лицата им и лъч на надежда в сърцата на онези, с които се срещаше. И никога не се считаше за твърде важен за някоя работа. С еднакъв ентузиазъм помагаше в организирането на пикник на Католическото Сирашко общество или присъстваше на погребението на местен човек, убеден, че се помага на вдовицата му, както и на вечери за събиране на помощи или на парада за деня на Свети Патрик.

— Двата ти магазина ти осигуряват добър живот — каза му Кийни късно една вечер, когато повечето хора си бяха в леглата, а те още бяха в офиса. — Въпреки това прекарваш повечето от времето си в централата на квартала. Казах го, когато те срещнах, Дан, и пак ще ти го кажа. Ти си роден политик и ти предлагам да се кандидатираш за пост.

— Да се кандидатирам за пост? — изражението върху лицето на Дан бързо се промени от изненада към интерес. Вярно бе, че политиката постепенно завладяваше все по-голяма част от времето му, а и я обичаше: харесваше му да работи с хората, да променя живота им, макар и за дребни неща, към по-добро. Също така определено искаше да види как сънародниците му ще намерят мястото си в Америка, страната на емигрантите. Но да се кандидатира... е, това беше нещо друго.

— Аз не си мисля просто за местния съвет — каза Кийни, като запали пура и през дима наблюдаваше реакцията на Дан. — Аз мисля за масачузетския Щатски Сенат.

Сенатор Дан О'Кийфи. Дан се развълнува само при мисълта, но каза предпазливо.

— Аз трябва да мисля за своя бизнес. Не мога просто така да оставя магазините си. Освен това съм много млад. Само на двайсет и осем.

— Вече си се научил как да си намираш заместници. Имаш добри хора, които движат магазините и можеш още да разширяваш,

както беше планирал. И в тази ера младостта е предимство. Не пропускай тази възможност, Дан. Ти си точно типът млад човек, от който имаме нужда.

Дан си отиде, за да го обмисли. Той сновеше из малката всекидневна над магазина си, искайки Фин да е при него, за да поговорят. Само Фин можеше да го посъветва какво да прави. На следващата сутрин каза на Кийни, че отива в Ню Йорк, за да говори с брат си и че ще му даде отговора си до два дни.

— Направи го — настояваше елегантният Фин пред богатата вечеря в „При Шери“. — Завиждам ти за възможността.

— Ами магазините ми? Планирах да открия още, тук, в Ню Йорк.

— Ти си мозъкът зад предприятието — напомни му Фин. — Както казва моят шеф, остави парите ти да правят пари. Инвестирай в други магазини със същата формула, постави добър мениджър във всеки от тях и ги остави да се развиват. Сега, когато знаеш как се прави, е все едно дали имаш два или дузина...

Дан се върна в Бостън и каза на Кийни, че иска да стане негов кандидат за щатски сенатор. По съвет на Кийни той възстанови речите си по улиците, само че този път в своя полза, събирайки по-големи тълпи от всякога. Той вървеше начело на паради с оркестри и илюминации. Правеше им представления, каквито не бяха виждали преди и хората ги харесваха и се тълпяха.

— Знам, че съм млад — викаше той, пръстите му бяха пъхнати в червените презрамки, черната му шапка дерби беше вдигната назад и краката му стояха твърдо на платформата — Но съм минал през всичко, през което сте минали и вие. Всяка обида, всяко унижение. Бедността и глада. Знам какво са. И знам как да ви помогна. Няма да позволя да останете под сенатския килим заедно с останалите клетници, нито да гниете в кофите за боклук. Аз ще работя за вас. Ще работя за всички нас. Ще вложа цялата си енергия, за да се преборя за минималната заплата за всеки мъж. А за вас жени, работещи робски за богатските си работодатели, аз ще се боря да се постави ограничение на тези тъжни часове, за да не ви експлоатират повече и ще направя всичко възможно за да премахна черната работа. Всичко, което трябва

да направите е да се доверите на Дан О'Кийфи и да ми дадете вашия глас.

Но той не се нуждаеше само от гласовете на квартала, а и от влиятелните квартални политици. С Кийни до себе си, той поиска тяхната подкрепа, и Кийни накрая успя да спечели влиятелния Ломазни на негова страна.

Фин се върна в Бостън, за да прекара решаващите последни дни преди изборите с брат си и беше там, когато обявиха резултатите. Подкрепата на Ломазни му беше осигурила допълнителни гласове и Дан беше избран като най-младия сенатор в Масачузетс. Фин вървеше гордо до брат си, споделяйки триумфа му, през същите улици на Норт Енд, които им бяха дали жалък подслон, когато пристигнаха преди осем години в Бостън.

— Осем години. Кой би повярвал, Фин? — каза Дан, сълзите на благодарност блестяха в очите му при спомена. — Ти, коняр в Арднаварна, сега богат бизнесмен. И аз, прислужникът, притежавам два магазина с пари в банката, сенатор, представям нашите сънародници. Само в една велика страна като Америка могат да се сбъднат мечтите на човек.

Петте години работа за Корнелиус Джеймс в Ню Йорк бяха направили от Фин О'Кийфи денди, макар и не съвсем джентълмен. Корин Марканд лежеше облегната на лакът в леглото му и го наблюдаваше как се облича за парти, на което тя не беше поканена, макар че току-що се бяха любили.

Вечерното му облекло беше най-доброто, което можеше да се намери в Ню Йорк, ризата, обувките, черното му палто с яка от черно кадифе и белия му копринен шал. Перлените копчета на ризата му бяха естествени, както и златните и диамантени ръкавели, купени от Тифани с щедрата премия за Коледа, която Фин знаеше, че напълно е заслужил, работейки по дванайсет, четиринайсет часа на ден.

Той остана при Айлин Малоун, защото щеше да е загуба на пари да вземе под наем апартамент за десет пъти повече, отколкото му вземаше тя, а освен това го ползваше само за спане. Всяка сутрин в шест и трийсет беше в офиса си, а вечер винаги се намираще по някоя актриса със собствен апартамент, готова да го приеме в леглото си и да

се грижи за него. Корин беше просто един продължаващ навик, от който и двамата бяха доволни. Нищо сериозно.

Той не беше суетен за външността си, но бе научил урока си добре през първата седмица в Ню Йорк, когато всички се бяха присмели на евтиния му костюм и целулоидната яка. Сега винаги се обличаше с най-хубавото и забеляза, че това му осигурява уважение навсякъде. Портиери, за чиято служба някога би копнял, се втурваха да му отворят вратата. Оберкелнерите се покланяха, а хубавите жени го гледаха одобрително. И най-важното, приятелите на Корнелиус Джеймс се отнасяха с него ако не съвсем като с равен — все пак той имаше два недостатъка за империята Уолстрийт — бе ирландец и католик — то поне с неохотно уважение. Корнелиус беше доказал на жена си и на приятелите си, че е възможно да направи от нищо нещо, и невежият ирландец новак сега беше ловък бизнесмен, чиито бърз ум бе реализирал няколко добри удара.

Фин беше доказал, че е майстор на техниката предварително продаване, вземайки назаем акции които продаваше, като връщането се отлага за някоя бъдеща дата, разчитайки на шанса, че цената им ще падне преди датата на връщането. Когато това станеше, той можеше да преоткупи акцията на по-ниска цена, да я върне на собственика и да прибере печалбата.

Това си беше чист хазарт и за Фин беше станало нещо толкова естествено като дишането. Той почти можеше да помирише една нова акция, ухаеща на успех, и досега никога не се бе лъгал. Но въпреки това не можеше да каже, че е щастлив човек и не знаеше защо.

Корин се прозина лениво. Фин беше надарен любовник и за нея не би имало нищо по-хубаво от това да се притисне до него и така да проспят вечерта. И после, може би, след лека вечеря и една-две чаши вино, да се любят отново. Но с Фин никога не ставаше така: той живееше няколко живота и, подозираше тя, имаше няколко жени, а истинският Фин оставаше загадка. Но въпреки това изглеждаше толкова хубав, че тя се разтапяше от желание само като го погледнеше.

— Много си elegant, mon cher — каза му тя с възхищение, докато той закопчаваше сакото си.

Фин праметна палтото с кадифената яка върху раменете си и се усмихна за благодарност.

— Отивам в операта — каза той, целувайки я привързано по русата глава. — И благодарение на теб закъснявам. — Той уви белия си шал около врата си, сложи цилиндъра си и бързо се отправи към вратата. Спря се и се усмихна на красивата ѝ голота.

— Корин — каза той.

— Мммм? — тя се преобърна, за да му се усмихне.

— Красива си. Благодаря ти.

Веселият ѝ смях кълтеше, докато той слезе по стълбите и махна на Айлин Малоун, застанала до вратата на трапезарията.

— И тази вечер ли няма да сте с нас за вечеря, господин О'Кийфи? — попита тя.

— Може би утре, госпожо Малоун — подвижна той весело на излизане.

Като махаше на файтона, Фин си спомни за първия си ден в Ню Йорк, когато беше пристигнал на Уолстрийт, потен и с изтръпнали крака от нови те ботуши. Без значение колко пари получаваше или колко преуспял и добре облечен беше, той никога нямаше да забрави колко жалък се бе почувствал, чувайки подигравателния им смях. Имаше и друго нещо, каза си той след като файтонът го остави пред Метрополитен Опера. Споменът за бордеите никога нямаше да го напусне. Бедността и невежеството бяха като рана, която никога не зарастваше и споменът за хиляди унижения и обиди още разкъсваше съзнанието му. Да прави пари, много пари, повече отколкото дори можеше да си представи, бе единственото нещо, което може би един ден щеше да излекува раната. Но затова той трябваше да стане по-богат от бащата на Лили.

Това беше първото му посещение в операта, представлението беше „Севилският бръснар“ от Росини в изпълнение на гостуваща трупа от миланската Ла Скала и бляскавото фоайе с величествените мраморни стълби събуди у него спомени за празничните вечери в Арднаварна. Но тогава, вместо във вечерното си облекло, той беше лакей, облечен в кадифения си костюм, с напудрена перука, както тези, които сега се бяха наредили по стълбите. Беше сервирал чаши шампанско, вместо да пие от тях, и бе гледал хубавата Лили като гладен сокол, вместо да бъде обграден от жени, прелестни, с блестящи бижута, които го поздравяваха като стар приятел.

Те имаха пера и цветя в бляскавите си коси и пламък в очите си, а парфюмът им беше опиващ като шампанското. Жените никога нямаше да бъдат проблем за Фин. Но той все още носеше образа на Лили в душата си, толкова съвършен, колкото всяка фотография, усмихваща му се презрително, като го потупваше с камшика си и го караше да танцува като мечка, за да забавлява малката ѝ сестра.

— Ето те и теб, мое момче. — Корнелиус Джеймс дойде при него през тълпата, с жена си, великолепна в черно кадифе и с диамантена тиара. Публиката на премиерата беше съставена от знаменитости и хайлайфни личности. Макар че беше скромен човек, Корнелиус Джеймс познаваше повечето от тях.

— Човек в моето положение се запознава с много хора — каза той на Фин. — Хора с пари по наследство и старата гвардия празноглавци. Хора с нови пари, влакови и параходни магнати и предприемачи. Те трябва да инвестират, мое момче, и се доверяват на човек като мен, защото аз никога не се правя на по-богат или по-важен от тях. Те дават парите си, защото знаят, че аз съм честен богобоязлив човек с нюх за добрата инвестиция, също както си и ти.

Той кимна на Фин към един по-тих ъгъл и каза.

— Има нещо, което исках да ти кажа, скъпо момче. Беатрис и аз го обсъдихме, и стигнахме до съгласие, че нашият малък експеримент се оказва повече от успешен. Ти си ценен актив за „Джеймс и Къмпани“ и за малко повече от пет години се превърна от невежо момче в преуспяващ и социално приемлив млад мъж. Ние решихме, че заслужаваш награда. Аз закупих място за теб на Ню Йоркската стокова борса. От утре ти ще си член на една от най-елитните бизнес институции в страната. Аз нямам син, за да наследи бизнеса ми и когато се оттегля, ако продължаваш да работиш упорито, възнамерявам ти да заемеш мястото ми като председател на „Джеймс и Къмпани“.

Фин го гледаше с изненада. Той поклати глава невярващо и каза:

— Сър, не съм заслужил такава чест.

— Не, още не си. Ще трябва първо да ми го докажеш. — Корнелиус потупа рамото му бащински. — Мястото на борсата е само началото.

— Дълбоко съм ви благодарен, сър — каза Фин. — Ще се постарая да оправдая доверието ви.

На следващата сутрин той нае едностаен апартамент на Пето авеню и Четирийсет и втора улица, който не му беше по джоба, но какво от това? Един ден щеше да стане председател на „Джеймс и Къмпани“ и това беше препоръката, от която се нуждаеше. Напълни килера си с хайвер и шампанско, гардероба си с още хубави дрехи и леглото си с красиви жени. Фин О'Кийфи най-после се беше издигнал в живота, временно загърбвайки миналото си. Но беше ли той щастлив човек? Той поклати глава объркано. Нямаше отговор за това.

ГЛАВА 35

Ню Йорк

Осем години след като напусна Якоб де Лаури, името на Нед Шеридан се свързваше с театъра, макар че той твърде често беше извън града, правейки турнета надлъж и на шир из Америка. Имаше също така и представления в Канада, и няколко пътувания до Европа, за да играе в любимия си град Лондон, където го посрещаха също толкова бурно, колкото и другата звезда, Виола Алън, крехка красавица от типа, който англичаните обожаваха. Търсеха го най-известните продуценти и всяка седмица получаваше дузина нови сценарии за пиеси.

Живееше под наем в охолен апартамент на Пето авеню и Трийсет и осма улица и го беше напълнил с разкошна мебел, картини и книги. Делеше го с едно сладко и обичливо момиче на име Мери Ан Лий, която наричаше „Лъки“, защото, откакто я беше срещнал през една тъмна дъждовна нощ в Балтимор преди четири години, бе започнал феноменалният му успех. Неговата кариера беше скочила от второстепенни роли до ранга на звезда и името му се изписваше по афишите на театрите от Ню Йорк до Сан Франциско.

Лъки Лий беше двацет и двегодишна, и като Нед тя винаги беше мечтала да стане актриса, още като момиченце в Милуоки. Чичо ѝ беше носил театъра в сърцето си: неговата майка, аржентинка, бе танцьорка и той водеше племенницата си на всяко шоу, гостуващо в града.

Чичо ѝ почина, когато тя беше на тринайсет и оттогава театрите престанаха, но малката Мери Ан вече бе запленена от този нереален свят. Тя изчака до шестнайсетата си година и тогава избяга от дома си с двацет долара в чантичката си и се присъедини към трупата на Джордж Тайлър, „Мис Филадельфия“, които кръстосваха страната винаги в недоимък и винаги на крачка от финансовото бедствие.

Напълно необучена, Мери Ан каза на Нед, че са я приели в масовите сцени заради хубавичкото ѝ лице и още по-хубавите крака.

Една вечер трупата бе изпаднала в криза за пари — не беше останал нито цент — когато изведнъж се разбра, че бяха забравили да купят на актьорите обувки. Джордж Тайлър, който не беше продуцент и който лесно се плашеше от временния недостиг на средства, винаги имаше по някоя блестяща идея и отиде при местния гробар. Той направи сделка за няколко чифта лачени обувки, каквито се използваша в тази професия. На премиерата актьорите танцуваха с обувки за покойници.

Така беше в шоу бизнеса, откри скоро Мери Ан, винаги на границата между тоталния успех и провала.

Когато „Мис Филадельфия“ беше разпусната или по-скоро се сгромоляса, Мери Ан си намери работа в една подобна пътуваща трупа, където поработваше от време на време.

Тя беше осемнайсетгодишна, когато шоуто, в което участваше в Балтимор, неочаквано се провали, и шефовете ѝ веднага напуснаха града, без да платят дълговете си, както и заплатите на актьорите. Имаше пет долара на свое име, няколко чифта обувки за танци и малко дрехи. Това не бе достатъчно, за да стигне до Ню Йорк и тя стана келнерка в най-престижния хотел в града, сервирайки за закуска кафе и яйца на преуспяващи джентълмени. Една сутрин Харисън Робинс влезе и поръча две пържени яйца, бекон и препечени филийки и се настани да чете вестника си.

Мери Ан го позна веднага. Снимката му се беше появила във всички местни вестници през тази седмица, застанал до клиента си, симпатичния и много известен актьор Нед Шеридан, и тя разбра, че ако някой можеше да ѝ намери работа, това беше той.

— Извинете ме, сър — каза тя, заставайки колебливо до масата, стиснала с две ръце каничката с кафето.

Харисън я погледна над вестника си, забеляза че е красива и се усмихна.

— Аз ще взема чай, благодаря — каза той и си помисли, че келнерката с хубавите очи и черната коса заслужава поне долар бакшиш.

— Господин Робинс, сър — каза тя забързано. — Аз съм актриса, само танцьорка, засега. Започнах тук, когато шоуто ни се провали и менажерът изчезна, без да ни плати.

— Много лошо — каза Хари съчувствено. — Но така е в шоубизнеса. Има хубаво, но има и страшно много лошо.

— Имам нужда от работа, сър, и се чудех дали нямате нещо подходящо? Каквото и да е. Искам да кажа, дори бих работила зад сцената, ще гледя костюмите, или... или каквото и да е...

Гласът ѝ притихна и Харисън въздъхна, питайки се защо младите момичета никога нямаше да научат, че дори и с талант светът на театъра беше хазарт, в който по-често се губеше, отколкото се печелеше. Макар че беше красива, той би се обзаложил, че нямаше подготовка, нито опит, нито талант, освен външността ѝ, заради която е работила като танцьорка в третокласно шоу, където не са имали пари да ѝ плащат. Все пак, самият той бе преживял много тежки, безпарични години, за да бъде нелюбезен, освен това тя беше хубава и много сладка.

— Елате при мен следобед в театъра. Около два и половина — каза той, обръщайки се към вестника си. — Ще намеря нещо за вас, макар че сигурно няма да е така платено като келнерството.

Това нямаше значение. Мери Ан би отишла навсякъде, по всяко време, само и само да бъде близо до сцената отново, вместо да сервира кафе и чай всяка сутрин.

Денят беше дъждовен и обувките и палтото ѝ подгизнаха, докато стигне до театъра. Каза на сценичния портиер, че има среща с господин Робинс и беше отпратена, с полепнала на очите коса и квакащи обувки, към гримьорната на господин Шеридан, за да го намери.

Тя почука на вратата и един чудесен плътен глас каза:

— Влез — правейки думите да звучат като поема. Тя отвори вратата и застана на плюшения червен килим на Нед Шеридан, напълно стъписана, взирайки се в очите на най-хубавия мъж, когото беше виждала.

— Приличате на окъпано котенце — каза той мило. — Коя сте вие?

— Мери Ан Лий, сър — каза тя, отчаяно опитвайки да отърси капките от косата си, при което го напръска.

Харисън Робинсън нахълта в гримьорната точно в този момент, размахвайки една телеграма.

— Пробихме, Нед — извика той триумфално. — Форман се съгласи. Цялото шекспирово турне. „Както ви се харесва“, „Хамлет“ и „Крал Лир“. Най-високо заплащане, в дузина най-добри театри в

страната и накрая Бродуей. Най-добрият сценограф, костюмите правени в Милано. И ще можеш да си избираш сам състава. Божичко, момче, получихме всичко, което искахме. Най-накрая постигна всичко.

Нед погледна Мери Ан и обясни.

— Винаги казваха, че не мога да изиграя Шекспир. Сега имам шанс да се докажа. Може би защото малкото мокро чернокосо котенце просто влезе и ми донесе късмет.

— Тя се надява на работа — каза Хари през смях.

— Получава я — отсече Нед. — Като мой талисман. „Лъки“ е на заплата от този момент. И ще дойде на Шекспировото турне с нас. — Той отново я погледна по-внимателно и добави, мислейки си за Лили. — Освен това ти ми напомняш за едно момиче, което познавах някога, отдавна. — С малко тъжно вдигане на рамене, той пое отново на репетиция, сякаш вече беше забравил за Мери Ан.

И така, Лъки беше приета в трупата на Шеридан и получи работа като помощник по костюмите и второстепенни роли от време на време. И постепенно през дългите самотни вечери във Филадельфия и по-късно на път, Нед Шеридан осъзна, че е влюбен в нея. Каза си, че не е само защото тя му напомняше за неговата ирландка Лили, тя също беше сладка, срамежлива и обичлива и не след дълго те станаха любовници.

Шекспировото турне беше пълен успех, издигайки Нед до позицията на сериозен актьор вместо просто симпатичен изпълнител на комедийни роли, които продуцентите му бяха възлагали в миналото. След триумфалната премиера на Бродуей те се превърнаха в звезди, а цената скочи на три долара за билет, сума нечувана за времето. Играеха пред пълни салони, докато театърът излезе в лятна ваканция.

Лъки се премести в новия апартамент, който Нед купи и се отказа от това да се прави на негова любовница. Тя беше срамежлива, но всички около Бродуей я познаваха и знаеха, че е любовница на Нед. Той не ѝ беше предложил брак, макар че се надяваше да го направи. Винаги, когато му се приискваше, той си казваше „Не сега, един ден отново може да срещнеш Лили.“

Той беше виждал сина на Лили, тъмнокосо, намусено момче, което изобщо не приличаше на нея и което никога не си правеше труда да бъде любезно с някого. Но той никога не откри Лили, макар да беше наел частен детектив за повече от година, след като тя замина. Лили

беше изчезнала без следа. От осем години я нямаше и единственият контакт с нея бе банковият превод, който майка му получаваше всяка година, хиляда долара за момчето. Той беше изпращан всеки път от различен град, от толкова отдалечени места като Сейнт Луис и Чикаго.

Двамата с Лъки живееха заедно от четири години и тази вечер той отново имаше премиера на нова пиеса. Турнетата не бяха минали без проблеми. Водещата актриса беше напуснала и бе заменена само преди седмица от темпераментната и буйна непозната Джулиет Скот, и Нед се чудеше унило дали щастieto му беше изневерило, докато отиваше на последната репетиция. За първи път в живота си той не очакваше с нетърпение премиера и, без значение какво казваше Харисън, някакво чувство за нещо съдбовно помрачаваше целия му ден.

Макар че се усещаше пролетта по цветовете на дърветата и мириса на люляци, Лили Адамс беше облечена с палто от златна лисица, когато отиваше на следобедната си обиколка с каретата из чаровните улици на Бек Бей и Бийкън Хил. Нейният скъп файтон беше лакиран с любимия ѝ нюанс на виолетово и тапициран със светлосива кожа, а кочияшът бе облечен със същия цвят на ливреята, подходящ с цвета на двата красиви коня.

Лили минаваше всеки ден по същия маршрут в дъжд, сняг и слънце. Всеки следобед преди да тръгне тя закичваше свежи виолетки зад ушите на конете и на шапката на кочияша, а на себе си закичваше същите цветя към диамантената брошка. Минаваха за около час покрай важните къщи на Бостън, където никога не бе канена. Чаровна малка усмивка огряваше лицето ѝ, но очите ѝ блестяха с неутолим гняв, когато гледаше отляво надясно като жена, която бърза за гости, макар истината да беше, че нямаше къде да отиде.

Есенните и зимните месеци бяха най-тежките — нейният съпруг бе зает с лекции или на събрания с колеги. Дори когато той си бе у дома, винаги беше потънал в книгите си. Понякога канеше някой чуждестранен академик на вечеря. Те не знаеха, че Лили е социално неприемлива и тогава тя играеше любезна млада домакиня, облечена в скъпа рокля и хубави бижута. Но на партито никога не присъстваха други жени и тя ги оставяше в библиотеката с тяхното порто и пури, и интересните разговори, в които толкова ѝ се искаше да участва.

Тя живееше в Бостън от осем години, от шест беше госпожа Адамс и всяка година беше по-самотна от предишната. Бе омъжена за културен човек, зает със собствените си дела, който предполагаше че на нея ѝ е достатъчна собствената ѝ компания, както беше при него, и че е напълно щастлива да седи зиме пред камината, разлиствайки някоя книга или бродирайки още един гоблен, също както правеше нейната майка. Само нейните майка и татко бяха истински влюбени.

През тези дълги зими тя живееше за писмата на сестра си и ѝ отвърщаше с пространни писма, описвайки един живот, изпълнен със забавления и радости, приятели и познати. Това беше живот, който не съществувахе. Единствените истини в писмата ѝ към сестра ѝ бяха, че е омъжена за богат, мил, по-възрастен мъж, че имаха къща в най-хубавия квартал на Бостън и че чрез брака си е свързана с някои от най-старите родове в страната.

„Макар че, скъпа Сиел — пишеше тя снобски, — това, което американците наричат старо не е същото, което у нас се разбира. Те говорят за три или четири поколения, а ние говорим за няколкостотин години.“

Но тя не ѝ пишеше, че тези добри стари родове не общуват с нея.

Всеки път, когато отиваха в Европа, тя си правеше планове как би могла да се срещне със сестра си, но засега не се осъществяваха. Винаги отиваха в Италия и Франция, а Сиел по това време се прибираше за лятната ваканция в Арднаварна и лорд Молино никога не ѝ позволяваше да пътува за другаде.

През тези италиански лета Лили ставаше друга жена. Младостта ѝ отново разцъфваше под топлото тосканско слънце. Пиеше младо червено вино и ядеше зелени маслини и домати, набрани от полето, и хляб, изпечен в голяма пещ от селския пекар. Обличаше се с блузи с деколтета и тънки памучни поли, които скъсяваше, за да се катери по зелените хълмове. Ходеше боса, със свободно пусната коса по студените мраморни тераси на вилите от четиринайсети век и се возеше с гондола по каналите на Венеция. Къпеше се в хладните солени води на езерото Гарда и езерото Комо и пиеше малки чашки горчиво кафе сама на терасите, винаги закичена с любимите си виолетки. Но винаги си оставаше аутсайдер, гледащ с копнеж преминаващия парад.

През тези летни пътувания до Европа тя отново се превръщаше в момиче, докато съпругът ѝ сякаш остаряваше още повече. Ставаше вгълбен, завладян от търсенето на редки първи издания и ръкописи, докато тя се отдаваше на търсене на живот. Кръвта се плискаше във вените ѝ като италианско вино, и макар че беше твърде плаха, за да флиртува понякога очите ѝ се спираха замислено на някой симпатичен младеж и тя се чудеше кой ли е той, какво ли щеше да каже, ако го заговори, как ще реагира, ако му каже: „Самотна съм. Помогни ми.“

Съпругът ѝ не беше пламенен мъж и Лили си казваше, че трябва да му бъде благодарна за това, но тя беше млада, само на двайсет и шест. Беше красива и мъжете я обожаваха, както винаги бяха правили. А тя толкова искаше да бъде обичана.

Но, разбира се, никога не говореше с хубавите млади италианци и през октомври отново се връщаше в Бостън. Отново започваха следобедните обиколки в опит да покаже на обществото, че не я интересуваше какво си мислеха. А през нощта лежеше будна, мислейки си безкрайно за грешките, които я бяха довели в този охолен затвор. Когато зората надникваше през пердетата, тя най-после заспиваше и винаги сънуваше Арднаварна. Беше все същият стар познат сън, в който бе обожавана, глезена като принцеса в центъра на любимото семейство, с понитата и кучетата ѝ, и разходките ѝ с Фин О'Кийфи. И само в сънищата си тя бе отново щастлива.

През време на втората година от брака им една млада жена се кандидатира като обща прислужница в тяхното домакинство. Лили не беше наела икономка, тя знаеше твърде добре как да се справя със собственото си домакинство и лично разпита кандидатката за работа.

Жената чакаше в отделението на слугите, до кухнята, стоейки нервно в ъгъла до вратата, сякаш очакваше да бъде изхвърлена за това, че е посмяла да стъпи в такава важна къща. Престилката ѝ беше достатъчно чиста, но роклята ѝ бе износена, безцветно сива, цвета на бедността, и тънкият вълнен шал, който беше наметнала през раменете си, бе закрепен с игли. Лили знаеше, че това няма да я предпази от студа и макар че обувките на жената бяха внимателно лъснати, тя можеше да се закълне, че по тях има дупки. Сърцето ѝ се разтопи от състрадание и тя разбра, че ще ѝ даде работата, макар че не изглеждаше достатъчно силна, за да вдига тежките цинкови кофи с вода.

— Аз съм силна, госпожо, и работя много — каза жената тревожно, прочитайки мислите ѝ. Тя не беше очаквала да разговаря със стопанката на къщата. Никой не го правеше, винаги се говореше с икономката и тя гледаше върховете на износените си ботуши.

— Разбирам, че нямаш желание да живееш тук — каза Лили внимателно. — Защо така?

— Имам седем деца, за които трябва да се грижа, госпожо.

— А имаш ли съпруг?

— Да, имам си съпруг. И той има работа. Донася по дванайсет долара на седмица, но това не е достатъчно за седем гърла. Най-големият е само на десет и работи като вестникар. Не е на добро място и изкарва само по два долара седмично. Но се старае — добави тя с горчивина. — Разбира се, вие не бихте разбрали такива неща, госпожо.

Тя погледна към Лили и очите ѝ се разшириха. Приблужи се и я зяпна с отворена уста.

— Не мога да повярвам — възкликна тя. — Това е тя. Тази, която спаси съпруга ми на „Хиберния“. — Падайки на колене, тя хвана полата на Лили и я целуна благодарно, сякаш беше пред самия папа. — Мислех, че сте мъртва — извика тя. — Бях с вас у Шериданови. Името ми е Мери О’Дуайър. „Няма да издържи до сутринта“, ни казаха, когато ни превозиха до Бостън. И аз разбрах, че никога няма да имам шанса да ви благодаря за това, което сторихте. Но аз запалих свещичка за вас, госпожо, в Свети Стефан. И оттогава винаги ви споменавам в молитвите си. И сега чудото стана.

Лили я гледаше ужасена. В началото си помисли, че жената сигурно знаеше за бебето, но бързо осъзна, че не би могла да знае, че е бременна. Никой не беше знаел, дори Шериданови, докато сама не им беше казала. Тя въздъхна облекчено. Нямахше опасност Джон да научи. Но тя си спомни собствената си борба за оцеляване, как търсеше работа също като тази жена, и сърцето ѝ се размекна.

— Не искам ти да бъдеш моя кухненска прислужница — каза тя.

Жената изглеждаше разочарована и се изправи на крака. Зачервена, възвръщайки достойнството си, тя каза:

— Съжалявам госпожо, може би не трябваше да казвам това. Не исках да бъда нелюбезна, а просто да ви благодаря.

— Вместо това искам да бъдеш моя лична камериерка — каза Лили. — Ще се грижиш за моите стаи. Ще се грижиш за дрехите ми и

ще ме придружаваш, когато отивам на пазар. Аз ще ти осигуря униформа и поради особеното си положение и факта, че няма да живееш тук, ще ти плащам допълнително. — Тя се поколеба, разкъсвана от раздвоение. Искаше да ѝ помогне, но разбираше, че не може да ѝ плаща повече, отколкото съпругът ѝ печелеше, защото по този начин той би бил унижен. Тя каза:

— Ще ти плащам по десет долара на седмица.

Жената я гледаше с ококорени очи. Тя би била доволна, ако можеше да изкарва и по пет долара на седмица, лъскайки подове. Тя не знаеше какво да каже и застиска ръцете си, сдържайки сълзите на благодарност.

— Бог ще ви благослови за смелото ви сърце и щедростта ви, госпожо — успя да промълви накрая тя.

Лили сви рамене. Не мислеше, че Бог ще е толкова добър с нея.

— Ще ме наричаш госпожо Адамс или мадам — каза тя, давайки ѝ двайсет долара аванс да започне от следващия ден.

Лили имаше нужда от лична прислужница толкова, колкото и от оберкелнер, но поне беше направила нещо за своята сънародничка, и се почувства добре. Джон беше много богат човек и тя можеше да си позволи да помага на другите. А кой имаше повече нужда от помощ от сънародниците ѝ? Колкото повече мислеше, толкова повече ѝ харесваше идеята и започна да планира как да получи подкрепата на съпруга си.

Тази вечер тя облече любимата на Джон тъмносиня кадифена рокля и сапфирените обици, които бяха останали от баба му. Беше наредила на готвачката да приготви любимите му блюда и след пицната вечеря придума съпруга си да дарява по десет хиляди долара годишно в помощ на гладуващите ѝ сънародници. Парите бяха поделени между ирландските квартали и до всеки шеф беше изпратен чек с молбата името Адамс да не се споменава. Както и специалната молба на госпожа Адамс парите да се дават на ирландските жени.

От четири години вече парите помагаха на много окаяни жени. През това време Мери О'Дуайър се бе превърнала в отлична лична камериерка. Съпругът ѝ караше каретата за доставки на „При Даниел“ и те се считаха за хора късметлии. Бяха взели под наем къща в покрайнините на бордеите, благодарение на Лили децата им бяха

добре нахранени и топло облечени през зимата и всички, с изключение на най-малкото, ходеха на училище.

Но времето все още се нижеше бавно и, въпреки цветовете по дърветата, в този пролетен следобед Лили усещаше кръвта да изсъхва във вените ѝ.

Същата сутрин, когато Нед Шеридан мислеше мрачно за премиерата, Лили прочете името му в театралната колона на Бостън Хералд. „Нед Шеридан изоставя Шекспир заради модерната драма“, гласеше заглавието. Вестникът трепереше в ръцете на Лили, толкова беше изненадана, че съпругът ѝ я попита дали е добре, но тя едва го чу. Беше погълната в четене на това, колко велик актьор е Нед, за прехваления му Хамлет и трагичния му Лир. Звезда сред звездите, го наричаше статията, и смел човек, рискуващ поставянето на пиеса от съвсем неизвестен автор.

Лили си спомни как той ѝ беше казал, че един ден ще бъде звезда. Това беше, когато ѝ предложи да се омъжи за него. И тя бе отказала, защото това би означавало да задържи бебето.

Помисли си тъжно колко е пълен и щастлив животът му в сравнение със самотното ѝ съществуване, и разбра, че нищо на земята не можеше да ѝ попречи да го види.

Тя каза:

— Аз отивам да пазарувам, Джон.

— Както искаш, Лили.

— В Ню Йорк — доба ви тя.

— В Ню Йорк? — повтори той изненадано.

— Има една нова дизайнерка, от Лондон, с най-новото... освен това промяната ще ми се отрази добре. Скучно ми е...

Той веднага се почувства виновен заради собствените си занимания.

— Разбира се, че ще отидем в Ню Йорк. Ще останем няколко дни, ще правим каквото искаш. Следващата седмица, може би, или последващата.

— Аз тръгвам сега, Джон. Днес. И ще отида сама. Няма да ти хареса да ме придружаваш по магазини и шивачи. Освен това, ще ми се отрази добре. Ще бъда в безопасност, ще отседна в най-добрия

хотел — добави Лили, преди той да може да откаже. — И ще ти донеса подарък.

Два часа по-късно тя беше във влака за Ню Йорк, сама. Нае апартамент в хотел на Пето авеню и нареди да изпратят камериерка да разопакова нещата ѝ. След това взе ароматна вана и се облече толкова внимателно, сякаш отиваше на среща с любовник, с копринени чорапи, високи обувки, черна рокля с широко деколте и дълги тънки ръкави. Камериерката закопча дюзината сатенени копчета и я гледаше възхитено в огледалото, докато тя събра черните си къдрици и ги закопча с диамантена диадема. Добави дълги диамантени обици, но се отказа от колието. Метна си яката от черна лисица, огледа се в огледалото и после взе файтон до Бродуей.

Фоайето на театъра беше пълно с шумни, смеещи се, скъпо облечени хора и тя се усмихна, усетила се отново в стихията си. Хората се обръщаха да я погледнат възхитено — красивата жена, самотна сред тълпата. Разбира се, нямаше билети.

— Не и за премиерата на Нед Шеридан — казаха ѝ.

Несломима, тя заобиколи до служебния вход.

Портиерът я огледа, след това свали шапка и се изпъна:

— Мога ли да ви помогна, мадам? — попита той почтително.

— Тук съм, за да се видя с Нед Шеридан.

Той поклати глава разколебано.

— Господин Шеридан не се вижда с никого, мадам, не и преди премиера. Не преди края на шоуто.

— Той ще поиска да се види с мен — каза тя самоуверено. — Кажете му, че Лили Молино е тук.

— Да, мадам — все още клатейки глава разколебано той отвори тежката черна врата и изчезна вътре, оставяйки я да трепери от студ и вълнение отпред.

Харисън Робинс отвори вратата на гримьорната на Нед. Когато портиерът му каза с настоятелен шепот, че Лили Молино чака да се види с господин Шеридан, той бързо излезе навън и затвори вратата след себе си.

— Лили Молино? — повтори той невярващо, макар винаги да беше очаквал, че един ден тя ще се появи. И, вярна на мнението му за нея като за проблем, тя се бе появила в най-неподходящия момент на премиерата, двайсет минути преди Нед да излезе на сцената.

— Кажи й, че господин Шеридан не може да се вижда с никого преди представлението. — Но тогава той осъзна, че Лили не е от хората, които биха приели „не“ от портierer. — Сам ще й кажа — каза той и тръгна решително по тъмния коридор.

Лили се обърна, с огряно от усмивка лице.

— О — каза тя разочаровано. — Вие не сте Нед.

Тя тръгна към него и Харисън веднага разбра защо Нед си е паднал по нея. Макар че театърът бе пълен с красавици, Лили беше най-хубавата жена, която беше виждал. Имаше някаква пленителна грация в извивката на главата й, във въпроса в нейните очи и в полуусмивката на устните й. Дори гласът й бе мек и мелодичен.

— Надявах се да видя Нед — каза тя, стискайки яката на шията си.

Тя наистина беше проблем, който Харисън бе очаквал, че ще бъде, и той разбра, че не може да направи нищо. Не можеше да я скрие от Нед и знаеше че когато Нед я видеше, той щеше да бъде загубен. Загубен в любовта си към госпожица Лили Молино. Отново.

Той каза:

— Нед не може да разговаря с никого преди представлението. Разбирате защо, нали? Той има много трудна роля. Трябва да се концентрира и вие само ще го разсеете.

— Аз съм стара приятелка — каза тя бързо. — Но разбира се, няма да го безпокоя. Бих желала да видя пиесата, но няма билети.

— Поне с това ще мога да ви помогна. — Той я придружи обратно до фойето и каза на служителя да я настани в ложа С като негова лична гостенка. Добави, че ще дойде при нея след представлението и забърза към гримьорната на Нед.

Фин О'Кийфи се забави в офиса и поради това закъсня за спектакъла. Имаше проблеми във финансовия свят, слухове за банкови фалити и рецесия. За разлика от много други от неговата професия, които твърдяха, че това са само преувеличения и че няма причина за тревога, той беше загрижен. Беше останал до късно специално, за да говори с Корнелиус Джеймс за една тревожна информация, която беше получил от познат в една от големите банки, за предполагаемата

ненадеждност на голяма компания, но Корнелиус не изглеждаше загрижен.

— Това се случва на всеки няколко години, Фин — всички се паникьосват, пазарът полудява за няколко седмици, акциите падат и всички предричат края на света. После всичко се оправя и умните, купили на ниски цени, продават отново на инфлиралата цена и правят удар. Добър трик е, когато стане.

Но Фин все още имаше неприятното предчувствие, че не всичко е наред. То още не го напускаше, когато взе Джесика Райрън, момичето му за тази вечер, от къщата на родителите ѝ на Пето авеню, и той се извини за закъснението.

— Разбирам, момко — каза баща ѝ. Той беше ирландец от графство Килкъни, успял преди петнайсет години, попадайки на петрол, след като беше прекарал половината си живот из пустините и скалите. Сега си бе построил голяма къща на Пето авеню, с петнайсет мраморни бани. Имаше три дъщери на възраст за женене и гледаше много благосклонно на Фин О'Кийфи.

Джесика беше руса и достатъчно хубава, макар и не истинска красавица. Но тя бе „добра партия“ и на баща ѝ беше приятен фактът, че Фин е ирландец — хубав и успяващ в една сфера, в която малко от сънародниците му бяха проникнали: затворения, тесен свят на Уолстрийт и банките. Също така му беше приятен фактът, че той бе ирландец, успял с ума си, а не с пот на чело.

Залата беше тъмна и първото действие вече беше започнало, когато Фин придружи Джесика до ложата, където бяха други техни приятели. Всички погледи, освен неговия, бяха приковани върху звездата Нед Шеридан, чийто хипнотизиращ глас изпълваше театъра.

Фин просто не можеше да се съсредоточи върху пиесата. Той си мислеше неутешимо за това, което беше казал Корнелиус и как би трябвало да му вярва, но нещо вътре в него му казваше „не“. Той разбираше, че това би означавало да тръгне срещу правилата на Корнелиус, но бе решен да заложи на собствената си интуиция. Досега винаги бе действал така и никога не беше бързал. Утре щеше да се освободи от акциите на определени компании, които всички други считаха за сигурни. Ако сбъркаше, щеше да загуби клиенти и щеше да струва цяло състояние на собствената си компания. А Корнелиус току-

що му бе казал, че бърка. Но ако беше прав, щеше да спаси състоянието им.

Пиесата изглеждаше безкрайна и когато най-сетне се спусна последната завеса, Фин ръкопляскаше с облекчение. Публиката стана като един, за да приветства Нед Шеридан. Джесика му прошепна колко добър е Нед и той кимна любезно, макар че не беше чул и една дума от диалога.

Той си мислеше, че публиката никога нямаше да престане да пляска и да го остави да се прибере у дома. Погледът му се плъзгаше безспирно из залата, спирайки заинтересувано върху самотната жена в ложата отсреща. Тя беше в полусянка, но в профила и гордата извивка на главата ѝ имаше нещо странно познато. Той сви рамене, просто още една красива жена, Ню Йорк беше пълен с такива. Но той харесваше красивите жени и я наблюдаваше. Зърна за миг лицето ѝ, когато тя наметна кожената яка на раменете си и се обърна.

Това беше лице, което той познаваше в сънищата си, в загубените си надежди и в спомените си. Каза си, че не може да е истина, че просто е халюцинация. Той гледаше в своята мечта. В своята любов. Той гледаше в Лили.

— Всичко наред ли е? — попита Джесика загрижено.

Фин я погледна безизразно, сякаш беше забравил за съществуването ѝ. После си спомни, че трябваше да ходят на вечеря в „При Шери“. Каза ѝ да тръгне с приятелите им, защото той трябва да се върне в офиса, за да свърши нещо спешно.

Проби си път през тълпата на покритите с червен килим стълби към фойето, оглеждайки се тревожно наоколо. Хвана един служител и, пъхайки десет долара в ръката му го накара да научи коя е била самотната дама в ложа С и дали някой знае къде е отишла. Но човекът се върна с новината, че тя била влязла в последния момент и никой не я познава.

Фин стисна юмрук и го удари в дланта си. Можеше да се закълне, че беше Лили, знаеше го. Тя беше в сърцето му, главата му, интуицията му, и той знаеше, че това е тя, както знаеше за акциите. Излезе на улицата, с ръце в джобовете, гледайки отминаващата тълпа, със свити срещу вятъра рамене, надявайки се, че може да я види, но скоро всички се разотидоха и той остана сам на тротоара.

Отиде в Делмонико и си взе чаша уиски на бара. Лицето му беше бледо и напрегнато, и барманът, който го познаваше добре, каза загрижено:

— Добре ли сте, господин О'Кийфи? Изглеждате като човек, който е видял призрак.

Тревожните очи на Фин срещнаха неговите.

— Прав си, Мак — каза той горчиво. — Само че не беше призрак. Беше демон.

ГЛАВА 36

Харисън Робинс отвори вратата на гримьорната, но Лили предупредително допря показалец до устните си и се спря за миг, наблюдавайки Нед. Той се беше отпуснал уморено пред огледалото. Лъки стоеше до него, усмихвайки се с облекчение, че премиерата е минала, превръщайки се в още един голям успех.

Нед вдигна глава и погледна в огледалото. Той погледна към Лили с нейната черна рокля, яката от черна лисица върху раменете ѝ и трептящите на светлината диаманти, почти толкова блестящи, колкото сълзите в сините ѝ очи. Не каза нищо. Обърна се и я погледна. Харисън видя как очите им се срещнаха, сякаш нямаше никой друг в стаята, само Лили и Нед.

Погледна към Лъки и можа да разбере от изражението на лицето ѝ това, което мислеше: че през четирите години откакто бяха заедно, Нед никога не я беше поглеждал така. Сякаш никой друг не съществуваше за него, никоя жена в целия свят. Лъки постави ръка върху треперещите си устни, готова всеки миг да заплаче и Харисън се съжали над нея. Той разбра, както и тя, че за нея това бе краят.

Нед пое ръката на Лили. Доближи устни и я целуна. Хвана и двете ѝ ръце, застанал в съзерцание:

— Ти се завърна — каза той с изпълнен с чувство глас.

— Трябваше да те видя — каза просто Лили.

Без да погледне нито Харисън, нито Лъки, Нед взе палтото от закачалката и го наметна върху раменете си. Гримьорът му побърза с белия шал и шапката му и той обви с ръка раменете на Лили. И те напуснаха стаята без дума за обяснение или поглед назад.

Лъки ги гледаше как излизат, все още с ръка върху треперещите устни и жално изражение в очите. Тя беше изглеждала хубава в розовата си рокля, изпълнена с вълнение и настроение, но сега, когато цветът бе изчезнал от лицето ѝ, изглеждала изхабена и болна.

Харисън каза забързано:

— Тя е негова много стара приятелка. Семейството на Нед я познава от години, но тя... пътуваше. Мисля, че Нед дори не беше сигурен дали е жива или мъртва. Предполагам, че е толкова поразен да я види отново, че просто ни забрави с теб и за партито. — Той взе малкото палто от чинчила на Лъки и ѝ помогна да го облече. Тя беше толкова скована, че трябваше да сгъне ръцете ѝ, за да влязат в ръкавите.

— Да отидем в „При Шери“ — каза той, добавяйки уверено. — Предполагам, че и Нед ще дойде, ако вече не е отишъл там.

Но Нед не беше на партито и не се появи по-късно. Всъщност на Бродуей се заговори, че това е бил първият случай, при който една звезда не присъства на партито след премиерата си и фактът, че пиесата имаше такъв успех го правеше още по-любопитен.

Харисън измисли половин дузина различни извинения: че Нед е получил внезапно главоболие, че го боляло гърлото и се страхувал да не загуби гласа си и че бил изтощен. Той помоли всички да проявят разбиране и обеща на следващата вечер отново да има парти. Някак си никой не му повярва и плъзнаха слухове за скарване между Харисън Робии с и Нед, за скандал с автора, за скъсване с Лъки, която изглеждаше като жена, събудила се след кошмар, за да открие, че още е в него.

Нед и Лили се притискаха в каретата, плачейки, смеейки се и бърбейки.

— Никога не съм помислял... Не мога да повярвам... колко е прекрасно... Толкова съм радостен, толкова щастлив. — Нямаше нужда да завършват изреченията си, имаха нужда само да се гледат в очите, за да видят колко са щастливи отново да бъдат заедно. В апартамента си в хотел Пето авеню, Лили хвърли кожената яка и застана пред него усмихвайки му се.

— Не си те спомням такава — възкликна той. — Ти беше бледо, полуудамено момиченце. А я се виж сега. — Той поклати глава невярващо. — Станала си истинска дама.

Лили се засмя.

— Никога не съм била скромна — напомни му тя.

Той поръча шампанско, и, след като освободи келнера, го отвори и наля.

— Вдигам тост — каза той, усмихвайки се на изключителните ѝ сини очи. — За завръщането на моята скъпа Лили, за моята бъдеща жена.

Лили остави чашата си с въздишка.

— Мисля, че ще е по-добре да ти кажа, Нед, аз съм омъжена. — Той я гледаше невярващо, докато тя му разказваше за Джон и живота си. — Умирам от скука — извика тя страстно. — О, Нед — тя се хвърли в ръцете му, по очите ѝ се стичаха дълго сдържаните сълзи на отчаяние, — кръвта изсъхва във вените ми, защото съм лишена от младост, живот, музика и смях. Моят живот се превърна в нищо. Още съм млада. Имам нужда от млади хора, любов и вълнения. Какво да правя?

Нед я обгърна с ръце, притискайки я толкова силно и тя разбра, че никога нямаше да я остави да си отиде.

— Аз ще ти помогна, Лили — обеща той, целувайки ухаещата ѝ черна коса и влажната ѝ буза. — Ще намеря начин. Знаеш, че винаги ще се грижа за теб.

— Кожата ѝ миришеше на виолетки и устните ѝ бяха меки под целувката му. Тя се топеше в ръцете му като лед под слънцето. И той я съблече, и я люби с трептящото, страстно обожание на мъж, намерил най-после жената на мечтите си. И всичките стари страхове на Лили затихнаха. И белезите в сърцето ѝ, останали от Дермът Хатауей, започнаха да нарастват под ласките и целувките му.

Едва по-късно, лежейки в прегръдката му, се завърнаха вината и сълзите, защото тя знаеше, че съпругът ѝ е добър човек, който я обожаваше, а тя го мамеше. Но както винаги беше правила, първо действаше, а после съжаляваше.

Въпреки това, тя не можеше да се реши да се върне в Бостън, както беше казала. Отлагаше отново и отново заминаването си, обяснявайки на съпруга си, че е срещнала стари приятели и прекарва добре. Джон си мислеше за собствената си вечна заетост, и за това колко лошо се бяха отнесли към нея роднините и приятелите му. И той се усмихваше снизходително, точно както беше правил баща ѝ, като ѝ казваше да не бърза.

Нед се премести в апартамента до нейния в хотел Пето авеню, а Лъки събра нещата си и се изнесе от апартамента му. Когато Харисън му каза, че тя е заминала, Нед изпита угризения и го помоли да я

увери, че ще има хубав апартамент и достатъчно пари. Но Лъки беше самотна, мечтите и надеждите ѝ, че ще бъде съпруга на Нед, пропаднаха. Тя нямаше собствени приятели: всеки, когото познаваше беше чрез Нед. Животът ѝ се въртеше около него, с нуждите му, желанията му и работата му. Без него тя нямаше нищо.

Няколко месеца по-късно тялото на Лъки бе извадено от реката. Беше престояло във водата няколко дни, но никой не бе съобщил за отсъствието ѝ, нито се беше поинтересувал къде може да бъде. На никого не беше липсвала. Накрая бе идентифицирана по етикета на палтото от чинчила, което носеше, и по него се стигна до Нед Шеридан, който ѝ го бе купил. Хари идентифицира тялото и първите пристъпи на скандала докоснаха Нед, когато новината се появи по вестниците:

„ЛЮБОВНИЦА НА АКТЬОР НАМЕРЕНА УДАВЕНА В ИСТ РИВЪР“

Нед тъжеше за своето малко черно котенце, което му беше напомняло за Лили. Той каза на Лили какво се бе случило и колко горчиво съжаляваше за нейната смърт. Но той не ѝ беше обещавал нищо, а сега имаше своята Лили и само това имаше значение. Лили беше ужасена да научи, че е причината за смъртта на момичето и ѝ се искаше никога да не беше отивала в театъра през онази вечер, защото макар че ѝ бе приятно да бъде с Нед, тя знаеше, че не го обича. Не и по начина, по който Лъки го обичаше.

След като видя Лили в театъра, Фин О'Кийфи забрави притеснението си, че не всичко е в ред с дадената компания, както и тревожния слух за банкови фалити. Той не се освободи от акциите на клиентите си в компанията и не изтегли собствените си пари, нито общите от банката. Седмица по-късно компанията се срути сред ужасените викове на инвеститорите, а едновременно с това банката затвори вратите си и клиентите му загубиха цяло състояние, както загуби и „Джеймс и Компания“. Корнелиус каза мрачно:

— Трябваше да послушаш интуицията си, момче, а не моя съвет.

— Щях да го направя — каза Фин, гледайки през прозореца, с ръце дълбоко в джобовете и наведена глава.

— Тогава защо не го стори? Заради мен ли? — Корнелиус въздъхна дълбоко, съжалявайки за думите си. — Може би остарявам, Фин. Губя усета си, инстинкта си за пазара. Може би трябва да предам управлението в ръцете на по-младото поколение.

Фин се извърна от прозореца и го погледна. Корнелиус му предлагаше една нечувана възможност. Ако Корнелиус си отидеше, той щеше да стане най-младият ръководител на брокерска къща на Уолстрийт. Само преди няколко седмици щеше да се чувства на върха на щастието си. Животът не би могъл да му предложи нищо повече. Осъществил е амбициите си и всичко, което оставаше бе да прави още и още пари. Сега не чувстваше нищо. Предложението се правеше само защото той не бе направил това, което знаеше, че трябва да направи и Корнелиус поемаше вината.

И точно в този момент не му пукаше за предложението. Всичко, за което можеше да мисли, всичко, за което мислеше, всичко, което някога беше искал да мисли, бе да намери Лили. Макар че какво щеше да прави след като я намереше, това той още не знаеше. Да я люби? Да се ожени за нея? Да я убие?

Той каза на Корнелиус, че грешката не била негова. Че само той бил виновен за загубите и Корнелиус не трябвало да напуска в такъв труден момент.

— Ти си имал дълга и славна кариера на Уолстрийт — каза той. — Не можеш да напуснеш сега, когато нещата са зле. Трябва да останеш на върха, където винаги си бил и на който принадлежиш.

Корнелиус разбираше, че той има предвид всяка дума, която произнасяше. Той му се усмихна бащински. Фин се беше превърнал в нещо повече от бизнес и социален експеримент. Той беше повече от осъществил потенциала си и не бе загубил качествата си по пътя към кариерата. И така, Корнелиус се съгласи, че е по-добре да остане. Отнасяше се към Фин все повече като към свой син, а не като към умен служител, на когото даваше шанс.

Фин нае частен детектив да открие Лили. Той беше набит, червенолик мъж с тайнствен вид и дойде с добри препоръки за издирване на задлъжнели съпрузи или съпруги по бракоразводни дела. Театърът, където я беше видял Фин, беше единствената му улика, но тя се оказа повече от достатъчна, и мъжът се върна не след дълго с информацията, че тя е госпожа Джон Портър Адамс, че живее в Бостън и че е новата любовница на Нед Шеридан. Тя пътуваше между Бостън и Ню Йорк, прекарвайки повече време с Нед, отколкото със съпруга си богаташ в техния разкошен дом на улица Маунт Върнан.

Фин плати на човека. Той беше сам в офиса и си мислеше за Лили в прегръдките на актьора. Изрева на глас. После си помисли за неподозиращия съпруг на Лили и разбра, че егоизмът от миналото не е изчезнал. Но по дяволите, тя беше жената в главата му, момичето в сърцето му, раната в гърдите му.

Името Лили ще стои издълбано върху сърцето му до деня, в който умреше. Но това не значеше, че нямаше да търси отмъщение. То щеше да отнеме време. Трябваше да го обмисли внимателно. Първо имаше нужда от още пари. Трябваше да бъде по-богат от Джон Портър Адамс. По-богат от Лили. После щеше да нанесе удара.

Щатският сенатор Дан О'Кийфи се изненада да види брат си в Бостън, защото и двамата бяха заети мъже, със сложен живот и не оставаше време за семейни събирания. Ако Фин работеше по четиринайсет часа дневно, Дан работеше всичките дващест и четири. Нормалните работни дни той прекарваше в Щатския Сенат и отделяше допълнителни часове, за да се среща със своите избиратели. Когато намереше време, той посещаваше своите магазини, за да се убеди как вървят нещата. Досега нямаше оплаквания. С порастването на името му, бизнесът му процъфтя. Беше отворил още шест магазина в различни градове, първите два в Ню Йорк. Оставаше да мисли за политика и за бизнес, когато трябваше да спи и често най-добрите идеи му идваха пред чаша уиски в „Телеграф Ин“, или непосредствено след като се е любил с някое особено красиво момиче в една от горните стаи, отделени за тази цел.

Дан беше дискретен. Никога не играеше на хазарт, макар че в хотела имаше рулетка, нито се хвалеше с момичетата си. Беше едър,

симпатичен мъж и това не бе необходимо. Момичетата го намираха за красив, а ирландския му говор и историите му — забавни.

— Това е положението — каза той на Фин, който го бе предупредил да бъде внимателен, защото като щатски сенатор очите на обществото бяха приковани в нето. — Аз съм човек, който обича пиенето и жените. Проблемът ми е, че всички момичета, с които се срещам в обществото са „добри“ момичета. Произхождат от добри католически семейства и всички искат да се омъжат. Още не съм готов да застана пред олтара. Така че каква алтернатива ми оставя Господ? Но ще ти кажа това, Фин, ако имам избор между жените и политиката, винаги ще избира политиката. Уреди ми среща с най-чаровната женска в Бостън, и после ми кажи, че има митинг в Ноукстаун. Ще отида на митинга. Мога да приема жените и да ги изоставя. И когато се появят подходящото време и подходящата жена — ще се ожена.

Той погледна конспиративно към Фин.

— Ще ти кажа и нещо друго, братко. Една тайна, която пазех, но сега мога да я споделя. Смятам да се кандидатирам за място в Конгреса. — Той се засмя на учуденото лице на Фин. — Твоят стар брат влиза в надпреварата за демократически кандидат в Камарата на Представителите, момко. Кой би си го помислил? В Щатската Сенатска камара ме наричат момчето чудо. Понякога си мисля, че това, което казваше нашият старец е вярно: че сме потомци на крал Брайън Бору. Откъде иначе да сме толкова умни? — той се ухили. — Но ще имам нужда от помощта ти, Фин. Ще имам нужда от цялата подкрепа, която мога да получа. С мен ли си, братко?

— С теб съм — обеща Фин. Беше дошъл в Бостън да зърне Лили, защото повече не можеше да се сдържа. Работеше два пъти по-усилено от преди, хвърляйки се в надпреварата за правене на пари. Мислеше за малко неща, освен за целта си, и когато отделяше време за почивка, за да не загуби разсъдъка си, той вече не придружаваше скъпите щерки на Ню Йоркските богаташи в операта. Вместо това се събираше с танцьорки в евтините бродуейски барове, които бяха весели и познаваха трудностите. И затова бяха готови просто да се любят, за да забравят проблемите си за малко. Точно както беше с него.

Фин мина с файтон по Бийкън Хил, кръстоса улица Маунт Върнан и забеляза всичко. Къщата, в която живееше Лили, беше много импозантна и той си спомни за един друг момент, когато беше видял

Лили. На „Хиберния“, с нищо друго освен дрехите ѝ, петдесет златни суверена и диамантената огърлица, която бе откраднал от нея. Сега пръстите в джоба му се вкопчаха в огърлицата. Камъните бяха хладни, толкова твърди и ярки, колкото самата Лили.

Докато гледаше, вратата се отвори и един мъж излезе. Той остана на стълбите минута-две, мигайки на силното слънце, и Фин забеляза, че е по-възрастен. Беше добре облечен, но не по същия внимателен начин като Фин, а някак си в небрежността му личеше отпечатъкът на богатството.

Фин чакаше. Дългите скучни часове се изнизваха, но черната лакирана врата все не се отваряше. Дойде и отмина обедът, после още час-два. Малко преди три часа една виолетова карета спря пред къщата, а точно на часа черната врата се отвори отново и Лили се появи на слънцето.

Очите на Фин се приковаха в нея като сокол, зърнал жертвата си. Беше точно такава, каквато си я спомняше: висока, слаба и грациозна. Начинът, по който завърташе главата си, вдигаше брадичката си, приглаждаше полата си, изпълваше главата му с хиляди спомени. Блаженото изражение на лицето ѝ, когато потупваше двата коня и им даваше захар, същата Лили, пъхвайки букетче виолетки в юздите им, го накара да се усмихне. Тя се спря за миг, оглеждайки празната улица, после с въздишка се качи в откритата карета и пое покрай него надолу по улицата.

Фин я следваше на дискретно разстояние. Тя спря пред един бижутерски магазин на Боилстън и след половин час се появи с малко пакетче. Махна на кочияша и тръгна спокойно по улицата, гледайки по витрините на магазините, леко усмихната. Той бе озадачен, че не приличаше на жена, която има любовник. Лили приличаше на щастлива жена.

После се качи и каретата пое към дома ѝ, по улиците на Бийкън Хил.

Когато се изкачи по стълбите, вратата вече беше отворена от прислужница, а после се затвори. Фин още веднъж бе оставен навън. Вън от живота ѝ, както беше ставало винаги.

Той остана още няколко дни в Бостън, помагайки на Дан да планира кампанията си и обсъждайки финансирането на новите магазини, които Дан възнамеряваше да отвори в Чикаго.

Дан му разказа за другия си нов проект.

— Никога няма да забравя, Фин, когато за първи път дойдохме тук, всички тези ирландчета, които се тълпяха по улиците, влачейки се безпомощно след майките си, замръзващи през зимата и пържещи се през лятото, без шанс за измъкване от бордеите на Норт Енд. Сега планирам да направя нещо по този въпрос. Събрал съм парите и ще изградя пролетен лагер Дан О'Кийфи за деца католици.

— Просто едни дървени хижички на брега на езерото, но е красиво място, сред природата. Ще бъдат оградени от ферми и бедните деца ще имат достатъчно чист въздух, за да изкарват зимата. Ще имат добра храна в малките си тумбачета, издути от недохранването. Ще ядат пресни кафяви яйца, снесени сутринта във фермата, и плодове и зеленчуци, отгледани на място. Благодарение на парите, които съм събрал, ще имат дори и кекс. — Той спря и погледна Фин, забелязвайки, че е впечатлен.

— И това е важната част, стари приятелю — каза той. — Норт Енд вече не е само ирландски, там вече живеят всякакви националности. Италианци, поляци, германци. Всякакви. Всички емигранти са там. Така че не го правя само за ирландчетата. То е за децата от всички националности.

Впечатлен, Фин гледаше брат си. Той уважаваше не само решимостта на Дан и добрите му мотиви да изгради летен лагер, но също и това, че не ограничаваше добродетелността си само към ирландчетата. Отваряйки го за всички католически националности, Дан щеше да си заслужи вечната благодарност на всеки отруден родител в Бостън и те със сигурност щяха да гласуват за него. Така че, едновременно извършваше едно добро дело и си осигуряваше място в Конгреса.

Фин не каза на Дан за Лили и не отиде пак да я шпионира, защото не беше сигурен, че няма да направи някоя глупост. Вместо това, той се върна в Ню Йорк и се зарови в работата си, посвещавайки се на парите. Защото само чрез тях можеше да стане равен на Лили.

ГЛАВА 37

У дома, в Арднаварна, Сиел живееше за писмата на Лили. Особено сега, когато бяха пълни с ново вълнение, за новия ѝ живот, пътуванията между Бостън и Ню Йорк, театрите, партитата и новите дрехи. Бяха пълни с Нед Шеридан, красивият млад актьор, когото тя отново бе срещнала случайно в Ню Йорк. Всъщност, за Сиел беше странно, че в писмата на Лили по-често се говореше за Нед и Ню Йорк, отколкото за съпруга ѝ и Бостън.

Сиел беше на дваесет години. Седемнайсетият ѝ рожден ден и дебютната ѝ година останаха незабелязани за баща ѝ. Нямахше празненства, портрет и партита. Нямахше и диамантена огърлица. Тя дори се съмняваше, че той се е сетил, толкова беше погълнат от собствения си свят. Откакто бе напуснала училището си в Париж на шестнайсет години, той твърдо я беше държал в изолация в Арднаварна, докато прекарваше времето си в Лондон, проспивайки следобедите на кожените пейки в Камарата на лордовете или играейки карти в клуба си.

На Сиел ѝ бе мъчно, че пропускаше чудесните лондонски партита и забавленията, на които се радваха нейните приятели, но сега не беше толкова лошо, колкото би могло да бъде, защото поне Уилям си беше у дома и управляваше имението вместо баща им. А и тя имаше кучетата си и конете. И винаги настъпваше ловният сезон, когато всички идваха в големите им къщи заради баловете и танците. Понякога отиваше в Дъблин, за да си купи нови дрехи, изпращайки сметките на баща си. Винаги бе добре облечена, независимо дали беше на ловното поле или на вечерно парти. С усмивка сподели с брат си, че има няколко младежа, на които явно компанията ѝ се харесваше.

Брат ѝ вдигаше поглед от книгата си, сякаш я виждаше за първи път от векове. Те живееха в една къща и ядяха заедно, но главата му бе препълнена с други важни неща като лунните затъмнения и миграциите на канадската гъска, за да води любезен разговор или да

слуша момичешкото ѝ бърборене. Почти никога не я забелязваше. Тя просто беше тук, както бяха и далматинците, и обикновено бе досадна.

— Ти си висока почти колкото мен, Сиел — каза той изненадано.

— Дори по-висока — настоя тя. — Освен това имам хубава фигура.

Уилям не беше експерт по момичетата, но считаше сестра си за доста добре изглеждаща.

— Не си красавица — каза той откровено, — но не си и грозна.

Смехът ѝ отекна от лавиците.

— Е, това си беше нескъпоцен комплимент, ако изобщо някога съм чувала такъв. Но, прав си, не съм красива. Не каквато беше Лили. Но на мъжете това явно не им пречи. Мисля си, че доста ме харесват.

Тя отиде да се огледа в огледалото. Червената ѝ коса бе дълга и къдрава, и обикновено беше вързана отзад с панделка, защото не ѝ се занимаваше с нея. И беше толкова буйна и лъскава, обграждайки малкото ѝ кръгло лице. Очите ѝ бяха големи и сини, слава богу, мислеше си тя, с тъмни мигли, защото би мразила бледия вид, който придаваха русите мигли. Шията ѝ беше дълга, ушите ѝ правилни, носът прав, а устата твърде голяма. Кожата ѝ беше хубава, но имаше лунички и тя с раздразнение си мислеше, че я правят да изглежда като петнист далматинец.

Все пак, нямаше съмнение, че имаше успех сред мъжете. Дузина от тях ѝ бяха приятели. Посещаваха я и ѝ споделяха тайните си: в кого бяха влюбени или че са влюбени в нея.

Никога не би си го помислила, но сега копнееше да се отдели от Арднаварна. Откак Лили беше заминала, Арднаварна се бе превърнала в затвор, пълен с тъжни спомени. Място, от което трябваше да се избяга, макар че единственото бягство, което можеше да си представи, беше омъжването ѝ. И то ако изобщо някога баща ѝ, ѝ позволише да се омъжи, защото изглеждаше решен да я държи заключена — „далеч от изкушението“, казваше той. — За да не следва греховния път на сестра си. И ако бракът беше единственото спасение, тя още не бе срещнала подходящия човек, защото не беше влюбена в никого. Единствено в живота. А той сякаш я отминаваше.

В един мрачен ноемврийски петък, мъглив и дъждовен, баща ѝ се върна внезапно от Лондон и ги информира, че на следващата сутрин отиват на лов. Сиел и Уилям се спогледаха тревожно. Баща им беше

изтощен и прегърбен, не бе ловувал от години, но от него се излъчваше решимост каквато не бяха забелязвали от дълго време.

— Аз имам работа, татко — каза Уилям бързо, надявайки се да се измъкне.

— Не приемам оправдания — каза Лорд Молино. — Искам и двете ми деца да са с мен.

Рано на другата сутрин той отиде в конюшната, докато Сиел и Уилям мрачно закусваха. Тишината се нарушаваше само от отчупването на хляба.

— Няма да е толкова лошо — успокояваше Сиел Уилям, докато вървяха към конюшната след това. — Можеш винаги да кажеш, че конят ти е окуцял и да се измъкнеш рано. Аз ще те прикривам.

— Уилям — изрева баща им изведнъж, възвърнал деспотичния си дух. — Защо по дяволите не се грижиш както трябва за конете? Оставям те тук и какво намирам, когато се връщам? Пегийн има подут глезен, а Черния — кашлица. По дяволите, момко, не можеш ли да свършиш нещо както трябва?

Той се впусна в конюшната да проверява конете и реши, че Уилям ще трябва да язди един късокрак мелез, доста неспокоен, докато самият той си избра червеникавия, който Сиел обикновено яздеше. Тя знаеше от опит, че червеникавият е труден за укротяване — имаше бурен характер и склонност да води.

— Бъди внимателен, папа — предупреди го Сиел, докато той слагаше юздата на животното. — Обича да те увлича.

— Не ставай смешна — каза той укорително, докато яздеха в тръст по алеята към съседското имение, където трябваше да се съберат. — Никой кон не ме е увличал досега и няма да допусна точно този да го направи.

Въздухът беше изпълнен с мъгла и мек като коприна, но намаляваше значително видимостта. Уилям огледа неуверено хлъзгавата земя. Знаеше, че бе опасно и въздъхна. Мразеше конете, мразеше лова и мразеше да убива живи същества, но виждаше, че баща му е доволен, затова изправи рамене и се опита да седи правилно на седлото, по начина, по който го беше учил Фин преди толкова много години.

Сиел се обърна назад, за да погледне брат си и се усмихна. След всичките тези години той все още изглеждаше плах на седлото и

докато се придвижваха към къщата на съседа им, тя забеляза колко ентузиазирано яздеше баща им, сякаш наистина очакваше с нетърпение първия лов от години.

Около къщата вече имаше двайсетина души, когато пристигнаха. Докато пиеха за сгриване, те обсъждаха лошото време и хлъзгавата почва. Ръководителят на лова наду рога и с виковете се пръснаха през полята.

Рогът проехтя отново, кучетата бяха надушили следа и се впуснаха в галоп. Лорд Молино бе начело, прескачайки ниските каменни стени като двайсетгодишен, със Сиел до него. Уилям поспря да изтрие мъглата от очилата си и конят му изцвили нервно.

— Спокойно, спокойно — каза той нетърпеливо, чудейки се защо въобще на хората им трябваше да яздят коне. Пое бавничко напред, възхитен от баща си и безстрашната Сиел в далечината.

Той забеляза как някой отпред се опита да прескочи един ров, не можеше от това разстояние да е сигурен кой беше, но видя как конят трепна и човекът се преметна през главата му.

— Исусе! — възкликна той, молейки се да не е баща му. Пришпори коня си и се впусна в галоп през кишавото поле, докато конят, останал без ездач, се обърна и се впусна право срещу него. Уилям отклони наляво под едно дърво, но конят продължаваше да лети срещу него. Тогава собственият му кон се вдигна на задните си крака, изхвърляйки го назад, и той блъсна главата си в един дебел клон преди да се строполи на земята.

Сиел никога не разбра какво я е накарало да се обърне точно в този момент: може би бе старият инстинкт да се грижи за брат си, когато беше на кон. Тя видя как стана нещастният случай и изкрещя на баща си, че Уилям е паднал.

— Ще падне — беше всичко, което каза той.

Видя селяните, които наблюдаваха изотзад, да се втурват към него. Когато тя се върна, те се отдръпнаха, застанаха с наведени глави, неспособни да я погледнат.

— Уилям — извика тя, хвърляйки се в калта до него. Той лежеше по гръб. Очите му бяха затворени, кръглите му сребърни очила още бяха на носа му, а на дясното слепоочие, където го бе ударил клонът, имаше грозна рана. Меката кал беше смекчила падането му, но това не беше помогнало, той бе издъхнал преди да докосне земята.

Останалите ездачи видяха, че нещо не е наред и бързо се върнаха при тях. Свалиха вратата на една близка вила и поставиха Уилям върху нея. Лорд Молино даваше разпореждания от коня си. С равен, лишен от емоции глас, той им каза да отнесат сина му обратно в Арднаварна.

По лицето на Сиел, водеща тъжната процесия, се стичаха сълзи, и на всеки няколко минути тя поглеждаше Уилям, покрит с одеяло, носен от селяните зад нея.

— Не трябваше да го оставям да язди този кон. Моя е грешката — каза тя. Но после погледна баща си с мрачно лице и изправен гръб и осъзна, че само негова е грешката, дете е накарал Уилям да стане ездач. И тя поклати глава и зариде за брат си.

Погребението се състоя на следващата седмица, през един мрачен, суров зимен ден, с дъжд, който се обръщаше на суграшица. Когато тялото на Уилям беше поставено в семейната гробница и тежката каменна врата накрая бе затворена и заключена, Сиел си спомни погребението на майка си и Уилям, който я вдигаше от чакъла, където се беше хвърлила. Спомни си как той бършеше сълзите и чистеше дрехите ѝ и държеше ръката ѝ през целия път до дома. И тя заплака за своя мил, любящ брат.

Написа дълго писмо на Лили, предавайки ѝ ужасната новина.

„Татко издържа до погребението — напита тя, — но сега е в окаяно състояние. Седи в библиотеката и гледа в стената, не говори нищо и изглежда остарял със стотици години, посърнал и с треперещи ръце, макар че никога не съм го видяла да пророни сълза. Но, това не е в негов стил, нали?“

Копнея да дойда да те видя, Лили, но само аз мога да се грижа за татко — пишеше тя. — Нямах представа колко безкрайно тъжен е животът сега в Арднаварна. И бедният скъп Уилям, който не искаше нищо друго, освен да живее тихо, да се грижи за земята си, за хората си, да служи на Бога и страната си по своя непретенциозен начин. Скъпият Уилям вече го няма. Ох, защо е така Лили, че добрите наистина умират млади?“

ГЛАВА 38

Фин беше на Стоковата борса, преди да отвори и след като затвори, а през останалото време стоеше в офиса си, отделно от малкото часове, през които спеше, за да стане отново, когато световните пазари отваряха.

— Той се е вманиачил — каза Корнелиус Джеймс на жена си. — Не мисли за нищо друго. Може би се опитва да компенсира провала на банката и, ако е така, той успява, защото възвърна повече от това, което компанията изгуби. Има инстинкт за една добра сделка и парите сякаш се вливат в разперените му ръце. А сякаш само това иска. Пари, пари, пари. Загубил е способността си да се радва на живота.

— Не забравяй, той беше беден — напомни му тя. — Човек с неговото минало винаги ще си мисли, че само парите могат да му донесат щастие.

Фин отделяше време, за да помага на Дан по избирателната му кампания в Бостън, но не ходеше да следи Лили. Въпреки това знаеше всяка нейна стъпка. Частният детектив, който бе наел, беше натрупал цяло състояние, наблюдавайки всеки ден Лили Адамс, която мамеше неподозиращия си съпруг, сигурна, че той бе толкова погълнат от работата си, че никога нямаше да я хване. И беше права, защото Джон изглеждаше благодарен, че тя е щастлива с новите си интереси и приятели в Ню Йорк. И естествено, той ѝ вярваше.

Лили трептеше от вълнение, докато беше в Ню Йорк по вечери и партита, под ръка с красивата и прочута бродуейска звезда, но когато беше сама, я глождеше чувството за вина. Освен това бе сигурна, че харесва Нед, а не беше влюбена в него. Поне не лудо, страстно влюбена, както искаше да бъде. Това което липсва, казваше си тя, е тръпката.

След като се бяха любили една нощ, тя отметна чаршафите и се промъкна гола до прозореца. Дръпна златната брокатена завеса и погледна неспокойно навън.

— Какво има? — попита Нед, облегна се на възглавниците и запали един от египетските чибуци.

Лили сбърчи нос от сладникавия аромат на тютюна.

— Нужно ли е да пушиш тези неща? — каза тя раздражено. — Знаеш, че ги мразя.

— Не, не ги мразиш, винаги ми казваш колко хубаво мирише.

— Кога съм казала такова нещо? — попита разгорещено тя. — Каж ми кога, Нед Шеридан.

— О, преди два часа, предполагам. След вечерята в ресторанта. Дори май си спомням, че и ти си дръпна.

Лили тропна с крак гневно:

— Исусе — каза тя. — Винаги ли трябва да си прав? Не може ли да се скараме някой път?

— Но аз не искам да се карам с теб, Лили — каза той изненадан. — Аз те обичам, знаеш това.

Тя отметна дългата си черна коса и го изгледа.

— Да, но...

Спря и отново се обърна към прозореца. Щеше да каже „но това е толкова скучно“. И то бе вярно. На нея ѝ беше скучно и по някакъв начин беше доволна, че на следващата сутрин Нед заминаваше на турне из Америка. Той ѝ бе казал да изостави Джон, да дойде с него, да живее с него, да се омъжи за него. Щеше да уреди всичко и тя го знаеше. Нед би бил доволен и от трохичките на любовта ѝ. Дори когато я любеше, обожанието му го караше да се отнася към нея като към порцеланова кукла, която може да се счупи, докато това, което всъщност искаше тя... Отново се стъписа, но този път защото не знаеше какво искаше. Знаеше единствено, че не е това.

Тя изпрати Нед на гарата на следващата сутрин. Той имаше собствен вагон със спалня и месингово легло, махагонова баня и салон в червен плюш с фотьюйли и растения в саксии.

— Достатъчно широк е за двама — каза той с надежда, но тя само се изсмя, поклати глава и го целуна за довиждане.

Той я последва по стъпалата на перона, не искаше да се раздели с нея и тя го погледна тъжно, с наклонена на една страна глава.

— Ще ми липсваш, скъпи Нед — каза му тя, мислейки си, че е глупачка и че в крайна сметка трябва да изостави Джон и да замине с него.

— Не толкова, колкото ще ми липсваш ти — отговори Нед, после скоочи във вагона и влакът потегли. Той се облегна на прозореца, но Лили не остана, за да му помахва. Тя се обърна и решително тръгна по перона и извън живота му. Отново.

На следващата седмица Корнелиус Джеймс се върна в офиса си след приятен обед с един стар приятел и колега, който се беше пенсионирал миналата година.

— Трябва да пробваш, Корнелиус — беше казал приятелят му. — Виж ме мен. Виж как се наслаждавам на живота. Научих се да играя голф и тенис. Излизам с яхтата със сина ми през уикендите в Нюпорт и най-сетне имам време за внуците си.

— Има смисъл в това, което казваш — беше отговорил Корнелиус замислено. — Само че аз нямам син, нито дори дъщеря и такива прекрасни внучета, каквито имаш ти. Но госпожа Джеймс не е много добре, получи сковаване на крайниците — казват че е от артритата. Може би един по-сух климат би й се отразил добре.

Като седна на бюрото си, той поклати глава, мислейки си за мразовитата бостънска зима, снега и дъжда, които не позволяваха на Беатрис да излиза навън по цели месеци. Въздишката му на съжаление прерасна в остра болка в гърдите, която го изненада. Казвайки си, че сигурно е ял и пил прекалено много на обед, той извика секретаря си и го помоли да донесе чаша вода.

Когато човекът се върна с гарафата и чашата на сребърния поднос, главата на Корнелиус лежеше върху плота на бюрото му.

— Господин Джеймс, сър — извика мъжът. Той остави подноса, изтича до шефа си и го вдигна, но знаеше, че е твърде късно. Корнелиус Джеймс беше мъртъв.

Погребението беше в Бостън, но Беатрис не можа да присъства поради влажното време, което влошаваше артритата ѝ, и тя не можеше да ходи. Не можеше дори да седи повече от пет минути в инвалидния стол, без болката да стане прекалено остра, за да я понесе. Преди да запечатат ковчега, тя целуна съпруга си за сбогом. Гледаше от спалнята си, с изглед към площад Луисбърг, как беше изнесен по предните стълби от мъжете, сред които бе и протежето на съпруга ѝ, Фин О'Кийфи.

След това, имаше прием за скърбящите в къщата, с шери за дамите и сгряващо уиски за мъжете, и малки парчета от кекс мадейра и бисквити. Фин беше помолен да остане накрая за прочитането на завещанието в стаята на Беатрис.

Адвокатът прочисти гърлото си. Погледна към възрастната дама и младия човек, седнал в очакване на канапето, и каза:

— Мой дълг е да ви информирам за съдържанието на завещанието и последната воля на Корнелиус Джеймс. То е просто и недвусмислено. — Той погледна съчувствено към вдовицата. Познаваше я от много години и му беше тъжно да я види толкова грохнала и остаряла. — Ако ми бъде разрешено, Беатрис — каза той, — искам да ти предам най-искрените си съболезнования. Корнелиус беше един добър човек и добър приятел.

— И добър съпруг — каза тя с лека усмивка.

Завещанието на Корнелиус бе кратко и точно.

„На моята скъпа жена, Беатрис Марта Джеймс, завещавам половината от парите си, за да ги използва както пожелае, за свое собствено удобство и наслада. Също така ѝ завещавам къщата на площад Луисбърг и цялото имущество, за да ги използва както пожелае.

На Фин О'Кийфи, младият човек, който стана скъп за мен и жена ми с всеотдайността и упоритата си работа, с решимостта си да се развива въпреки всичко, с приятелството и добротата на сърцето си, оставям останалата половина от парите си. Също му завещавам бизнеса си. Той ще поеме «Джеймс и Къмпани» и ще стане неин президент и председател. Има само две условия, свързани с имената: едното е никога да не променя името «Джеймс и Къмпани» и да го замества със собственото си или чуждо име. Второто е да приеме моето име в деня, когато застане начело на компанията и да стане Фин О'Кийфи Джеймс. За обяснение ще кажа, че за мен и жена ми бе голямо нещастие, че си нямахме собствен син, и бих проявил малката суетност да позволя името ни да бъде

продължено от един млад човек, когото с гордост бихме нарекли наш син.“

— И това, Беатрис, господин О’Кийфи е всичко — каза адвокатът, сгъвайки отново документите.

Фин взе ръцете на Беатрис в своята. В очите му имаше сълзи, когато каза:

— Госпожо Джеймс, дълбоко съм впечатлен, но разбира се, не мога да приема половината от състоянието на господин Джеймс. Парите са ваши.

Тя се усмихна и потупа нежно ръката му.

— На мен не са ми нужни — каза му тя кротко. — Имам повече от достатъчно за нуждите си и църквата ще получи каквото е останало, когато и аз отида при Корнелиус. Той искаше парите да са за теб, за да отговарят на положението ти като председател на компанията му. И ти завеща името си, за да го носиш по същия достоен и честен начин, по който го е правил той.

— Ще се постарая, мадам — обеща Фин.

— Още нещо — каза Беатрис. — Планирам да се преместя на място с по-сух и по-топъл климат, в Калифорния. Докторите ми казаха, че това ще се отрази добре на артритата ми и че мога и да не изтрия още една зима на Източния бряг. Искам да ти дам тази къща. Сигурна съм, че така би желал Корнелиус.

Няколко седмици по-късно тя замина за Калифорния и Фин се оказа собственик на къщата, в която някога работеше като коняр.

— Ако само — мислеше си той, докато бродеше из големите празни стаи, — ако само това беше Арднаварна.

Но нямаше значение. Той, Фин О’Кийфи Джеймс, ирландец и католик, се измъкна от бордеите на Норт Енд и постигна невъзможното. Беше проникнал в най-непристъпната твърдина на старата гвардия, Бийкън Хил. Той беше собственик на огромна къща на площад Луисбърг и притежаваше цяло състояние. И точно зад ъгъла живееше неговата съседка, Лили.

ГЛАВА 39

Джон Адамс свали поглед от четивото си, когато жена му влезе в стаята. Беше мрачен сив следобед и той беше изненадан, че бе излязла за обичайната си разходка с каретата, но винаги изглеждаше толкова отегчена. Вече не ходеше в Ню Йорк и той се чудеше виновно дали не трябва да направи усилието да я заведе там лично. Но беше толкова зает, трябваше да направи толкова проучвания за следващата си книга. Все пак лятото бе близо. Отново щеше да я заведе в Европа и може би този път щяха да пътуват повече до Гърция или дори Турция. Междувременно, поне за тази вечер, щяха да имат компания. Би трябвало това да ѝ е приятно.

— Ето те и теб, скъпа — каза той, гледайки как тя хвърля палтото си в ръцете на прислужницата и отива до огъня да сгрее ръцете.

— Разбира се, че съм тук, Джон — каза тя раздражено. — Къде другаде да бъда? — Тя обърна гръб на огнището и повдигна дългата си виолетова вълнена пола, греейки се отзад, докато той я гледаше шокиран.

Лили се засмя.

— Татко винаги вдигаше така фрака си — каза тя. — Знам, че не е много женствено, но сгрива по-бързо от почти всичко, за което мога да се сетя... — Освен любенето, помисли си тя с копнеж.

— Никога не говориш за баща си — каза изненадан той. — Не мисля, че знам много за него.

— Има много неща, които не знаеш за мен — отвърна тя. — И никое от тях не е важно. — Тя погледна към френския часовник от осемнайсети век върху камината, с ангелчетата и цветята. Беше красив. Стрелките сочеха четири часа.

— Само толкова ли е? — възкликна тя раздражено. — Как могат часовете да се нижат толкова бавно?

— Дори ти не можеш да промениш отминаващото време, Лили — отбеляза меко той.

— Ако можех, бих го върнала назад — отвърна тя.

— Ще имаме посетител — каза той. — Господин Джеймс. — Роднина е на покойния Корнелиус Джеймс. Току-що е наследил хубавата му къща на площад Луисбърг, а заедно с нея голяма библиотека с редки книги. Казва, че не разбира нищо от тях и иска съвета ми. Затова го поканих на чай. В пет.

— Колко вълнуващо — каза тя саркастично.

— Да, и аз така си помислих — грейна Джон към нея. — Ще бъде хубаво за теб да се срещнеш с него, скъпа моя.

Лили въздъхна. Тя си помисли, че дори един стар колекционер на книги е нещо по-добро от никакви посетители.

— Ще бъда тук — обеща тя и напусна стаята.

Джон трябваше да признае пред себе си, че не можеше да устои на предизвикателството, което младият господин Джеймс му отправяше.

„Не знам нищо по въпроса за редките книги — пишеше му той в писмото си. — И съм чувал от авторитетни източници, че Вие, сър, сте експерт. Моля Ви, господин Адамс, образовайте ме.“

Той беше телефонира на господин Джеймс, за първи път доволен, че Лили бе настояла да се инсталира една от новите машини в къщата, и го покани същият този следобед.

Усмихна се, оставяйки настрана книгата си, когато чу звънеца и бързащата по коридора прислужница.

— Добре дошъл, млади човече, добре дошъл — извика той искрено, като стискаше ръката му и го оглеждаше. Предположи, че Джеймс е на около трийсет. Строен и тъмнокос, с мустаци и сиви очи той носеше със себе си студен полъх от улицата и някакъв поток от жизненост и вълнение като човек, отиващ на война, а не идващ да се консултира за редки книги с един стар плъх като него.

— Радвам се да ви срещна, сър — каза Фин, гледайки човека, който беше съпруг на Лили, забелязвайки леко остарелия му, но добър костюм, възрастта и естествеността на посрещането му. Опита се да отвърди сърцето си срещу него.

Огледа стаята. Тя беше изпълнена с лавици книги, с картини и графики и дузина шкафове с витрини. Забелязвайки интереса му, Джон го поведе и започна да му показва някои от съкровищата си.

Прислужницата влезе с чая и Джон се усмихна извинително на Фин, когато отидоха да седнат край огъня.

— Сигурен съм, че жена ми ще се присъедини към нас след няколко минути — каза той. — Междувременно, разкажете ми за вашите книги.

Фин му каза, че знае, че са стари и може би дори редки и ценни. Но през цялото време той очакваше звука от познатите стъпки на Лили в коридора.

Вероятно е имала кадифени стелки в обувките си, защото не ги чу, усети единствено звука от отварящата се врата.

— А, ето те най-после, Лили — каза Джон. — Ела и се запознай с новия ни съсед, господин Джеймс.

Лили мислеше, че ще припадне. За няколко секунди тя се пренесе в Арднаварна и отново бяха само тя и Фин, двама приятели, неразделни както винаги. Прииска ѝ се да изтича до него, да го обвие с ръце, викайки радостно, „Това си ти, Фин. Ти. Все пак се върна за мен.“

Бузите ѝ порозовяха. Тя просто стоеше и го гледаше.

— Добре ли си, Лили? — попита съпругът ѝ, загрижен.

— Съвсем добре — каза тихо тя. — Само дете господин Джеймс ми напомня на някого, когото навремето познавах. Това е господин Джеймс? Нали?

— Точно така, мадам — каза той и пое хладната ѝ ръка в своята. Тя трепереше и той се усмихна. — Фин О'Кийфи Джеймс, за да бъдем точни. Това беше едно от условията в завещанието на господин Джеймс — изясни той. — Той искаше председателят да продължава да се нарича Джеймс.

— Вие сте твърде млад, за да бъдете председател на брокерска къща — отбеляза Джон.

— Най-младият на Уолстрийт, сър. — Фин отправи една триумфална усмивка към Лили. Можеше да се закълне, че в изненаданите ѝ очи блестяха сълзи. За това беше работил, надявал се, чакал през всичките тези години. Сърцето и стомахът му се свиха от любов, дори и да си казваше, че я мрази, че ще ѝ отмъсти.

Ръцете на Лили трепереха, когато му подаваше чашата чай и той ѝ отпрати една малка усмивка, с която ѝ казваше, че има власт над нея. Властта да каже на съпруга ѝ истината и да разсипе новия ѝ живот, както тя някога беше разсипала неговия.

Джон говореше ентузиазирано за новата библиотека на Фин, но Лили едва го чуваше.

— Мисля да организирам малко вечерно парти другата седмица — каза Фин по-късно, като си тръгваше. — Ще се радвам, ако вие и госпожа Адамс бъдете мои гости.

Джон бързо каза, че поради неотложната си работа ще трябва да откаже.

— Тогава може би госпожа Адамс би желала да дойде сама. — Лили му хвърли бесен поглед, а той ѝ се усмихна многозначително. Познаваше това изражение толкова добре: свиването на ноздрите, бързия поглед, престореното безразличие. О, той добре знаеше кога е вбесена.

Джон погледна смълчаната си жена:

— Каква добра идея — ще прекараш чудесно поне веднъж.

— До петък тогава. В осем — каза Фин.

Лили отиде до прозореца и го гледаше как се отдалечава надолу по улица Маунт Върнан. После изтича горе в стаята си и се хвърли на леглото, трепереща от вълнение. Фин О'Кийфи се бе върнал в живота ѝ, той живееше зад ъгъла на площад Луисбърг. Беше богат и преуспял. Ъ беше дяволски привлекателен, както винаги.

Тя премисли всеки детайл от посещението му, дивейки се на контраста между последния път, когато го беше видяла, и сега. Тогава беше дивак, почернял от въглищата, а сега бе добре облечен, светски мъж на равна нога със съпруга ѝ и с нея.

И тя потръпна в предчувствие. Разбираше, че не вещае нищо добро, можеше да го почувства с костите си. Беше го видяла в многозначителната му усмивка, в докосването на ръцете му върху нейните, даващи да разбере, че може да разбие живота ѝ. Ако Фин кажеше на Джон истината, тя знаеше, че той ще се разведе с нея. Един Адамс от Бостън не можеше да търпи една неморална жена с незаконно дете, независимо от колко добро семейство беше тя. Дори и собственият ѝ баща я беше прогонил и тя знаеше, че не може да очаква друго от съпруга си.

Тя си мислеше разстроено за лъжите и полуистините, които бе изрекла и въздъхна. Всичко беше отишло твърде далеч. Вече нямаше начин да обясни простата истина. Шансът беше загубен отдавна, когато беше глупаво седемнайсетгодишно момиченце, което си мислеше, че знае всичко.

Повтори си стотици пъти, че няма да отиде на вечерното парти на Фин. Но, разбира се, когато настъпи петък вечер, просто не можеше да се сдържи. Промени решението какво да облече няколко пъти, до последната минута, разкъсвайки синята копринена рокля, която току-що беше облякла и нареди на прислужницата си да извади червената копринена, казвайки си, че ако Фин иска да види една пропаднала жена, тогава щеше да я получи. Сложи черен корсет и стегна кръста си, червени копринени чорапи и подходящи ръкавици. Добави и обиците от рубини и диаманти, огърлицата и две гривни. Наметна яка от сребърна лисица на раменете си. Беше готова.

Огледа се в огледалото, упрекна се, че е глупачка да си навлича беди заради Фин О'Кийфи, изрита обувките си, метна яката на пода и се хвърли отчаяно на фотьойла. Запъшка и хвана главата си в ръце. Какво правеше? За какво изобщо мислеше? Няма да отиде. Определено няма да отиде.

Заразхожда се с притиснати към гърдите ръце и свити юмруци. Посърнала, погледна през прозореца чакащата я под уличната лампа каретата. Беше ясна, мразовита нощ и тя потръпна.

— Исусе — извика тя, спускайки се обратно през стаята и отново нахлузи обувките си. Уви шала от лисица около раменете си, грабна малката си вечерна чантичка и се спусна към вратата, преди да успее да промени решението си.

Къщата на площад Луисбърг беше само на няколко минути. Тя изкачи бавно каменните стълби и дръпна звънеца, потръпвайки при спомена за пристигането ѝ в замъка Хатауей през онзи съдбовен ден.

Фин отвори вратата.

— Ето те и теб, Лили — каза той, пое ръката ѝ и я придърпа вътре. — Добре дошла в моя дом.

— Добър вечер, Фин — каза тя хладно. — Да разбирам ли, че претенцията, че не се познаваме, е приключила?

— Да. Когато сме сами — каза той със смях. — Обещавам, че ще пазя всичките ти тайни, Лили. — Той не добави „за момента“, но тя го

прочете в очите му.

Един слуга дойде да поеме наметалото ѝ и тя каза:

— Хубаво е да видя, че си се издигнал. Надявам се, че си благодарен. Все пак, ако не бях аз, ти все още щеше да режеш торф и червата ти да изгниват от евтина ракия.

— Така щеше да бъде, Лили — каза той с малка усмивка. — Сега ти благодаря и за промяната на характера ми. Слава богу срещнах човек, по-фин от баща ти, който реши, че под мръсотията и фъшкиите се крие нещо, което си струва. Започнах като коняр в същата тази къща. Господин Джеймс ме направи кочияш и по-късно ми даде шанс. Никога не погледнах назад. Освен към Арднаварна, в спомените си. Когато бяхме само ти и аз, Лили, яздейки конете по залез.

Той я гледаше. Тя беше дори по-красива, отколкото като момиче. Черната ѝ коса се стелеше на блестящи кичури, очертавайки лицето ѝ. Тъмносините ѝ очи святкаха гневно. Сърцето му прескочи по същия начин, както на шестнайсет години, когато се беше влюбил в нея. Но той знаеше, че тя не е дошла при него, за да го моли да ѝ прости. Лили никога не беше правила такова нещо, дори и за баща си.

Тя се огледа из празния хол.

— Първа ли пристигам? — попита тя изненадана.

— Защо не седнеш, Лили — каза той, като я заведе до един фотьойл край огъня. — Да, ти си първата. — Той ѝ отправи същата стара усмивка. — И последната.

Шокирана, тя го погледна и се облегна на стола си с въздишка на съжаление.

— Трябваше да се сетя — каза тя. — Все още не си станал джентълмен, Фин, въпреки хубавите си дрехи.

— Но има хора, Лили, които подозират, че въпреки твоите хубави дрехи и ти не си дама.

Техните погледи се изгаряха в продължение на минута, и тогава, без сама да знае защо, тя избухна в смях.

— Господи, Фин О'Кийфи — възкликна тя. — Кой би си го помислил? Само се погледни? Татко би се обърнал в гроба, ако можеше да те види.

— Значи баща ти е мъртъв?

— Не, не е мъртъв, макар че можеше и да е. Но мама е мъртва. И Уилям. Нещастие при езда.

Той каза с искрена печал:

— Бедният Уилям. Дори и аз не можах да направя ездач от него.

— Сега Сиел си седи у дома и се грижи за татко — каза тя. —

Той е остарял и отпаднал. Тя казва, че през повечето време просто седи и гледа стените на библиотеката. Нещастна е, но не може да го остави сам. — Очите ѝ срещнаха неговите. — О, Фин — прошепна тя. — Всяка нощ сънувам, че се връщам. Макар да знам, че никога няма да е същото.

Те се гледаха, спомняйки си за живота някога. После той се изправи и каза рязко:

— Може би твоите спомени са по-хубави от моите. Всичко, което си спомням, е тежката работа и милостинята на баща ти. Дали ще имам покрив над главата си, дали ще имам храна в корема си, беше въпрос на господарския му нрав. Спомням си, че когато ме повиши в коняр си помислих, че съм достигнал върха на амбициите си.

Той наля шампанско и я изгледа хладно:

— Трябваше да ми покажеш, че имам и други амбиции, освен да бъда беден ирландски коняр, разбиращ от коне. Все пак, миналото е минало. Време е да го оставим след нас, Лили. Да пием за нашето бъдеще.

Тя го погледна неуверено.

— Това ли искаш наистина?

— О, точно това искам. — Той повдигна чашата си.

— За бъдещето тогава — каза тя.

— За нашето бъдеще — поправи я той, като се усмихна, забелязал отново издайническата червенина.

Свещите горяха в сребърния свещник и Фин освободи слугата, като каза, че сам ще сервира.

— Все пак — каза той на Лили. — Знам как. От времето, когато бях прислужник.

— Ще разрушиш репутацията ми — предупреди тя, когато слугата затвори дискретно вратата след себе си и те останаха сами.

Той се ухили.

— И тогава ще бъдем квит. Око за око, репутация за репутация. Освен това, Лили, ти нямаш репутация за разрушаване в този град. Научих това доста бързо. — Тя го стрелкаше през масата и той каза: — Всички в Бостън знаят, че Джон Адамс се е омъжил за ирландската си

икономка. Всички, които имат значение. Сигурно е доста голяма промяна за теб да не бъдеш приемана.

Тя каза нападателно:

— Аз си имам мои приятели.

— Да. Разбрах и за него. — Брадичката ѝ подскочи и тя се втренчи в него. — Нед Шеридан — добави той. — Хубавият млад актьор.

— Семейството на Нед ме прие след като „Хиберния“ потъна. Грижиха се за мен като за род на дъщеря. Нед е добър човек, той ми е приятел... О, каква полза? — вдигна рамене тя. — Отказвам да се извинявам. Признавам, че се омъжих за Джон, защото само чрез него можех да избягам от бедността. Какъв друг начин имаше? Освен това, той е мил човек, нежен и внимателен и аз наистина го обичам. Само...

— Само?

Тя го погледна умолително:

— Нужно ли е да обяснявам...?

— Никога не е било нужно да ми обясняваш нещо, Лили. Мисля, че те познавам по-добре, отколкото познавам себе си. — Той посегна през масата и пое ръката ѝ. — Лили, какво стана с детето?

Лили усети как кръвта напуска лицето ѝ, вените, сърцето, което изведнъж се бе превърнало в камък. Беше се старала никога да не мисли за детето — никой не знаеше, освен Нед, а той никога не говореше за него. Бе заровила сина си в дълбините на съзнанието си, заедно с Дермът Хатауей.

— Аз... аз не знам — каза тя на края.

— Не знаеш? Но би трябвало. Пометна ли след корабокрушението? То умря ли, Лили?

Тя скочи и изтича до вратата, но той я хвана за раменете и я обърна към себе си:

— Трябва да ми отговориш, Лили — каза той грубо. — Говорим за дете, което почти разруши живота и на двама ни.

— Изоставих го — каза глухо тя. — Не можех да понеса дори да го гледам. За мен то не съществуваше.

Той ѝ помогна да седне и застана до нея. Каза:

— Кажете ми чие беше, за да знам кого да убия заради него.

Тя го погледна изплашена. Виждаше, че той знае какво говори.

— Тогава трябва да убиеш мен — въздъхна тя. — Защото аз съм виновната. Обвиних теб, както винаги съм правила, надявайки се, че ще оправя всичко по-късно. — Тя отпусна глава върху ръцете си... — Господи, бях толкова наивна — прорида тя. — И толкова глупава.

Фин я погледна съжалително, тя не плачеше и той знаеше, че е така, защото вече е проляла сълзите си. Искаше му се да я прегърне, но не го направи. Вместо това взе ръката ѝ и каза:

— Съжалявам. Вече се съгласихме да погребем миналото. Нека го забравим, Лили. Нека се радваме на тази вечер.

Тя го погледна с надежда, че ѝ е простил и че няма да каже на съпруга ѝ.

— Ох, Фин — каза тя, треперейки. — Толкова ми липсваше.

— Да, и ти ми липсваше. Представяла ли си си, че някога ще вечеряме заедно като сега?

Тя се усмихна.

— Никога. И то в собствената ти къща. Трябва да си по-умен, отколкото си мислех, за да постигнеш толкова много.

— Работих ужасно много за всичко това. Както и Дан. О, ти явно не знаеш за брат ми. Чувала ли си за магазините на Даниел? Той започна с един, а сега има две дузини и фирмата му продължава да се разраства. — Той се усмихна гордо. — Представяла ли си си някога, че Дан ще се окаже бизнесмен? Все още не си чула най-важното. Мислех си, че си чела за него в бостънските вестници. Той беше щатски сенатор на Масачузетс, а сега е избран в Конгреса. Брат ми е във Вашингтон, прави политика и променя законите. — Той погледна предизвикателно Лили.

Тя си припомни двамата млади братя през онзи ден в конюшните, когато баща ѝ беше повишил Фин в коняр, а Дан в прислужник.

— Колко умни сте били и двамата — дивеше се тя. — Аз се ожених само заради парите, но ти и Дан сте открили тайната на успеха.

Фин забрави миналото заради чистото удоволствие да я има тук, в неговата къща, седейки срещу него, толкова близо, че можеше да посегне и да я докосне. И той отчаяно искаше да я докосне, повече от всичко друго на света. Въздъхна. Нещата никога нямаше да се променят.

— Исусе — възкликна тя, хвърляйки се на канапето пред огъня.
— Толкова съм щастлива, Фин О'Кийфи, просто защото те намерих отново. Мой стари приятелю.

Той седна до нея и я обгърна с ръце.

— Това ли е всичко, което бяхме, Лили? Приятели?

Лили погледна хубавото му лице, толкова близо до нейното, сега по-възрастно и белязано с опит. Тя усети твърдото му тяло срещу гърдите си. И погледна в очите на човека, когото винаги беше обичала. Възбудата премина, по цялото й тяло, от пръстите на краката до скута й, до стомаха и гърдите й, и после до устните й, когато го целуна.

— Това е, което искам — каза си тя, притискайки се още по-силно към него. *Това е, което винаги съм искала. Откакто пораснах достатъчно, за да разбера любовта.*

Ръцете на Фин я галеха и тя искаше никога да не спират. Дермът почти я беше погубил, Нед Шеридан я беше оневинил, но Фин беше мъжът, когото винаги бе обичала. Тя би направила всичко, което поискаше, всичко. Само не сега.

Тя го отблъсна.

— Не мога — каза тя треперейки. — Не тук...

— Тогава ела в Ню Йорк.

— Утре — съгласи се тя бързо. — Ще бъда там.

Той я изпрати по тихите хладни улици, като спираше често, за да я целува в сенките. Пожелаха си официално лека нощ пред вратата на дома й и тя пхна картичката, която й беше дал с Ню Йоркския му адрес в чантичката си.

— До утре вечер — прошепна тя. — В седем.

Видя усмивката, която огря лицето му.

— Ще чакам — обеща той.

В Ню Йорк валеше сняг, едрите снежинки бяха засипали тротоарите и украсяваха черната коса на Лили като сватбени конфети, когато влезе в сградата на апартамента на Фин. Беше облечена в палтото си от златен самур и шапка в руски стил, и когато Фин отвори вратата, той се засмя и каза, че тя с розовото си носле и бузи прилича точно на малко премръзнало златно мече.

— Само че ти беше мечока — каза тя през смях. — Не си ли спомняш когато те накарах да танцуваш за Сиел?

— Спомням си — каза той, помагайки й да съблече палтото си.

— Прости ли ми някога за това? — попита тя, обръщайки се в ръцете му, и му се усмихна.

— Простих ти, и ти го знаеш.

— И... всичко друго, с което те нараних?

Той сви рамене.

— Знаеш, че всички винаги ти прощават всичко, Лили. Така е било винаги.

— О, Фин — извика тя щастлива и обви с ръце врата му. — Не мога да повярвам, че наистина сме тук. Отново заедно. Почти както някога.

— Дори по-добре — промърмори той с лице в косата ѝ, — защото сега ти и аз сме равни, Лили. Мога да те държа в ръцете си. А някога не бих се осмелил да го направя.

Хладните ѝ устни срещнаха неговите и те се притиснаха, пиейки един от друг. Тя го отблъсна, смеейки се:

— Не мога да дишам — оплака се тя.

Той започна да сваля фибите от косата ѝ. Тя достигаше до кръста ѝ като блестяща черна вълна и той прокара пръсти по нея, дивейки се на ухаещата мекота.

Пое ръката ѝ и заедно отидоха до спалнята му. Беше тъмна, със зелени стени и високи лавици, пълни с книги. На паркета имаше персийски килим и широко легло, покрито със златно кадифе.

Фин я завъртя под лампата и отново я целуна. Той разкопча дузината копченца на гърба на виолетовата ѝ рокля. Тя се плъзна от раменете ѝ. Тя се обърна, обви го с ръце и започна да го целува. Копнежът ѝ за него беше като болка вътре в нея, не мислеше за нищо друго, само за ръцете върху голата ѝ кожа, притискащи я все по-близо и по-близо.

Изплъзна се от комбинезона си и застана пред него, а той я гледаше като мираж. Изпълнена с щастие, тя каза:

— Всичко е наред, скъпи Фин. Така е трябвало да стане. — И отново се притисна към него, той я целуна, после я вдигна и я постави на леглото.

Очите им не се изпускаха, докато той съблече дрехите си и отиде при нея. Сваля бельото ѝ толкова внимателно сякаш разопаковаше скъпоценна статуя, и после я погледна гола в леглото му. Очите му се плъзнаха по върховете на розовите ѝ пръсти, по гладките ѝ крака,

покрай нежната извивка на бедрата ѝ, по дълбоката извивка на кръста ѝ и великолепните извивки на гърдите ѝ. Той забеляза руменината по бузите ѝ и бурната ѝ коса, разстлана около нея. Полуотворените ѝ устни очакваха целувките му, а блестящите ѝ сапфирени очи го гледаха безсрамно, докато му демонстрираше голотата си.

— Ти си най-красивото момиче, което съм виждал — каза той, пое крака ѝ, целуна всяко от свършените ѝ пръстчета.

— Това значи ли, че си виждал много, Фин? — попита тя, обзета изведнъж от ревност.

— Достатъчно, за да сравнявам.

Тя протегна ръце и каза страстно:

— Мисля, че през целия си живот съм чакала теб.

Те се долепиха, плът до плът, устни до устни, и тя го усети да трепери от желание за нея. И когато накрая започна да я люби, тя усети целия огън и страст, които беше търсила у Нед.

— Господи, не спирай, не ме оставяй никога, недей, недей — тя изпищя и той я люби отново.

След това те лежаха изтощени, все още прегърнати. Той вдигна глава и я погледна. Погледите им се срещнаха, изпълнени с ново познание, нови интимности, нова ярост, нова нежност.

— Винаги съм те обичал — каза той тихо. И така мислеше.

Тя докосна лицето му и той целуна ръката ѝ.

— И аз винаги съм те обичала — каза тя. — Предполагам, че винаги съм го знаела, но беше забранено.

— Вече не е — каза той и тя се усмихна.

— Вече не е — съгласи се тя.

Той се надигна и взе огърлицата от масичката до леглото. Поклати я пред очите ѝ, усмихвайки ѝ се.

— Значи все пак не си я продал — възкликна тя.

— Как бих могъл? — попита той двусмислено. — Все пак тя беше твоя.

— Както и — напомни му тя, — петдесетте златни суверена.

Той сви рамене небрежно.

— Казват, че злото сполетява този, който върши зло. Някой ми ги открадна.

Тя се засмя.

— Бедният Фин. Ти просто не можеше да победиш, нали?

— Не и досега — каза той и закопча диамантите около шията ѝ.

Тя се отпусна на възглавницата, гола, само с диамантената огърлица и той се усмихна удовлетворено.

— Не можеш да си представиш — каза той меко, навеждайки се да я целуне, — колко пъти съм си те представял точно така. — И той легна до нея, като я прегръщаше, чувствайки се като човек, чиито мечти са се сбъднали.

ГЛАВА 40

МОДИ

Арднаварна

Е, днес е ден за дъжд. Капчиците, стичащи се по прозорците на хола, пречат на изгледа ми към моравата и се опасявам, че хубавите ми цветя ще бъдат премазани от пороя, а вятърът е безмилостен към розите ми „Глоар де Дижон“ за чийто аромат си струва да се чака цяла година. „Стихийно“, предполагам че бихте могли да наречете нашето време в Ирландия. Но то изобщо не е като дългата, студена нюйоркская зима, която Лили прекара като любовница на Фин.

Лили разказа на Сиел как страстно са се поглъщали през онази зима. Някак си тя беше успяла да заблуди съпруга си, че се занимава с благотворителност. Беше наела за постоянно апартамент в хотел Пето авеню, но рядко го използваше. Сутрин беше в леглото на Фин, когато той тръгваше към офиса си, и отново беше в леглото, чакайки го, когато се прибираще вечер. Не знам какво друго е правила. Не мисля, че е споделила. Не е било важно. Освен за Нед Шеридан.

Тя му каза рязко, че всичко е свършило и лицето му посивя от шока:

— Но аз искам да се ожения за теб — каза той, вбесен.

— Знаеш, че никога няма да съм щастлива, ако се омъжа за актьор — каза тя тъжно. — Казвала съм ти достатъчно често. Никога нямаше да се получи, Нед. Ти си винаги на турне, пътуваш от град на град, винаги по влакове и хотелски стаи и театри.

Той я гледаше потресен. Каза:

— Но аз съм актьор. Не мога да пременя това, Лили. Какво друго бих могъл да правя?

— Нищо, скъпи Нед — каза тя утешително. — Твоята кариера е всичко за теб. Тя е по-важна от мен. И все пак, коя съм аз, та да лишавам театъра от една от най-големите му звезди. Освен това — излъга тя, — трябва да се върна при съпруга си.

Когато той тръгваше, тя каза:

— Ние винаги ще си останем приятели, нали Нед? Не бих могла да си представя живота си, ако ти не ме чакаш някъде.

И той, бедният, прие както обикновено трохите от пищната ѝ трапеза.

— Винаги — съгласи се той, възлагайки всичките си надежди на една-единствена дума.

Но Лили нямаше време за приятел и отново забрави Нед, както беше забравила и за детето си, родено преди десет години в Нантъкет, защото единственото, за което можеше да мисли беше Фин.

Ню Йорк

След няколко месеца, наранен и неспособен да я забрави, Нед се ожени за колежката си, звездата Джулиет Скот. Лили го прочете в Ню Йорк Хералд. „Как е могъл да се ожени?“, запита се тя ядосано. „Когато само преди месеци ми се кълнеше във вечна любов. Кълнеше се, че винаги ще ми бъде приятел?“

После го забрави, защото научи, че е бременна. Почти беше усетила момента на съединението между техните тела. Беше толкова чудесно и напълно различно от страха и унижението при последния път, че тя се разтанцува от радост из стаята.

Връзката им продължаваше вече пет месеца. Усецаше се настъпващата пролет и тя пресметна, че бебето щеше да се роди през октомври. Трябваше да се разведе с Джон и да се ожени за Фин. Защото това беше, което искаше. Да бъде госпожа Фин О'Кийфи Джеймс. Тя виждаше живота пред себе си, изпълнен с хиляди топли щастливи дни.

Ще си купят къща в провинцията, защото не искаше синът ѝ да расте в града и да диша мръсния въздух. И тя трябва да намери добра бавачка за детето и персонал за къщата, и ох, щеше да има хиляди неща, с които да се занимава.

След като се оженеха, щяха да приемат гости, а кой по-добре от нея знаеше как се прави това? Щяха да имат много приятели, тя и Фин щяха да се обичат винаги, все така страстно както сега. Тя потръпна от възбуждане, спомняйки си оргиите им в леглото. След това бяха нежни един към друг, но когато се любеха, тя искаше цялата му сила и страст, и ги получаваше.

Бяха такава съвършена двойка, казваше си тя доволно, докато вземаше вана, готвейки се за връщането на Фин в седем часа. Облече си обикновена рокля: бяла на сини цветчета. Уви синия шал около кръста си, мислейки си със задоволство, че скоро няма да може да го прави за известно време. Върза косата си с лента, сложи си одеколон и закачи букетче виолетки на рамото си. Погледна се в огледалото, изглеждаше като седемнайсетгодишното девойче, което някога беше.

Чу влизането на Фин и изтича от спалнята да го посрещне, лицето ѝ грееше от тайната. Тя беше пленена, от новия живот, който бе пред нея и нямаше търпение да му разкаже. Той беше Фин, приятелят ѝ от детинство, неин довереник. Единственият мъж в света, който истински я разбираше и техният нов живот заедно щеше да полети като феникс от мъртвата пепел на миналото.

Тя му разказа възбудено за бебето и за плановете за новия им живот, а той стоеше до прозореца, гледайки улицата, като че ли говореше за някой друг.

— И съм сигурна, че ще е син — каза тя щастливо, — усещам го с костите си.

Фин разбра, че моментът на истината най-после е настъпил. Дори и когато беше с нея, той никога не си бе позволил да забрави раните, които му беше причинила. Те го тормозеха като стара пъпка, която непрестанно разчопля. Той нарочно ги държеше пресни, за да му напомнят, щом дойдеше времето за това, което трябваше да направи. Искаше да ѝ отмъсти, дори и това да го убиеше.

— Е — каза той хладно. — Значи най-после постигнах това, което ми беше приписано преди десет години, Лили. Сега можеш да се върнеш при милия си съпруг и да родиш детето си. Колкото е мое, толкова може да бъде и негово, няма как да се докаже. Свършила си добра работа, че си запазила малката ни връзка в тайна. Той сигурно дори не подозира.

Тя гледаше в него с отворени устни и пълни с омраза очи, и той добави:

— Аз няма да се оженя за теб, Лили Молино. Ти си прекалено важна за такива като мен.

Тя скръсти ръце, клатейки невярващо глава. Сигурно си правеше някаква шега с нея. Това не можеше да се случи, не би могло да е вярно. Знаеше, че той я обича.

Фин я наблюдаваше мълчаливо. Знаеше какво е тя. Само когато я превърнеше в нищо, както беше той, тогава щеше да се върне, за да я спаси. И не се съмняваше, че щеше да се върне тичешком при него. Тогава щеше да ѝ каже колко много я обича, че я желае, че е негова и винаги ще бъде. Но не сега, защото раните му бяха дълбоки. Тя винаги правеше това, което искаше и получаваше това, което искаше. Но този път не. Сега Лили трябваше да получи урока си.

Лили разказа на Сиел след много години, че дори не си спомня как се е добрала от апартамента на Фин до хотела. Не можеше дори да си спомни пътуването си към Бостън, единствено ужасната болка в сърцето ѝ и бебето вътре в нея. „Още едно копеле“ — каза си тя горчиво, само че сега бе заченато в любов.

Тя се върна при съпруга си, животът ѝ отново се превърна в отломки. Но някак си, бидейки Лили, старият ѝ инстинкт за самосъхранение се прояви още веднъж и тя измисли план. Ще каже на Джон, че очаква дете и той естествено ще реши, че то е негово. Единственият проблем беше, че откакто срещна Фин, тя отбягваше съпруга си и нямаше начин детето да може да бъде негово.

Осъзна, че може да направи само едно нещо, за да спаси себе си и облече най-хубавата си рокля за вечеря. Сложи си от парфюма, който той обичаше и сапфирените обици. После го заведе в леглото си. След няколко седмици му каза с тревожна усмивка, че очаква дете.

Джон Адамс беше очарован, че ще стане баща на тези години — все пак надхвърляше шейсетте.

— Казват, че никога не е късно — подхвърли весело той на Лили и я обгради с внимание и подаръци. Купуваше ѝ огромни букети и кутии с белгийски шоколадови бонбони, и всяка вечер ѝ даваше по една чаша от любимото си порто, защото се смяташе, че е добро за кръвта. Караше я сутрин да остава до късно в леглото и настояваше да си ляга рано. Планираше деня ѝ така, че да не е много уморителен, докато тя усети, че полудява от всичко това. А от Фин нямаше никаква вест.

Тя четеше ревниво за Нед и новата му жена във вестниците, за това каква хубава двойка са, звезди на сцената и извън нея. Захвърли вестника раздражено на земята. По дяволите, мислеше си тя, искаше ѝ

се да бъде на мястото на жена му. Трябваше да се омъжи за Нед и тогава щеше да споделя славата му, да се наслаждава на партитата и премиерите. И бебето щеше да е на Нед вместо на Фин.

Но разбираше, че не е вярно. Искаше бебето на Фин О'Кийфи толкова много, че би останала цели девет месеца на легло, ако беше необходимо. Защото след като имаше детето си, старата им борба за надмощие щеше да се обърне. Със сина на Фин тя отново щеше да бъде победителка. Изгаряйки от гняв, тя реши да чака.

ГЛАВА 41

Нед беше в Сан Франциско, когато се ожени за Джулиет. Пиесата беше трилъв и тя играеше убийцата, погубваща жертвата си с кървав нож в ръка. Приличаше на Валкирия с хубавата си руса коса. Когато бяха заедно на сцената, обединената им мощ поразяваше публиката, която аплодираше всяка тяхна поява.

Извън сцената Джулиет не беше хубава: имаше всички необходими компоненти, но не бяха разпределени така, че да родят красота. Носът ѝ бе прекалено къс, а кафявите ѝ очи твърде малки. Устните ѝ макар и добре оформени, бяха твърде тънки, а брадичката ѝ остра. Чудесната ѝ коса беше причина за славата ѝ, дълга, златна и къдрава, с дузина различни нюанси. Когато я събираше отгоре, както беше модерно, това я правеше по-висока и придаваше мекота на иначе острото ѝ лице.

Щом турнето свърши, Нед я заведе на Хаваите за медения им месец. Когато не се караха, Джулиет го караше да се смее, и той се чувстваше по-добре, макар да се съмняваше, че без Лили някога отново ще бъде истински щастлив човек.

Той не беше сигурен, че е влюбен в Джулиет, но се влюби в Хаваите и в топлия им тропически климат. Нед искаше да остане завинаги в Хавай, но понеже не можеше, заведе жена си у дома в Нантъкет, когато театрите затвориха за лятна ваканция, и си построи лятна къща като тази в Хавай, в която се беше влюбил.

Лично следеше строежа, докато Джулиет пуфтеше от скука. Харесваше ѝ семейство Шеридан, макар че считаше малкия им син за груб и дръпнат. „Момчето“ Шеридан не беше кръстено толкова дълго след като се роди, че дори и след кръщенето продължиха да го наричат „момчето“ и така си остана. Шериданови бяха чакали дълго, надявайки се Лили да се върне, но накрая му бяха дали името на един добър християнин и основател на методистката църква, Джон Уесли.

То бе високо, грубоватото момче на единайсет години, с черна коса, месесто лице и тъмни очи, които гледаха ненавистно света. Ходеше в

местното училище, макар Алис Шеридан да казваше, че е лош и невнимателен ученик.

— Все пак, той е добро момче — каза тя, но на Джулиет ѝ се стори, че прочете съмнение в гласа ѝ. Тя разказа на Джулиет как собствената му майка го беше изоставила и как го бяха отгледали като техен син. — Може би го глезехме прекалено много, момичетата бяха все около него, а и аз не бях по-различна — каза тя.

Джулиет погледна момчето, което се бореше с домашното си. Забеляза, че е по математика, и, тъй като я разбираше, каза:

— Нека погледна, момче. Може би ще мога да ти помогна.

Той вдигна глава от книгата си и я погледна:

— Нямам нужда от помощта ти — изсъска той злобно.

Погледът му бе толкова странен и студен, че Джулиет изплашена напусна стаята. Навън на слънце си каза, че няма защо да се плаши от едно единайсетгодишно дете. Въпреки това потреперваше от спомена за злобния му глас и студения му поглед.

Тя и Нед участваха в различни пиеси през октомври. Нед беше в Бостън за репетиции, когато менажерът му каза, че го търсят по телефона. Вдигна слушалката, очаквайки да бъде Джулиет, но се оказа Лили. Тя му каза, че си е у дома, че ѝ е липсвал ужасно и дали би ѝ простил. Канеше го на чай същия следобед.

Той изостави всичко и се втурна към нея. Нищо не би го разделило от нея, нито огън, нито война, нито жена му Джулиет. Лили се бе обадила и той отиде.

Почувства се на върха на щастието, когато позвъни и бе въведен от една срамежлива прислужница. Тя го поведе по голямо стълбище към „будоара на мадам“.

Лили стоеше до прозореца.

— Видях те как идваш по улицата — каза тя усмихнато. — Ти почти тичаше, сякаш нямаше търпение.

— Нямах търпение да те видя — каза той. Погледна подутия ѝ корем и изпъшка.

— Не е от Джон — каза тя тъжно.

Изненадан, той каза:

— Той знае ли това?

Тя поклати глава:

— Той вярва, че е от нето. Така е по-добре. И за двама ни.

Тя му разказа за Фин. Призна си каква глупачка е била и той поеръцете ѝ и ги целуна. Каза:

— Лили, това трябваше да е нашето дете. Щеше да ме направиш най-щастливият човек.

— И щях да стана за посмешище — каза тя горчиво. — О, Нед, защо никога не мисля предварително? Защо, ох защо трябваше да се влюбвам във Фин? Такава глупачка съм. Никога няма да разбере любовта.

Тя го погледна изпод миглите си.

— Все още ли си ми приятел? — попита с надежда тя.

— Завинаги — каза той, коленичейки пред нея.

Малката прислужница почука и влезе с подноса чай. Тя се спря, несигурно втренчена в прочутия актьор, коленичил пред мадам.

— Няма нищо — каза Лили. — Просто остави подноса на малката масичка. — Те се засмяха, докато тя избърза, за да разкаже в кухнята какво беше видяла.

— Очаквам всички да са в треска, че те виждат тук — каза Лили, наливайки чая. — Както съм и аз.

— Кога трябва да се роди бебето? — той не можеше да свали погледа си от нея, мислейки си, че ако беше станала негова жена, щеше да очаква тяхното дете.

— Тази седмица или другата — тя сви рамене уморено. — Макар че, разбира се, Джон мисли, че ще е след месец. Ще бъде недоносено дете. — Тя въздъхна, чудейки се горчиво дали някога лъжите и измамите ѝ щяха да свършат.

Наля чай, предложи му кекс и го попита за жена му:

— Джулиет е чудесна актриса — каза той, — но има остър език. — Той се усмихна тъжно. — Предполагам, за да ме държи във форма.

— Надявам се, че ще бъдеш много щастлив, Нед, но...

— Но? — той вдигна вежди въпросително.

Лили изведнъж се уплаши да не го загуби:

— Нали няма да ме изоставиш? Обещай, че винаги ще ми бъдеш приятел. Обещай, че ще дойдеш, когато имам нужда от теб. Толкова съм самотна. Толкова сама.

— Ще бъда тук — обеща той.

На следващата седмица започнаха родилните мъки. Беше шест часа и Джон не беше у дома. Докторът дойде и тя му се закле, че

бебето сигурно е недоносено, макар и двамата да знаеха, че не е така. Но не бе момент за коментари и когато накрая Джон се прибра и попита разтревожено дали жена му ще бъде добре, въпреки че бебето е дошло толкова рано, той каза успокояващо, че всичко върви добре и няма нужда от безпокойство.

Джон се разхождаше из библиотеката цяла нощ, докато Лили стискаше зъби и се бореше с болките и накрая, след десет часа, синът на Фин се роди.

Джон се взираше гордо в него, увит в шал, в ръцете на майка си.

— Прилича на теб, Лили — възкликна той. Но тя знаеше, че не е така. Той приличаше на Фин.

Една вечер, седмица по-късно, около осем часа звънецът проехтя и прислужницата каза на Джон, че господин Джеймс е дошъл да го види.

— Покани го, покани го — извика той, поласкан.

— Каква изненада — каза той, ставайки, за да се здрависат. — На какво дължа удоволствието?

Фин не обърна внимание на протегнатата му ръка. Той каза:

— Съжалявам, господин Адамс, но не съм дошъл, за да се видя с вас. Дойдох, за да видя сина си.

Потресен, Джон го погледна, и лицето му посивя. Нямахше нужда от обяснения, трябваше само да си спомни дългите визити на Лили в Ню Йорк, раздразнителността ѝ към него, прелъстяването и после „преждевременното“ раждане. Бяха го направили на глупак и този удар потресе цялата му честна натура.

— Не мога да ви позволя да видите Лили или детето — каза тихо на Фин той. — Бихте ли си тръгнали? Без съмнение, когато Лили е достатъчно добре, тя ще се свърже с вас.

— Съжалявам, сър — каза Фин, гледайки го тъжно. Джон беше неволна жертва. Той не искаше да го наранява, но това беше единственият начин.

Той наблюдаваше как Джон отиде до любимия си фотьойл край огъня и се отпусна в него. Седна, загледан безизразно в пламъците. Лицето му беше празно и той протегна ръце, за да ги стопли.

Фин излезе от стаята, оставяйки го сам с нещастieto му. Излезе на улицата и отиде до дома си на площад Луисбърг. За Лили това беше

краят. Сега щеше да чака тя да дойде при него. И беше убеден, че ще дойде.

По-късно същата вечер Джон Адамс тихо отиде горе до стаята на жена си. Тя спеше и той постоя, гледайки я известно време. Каза си, че е един стар глупак, за да си помисли, че такава красавица като Лили няма да му бъде открадната, от него, човека, който разбираше толкова малко от женските нрави. Мъж на шейсет, с изградени навици, погълнат от работата си. Той я беше пренебрегвал, очаквайки от нея, толкова млада, толкова жизнена, да остане тук без приятели, без партита, дори без друга жена, с която да си говори. Какво можеше да очаква, освен че тя ще се влюби в първия хубав мъж, когото срещнеше?

Но въпреки това не можеше да ѝ прости. Остави писмото, което беше написал върху нощното шкафче. В него ѝ казваше, че заминава за известно време и че когато тя се оправи достатъчно, иска да напусне къщата му заедно с детето си. „Бащата на детето дойде тук да си го поиска и без съмнение вие двамата ще отидете при него“, беше написал той накрая.

Пристъпи, за да погледне тъмнокосото бебе, спящо дълбоко в кошчето си, и въздъхна с горчивина и съжаление, че не е негово. Когато се роди син, той реши че това е най-голямото му постижение, по-ценно от редките му ръкописи и работата, защото неговият син бе жива част от него.

Върна се отново долу и се затвори в библиотеката. Седя дълго време, мислейки си за щастieto, което му донесе Лили, и късмета си да я нарича своя. Тя му бе дала повече удоволствие през последните няколко години, отколкото си спомняше да е имал през целия си живот. А сега всичко беше свършило.

Ръката му трепна, когато си наля още една чаша порто и, докато отпиваше, болката от сърцето му се разнесе по гърдите, към лявата му ръка. Чашата падна от ръката му, разсипвайки се и обагрйки килима в яркочервено. Борейки се за въздух, той си помисли за Лили, спяща горе, и се изправи с мъка. Искаше да прибере обратно писмото, искаше да я задържи на всяка цена. Просто не можеше да понесе да я загуби, нямаше значение какво е направила. Болката се усили и го обгърна тъмнина. Той се свлече на пода в безсъзнание.

Прислужницата го откри на следващата сутрин, когато дойде да чисти. Тя изпищя, когато го видя да лежи на пода и в началото си помисли, че петното на килима е от кръв. Другите слуги дотичаха и извикаха доктор. Когато пристигна, той потвърди, че господин Адамс е починал от сърдечен удар и че е бил мъртъв от няколко часа.

Лили се беше събудила по-рано и прочете писмото, с което Джон ѝ казваше, че Фин е идвал, за да види сина си и че очаква от нея да напусне къщата му. Сега Джон беше мъртъв. Беше ѝ казал преди години, че ѝ е оставил всичко, което притежава, включително и къщата. Тя заплака с горчиви сълзи за него и за себе си. Джон беше добър, внимателен човек, беше нейната опора, нейната сигурност. И сега, заради нея, той беше мъртъв.

Целият Бостън се стече на погребението на Джон Портър Адамс. Всички онези, които бяха отказвали да приемат него и неговата жена, когато беше жив, изразиха уважението си към него сега, когато беше мъртъв, макар че упорито пренебрегваха забрадената вдовица, която дори не ги поглеждаше. Разнесоха се слухове за причината за внезапната му смърт, особено заради току-що родения син и наследник. Слугите бяха клюкарствали за отсъствията на Лили в Ню Йорк и много от присъстващите на погребението ехидно се усмихваха, макар че не знаеха кой беше „другият мъж“. И Лили бе двойно осъдена от дамите на Бостън.

ГЛАВА 42

Дан О'Кийфи беше един от най-младите конгресмени във Вашингтон. Гровър Кливланд бе в Белия дом за втори път и все още бе зает в продължаващата битка със силните демократи от Тамъни Хол. Независимостта на Кливланд обръщаше собствената му партия срещу него, но Дан О'Кийфи беше също индивид, който казваше само собственото си мнение. Човек, който се бореше не само за ирландците, но за правата на всички емигранти, и човек, който беше също толкова срещу подкупите и крайната тарифна протекция, колкото и самият Кливланд. Президентът го беше харесал и той често бе канен на вечери в Белия дом, официални и неофициални.

Дан считаше Белия дом за най-внушителната сграда, достроявана в света. Той не беше роден в Америка, затова знаеше, че никога не би могъл да стане президент, но хранеше надеждата, че може би, един ден, когато се оженеше и имаше деца, синът му би могъл.

Конгресът заседаваше само през четири или пет месеца от годината и когато летните горещини удариха Вашингтон, Дан се върна в Бостън, за да се грижи за своите избиратели и бизнеса си. Нещата му вървяха по-добре отколкото очакваше. Той изискваше две неща от служителите си: честност и лоялност. „Няколко мозъка по-трудно бъркат“, казваше той на мениджърите си и можеше да различи ентузиазираниите, решени да работят усилено мъже.

Плащаше им добре и очакваше от тях да работят добре, а тези които не изпълняваха задълженията си или се опитваха да прехвърлят работата си на други бяха веднага уволнявани, макар че това означаваше да втвърди сърцето си към молбите им, че имат да хранят жени и деца. „Може би ще се сетете за това следващият път, когато някой ви предложи добра работа“, отговаряше им той хладно.

Философията на Дан беше, че ако един човек бе само деветдесет процента на негова страна, не можеше да разчита на подкрепата му. Сто процента беше изискването му и към служители, и към приятели,

макар че в политиката бе различно — приятелите се разменяха толкова лесно, колкото и клюките.

Благодарение на ума си и на упоритата си работа, сега той имаше магазини в четиридесет големи града, от Източния до Западния бряг. Където имаше ирландски емигранти, там имаше и магазин „При Даниел“. В централните богати квартали той правеше същите хубави магазини, както на Бийкън Хил, а в по-бедните квартали създаваше по-скромни магазини, с по-умерени цени и пак печелеше от количеството.

Справяше се и по двата начина, и се считаше за умен човек, изминал доста път след продаването на часовници по панаириите, макар че, както винаги, носеше червени презрамки, които му бяха станали като търговска марка. Всяка негова снимка във вестниците или политическа карикатура неизменно показваше големия Дан О'Кийфи, пъхнал палци в презрамките си, с шапка кривната назад и уверена усмивка на лице.

В живота му не беше останало време да си намери жена, нито дори да си купи къща. Все още наричаше двете стаи над магазина на Бийкън Хил свое жилище и като повечето от конгресмените, за няколкото месеца, през които пребиваваше във Вашингтон, той наемаше квартира. Имаше значителна сума пари в банката, бизнесът му осигуряваше добро състояние и политическата му кариера се развиваше добре. И през целия си живот не беше имал място, което да може да нарече свой дом.

Като конгресмен от Бостън Дан четеше всички масачузетски вестници всеки ден и бе невъзможно да пропусне съобщението за внезапната смърт на един от най-изявените бостънски учени, който беше и член на едно от най-добрите бостънски семейства. Четеше завистливо за академичните постижения на Джон Портър Адамс, степените му от Харвард и Кеймбридж, хвалбите от колегите му, защото това, което винаги го беше тормозило, бе липсата на образование.

Той прочете за погребението в Бостън Хералд, и забеляза, че вдовицата, госпожа Лили Адамс, беше начело на списъка от скърбящите. И прочутият актьор Нед Шеридан беше там, за да я подкрепи. По-късно той прочете в един от жълтите вестници, че госпожа Адамс, която беше родила син няколко дни преди смъртта на

мъжа си, била бившата Лили Молино от Ирландия и че преди това е била икономка. И че е наследила огромното състояние на Адамс.

Дан избута назад кожения стол, вдигна крака на бюрото, бутна назад шапката си и се загледа замислено напред. Така. Лили Молино се е върнала, за да ме преследва отново, а? Той вдигна вестника и прочете отново за хубавия ѝ дом на улица Маунт Върнан, и факта, че покойният ѝ съпруг е бил на шейсет години, и че синът му се е родил само няколко дни преди да умре.

Спомни си, че къщата на Фин беше на една пресечка от улица Маунт Върнан и се замисли над съвпадението. Брат му не би могъл да живее толкова наблизо до Лили и да не я види. Но не я беше споменавал. Фин живееше собствения си живот в Ню Йорк. Доколкото Дан знаеше, последователно няколко дами го занимаваха, а името на Лили не беше произнасял от години. Той не знаеше дали пламъкът на любовта се бе превърнал в омраза и после угаснал, но едно нещо знаеше. Той щеше да види Лили.

Колкото и да се опитваше Лили да изпълва голямата къща на улица Маунт Върнан с цветя и да поддържа огъня в огнищата, когато вечеряше сама на свещи в трапезарията, тя все си оставаше като храм на всички починали Адамсови, а не като веселия дом за новия син и наследник, който щеше да продължи тяхното име. И, както беше отбелязал Фин, отново погубвайки живота ѝ, нямаше начин да се докаже, че детето не е на съпруга ѝ. Колкото не беше желала първия си син, толкова сега обожаваше втория си. Понякога, докато дългите ѝ самотни дни се проточваха, тя си мислеше, че ако го нямаше бебето, тя не би имала за какво да живее.

Беше нарекла сина си Лиам, ирландската версия на името на брат ѝ Уилям, и Джон на съпруга си. Отмъщаваше си на бостънските сноби, като даваше на сина на едно от най-прочутите им семейства ирландско име. Разбираше, че те ще сметат това за голямо унижение, докато самата тя гордо го считаше за заслуга. На тези бедни стари дами добре ще се отрази малко свежа ирландска кръв във вените, каза си тя над недокоснатата вечеря, говорейки на себе си, както често правеше напоследък, защото нямаше на кого да говори. Освен на бебето, но сега всичко, от което то имаше нужда, беше храна. Бавачка му бе една жена

от Филадельфия, която се считаше за по-добра от скандалната си господарка. Лили би я уволнила, но тя беше добра с бебето. Лиам беше първата ѝ грижа.

Лиам бе нейният залог за бъдещето. Имаше някого за когото да мисли, освен за себе си. Щеше да се занимава с него, да планира живота му внимателно: училищата му, колежа му, кариерата му и обществения му живот, макар че как щеше да има такъв с майка като нея, тя не знаеше. Освен ако междувременно направеше чудо.

Но всичко това бе в бъдещето. Спря да мисли за него, премести недокоснатата си чиния и отнесе чашата си вино в библиотеката.

Седна срещу стария стол на Джон, с крака върху малката подложка за ходила, която ѝ напомняше за майка ѝ, отпиваше от виното, гледаше пламъците, слушаше тишината и си мислеше колко различно би било, ако Джон седеше срещу нея и те планираха живота на сина си.

Тя скочи на крака, когато чу звънеца.

— Кой ли може да е това? — попита тя на глас, защото никой, освен доктора, никога не идваше. Чу стъпките на прислужницата, прекосяващи коридора. Чу отварянето на вратата и мъжки глас, и прислужницата, която го покани да влезе. Чу я как минава по коридора и почуква на вратата на библиотеката.

Ако е Фин, каза си Лили горчиво, ще го убия. Прислужничката ѝ подаде сребърния поднос с визитната картичка на конгресмена Даниел О'Кийфи.

Изненадана, Лили изгледа прислужницата.

— Той е тук, за да ме види?

— Да, мадам. Чака в коридора.

— Покани го да влезе.

Лили оправи косата си и нервно приглади роклята си. Каза си, че ако Дан е дошъл да моли прошка за Фин, тя ще му каже точно какво мисли за безскрупулния му брат. Ще му каже, че баща ѝ е бил прав, като е казвал, че всички О'Кийфи са негодници. Тя изчака нетърпеливо прислужницата да въведе Дан.

Когато влезе, той сякаш изпълни стаята с присъствието си, с протегнати ръце и изражение, което бе смесица от симпатия и удоволствие, върху хубавото му червенобрадо лице. Беше забравила колко висок и колко едър е. С широки рамене и властно излъчване. С

червената си коса и брада той беше хубав като брат си, по един различен начин.

— Мадам Лили, госпожо Адамс... прости ми, че идвам толкова късно, без да пиша или първо да се обадя — каза той, сякаш се бяха виждали предния ден. — Но прочетох за тъжната загуба в Хералд и се почувствах задължен да те намеря и да предам лично съчувствието си.

— Говориш като истински политик, Дан — каза тя, подавайки му неохотно ръка. Той се наведе над нея с такъв апломб, че тя се засмя. — Последният път, когато те видях, ти беше покрит с въглищен прах. Приличаше на коминочистач.

Той се усмихна замислено:

— Не съм забравил. А ти изглеждаше като момиченце. Едно изгубено, самотно момиченце. Тогава си беше дете, мадам Лили.

— На седемнайсет. Достатъчно голяма, за да внимавам.

— Не и при твоето възпитание. Защищавана от света и истинския живот, както повечето от нас го познаваха, от семейното ти положение и богатството. На момичета като теб просто не се случваха лоши неща.

Тя го погледна тъжно.

— Сладкодумието ли ти помогна да станеш конгресмен?

— И то, разбира се. То и фактът, че обещах да се боря за по-добри условия за работа, по-малко часове и по-високи надници, и защото помогнах на хората и на децата им. Значи не си чула за Пролетния лагер на Дан О'Кийфи? Той осигурява на бедните деца, които живеят в бордеите, както аз на времето, няколко седмици чист въздух и добра храна. Издържам го главно аз и събирам пари от други ирландци, достатъчно щастливи, за да дойдат в Америка и да успеят. По някакъв начин — каза той, отправяйки й поглед, от който се разбираше, че се чувства като равен. — По някакъв начин съм длъжен да ти благодаря.

Тя си спомни как Фин беше казал същото и каза:

— Това звучи много интересно.

— Да, и сега, когато имаш син, ще научиш какво значи да бъдеш майка, да можеш да го възпитаеш правилно и да му осигуриш хубавите неща в живота.

Брадичката ѝ се вирна и тя го изгледа, чакайки да го каже. Да каже, че е дошъл при нея, защото Фин иска прошка и иска сина си.

Дан се поколеба, подбирайки думите си внимателно:

— Другото дете, мадам Лили — каза той деликатно — то...?

— Мъртво е — излъга тя бързо, обърна лице и се изчерви.

— Съжалявам, макар че, ако смея да го кажа, едва ли е било така с теб. И разбира се, то не е било дете на брат ми.

— Не — каза тя горчиво. — Не беше.

Той все още не бе стигнал до причината за визитата си и тя рязко каза:

— Защо си лук, Дан? Какво искаш от мен?

— Истината е, че исках да те видя отново. Никога не съм те забравял я още преди години ти простих несправедливостите, които си ми причинила. Все пак, виж ме сега. — Той се засмя с веселия си смях, който изпълваше стаята и тя също се засмя, успокоена.

— Но сега няма да те задържам, мадам Лили, защото виждам, че прекъсвам спокойната вечер. И е толкова скоро след... Само ми кажи, че мога отново да идвам и да те посещавам и ще си тръгна като щастлив човек. — Той пое ръцете ѝ в големите си лапи отново и я погледна усмихнато. Въпреки всичко Лили отвърна на усмивката му. Тя не беше сигурна дали не си навлича проблеми, но му каза да, и че ще се радва да го види отново. Помисли си за Фин и добави бързо. — Но тъй като аз съм в траур и не би трябвало да приемам посетители, това трябва да остане наша тайна. Обещай, че няма да кажеш на никого.

— На никого — каза той, докосвайки устните си с показалец и тя се усмихна.

Когато си тръгна, тя отново седна пред огъня, чудейки се дали накрая се е побъркала. Беше се съгласила да се вижда с Дан О'Кийфи. Тя, бившата любовница на брат му, със сина на брат му, спящ в люлката горе в детската стая. Тя се взираше в огъня, дузина мисли и идеи прелитаха в съзнанието ѝ за Фин и Дан, но никоя от тях не бе ясна и отиде уморено да нахрани сина си, а после до самотното си легло.

Дан се прибра у дома, в двете стаи на магазина, тази вечер като щастлив човек. Той се огледа, учуден, че досега не е забелязал старите килими и очуканите мебели и колко запуснато беше всичко. И колко бедно, сравнено с величието на жилището на Лили и това на брат му.

Каза си, че не е място, където трябва да живее човек с неговото положение и да приема една дама.

Рано на другата сутрин той отиде да си купи дом. Искаше го незабавно и искаше да е обзаведен и пълен със слуги, на които, разбира се, той щеше да плаща повече от минималната надница, и които щяха да работят само през часовете, предвидени от новите закони, които бе подготвил.

Оказа се по-трудно, отколкото си мислеше. Ирландците, и особено ирландците новобогаташи, не бяха гледани с добро око от жителите на хубавите квартали в Бостън, дори когато бяха политици. И демократи. Лили се беше оказала в Бийкън Хил чрез брака си, Фин беше наследил жилището си, но за Дан нямаше начин да купи с пари място в този район.

Бек Бей беше възможност, казаха му, и към края на деня той си бе купил новопостроена къща на една хубава улица, обрасла с дървета. Имаше шест спални и той реши, че те ще са достатъчни за бъдещите му деца. Плати голямата сума в брой и нае хора да аранжират подходящи пердета и антики.

— И всичко да е с добър вкус — каза им той, макар й да не беше много сигурен какво значеше това. Просто знаеше, че го иска.

Вечерта отново отиде да види Лили. Каза за новата си покупка и за инструкциите си към декоратора, и тя ентусиазирано предложи да му помогне.

— Това ще бъде чудесно — каза поласкан той. — И сигурно ще те поразведри малко. Тук има твърде много тъга, твърде много спомени. — Освен това, помисли си щастливо той, сега имаше извинение да я посещава, когато беше в Бостън.

Дан никога не си беше позволявал да мисли, че има някакъв шанс с Лили, първо защото беше недостижима, и второ — винаги беше принадлежала на Фин. Сега беше богат човек. Сега беше „някой“, а тя бе вдовица с дете, което остро се нуждаеше от баща. Беше сама и уязвима, а той до гуша влюбен в нея. Винаги е бил влюбен в нея.

Унесе се в мисли, щастливо, че са изминали много път от Арднаварна. Лили бе слязла надолу, той се бе изкачил нагоре, и сега бяха равни. И един ден, колкото и да изглеждаше странно, той възнамеряваше да предложи на Лили да стане госпожа Даниел О'Кийфи.

ГЛАВА 43

МОДИ

Арднаварна

Ние седяхме на един хълм с изглед към Атлантическия океан. Някъде отгоре се спускаше хладен поток и минаваше покрай нас, пробивайки си път сред камъните, за да се свърже с подобни малки поточета и образувайки рекичката, която беше успоредна на пътя долу.

Шенън лежеше с ръце под главата и гледаше небето — днес синьо и с пухкави облачета, посивели по края, обещаващи дъжд. Еди лежеше до нея, облегнал се на една ръка, гледайки я, и смея да кажа, че на хубавото ѝ младо лице той можеше да види толкова отлитащи изражения, колкото бяха облаците в небето. Кучетата обикаляха наоколо, радваха се на слънцето, душеха заешки следи и бяха единствените, които не бяха тъжни.

Аз се чувствах тъжна днес, мислейки за мами и Лили, и това, което щеше да дойде, и си казах, че сигурно е пристъп на меланхолия, една болест към която ние ирландците сме предразположени. Джордж Бърнард Шоу я разбираше и аз им цитирах от неговата пиеса „Другия остров“ на Джон Бул.

Казах:

— Сиел често идваше на това място след смъртта на Уилям. Тя беше оставена да се грижи за татко. Години по-късно тя ме доведе тук, за да ми разкаже.

Казваше, че идвала тук, за да бъде сама. Само с небето и вятъра, с крясъците на чайките в далечината, със сокола отгоре и в капан. В капана на татко, с Арднаварна и всичките ѝ спомени, с меланхолията си.

— Тя гледала околността, мечтаейки и мечтаейки, точно както го е казал Шоу. За бягство.

— И сякаш за да подчертаят самотата ѝ, писмата на Лили били толкова вълнуващи. Първо те били пълни с Фин, как го срещнала случайно, как се бил издигнал и сега бил неин съсед. След това бебето

и ужасната новина, че Джон е мъртъв. И после Дан О'Кийфи се беше появил „чаровен и хубав“.

Следващото нещо, което Сиел научи беше, че тя се е омъжила за него. Тя каза, че затворила къщата на улица Маунт Върнан, с всичките ѝ тъжни спомени, и с бебето се преместили в дома на Дан в Бек Бей.

„Реших, че няма смисъл да продължавам траура и да бъда нещастна. Първата ми мисъл беше кое ще е най-доброто за бебето. Дан е толкова мил и услужлив, има голям успех в бизнеса, както и в политиката, макар тя да не е «правилната политика» за моите важни съседи, старите бостънски републиканци. Но когато той се появи в ужасния период след внезапната смърт на Джон, беше като скала, на която да се облегна. Започнах да завися от него все повече и повече, докато открих, че просто не мога без него.

Може да ти струва странно, скъпа Сиел, далеч в Арднаварна, със собствените си спомени за братята О'Кийфи като прислужници на нашето семейство, да мислиш, че сестра ти се е омъжила за един от тях. Но това е земята на възможностите и сега Дан е богат, макар и не по-богат от татко, и помага в управлението на новата си родина. Какво повече мога да кажа, за да обясня?

Опасявам се, че бракът ми предизвика скандал на Бийкън Хил, но какво ме интересува? Аз се смея на техните глупави, старомодни нрави, и освен това, защо да не съм щастлива? Все пак, бедният Джон е мъртъв и аз не мога да направя нищо.“

След това тя говореше малко за Дан в писмата си, те бяха посветени изцяло на сина ѝ Лиам. Пишеше, че той е хубаво момче с коса черна като нейната, но че бил изнежен и се тревожеше за него през мразовитите бостънски зими.

Но Сиел нямаше достатъчно време да мисли за странния брак на сестра си, защото татко ставаше все по-зле. Той не искаше да я изпуска от погледа си дори за минута.

— Къде отиваш? — запитваше той шумно, щом тя станеше да си вземе някоя книга или да поиграе с кучетата, или да излезе с конете. — Гледай да се върнеш по-бързо — извикваше той след нея.

Той изцяло зависеше от нея: вместо на бастуна си, сега се облягаше на рамото ѝ. Нейните очи му четяха Таймс всяка сутрин. Тя му носеше очилата или книгата, или му сипваше лимонада в сянката на някое дърво през горещите следобеди. Той беше уволнил прислужника, казвайки, че няма нужда от него, тъй като не възнамерява повече да приема гости, и сега Сиел сипваше портото му и го поднасяше на малката кръгла масичка пред стола му до камината през студените вечери. После му четеше.

Тя беше двайсет и една годишна. Имаше много приятели, но сега никога не ги канеше в Арднаварна, с татко в това състояние. Тя беше привързана към баща си с невидимите вериги на любовта и лоялността, с неговите страхове и егоизъм.

Но въпреки слабостта си, лорд Молино нямаше намерение да умира. През един пролетен ден той стана от стола си и каза твърдо:

— Омръзна ми Арднаварна. Имам нужда от промяна. Пригответи нещата ни, Сиел. Заминаваме за Лондон.

Дълго неизползваната градска къща на площад Белгрейвия беше почистена за тяхното пристигане и после татко пое за клуба си. Той си поръча нови очила и отново започна сам да си чете вестниците. Обядваше в клуба точно в един и след това цял следобед играеше бридж. Там преди вечеря той пийваше със старите си приятели, след това ядеше сам на масата си до прозореца, гледащ към парка, и после, куцукайки с бастуна си, отиваше до един частен игрален дом, където губеше значителни суми на карти.

Докато татко проиграваше парите си, Сиел ги харчеше. Тя организираше партита и вечери, без да се скъпи и осигуряваше на гостите си в старата традиция на Молино най-доброто. Разбира се, беше скандално, че никога не беше придружавана от по-възрастна жена, но спомняйки си добре безчестието на Лили, тя винаги се владееше.

Тя беше това, което французите наричаха *jollie-laide*, момиче, което не беше красиво, но което въпреки това бе привлекателно. Притежаваше някакъв дух и жизненост, които привличаха хората. Имаше добра фигура и се обличаше екстравагантно, макар и не точно с

добър вкус. Но имаше стил. Беше остроумна и забавна, и времето с нея винаги беше приятно. Имаше достатъчно кандидати, но досега не беше срещнала такъв, с когото да прекара останалата част от живота си. Когато татко попиташе за тях, гледайки я с надежда и мислейки си за внук, който да продължи името му, тя се оплакваше, че ето този бил „твърде книжен“, другият твърде непохватен, твърде „стар“ или „твърде млад“.

— Винаги нещо не им е наред, Сиел — избоботваше той с проблясък на стария си дух. — По дяволите, момиче, всички те са от добри семейства, всичките имат къщи, земи и пари. Всички те са джентълмени. Какво повече би могла да иска една жена?

Сиел го гледаше тъжно в очите.

— О, татко, не знам. Мисля, че искам любов.

Освободено от меланхолията на татко и Арднаварна, доброто ѝ настроение отново се възвърна.

„Исусе, Лили — пишеше тя весело, — започвам да си възвръщам дивия стил от миналото, парти след парти. Тук има повече хубави, подходящи млади мъже, отколкото би могла да преброиш, и доста от тях са заинтересувани от малката ти сестра. Но аз още не съм готова за брак. Все още опитвам първата си свобода. Спомни си, аз нямах дебют седемнайсетгодишна като теб, и откакто завърших училище съм изолирана в Арднаварна като монахиня.“

Всеки ден тя прекарваше щастливо пазарувайки, купувайки си всички хубави дрехи, от които беше лишавана толкова дълго. Дори направи едно бързо пътуване до Париж, където си поръча дузина рокли от Уърт и палто от червена лисица от Ревилон, което почти пасваше на косата ѝ. Продавачката си помисли, че е луда, но Сиел си го харесваше. Фризира косата си при най-модната парижка коафьорка и купи дузина шапки за елегантната си глава. Накичи диамантените брошки на майка си върху гърдите си, закачи и няколко на шапката си. Винаги носеше верижката на майка си с перли, големи като орехи, и с масивна диамантена закопчалка, която беше подарък за сватбата от съпруга ѝ. Така тя отиваше на парти или бал, блестяща с коприна или

сатен, с широка усмивка на малкото си личице. И веднага я обграждаха млади мъже.

Те прекараха тази Коледа в Лондон и татко беше весел като шестгодишно момче, въпреки зимния мраз.

— Най-последно костите ми се освободиха от ирландската влага — каза той на Сиел на Нова година, вървейки по улицата почти без да се опира на бастуна си. От години не беше изглеждал толкова добре. В очите му имаше блясък, а стъпката му беше твърда, когато вървеше по площад Белгрейвия на път за клуба, сутрешното си кафе и Таймс.

Беше голям шок, когато след няколко часа неговият приятел, мъж на годините на баща ѝ, се появи на площад Белгрейвия.

— Страхувам се, че новините са лоши — каза той на Сиел. Тя го гледаше и разбра преди още да го каже, че татко е мъртъв.

— Беше внезапно — каза той успокояващо. — Той винаги е имал високо кръвно и предполагам, че е инфаркт.

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Поне през последните месеци му беше добре — каза тя. — Затова трябва да бъдем благодарни. — И ако е трябвало да умре, тя беше доволна, че това стана в клуба сред приятелите му, а не сам с тъжните си спомени в Арднаварна.

Тя придружи тялото на баща си с ферибота до Дъблин, после с влака до Голуей и по пътя до Арднаварна. Беше изпратила нареждания, къщата да бъде изчистена до блясък. Всичките стаи да бъдат готови за гости. Всички камини да горят и да се приготви достатъчно храна за стотиците приятели, които дойдоха за погребението след два дни. Те бяха толкова много, че трябваше да бъдат изпратени и в съседски къщи. Погребението придоби дух на парти. Времето беше сухо и топло и сбогуването с татко беше придружено от химни в църквата и спомени пред чашите с уиски край огъня след това в Голямата къща.

Всички ядоха и пиха и говориха за татко, и клюкарстваха за приятелите си, и Сиел си помисли с удоволствие, че това би му било приятно. Къщата изглеждаше почти като на времето, пълна с хора, шум и смях. Всеки момент тя очакваше да види как татко влиза в стаята с екипа си за лов, с любимата си пушка на рамо, викайки всички и напомняйки им, че е време за ловуване.

Но когато всички си отидоха, старата тишина се възвърна и тя се разхождаше от стая в стая в траурното си облекло, за първи път без

бижута. Тя сгъна ръце, притискайки ги плътно към тялото си, за да прогони студа, който извираше от нея, разглеждайки всичко с нов поглед. Тя, Сиел Молино сега бе господарката на Арднаварна. И беше съвсем сама там.

Избърса сълзите си и изтича горе в стаята си. Захвърли черната си рокля и си облече розова вълнена рокля, която ѝ придаде вид на нещо средно между руска принцеса и кралица Елизабет първа, седна на бюрото и написа писмо на Лили.

„Скъпа Лили,

Погребахме татко с цялата любов, церемонии и блясък, които биха му харесали и около хиляда приятели, които бяха дошли да го изпратят. Мисля, че му е било приятно, защото усещах, че присъстваше духом, ако не тялом.

И сега останах сама в Арднаварна и, Лили, не мога да го понеса. Можеш ли да си представиш какво означава смъртта на татко? Означава, че съм свободна да те видя отново. Можем да се съберем. О, скъпа Лили, никога няма да научиш колко ми липсваше. Ще ангажирам място на първия лайнер, отплаващ от Ливърпул, и ще бъда при теб преди края на месеца. Нямам търпение да видя теб и моя скъп племенник, и Дан, разбира се.

Ох, между другото, по-добре да ти кажа, че татко завеща всичко на мен, включително къщите и земята. Знам, че нямаш нищо против, защото сега ти също си богата, а освен това и не знам стойността на имението, но знам, че през последната година татко губеше много на хазарт и затова очаквам най-лошото.“

Седмица по-късно, с петнайсет куфара дрехи, две дузини кутии за шапки и едно огромно сандъче за бижута, натъпкано с нейните „неща“, както Сиел ги наричаше, тя се качи на лайнера „Етруриа“, за Ню Йорк. Беше предупредила Лили да я чака.

ГЛАВА 44

В деня, в който се ожени за Лили, Дан си мислеше, че ще се пръсне от гордост и любов, макар че сватбата не се състоя в Свети Стефан, където той би желал, защото Лили не беше католичка.

Затова, за да се избегнат клюките, защото все пак бяха изминали само шест месеца от смъртта на Джон, те решиха да се оженят в едно малко градче в Нова Англия. За дискретност отидоха поотделно на церемонията и за удовлетворение на Дан брат му Фин беше намерил време сред наситената си програма, за да му стане свидетел.

— Нека да не казваме на Лили — беше казал Фин, когато той бе съобщил новината. — Нека бъде изненада.

Дан беше елегантен в новия си сив костюм, а Фин също изглеждаше добре, макар в черно да бе смирен и тъжен. Дан каза шеговито:

— Надявам се, че не се престараваш, братко. Работата без забавления прави човека тъжен. И освен това, кога можем да очакваме да се ожениш? Време е ти и аз да си имаме собствени деца. Представи си и Коледите, които ще прекарваме заедно, Фин, твоята жена и моята, твоите деца и моите, на Коледа, седнали заедно около масата, точно както ставаше в Голямата къща.

— Не ставай глупак, Дан — каза Фин хладно. — Никога няма да бъде както в Арднаварна и ти го знаеш. Колкото и пари да правим, ние никога няма да сме като тях.

Лили беше облечена в рокля и жакет в любимия си розово-виолетов цвят. Тя носеше екстравагантна парижка шапка, украсена с розови копринени рози, огърлицата от Адамсови с перли и перлено-диамантени обици. В ръцете ѝ имаше букетче сладко ухаещи рози и виолетки. Докато пътуваше, тя си спомни всеки детайл от връзката си с Фин.

Осъзнаваше, че той я бе прельстил, за да си отмъсти, и разбираше, че той ще реши, че тя му го връща, когато научеше за брака ѝ с Дан. Но това не беше вярно. Дан ѝ беше възвърнал спокойствието,

когато бе погълната от мъка и обезверение. Той беше мил и всеотдаен и бе скала, на която можеше да се опреш в бурното море на живота. А тя бе толкова уморена от това бурно море. С Дан и своя син, а може би дори още деца, тя щеше да намери покой и удовлетворение. Това беше личната ѝ сделка с Господ. Тя щеше да бъде добра и покорна съпруга и майка, и се надяваше, че Господ ще ѝ прости грешките, както казваше молитвата, и ще ѝ даде успокоение и приятелство, ако не голяма любов. И се надяваше, че Фин ще стои настрана от живота ѝ и ще запази тайната им.

Въпроси това, докато пътуваше за венчавката, тя не можеше да не си пожелае, когато Фин научеше, че се омъжва за брат му, да се почувства като проведен от нож, защото така се бе почувствала тя през онази нощ, когато я беше изхвърлил от апартамента си.

— Аз взех само това, за което съм платил — беше извикал той след нея. Тя се бе обърнала от вратата и го беше изгледала.

— О, не, не си — беше изсъскала тя. — Не си платил достатъчно. Съвсем недостатъчно, Фин О'Кийфи.

Чакайки Лили в преддверието на градския съвет, Дан си мислеше, че тя е като момиченце от приказките. Дори и като дете беше чаровница, с дивата си красота, блестящи сини очи и властния ѝ нрав, който караше всички да изпълняват желанията ѝ. Тогава Лили се беше увила около сърцето му, както бе направила и с брат му, и сега подобрият я беше спечелил. И колкото и да е странно, защото обратното изглеждаше по-вероятно, този човек беше той самият.

Той чу бързите ѝ, леки стъпки в коридора и се втурна да я посрещне, грейвайки от удоволствие, когато видя колко хубава изглежда.

— Нервна ли си, Лили? — попита той разтревожено, защото тя трепереше.

Тя си мислеше в паника. *Още има време. Можеш да си отидеш. Бягай. Мисли предварително този път, Лили. Мисли за това, което правиш.*

— Дан — каза тя отчаяно. — Аз мисля...

— Охо, хубавата булка пристигна — каза Фин подигравателно.

Тя го видя застанал до вратата и го погледна както хипнотизиран заек гледа лисицата.

— Фин се съгласи да ни стане кум — обясни Дан бързо, защото не беше изпълнил обещанието да не казва никому за сватбата им, докато мине. — Все пак, той е единственото ми семейство и знаех, че няма да си против стария Фин.

Той ги погледна с надежда, но Лили и Фин се взираха един в друг мълчаливо. Имаше някакъв странен блясък в очите на Фин, докато я гледаше. В началото Дан си помисли, че е презрение, но го отпъди от мислите си като абсурдно.

Той хвана ръката на Лили и каза шеговито:

— Дан — каза Лили отчаяно. Тогава тя улови погледа на Фин, видя малката доволна усмивка на устните му и разбра защо беше дошъл. Той си беше мислил, че когато го види, тя няма да може да продължи. Само че бъркаше. — Готова съм, Дан — каза тя.

Церемонията завърши за минути. Младоженецът надяна златен пръстен на пръста на младоженката и я целуна нежно. После кумът изчака за традиционната целувка.

— Поздравления, госпожо О'Кийфи — прошепна Фин, като я прегърна смело и я целуна по устните. Тя замръзна и той я пусна. — Е, снахо — извика той, — да отиваме на празничния обяд.

Макар че булката му беше мълчалива по време на обета и по пътя за дома след това, Дан считаше сватбения си ден за най-щастливия в живота си. Той я заведе на меден месец до Вашингтон, където я представи на колегите си и те казаха:

— Уредил се е добре нашият. Лили О'Кийфи е дама от класа. И красавица при това.

Те бяха поканени да вечерят с президента и госпожа Кливлънд в Белия дом. И това беше единственото време от медения месец, когато Лили се почувства у дома.

Вашингтон беше малък, обикновен град, и тя намрази хотела им. Намрази храната, виното, услугите. Ненавиждаше комарите и природата. От горещината получаваше главоболие и ѝ липсваше бебето. Дан беше страстен, обичлив мъж, но колкото и често да си припомняше сделката си с Господ, всеки път, когато я любеше, тя си пожелаваше на неговото място да е Фин.

През последния ден от медения месец, тя призна пред себе си, че е направила грешка. Заклучи се в банята и плака, докато очите ѝ подпухнаха и се зачервиха, но въпреки това отчаянието не я напусна.

Както обикновено беше твърде късно да се връща часовника назад. Щеше да изпълни сделката.

Фин започна да ги посещава в къщата им в Бек Бей, когато беше в Бостън, но винаги предварително проверяваше Дан да си е вкъщи. Той не беше сигурен в себе си, ако останеше сам с Лили, а не искаше да нарани брат си. Той искаше да види сина си.

— Той е добро момче — каза Дан, качвайки бебето на рамото си. — Прилича на теб, Лили, макар да казваш, че като Адамсови ще стане учен.

Той се ухили щастливо на детето.

— Няма шанс майка ти да ти позволи да започнеш живота си, продавайки червени презрамки — измърмори той и Лили го изгледа. Бяха започнали да й омръзват философиите на Дан и разказите му как „той бил започнал“. Фин хвана погледа ѝ и тя изгледа и него, предизвиквайки го да каже нещо за детето. Но той не каза. По каквато и да е причина, устните на Фин бяха толкова запечатани, колкото и нейните, макар че той глезеше детето, носейки му скъпи подаръци всеки път, когато дойдеше.

— Една играчка би била достатъчна — каза му Лили хладно, но той само се изсмя и отвърна подигравателно. — Имам право да глезя собствения си „племенник“, нали?

— Той не е твой племенник, той е Лиам Адамс — напомни му тя.

— Е, моят доведен племенник тогава. Все пак той е единственото дете, което познавам, и е добро момче — добави той провокиращо. — Дори мога да видя у него нещо общо с О'Кийфи, макар че е само „доведен“.

Животът с Дан в Бек Бей беше много по-различен от това да бъде омъжена за Джон Адамс на Бийкън Хил. Когато Дан беше в Бостън, къщата постоянно беше пълна с хора: шефове на квартали, сенатори, всякакви политици. Те бяха любезни мъже, повечето ирландци, и винаги сякаш предстоеше парад, с оркестри, балони, илюминации и коне, благотворителен пикник или кампания.

Когато Дан отиваше във Вашингтон, къщата се смълчаваше и Лили не знаеше дали ѝ става по-добре, че той и приятелите му ги няма, или е потисната от това, че няма какво да прави. Фин никога не идваше на гости, когато Дан беше извън града и тя си мислеше отчаяно, че е губещата все пак.

Моди

— И това, скъпи мои — казах аз на Шенън и Еди — беше положението, когато Сиел пристигна в Бостън.

— Експлозивно — бих рекъл — каза Еди, помагайки ми да стана от скалата. Костите ми проскърцваха както обикновено — възрастта не се колебае към младостта, когато всичко се плъзга и се върти като часовник, смазан от тайни смазки. Но веднъж станала, аз мога да си се катеря по този хълм като най-младите.

— Елате насам — извиках аз, — като Дан О'Кийфи, продаващ червените си презрамки. — Искам да ви покажа нещо.

Те тръгнаха след мен нагоре по хълма до едно място, откъдето се спускаше малкият поток. Там имаше пещера, достатъчно висока, за да се изправиш. Аз влязох, почиствайки паяжините и им кимнах да ме последват.

Озовахме се в пещерата, кристалният поток бълбукаше пред нас и слънцето го оцветяваше в дузина цветове.

— Точно както, ако си вътре в дъгата! — възкликна Шенън, докато Еди сваляше един паяк от косата ѝ. Ние останахме няколко минути, слушайки приятното шумолене на водата и тайнствените шумове, идващи откъм сенките в задната част на пещерата.

— Прилепи, вероятно — казах аз, и Шенън изхвъркна като пружина.

— Сиел и Лили са идвали често тук като деца — обясних аз. — Мама ми каза, че това им е било скривалището. Правели са планове да избягат и заживеят тук, затова носели храна и я скривали, но разбира се, когато се връщали, тя винаги била изчезнала. Лили казвала на Сиел, че феите са я взели, макар че знаела много добре, че са го сторили мишките и други гадинки. Но една приказка е била винаги по-добра от истината за Лили, и аз подозирам, че в това е била част от бедата ѝ. Тя винаги е виждала нещата, както е искала да ги види.

— Е, скъпи мои — казах аз, когато отново излязохме на пътя при чакащия червен фиат на Шенън. — Довечера след вечеря ще ви разкажа какво се случи на всеки от тях накрая.

Забелязах, че те нямат търпение да научат какво се е случило накрая, и докато се киснех във ваната, се почувствах натъжена, защото

за мама тази част е била най-тежка за разказване.

Вече почти никога не нося черно, защото откривам, че то не е добро за старата кожа. Само погледнете тези прозорци с черни пердета и ще разберете какво искам да кажа. Въпреки това, тази вечер, защото реших, че е подходящо за историята, се облякох в черно. Дантела, разбира се, ранният Валентино със стегнат ханш и една от онези пухкави поли над розовия сатен. Твърде тежко за вечеря вкъщи, но така се чувствах. Лъснах диамантите и си ги сложих, добавих малко червило и парфюм, и бях готова да разкажа историята.

Бостън

На луксозните лайнери им казваха „хрътките на океана“, защото прекосяха океана за седем дни. Сиел прекара времето си в Атлантика в танци и флиртове, чувствайки се добре като едно време.

Когато лайнерът накрая акостира, тя се облегна развълнувано на перилата, търсейки сестра си в тълпата долу. И изведнъж я видя. Висока, чудно елегантна жена с малък кожен жакет и шапка, след която всички глави се обръщаха, докато вървеше към лайнера. Хората се дръпваха, за да я пуснат да мине, чудейки се коя е, защото тя определено изглеждаше като „някой“. Сиел се засмя. Нищо не беше се променило. Лили беше същата красива, автократична Лили. Хората все още отстъпваха, за да мине тя и се спираха да я погледат, и, Сиел беше сигурна, се спускаха да изпълняват желанията ѝ.

— Лили — извика тя, махайки бурно. Погледите им се срещнаха и лицето на Лили грейна от щастие.

— Слава богу, най-после пристигна. Идвам на борда.

Те се хвърлиха в прегръдките си, без да обръщат внимание на погледите на другите — единствено важно за тях беше, че са отново заедно.

Лили отстъпи, държейки я на ръка разстояние, гледайки я просълзена.

— О, Сиел, изглеждаш чудесно. — Тя огледа червеникавокафявия парижки костюм на Сиел и червеникавокафявата шапка с пера и добави изненадано. — И какъв стил.

— А ти сигурно си най-красивата жена в Ню Йорк.

Беше като разделянето на Червено море, когато вървеше по кея, Лили. Нищо не се е променило.

— О, колко ми липсваше — каза Лили и те отново се прегърнаха. — Обещай, че ще останеш завинаги.

Те последваха гигантския багаж на Сиел на кея и скоро бяха на път към хотел Пето авеню. Държаха се за ръце като деца, докато Сиел говореше непрекъснато за Арднаварна, и Лили каза с надежда:

— Мислех, че съм прокудена завинаги, но може би един ден ще мога да се върна отново у дома.

Сиел каза тъжно:

— Вече не е същото. Сега е самотно, без всички тях. Но това, че теб те нямаше, бе най-лошото. — Спомняйки си, тя започна да плаче, и Лили сложи успокояващо ръка на раменете ѝ.

— Важното е, че сме отново заедно — каза тя. — И сега ще се забавляваме. Довечера отиваме да видим моя приятел Нед Шеридан и новата му пиеса на Бродуей, а след това той ще ни води на вечеря в Делмонико.

Тази вечер Сиел беше облечена в тъмнозелен велур с дълбоко деколте и стегнат кръст, с обичайните диамантени брошки и големите перли на майка си. В косата си носеше диаманти, както и на ушите, и на дългото си палто от червена лисица. Лили беше както винаги елегантна — в дантела и дълги стегнати ръкави, със сапфирите на Адамсови и шапката си от черна лисица.

Нед Шеридан им каза, че е най-гордият мъж в Ню Йорк, защото има до себе си най-красивите жени. Сиел се чувстваше преизпълнена от щастие и те вдигаха тостове с шампанско в Делмонико. Тя прошепна на Лили, че той е най-симпатичният мъж, когото е виждала, и най-милият, и че може би Лили е трябвало да се омъжи за него.

— Може би — каза Лили и Сиел усети тъгата в гласа ѝ. Но тя реши, че всеки вижда как Нед Шеридан е влюбен до уши в сестра ѝ.

Те взеха влака за Бостън на следващата сутрин и минаха през Бийкън Хил, така че Лили да може да покаже старата си къща, затворена и запечатана, на улица Маунт Бърнън, и къщата на Фин О'Кийфи Джеймс на площад Луисбърг. Накрая пристигнаха в къщата на Дан в Бек Бей.

— Недей да разглеждаш още — извика тя, качвайки се по стълбите бързо. — Ела да видиш Лиам.

Малкото момченце ги чу да идват. То се хвърли към майка си и Лили го прегърна, смеейки се, обсипвайки с целувки лицето му, косата му, ръцете му, всичко, до което се докоснеше.

Беше почти на две години, висок за възрастта си, с жилаво тяло, тъмна коса и хладни сиви очи. Но лицето му беше бледо и кашляше.

Лили го погледна разтревожено.

— Откога кашля така? — попита тя гледачката.

— Едва от вчера, госпожо О'Кийфи. Просто му е пресипнало гърлото. Момчето е добре, играе си с играчките. Тихо е.

— Лиам никога не играе тихо — каза Лили гневно. — Не си ли била тук достатъчно дълго, за да знаеш това? Ако е тих, значи е болен. — Тя притисна ръката си към делото му, беше хладно, може би прекалено хладно. — Да не би да е настинал?

— Сложи го да легне веднага — нареди тя. — И го увий хубаво. Ще повикам доктор.

Тя се обърна и видя Сиел застанала до вратата.

— О, Сиел — каза тя. — Толкова съм разтревожена за него. Винаги получава тази кашлица — докторът каза, че гърдите му са слаби...

— Той е чудесно момче, Лили — отговори тя. — И изглежда добре. — То надничаше към нея иззад полата на майка си и тя се засмя. — Аз съм твоята леля Сиел — каза тя, спускайки се на килима до него. — Тук съм, за да си играем и да те глезя.

Тя му се усмихна и то също ѝ се усмихна. Имаше тънко, ведро малко лице и сладко изражение, и тя реши че е прекрасен, макар че не приличаше ни най-малко на Лили. То седна на пода до нея, взе кубчетата си и каза:

— Хайде да си играем.

— Не — каза Лили твърдо. — Ти ще си легнеш. А аз ще повикам доктора.

Бавачката го отведе и малко по-късно дойде докторът. Той им каза, че няма причина за тревога, момчето не е изстинало и гърлото му е добре.

— Но бавачката каза, че бил толкова тих — възпротиви се Лили.

— Смея да кажа, че просто е искал да си играе тихо — отговори докторът мрачно. Той беше свикнал на внезапните позвънявания на Лили, понякога посред нощ, и всичките неоснователни.

Сиел каза:

— Тревожиш се прекалено много, Лили. Той ми изглежда здраво момче.

— О, какво знаеш ти — извика Лили и тропна с крак. — Аз съм тази, която трябва да се грижи за него. Трябва да бъда внимателна. Той е всичко за мен. Той е всичко, което имам.

Изненадана, Сиел я гледаше:

— Но ти имаш съпруга си, Лили — каза тя. — И хубавия си дом. И живота ти с Дан.

— Просто исках да кажа, че Лиам е всичко, което ми е останало... от Джон — обясни тя. — Просто го обичам толкова много, Сиел, не мога да понеса нещо да му се случи.

Дан беше обещал да си бъде у дома тази вечер и Лили се разхождаше из къщата като котка, чудейки се какво ще си помисли Сиел за съпруга ѝ. Сиел беше горе да се преоблече, когато той си дойде, както винаги с вирнато дерби и петниста кърпа на врата, Лили го погледна и изпъшка, чудейки се защо винаги прилича на уличен ирландски политик на път за следващата кръчма. Тя го натири горе да се преоблече и после отиде да провери дали масата е подредена както бе наредила.

Дан обичаше много доведения си син и беше тръгнал към детската да му се обади, когато се сблъска със Сиел. Те се погледнаха, усмихвайки се:

— Възможно ли е това видение да е малката Сиел Молино? — каза той, поемайки ръцете ѝ с големите си лапи.

— А възможно ли е този симпатичен светски мъж да е Даниел О'Кийфи, син на Падрег? — запита на свой ред тя и те се прегърнаха.

— Вярвала ли си някога, че ще правим това? — попита я той, грейнал.

— Просто съм доволна, че е вярно — отвърна тя. — Не мога да си помисля за друг по-подходящ зет. Освен може би Фин — добави тя със старата си дяволитост.

— И аз на сватбения си ден се чудех защо сестра ти се жени за мен, а не за брат ми? След като бяха първи приятели като деца? Но съм доволен, че тя избра мен и съм горд да ти кажа, че ме направи много щастлив. И се надявам много скоро да напълним детската с още малки дечица. — Той ѝ смигна конспираторски. — Само исках да погледна

детето, когато Лили ми каза, че трябва да облека нещо по-прилично за вечерята с нейната сестра.

Смеейки се, Сиел гледаше как той върви на пръсти по коридора към детската. Тя си помисли колко приятен човек е той, колко добре изглежда, и реши, че сестра ѝ е щастливка да му бъде жена.

Вечерята беше весела — виното се лееше, и въпреки погледите на Лили, Дан разказа историите си за това как е започнал. Той говори на Сиел за Вашингтон и Белия дом, и ѝ обеща скоро да я заведе там. После разговорът отново се насочи към Арднаварна и на лицето му се изписа тъга.

— Никога не съм ти казвал колко ми се искаше да се върна там — каза той на Лили. — Когато за първи път дойдох в Бостън, Фин и аз живеехме в една барака без прозорци и често сънувах Арднаварна. Сънувах зеленината на градините ѝ, шепота на дъжда по листата и дърветата и сладостта на въздуха, изпълващ дробовете ми, вместо сивите, вонящи, мръсни улици на Норт Енд. Колко пъти съм си представял, че газя в реката, боря се с някоя съомга или преследвам на кон някой фазан в полята. Единственият проблем с тези сънища беше, че те бяха в миналото, а там където бях, аз имах само настоящето, и никакви мечти или дори надежди за някакво бъдеще.

— Това просто показва как човек може да сбърка — добави той триумфално. — И ако ние си мислим, че Ирландия е Божията страна, то Америка е избраната от Бога страна, защото аз не съм единственият беден, невеж ирландец, който е преуспял тук. Както казвам на моите избиратели: „Това е страна на възможностите и всичко, което трябва да направите, е да си извадите ръцете от задниците и да хванете тези възможности.“

— Дан — запротестира Лили хладно.

— Съжалявам, че говоря така, Лили — каза той спокойно. — Но аз съм човек, който казва на черното черно, а задникът е това, което винаги е бил. Просто задник.

Сиел се засмя на скандализираното лице на сестра си.

— Май си спомням, че използваше и по-лоши думи, Лили — напомни ѝ тя и Лили се засмя, но се чудеше как би могла да се върне отново в Арднаварна с Дан О'Кийфи като съпруг.

— Браво, браво. Една щастлива семейна среща — каза Фин от вратата и главите им се извиха да го видят.

— Фин О'Кийфи — Сиел скочи и се затича към него. Тя грабна ръцете му. — Наистина ли си ти? — попита тя, оглеждайки го отгоре до долу. Той беше строен, красив и спретнат. — Последният път, когато те видях, ти беше със зелено елече и бричове за езда, с двудневна брада на хубавото си лице и блясък в очите, по който копнееха девиците от Голуей до Уестпорт.

Той ѝ се усмихна:

— Блясъкът още е тук, само костюмът е различен — каза той. — А може би и това, което е вътре също, сега когато имах шанса да се науча как да се държа в добро общество.

— И как да правиш пари — възкликна Сиел, свикнала винаги да казва това, което мисли. — Казаха ми че си богат човек, може би по-богат и от татко.

— Тя му се усмихна. — Това не би било много трудно — старият накрая проигра цяло състояние на хазарт. Аз слязох надолу, а ти се изкачи нагоре в света.

— Не те очаквахме, Фин — каза Лили хладно.

— Дан ми каза, че Сиел ще е тук. Как мога да пропусна възможността да видя отново моята мъчителка? — Той ѝ се усмихна. — Само не очаквай да ти танцувам като мечка, малка госпожице Сиел.

Тя се засмя и той седна до нея, хвърляйки на Лили подигравателно умолителен поглед.

— Ще отпуснеш ли малко храна за бедния човек, който току-що е пристигнал чак от Ню Йорк и който е изгладнял и жаден.

— Ооо, спри с тези дрънканици — каза тя нетърпеливо, кимайки на прислужницата да донесе още един прибор.

Дан сипа виното и каза:

— Радвам се, че си тук, Фин. Сега сме четиримата заедно. Едно семейство. И точно така трябваше да бъде.

Фин отпи и погледна одобрително Сиел:

— Никой не ми каза, че си станала красавица — каза той.

Тя му хвърли един скептичен поглед:

— Спри с дивотиите си, Фин О'Кийфи. Никой нормален човек не би ме нарекъл красавица. Така че или не си наред, или си ужасен ласкател.

— И двете — каза той твърдо и те се засмяха. — Изглеждаш просто велико — каза той искрено. — Толкова елегантна, и толкова,

толкова... червенокоса и жизнена. Винаги съм те харесвал, Сиел.

Лили бързо удари звънеца, за да прибере прислужницата чиниите им.

— Ако поради приказките ти не можеш да си изядеш вечерята, Фин, тогава ние просто ще преминем към десерта — отсече тя.

Изненадана, Сиел я погледна. Все пак Фин беше тук само от десет минути.

— Ще видим ли малкия Лиам тази вечер? — попита той след вечеря, когато отидоха в хола.

Лили му хвърли един отровен поглед и той й се усмихна сладко.

— Късно е — каза Лили, — той спи.

— О, стига Лили, не можеш да не позволяваш на човек да види собствения си племенник — каза той предизвикателно. — Все пак не го виждам толкова често.

— Разбира се, че може да го видиш — каза Дан, винаги готов да се похвали с момчето си. — Защо не отидем всички да го зърнем.

— Днес той кашляше. Трябваше да повикам лекар — възпротиви се Лили и Сиел я погледна. Тя знаеше много добре, че докторът каза, че на момчето му няма нищо.

— О, моля те, Лили — настоя тя.

Лили ги поведе, като неохотата й си личеше по сковаността на гърба и плющенето на фустите. Лиам спеше.

— Виждали ли сте някога нещо толкова невинно и сладко? — прошепна Сиел, поглеждайки към сестра си и мислейки си каква щастливка е. Имаше всичко: хубав богат съпруг, който я обожаваше, великолепен дом и син, когото всички обичаха.

— Той е хубаво малко момченце — прошепна Дан. — И е станал толкова мой, че като го погледне човек, би могъл да каже, че в него има малко истинска кръв на О'Кийфи.

— В това си прав — съгласи се Фин.

Бузите на Лили горяха, когато се наведе да подвие одеялото.

— Трябва да му е топло — предупреди тя сестра си, чакаща пред вратата. Но треперенето на гласа й не беше от тревога. Бе страх от Фин и властта, която имаше над нея. И нямаше нищо, което би могла да направи за това.

Долу Фин отново каза на Сиел:

— Ще бъда в Бостън два дни. Защо да не те разходя наоколо.

— Планирала съм да разведа Сиел сама — запротестира Лили, опитвайки се да го държи настрана от живота си. — Все пак, не сме се виждали от години.

— Тогава и двете може да отделите време и да дойдете на чай при мен утре следобед. И може би по-нататък аз ще бъда този, който ще ти покаже Ню Йорк.

— Може би — отговори Сиел, изпращайки го до вратата. Той се обърна да помахва и Лили със свито сърце забеляза малката усмивка върху лицето на сестра си, която го гледаше как си тръгва.

Моди

— И всички те бяха там отново, само че този път като равни — казах аз на Шенън, седяща до мен на голямото брокатено канапе със счупените пружини, които те пробождат, карайки неподозиращите дами да си представят, че някой ги е ощипал.

Шенън се плъзна на килима, където Еди вече се беше опънал пред огъня, с ръце зад главата и затворени очи, а аз качих краката си на канапето. Наместих две възглавници зад главата си, наслаждавайки се на моите черни обувки с висок ток и си пожелах глезените ми да не бяха толкова кльоцави. Ядях толкова много в компанията на моите двама гости, които ме окуражаваха, че си мислех, че съм напълняла. Но де такъв късмет. Колкото по-стара ставам, толкова повече отслабвам и това си е.

— Както и да е — казах аз. — Сиел ми каза, че Фин е най-красивият мъж, който някога е виждала. Висок, широкоплещест, с жилаво тяло и сиви очи. Косата му беше черна, с тенденция да се къдри, и той я решише назад. Изглеждаше разкошно в костюмите и палтата си и определено знаеше как да се държи с момиче.

— Очевидно от опит — каза ми тя, малко горчиво, но това беше преди да чуя какво се е случило. Е, разбира се той я е ухажвал. Преследвал я с телефонни обаждания и внезапни визити и цветя, докато Лили не започнала да си скубе косите от гняв, а тя не можела да разбере защо, затова я попитала.

Бостън

— Той е просто... такъв селянин — възкликна Лили снобски.

— Значи ти си жена на селянин, защото си женена за брат му — отвърна Сиел. — И не виждам причина да не отида в Ню Йорк да го видя.

Лили се фръцна нагоре по стълбите.

— Ох, отиди, ако трябва — извика тя сърдито. — Но те предупреждавам, трябва да внимаваш с такъв човек. Той има лоша репутация с жените. — Тя се обърна да я погледне. — Ти си водила сигурен живот, Сиел. Нищо не знаеш за мъжете като него. Просто се грижа за моята малка сестричка, това е всичко.

Тя нямаше нужда да се тревожи. Сиел нямаше да се остави да бъде прелъстена от Фин, но тя се влюбваше в него. А как иначе би могло? Той я посрещна в Ню Йорк и се отнасяше с нея сякаш беше най-скъпоценното същество на земята. Напълни стаята ѝ в хотела с рози — в тон с косата, каза ѝ той. Купуваше ѝ бижута, играчки — малки папагалчета и пчели, коне и кучета на петна от диаманти и оникс. Те я караха да се смее и тя каза, че не знае къде би могла да окачи такава голяма менажерия, а на гърдите ѝ винаги блестяха нещата на мама.

Той ѝ показа града и я шашна с величието на офисите си и почитанието, с което всеки — от портиер нагоре — се отнасяше към него. Заведе я да види Статуята на свободата и последния мюзикъл. Вечеряше с нея в най-хубавите ресторанти и я бомбардираше с телефонни обаждания дори когато току-що я беше оставил и тя беше с глава върху възглавницата, готова да заспи.

— Просто за да ти кажа, че ми липсваш — каза той с нисък глас, от който я полазиха тръпки.

— Глупчо — каза му тя, — само преди половин час ме остави.

— Най-дългият половин час в живота ми — промърмори той, и тя се засмя като затвори телефона.

Фин О'Кийфи Джеймс се фукаше пред нея и това ѝ харесваше. И въпреки ненужните протести на Лили, тя отиваше колкото можеше по-често в Ню Йорк да го види, а той идваше в Бостън по-често, отколкото го беше правил преди.

— Не знам какво намираш в него — пухтеше Лили.

— А аз не знам защо си толкова против него. Той просто е забавен, Лили, това е всичко... — каза Сиел, неизвестно защо

страхувайки се да признае на сестра си, че е влюбена в него.

Той я целуна за първи път точно три месеца след като отново се бяха срещнали:

— Една юбилейна целувка — каза ѝ той, само че имаше нещо повече в нея, което предизвика неочаквани тръпки по вените ѝ и трептящи малки сигнали по нервните окончания, каквито не знаеше, че притежава.

— Страхувам се, че започвам да се влюбвам в теб — промърмори той, и тя наведе глава засрамена като никога, не искаща да признае пред себе си, че е започнала да се влюбва в него, защото беше твърде разтревожена какво би могла да каже Лили.

Месец по-късно Фин покани сестрите на вечеря в къщата си на площад Луисбърг. Лили искаше да го убие заради начина, по който завърташе главата на сестра ѝ. Тя просто знаеше, че той го прави, за да я измъчва, да ѝ покаже колко малко го беше грижа за нея. И да ѝ демонстрира властта си. И тя беше сигурна, че бедната малка Сиел умираше за сладкодумието му, колкото и да се опитваше да я отдалечи от него. Каза си, че на нея скоро ще ѝ омръзне играта му, и се опита да се сети за някои подходящи мъже за сестра си.

През седмицата на вечерното парти Лили легна от инфлуенца и докторът ѝ забрани да напуска леглото, затова Сиел отиде сама.

Прислужникът я въведе в хола, където чакаше Фин. Времето беше пролетно — всички прозорци бяха отворени и приятният бриз галеше пердетата, донасяйки аромата на цъфнали люляци от градината.

— Първа ли пристигам? — попита тя, без да осъзнава, че повтаря точно думите на сестра си и че Фин беше приготвил същото представление.

— Ти си единствената гостенка — каза ѝ той. — Отказах на всички други, защото когато чух, че Лили не може да дойде, реших, че е по-добре да сме сами. Няма нищо — увери я той, когато тя се огледа нервно, — слугите ще бъдат с нас. Не се тревожи, няма да се опитам да те прелъстя.

— Исусе, Фин Джеймс — каза тя със смях. — Дори не си представяй такова нещо.

Той извади малка кутийка от джоба си и тя се взря, смутена в огромния смарагд, ограден от диаманти. Тогава той падна на колене и

каза смирено:

— Сиел, знам че не съм достоен за теб. Познаваш скромния ми произход добре, но надявам се да виждаш, че съм го надраснал. Сърцето ми се свива да не ми откажеш, но, моля те, окажи ми честта да станеш моя жена.

Тя го гледаше, усмихвайки се, порозовяла от удоволствие.

— Това трябва да е най-дългото предложение за женитба изричано някога. И най-големият пръстен. — Тя го потупа шеговито по всяко рамо, както кралицата прави, когато дава титлата рицар, и каза: — Стани, Сър Фин О'Кийфи Джеймс. Току-що се издигна в аристократ и сега можеш да ми поискаш ръката с право — стига с тези скромни безсмислици.

Той я прегърна, смеейки се:

— Мили боже — попита той, поглеждайки въпросително небето. — Защо не я срещнах преди...

— Преди какво? — попита тя.

Но той само сви рамене и каза:

— Не си ми дала отговор.

— Не си ме попитал правилно още.

— Сиел, ще се ожениш ли за мен? — извика той.

— Да — извика тя и те паднаха, смеейки се в прегръдките си.

Сиел окачи годещия си пръстен на лента и после я върза на шията си, скривайки го под роклята си, докато събере куража да каже на Лили, че ще се жени за Фин.

След няколко дни времето изглеждаше подходящо. Фин беше в Ню Йорк, Дан беше във Вашингтон, а тя и Лили бяха сами.

Сиел сложи пръстена си и излезе със сестра си и Лиам на разходка. Тя гледаше как Лиам ритва топка и как сестра ѝ се опитваше да се сдържи да не се затичва към него всеки път, когато паднеше.

— Не мога да понасям, когато се наранява — каза Лили. — Дан винаги му казва „Ставай приятелю, няма за какво да плачеш. Само драскотина.“ и аз винаги се спускам с йод и бинтове, термометри и целувки.

— Това е любов... — каза Сиел философски. — И като говорим за любов...

Лили я погледна подозрително.

— Какво за любов?

Сиел вдигна лявата си ръка. Смарагдът блестеше като зелен лед на слънцето.

— Фин ми предложи да се омъжа за него — каза Сиел с очи бляскави като диамантите на пръстена.

Лили усети удара в сърцето си. Тя се обърна без думи и се затича след Лиам. Вдигна го и го притисна, борейки се със сълзите си:

— Копелето, ох мръсното копеле — повтори тя на себе си отново и отново. — Как можа да ми направи такова нещо? Как може да стига до там?

— Лили — каза Сиел умолително, но тя не ѝ обърна внимание, притискайки сина си по-силно. — Лили, не разбирам. Защо си толкова разстроена? Какво лошо има в това да се омъжа за Фин? Все пак, ти си омъжена за брат му. Надявах се, че ще ни се зарадваш.

Лили се обърна. Тя беше твърде наранена, за да плаче повече. Ако Фин не го беше грижа какви оръжия използва срещу нея, тогава и нея нямаше да я е грижа. Всичко е честно при любовта и при войната. Тя каза отчаяно:

— Ти не можеш да се омъжиш за Фин.

Ядосана, Сиел поклати глава. Лиам плачеше, но за първи път Лили сякаш не забелязваше.

— Защо да не мога — пророни тя. — Само ми кажи една причина.

— Ти гледаш в него — каза Лили с тих глас. — Това е синът на Фин.

Сиел погледна сестра си и после Лиам. Тя можеше да се убеди, че Лили говори истината.

— Е, ти отново го направи, Лили — каза тя горчиво, опитвайки се да спре сърцето си да не се качи в гърлото ѝ и да я задуши. После се обърна и тръгна бързо.

Моди

Сиел каза, че куфарите ѝ били натоварени и тя напуснала къщата и поела с влака към Ню Йорк същата тази вечер, без да си вземе довиждане.

Лили се беше заключила в стаята си, но Сиел и без друго не искаше да я вижда. Не я беше грижа дали щеше да види сестра си

отново. Тя замина за Англия на следващата сутрин с „Етруриа“, същият лайнер, с който беше пристигнала толкова весело преди няколко месеца. Две седмици по-късно тя беше отново в Арднаварна и си ближеше раните.

Сиел, моята скъпа мама, беше по собствените ѝ думи страстна жена. Тя обичаше живота, обичаше мъжете и обичаше любовта. Но тя никога не се беше влюбвала както във Фин и ми призна, когато ми разказа тази история, че оттогава така не се е влюбвала. Дори не и в Джак Алердис, мъжът, за когото тя накрая се ожени и който стана мой баща.

О, тя го обичаше. Той я караше да се смее и те бяха добри приятели и харесваха еднакви неща, конете, пътуванията в чужбина, бързите коли и партитата. Но тя към никого повече не изпита онова сърцеспиращо вълнение, което чувстваше към подлия Фин.

Тя запази пръстена му, разбира се, като спомен.

— Да ми напомня на каква глупачка почти успях да се направя — каза тя.

Аз размахвах ръка под лампата и смарагдът на Фин и диамантите заблестяха, а Шенън и Еди ахкаха и охкаха над него.

— Това е малка част от историята — каза Шенън без дъх.

По-умният Еди каза:

— Наистина ли я е измамил, за да отмъсти на Лили? Или наистина я е обичал?

— Ах — казах аз тайнствено. — За съжаление, мое скъпо момче, това е нещо, което никога няма да научим. Мама каза, че когато го е анализирила години по-късно — „когато била отново нормална“, така се изрази тя — решила, че може би все пак той я е обичал. Но, разбира се, не е можело часовникът да се върне назад, и може би дори е било за добро, защото е започвало да прилича на гръцка драма, с всичките тези заплетени семейни отношения.

Така че ние никога няма да научим дали Фин е обичал Сиел. Винаги съм си мислила че я е обичал, но вие трябва сами да решите на какво да повярвате.

ГЛАВА 45

Бостън

Дан О'Кийфи реши, че е много странно, че снаха му е заминала толкова внезапно, макар че Лили нервно се опитваше да го омаловажи, казвайки, че просто ѝ домъчняло за дома.

— Подозирам, че е заради ярките светлини на Лондон и някой млад мъж — каза му тя.

— Лондон? При целия Ню Йорк в краката ѝ? — каза Дан изумен. — А Фин да я забавлява и да я представя на дузина подходящи млади господа. Макар че, като се замисля, не съм сигурен дали Фин е искал да направи това. — Дан си спомни начина, по който Фин беше търсил компанията на Сиел и начина, по който Сиел го гледаше, поглъщащо, както той винаги беше желал да го гледа Лили. Помисли си, че може би брат му е искал да запази Сиел само за себе си.

— Фин е в основата на това — заяви категорично той. — Всеки глупак можеше да забележи, че тя се влюбва в него и красноречието му. Смяташ ли, че са се скарали? Господи, ако се е отнесъл с нея лошо, ще го пребия.

— Сигурна съм, че няма нищо общо с Фин — каза Лили бързо.

— Е, аз не съм. — Дан отиде до бюфета и си наля чаша уиски. — По дяволите — изрева той, поглъщайки питието на една глътка. — Казвам ти, Лили, ако той е причината Сиел да напусне, загазил е. Всичките тези години ти си чакала да я видиш и сега младото копеле я отпраща обратно. Той просто не може да стои далеч от една жена, това му е слабостта на Фин. Има купища от тях в Ню Йорк. „Кобилките“ им вика. Сигурно е решил, че ще бъде голяма работа, ако прибави и Сиел към „конюшната“ си.

— Той винаги ти е завиждал, Дан — каза Лили внезапно, подклаждайки го. Щом не можеше да го направи сама, тя искаше Дан да набие Фин. Искаше да види носа на Фин разкъравен, с един-два разкъртени зъба, за да изчезне самодоволната му усмивка от хубавото, лъжовно лице.

— Да ми е завиждал? — Дан си сипа още една чаша уиски, гледайки я изумен.

— Затова, че се ожени за мен. Дъщерята от Голямата къща. Знаеш, че винаги си е мислел, че го харесвам. Но аз избрах теб, затова той се опита да докопа сестра ми. Той ти завижда, Дан, не го ли виждаш. Заради успехите ти — и заради това, че се ожени за мен. Той искаше да се ожени за Сиел, за да бъде като теб...

— А не си ли мислех и аз, че това е чудесна идея? — той плесна челото си с ръка в агонията на разкаянието, докато пресуши уискито. — Чакай! — сети се изведнъж той за нещо. — Да не ми казваш, че той и теб се е опитвал да докопа?

Той я гледаше, лицето му беше червено, големите му юмруци бяха стиснати:

— Не. О, не, никога не е правил това — каза тя забързано. — Той винаги е знаел, че предпочитам теб, Дан.

— Не знаех, че си го виждала, преди да срещнеш мен — каза той, станал внезапно подозрителен.

— Ами, аз... само веднъж или два пъти — призна тя неохотно. — Той дойде да говори с Джон за редките книги, които наследил от Корнелиус Джеймс.

— Никога не си ми казвала това — каза той, гледайки я сурово.

Лили осъзна, че затъва в по-дълбока вода, отколкото бе възнамерявала, и с нетърпеливия, високомерен тон, който използваше към него напоследък, тя каза:

— Нямаше нищо. Просто не беше важно, това е всичко.

Погледът му я проследи, докато тя отиде до вратата. Тя каза:

— Нищо не е важно. Сиел ще се върне скоро. Просто имаше нужда да се върне в Арднаварна за малко. Смъртта на татко я е разстроила повече, отколкото показваше.

— Къде отиваш? — попита той, спускайки се след нея към вратата.

— Отивам да се преоблека за вечеря. Исусе, Дан държиш се сякаш светът е свършил, защото Сиел си е отишла изведнъж. Казах ти, няма нищо лошо.

Тя напусна стаята, фустите ѝ прошумоляха и той се загледа замислено след нея. После отиде отново до бюфета и си сипа още едно

питие. Погледна часовника си. Седем и половина. Фин ще бъде тук в осем. Нямахте търпение да го види.

Точно в осем чата Фин се изкачи бодро по стълбите и удари звънеца. Той се усмихна, когато брат му отвори вратата вместо прислужницата.

— Проблеми с персонала ли, Дан? — попита той, минавайки покрай него в хола. — Само не и в тази къща. Не се ли плаща на всеки повече, отколкото навсякъде другаде в Бостън? И с по-добър график и условия на работа? — той се засмя, хвърляйки палтото си на един стол и прегърна приятелски брат си. — Изглеждаш сякаш си обърнал някоя и друга чашка — каза Фин, влизайки в трапезарията и го погледна повнимателно. — И то не една, бих казал.

— Не толкова много, че да не знам какво говоря — отвърна ледено Дан.

Фин го погледна изненадано:

— Радвам се да чуя това, старче. Тук съм, за да водя цивилизован разговор, а не да слушам дрънканиците на един пиян ирландски политик.

— Какво по дяволите искаш да кажеш с това?

Дан пристъпи заплашително към него и Фин промълви забързано:

— Просто шега, това е всичко.

Дан си сипа още една чаша без да предложи на Фин. Фин го гледаше мрачно. Между тях струеше напрежение и скалпът му настръхна предупредително. Нещо се мътеше и той се надяваше, че не е това, което си мисли.

— Къде е Сиел? — попита той, поглеждайки часовника си и опитвайки се да разведри обстановката. — Обикновено тя ме чака.

— Вече не, старче. Сиел си събра нещата и замина тази сутрин. Обратно в Арднаварна. Или по-вероятно е избягала от теб.

— Не е възможно да мислиш така — каза Фин тихо. Изумен, Дан си помисли, че Фин изглежда като човек, на който е нанесен смъртоносен удар.

— Точно така мисля. Попитай Лили. И може би тя ще ти каже истинската причина защо е заминала, макар че на мен не казва.

— Но ние сме сгодени — каза Фин. — Аз ѝ купих пръстен...

— Никога не ми е казала такова нещо. Нито, доколкото знам, на сестра си. Освен това откривам, че има много неща, които не знам за Лили.

В този миг Лили се появи на вратата. Тя била облечена в синя коприна и перли. Косата ѝ бе събрана отзад на кок. Очите им бяха приковани в нея, докато тя премина небрежно през стаята и седна в едно канапе, до прозореца.

— Днес е твърде топло за пролет — каза тя, веейки си.

— Лили, какво си направила? — попита Фин.

— Не знам за какво говориш. — Тя се сви, щом той се спусна към нея, виждайки гнева в очите му. Тя бързо отговори. — Сиел каза, че съжالياва, че не е могла да си вземе довиждане. Просто ѝ се прииска да си отиде отново у дома. Напълно разбираемо е, толкова скоро след смъртта на татко.

— Това не е вярно и ти го знаеш — извика той гневно. — Сиел ме обичаше. Ние бяхме стодени. Тя никога не би си тръгнала без първо да говори с мен... — Тя го погледна с уплашени сини очи. — Освен ако ти имаш пръст в това, Лили. И си объркала нещата, както обикновено.

— Не знам за какво говориш — повтори тя. — Само ти знаеш какво е станало между Сиел и теб. Дан каза че си имаш „кобилки“ в Ню Йорк, Сиел го е знаела и просто не е искала да бъде сред твоите „трофеи“.

— Ти ли ѝ каза това? — попита той, застанал заплашително над нея.

— Не, не съм. Не знам как е научила. Но как искаш една дама, една Молино, да се отнесе към нещо такова? Да не очакваш да седи тук, да се усмихва като добра селянка и да каже, че няма значение?

— Ти лъжеш, Лили — изрева Дан. Той беше застанал с разкрасени крака и кръстосани ръце и ги гледаше сърдито. — Сиел не е знаела за жените на Фин, нито пък ти, докато аз не ти казах преди малко. И какво точно се случи между теб и Сиел? Хайде, Лили, защо не ни кажеш? Освободи ни от неведението ни, защото тук става нещо и аз съм решен да науча какво! — Той удари с юмрук по масата, изпращайки една чиния на пода, където тя се разби на парчета.

— Ти го направи отново Лили, нали? — каза Фин горчиво на Лили. — Ти си мислеше, че играта все още продължава и сега е твой

ред да победиш. Добре, нека ти кажа, моя скъпа Лили, ти никога няма да победиш. Ти винаги ще бъдеш губещата. Мислех си, че Сиел е единственият човек, когото истински обичаш. Но съм сбъркал. Дори скъпата малка Сиел не може да застане на пътя ти.

Той се обърна и тръгна към вратата, но Дан му прегради пътя:

— За какво беше всичко това? — попита той сърдито.

— Питай жена си — каза Фин, избутвайки го настрана. Той отиде в хола и оттам към стълбите.

— Къде отиваш? — извика Дан след него.

— Питай жена си — повтори Фин, качвайки се по стълбите.

Лили изтича след него. Тя го видя на площадката и разбра къде отива:

— Не — изкрещя тя, побягвайки след него. — Не, Фин.

— Къде отива той? — попита Дан, ядосан. — Какво става?

— Спри го Дан, спри го — изпищя Лили. — Той ще вземе бебето.

Дан се затича по стъпалата след тях. Той сграбчи Лили за раменете.

— Защо иска той Лиам? — попита той, но не се нуждаеше от отговор, прочете го в очите й.

Той я изблъска от себе си и се затича по коридора след брат си. Фин стоеше до леглото на Лиам, гледайки спящото момче. Раменете му увиснаха и той заприлича на човек, който току-що е загубил всичко на света.

— Махай се от момчето — процеди Дан през зъби. — Излез от стаята, копеле такова.

Фин сви рамене тъжно. Значи сега Дан бе разбрал. Той получи отмъщението си и то не беше сладко. Мина покрай него през вратата и в коридора. С див рев Дан се затича след него:

— Господи, ще те убия — изкрещя той. — Казах, че ще го направя заради Сиел, но сега е заради Лили.

— Защо не направиш услуга и на двама ни, братко, и вместо мен не убиеш Лили — извика Фин, застанал на края на стълбите, чакайки го. — Тя е тази, която трябва да плати за бъркотията, а не ти и аз.

Дан свали сакото си и вдигна юмруци, заобикаляйки го гневно. Фин съблече палтото си.

— Хайде, стар пияницо — извика той.

Дан се хвърли към него като разярен бик, със стиснати юмруци и пурпурно лице.

От счупения нос на Фин бликна кръв. Той разбираше, че не може да победи — Дан бе достатъчно пиян и бесен, за да го убие.

— Добре, Дан, добре — каза той, попивайки кръвта и вървейки заднешком надолу по стълбите, страхувайки се да отмести очи от него. — Ти печелиш. Почестите, такива каквито са, са за теб. Както и Лили. Но един ден аз ще се върна за сина си.

Дан изрева като ранено животно. Той се хвърли към брат си и Фин чу писъка на Лили, когато се отдръпна от пътя му, и Дан излетя покрай него с протегнати ръце, претъркувайки се отново и отново по хубавото стълбище, докато накрая се приземи с глух звук и застина.

Фин слезе надолу по стълбите и погледна брат си. После погледна Лили, стояща безмълвно на първата площадка с ръка, притисната тревожно към гърдите. Той телефонира на доктора, казвайки, че е станала злополука и че е спешно. Погледна тъжно към брат си, който беше в безсъзнание и после тръгна към вратата.

— И аз не забравям — добави той. — Един ден ще се върна за моя син.

Лили го гледаше как си тръгва. Тя разбра, че този път сбогуването е наистина. Всичко бе свършило между тях, но сега щеше да започне войната за момчето. Погледна съпруга си, лежащ на края на стълбите, и изведнъж осъзна, че той не беше помръднал.

— Дан — изпищя тя, хвърляйки се на колене до него. Очите му се бяха обърнали, беше много блед, и дишаше бързо. Изпълнена с лошо предчувствие, взе хладната му ръка в своята и зачака.

В болницата, докато направиха каквото можаха за съпруга ѝ, тя седеше вцепенено в малката чакалня, мислейки си за Фин и за това какво щеше да стане с нея сега.

Когато Дан дойде в съзнание, той разбра, че има няколко счупвания на левия крак и опасения за счупване на гръбнака, и макар че беше много болен, си спомняше ясно какво се бе случило и изгаряше от гняв към Лили.

— Тази жена да не влиза в стаята ми — каза той на ужасените сестри.

Седмица по-късно, опасан с бинтове от глава до пети, той проведе дълъг разговор с отец О'Бърн от Свети Стефан и благодари на

небето, че не беше сключил католически брак с Лили. Нае човек да проучи миналото на жена му, и това, което откри, го изненада, защото не четеше клюкарските хроники. Няколко седмици по-късно срещу жена му започна бракоразводно дело, на основание прелюбодеяство.

Лили получи призовката от ръцете на един лицемерен служител, който бе влязъл в хола. Казвайки му хладно да напусне или ще извика полиция, тя отнесе призовката в стаята си и погледна потресена името на подателя. Тогава разбра защо Дан го е направил. Заради политическата си кариера, той избягваше скандала и запазваше семейното си име чисто, като не споменаваше името на брат си. Чудейки се какво би си помислила майка ѝ, ако можеше да я види сега, тя избухна в сълзи, питайки се къде е сбъркала.

На следващия ден прислужницата ѝ събра багажа и заедно с Лиам и бавачката се върнаха в собствената си къща на улица Маунт Върнън.

— Все пак, по-добре е Лиам да расте в бащиния си дом — каза си тя утешително, изтривайки истинския баща от съзнанието си, точно както беше успяла да изтрие Дермът Хатауей и неговия син преди толкова години. Лиам беше неин. Сега той принадлежеше на нея и на никой друг. Тя щеше да остави назад порочното си минало и да посвети живота си на него. Ще бъде образцова майка, също като собствената ѝ скъпа мами. Ще го изпрати в подходящи училища и той ще последва академичните успехи на баща си до Харвард.

Лили си се представяше като майка на изявен млад професор, забавлявайки колегите му на вечеря, както го правеше за Джон, и си каза яростно, че сега като е събрала парчетата, може би животът все пак не бе толкова лош. Тя имаше тази хубава къща, имаше пари и свободата си. Имаше син, за когото да се грижи. И никой нямаше да ѝ го вземе.

Тя посети адвоката си, за да се увери, че раждането на Лиам е правилно регистрирано и каза, че иска да направи завещанието си. Завеща всичко на сина си, и евентуално на неговите деца, и така до вечността.

Бе загубила всички, които обичаше, освен своя син, и сега искаше да направи така, че Фин никога да не може да предяви претенции, че Лиам е негов и да ѝ го отнеме.

Нед беше единственият приятел, който ѝ бе останал. Не беше го виждала цяла вечност, и не знаеше къде е, но познаваше менажерът му, Харисън Робинс и навикът му да закусва в Делмонико, когато беше в Ню Йорк, затова му телефонира там.

Харисън изпъшка щом чу важния ѝ глас. Мислеше, че се е спасил от нея, когато тя се омъжи.

— Нед сега е семеен човек — каза ѝ той хладно. — Има жена и дете, за които да се грижи и още едно на път, както и предстоящо турне, което ще бъде прекалено тежко дори и за човек със закалката на Нед. Оттеглил се е на заслужена почивка и никой не знае къде е.

— Трябва да го видя. Нещо се случи. Трябва да говоря с него, Харисън. Спешно е.

Той изпъшка. Когато Лили искаше нещо, тя винаги го получаваше. Обеща да предаде на Нед съобщението.

— Какво е станало? — попита Нед разтревожено, когато Харисън му позвъни в Нантъкет.

Харисън сви рамене безразлично:

— Не знам, и ако искаш мнението ми, си пълен глупак, ако смяташ да отидеш и да разбереш.

Трябваше да си спести думите. Нед отиде.

Тя бе сама в голямата си къща, изглеждаше спокойна и кротка, изобщо не в края на силите си, както бе казала на Харисън. Нед беше напрегнат от тревога за нея — през цялото време във влака си бе мислил, че може би тя е болна или нещо се е случило на сина ѝ. Беше сигурен, че ще е нещо ужасно и почувства слабост от облекчението, че тя изглежда добре.

Лили наля чай в хубавия китайски сервиз.

— Имах нужда да говоря на някого, а ти си единственият ми приятел — каза тя. — Освен това, има нещо, което трябва да ти кажа. — Тя щеше да каже „преди служителят да ти връчи призовката.“ — Но нервите ѝ изневериха и тя каза. — Как е жена ти?

— Добре. Чакаме бебето след два месеца. Тя се кълне, че пак ще е момиче... — Той си взе сандвич.

— Късметлийката Джулиет — каза тя тъжно. Осъзна, че не може да отлага повече. — Дан иска развод. Обвинява ме в прелюбодеяние и се опасявам, че е посочил теб като мой любовник.

Смаян, той я погледна.

— Но това не е вярно. Ти и аз бяхме заедно, преди да се омъжиш за него. Никога след това.

— Готов ли си да отидеш в съда и да свидетелстваш за това? — извика тя. — Защото мога да ти кажа Нед, аз не съм. Дан е решил да се разведе с мен и ще използва всички средства. Той е наранената страна, и ако ме обвини, скандалът ще му се размине. Ако ти и аз се защитаваме, ще трябва да свидетелстваме пред открит съдебен процес. Знаеш какви са жълтите вестници, всеки сладникав детайл от твоя живот и моя ще бъде в заглавията.

Тя се обърна умолително към него:

— Помисли за децата ни. Как можем да им сторим такова нещо? Защо не оставим Дан да получи развода си тихо? Всяко чудо за три дни. Аз ще отведа Лиам някъде за известно време и докато се върнем, всичко ще е затихнало. Моля те, Нед — тя хвана ръката му и я допря до хладната си буза. — Моля те. Ако все още ме обичаш.

Нед си помисли за скандала, с който щеше да се сблъска, защото все пак той беше звезда в очите на обществото. Помисли си за жена си и децата си и какво ще им коства. И тогава погледна Лили, сама и безпомощна, без никого, към когото да се обърне. Сърцето му се изпълни с любов към нея, както винаги до сега, и той разбра, че ще направи всичко, което тя поиска.

Лили въздъхна облекчено. Сега хората щяха да мислят, че Нед ѝ е бил любовник. Никога няма да свържат името ѝ с Фин, и Лиам ще бъде в безопасност.

Нед се върна в Ню Йорк и каза на Харисън какво става.

— Делото ще бъде неоспоримо — добави той, без да го гледа в очите.

— Неоспоримо? По дяволите Нед, ти не си се доближавал до тази жена...

Нед сви рамене.

— Така ще бъде — каза той твърдо. — Делото сигурно ще се обяви, когато съм извън града, така че искам да се погрижиш за Джулиет вместо мен.

— Искаш да ѝ кажа? Трябва да си откачил. Тя ще убие мен вместо теб.

Нед му се усмихна:

— Не са ли затова менажерите?

Дан прекара четири месеца в болницата и когато излезе, беше в инвалидна количка. Бяха необходими още четири-пет месеца мъки и упоритост, преди да проходи отново, но с бастун. Приятелите и колегите му от Норт Енд, които бяха гласували за него, клатеха глави съжалително, когато куцаше край тях.

— Лоша работа. Такъв силен човек — казваха те състрадателно, — и хубав, и преуспял при това. А сега трябва да се оправя и с жената, която му е сложила рога.

Фин прочете за развода във вестниците. Не можеше да го изпусне — беше на първите страници на всеки скандален вестник в града, с лицето на Нед Шеридан, очернен като негодник, откраднал жената на друг човек. Нямаше снимка на Лили, макар че споменаваха, че е била госпожа Адамс, богатата бостънска вдовица, когато се омъжила за Дан.

Той хвърли вестниците в кошчето и положи главата си в ръце, мислейки за Лили, и за брат си, осакатен заради този глупав пиянски инцидент. Дан отказваше да го види. Той не беше говорил с брат си от онази нощ и се съмняваше, че някога щяха да си проговорят.

ГЛАВА 46

МОДИ

Арднаварна

Бяхме излезли с една стара лодка с извънбордов мотор в залива, която ми бе служила половин век и не виждах причина да не ми служи още толкова.

— Съвсем надеждна — казах аз весело на Шенън, когато видях колебание на лицето ѝ. — Освен това няма да влизаме много навътре — винаги може да се доплува до брега.

— Ами ти? — попита тя тревожно.

— Аз имам такава философия — казах ѝ аз. — Ако Бог реши да ме призове, ще го направи, когато той избере, а не аз. Освен това познавам тази лодка и тези води както познавам лицето си, и на двете има еднакъв брой резки и вълни.

— Ти си фаталистка — каза Еди с усмивка. — Но няма нужда за тревога, Бог няма да те хване в ноктите си днес. Аз съм от Калифорния и плувам, откакто съм станал на година. Ще те спася.

Той си поигра с мотора, който проръмжа веднъж — дважд, после се оживи и ние потеглихме да уловим вечерята към едно място на изток от залива, оставяйки кучетата да седят неспокойно на скалите, виещи в ориза като две петнисти сирени, опитващи се да примамят моряците към тяхната гибел.

Утрото беше приятно топло, водата тъмносиня, сякаш бяхме в Средиземно море с малките вълнички.

Шенън седна на ръба и накриви старата градинска шапка на мами над лицето си, за да го пази от лошите лъчи. Моята шапка бе само от суета защото е вече твърде късно да се пазя. Синя, с този аквамаринен оттенък, който реших, че ще подхожда с цвета на водата днес, и имаше широка периферия, обърната от едната страна и закрепена с копринено розово цвете. Купих си я отдавна, за една от сватбите на Моли, сигурно е било през 1950, предполагам, макар че не бях облечена с другите си сватбени дрехи днес. Подхождаха ми белите

моряшки панталони, купени от Сен Тропе през 1966. Забравила съм на колко години бях тогава, и не смейте да пресмятате дори.

Разказах на Шенън и Еди историята на престоя ми на яхтата на една известна личност: той беше голям ветроходец и аз често го виждах в Ирландия, в Пънчтаун и Лиъпардтаун, и в чудесната му ферма за расови коне. Веднъж той ми продаде една кобила, а това винаги е много важно за хората, които се занимават с коне, и смея да кажа, че бях поканена на неговата яхта за пътуване из Средиземно море колкото заради забавността ми, толкова и заради шикозните ми дрехи. Защото, както ви казах, ние ирландците сме много приказливи. Всъщност често трябва да ни ограничават в цивилизована компания, за да не монополизираме разговора.

Както и да е, през 1966 аз бях по-възрастна, отколкото ми се искаше да бъда, което сякаш е историята на моя живот, и твърдо вярвах, че никоя жена на над трийсет и девет не трябва да показва повече от два сантиметра крак над коляното, макар че все още имах хубави крака. Разбира се, всички малки момиченца бяха с широки поли, които разкриваха бедрата им, а понякога и нещо повече, и аз реших, че не мога да ги конкурирам, затова отидох да пазарувам из малките бутици в задните улици и си купих тези чудесни моряшки панталони. Чувствах ги като втора кожа и ги носех с една съвсем тънка бяла воалена риза с навити ръкави, краищата на които бяха вързани, на голям възел на диафрагмата ми. Имах голяма сламена шапка, най-големите слънчеви очила и местните евтини еспадрили, и мисля, че създадох мода. Скоро всички в малкия град бяха с воалени ризи и бели моряшки панталони, всички освен малките момиченца, които не искаха да покроят бедрата си заради модата.

Бях с мъж, един италиански индустриалец и голям чаровник. Той беше, да го кажем деликатно, „специален приятел“, и бе хубав, с пари и власт на по-стар човек, но също притежаваше и неотразим чар и страхотно чувство за хумор. Познавах го, с прекъсвания, от десет години, и ние винаги се радвахме на компанията си. Аз говорех неговия език, той говореше малко от моя, и се разбирахме добре. Докато не пристигна онази малка госпожица. Мисля, че някой от съседната яхта я е срещнал на пристанището да седи и пие перно в едно кафе, гледайки с копнеж живота и мъжете на яхтите, закотвени отсреща.

Както и да е преди да се усетя тя беше поканена на една от най-хубавите яхти, и бе доведена на коктейл на нашата яхта. Тя разпозна моя приятел от честите му появявания в клюкарските вестници и бързо се ориентира към него. Бе осемнайсетгодишна, руса и, по дяволите, пищна, и италианецът не можеше да устои на триковете ѝ.

Е, той никога не е бил само мой, нито аз негова, просто имахме една продължаваща „дружба“, Но тя и нейният придружител останаха на борда за вечеря, тя ме избута безцеремонно встрани и седна до моя италианец, докато аз бях изолирана с нейния придружител, много добър човек, с когото няхах нищо общо. Малката кокетка се притисна към моя италианец, гледаше го влюбено и от време на време ме поглеждаше триумфално, докато аз се опитвах да водя цивилизован разговор.

Признавам, че се отдадох малко на лошо настроение и на повечко шампанско, но моя ли беше грешката, че по-късно, докато минаваше по мостика, тя случайно се подхлъзна и падна във водата? Ние се събрахме край перилата да гледаме как нейният придружител се хвърли да я спасява, макар че тя можеше да си плува много добре, ако не беше толкова сърдита, и аз с удовлетворение забелязах, че изобщо не изглежда толкова пищна със стичащия се по лицето ѝ грим, плюейки стари фасове от малката си надута уста.

Но тази малка сага има и хепиенд. Година по-късно прочетох за сватбата ѝ с един автомобилен състезател, когото бе срещнала в една дискотека, син на германски магнат, и тя се превърна в дама, каквато не са виждали в Мюнхен, с баварски замъци и собствена яхта. Имаше четири деца и стана известна с благотворителността си, особено към отхвърлени момичета.

Еди толкова се смя на малката ми история, че едва и той не падна в залива, но на мен всичко ми е простено, защото съм жена, и то възрастна.

Нямаше нищо в рибарските ни мрежи, затова ние мързелувахме, гледахме пейзажа към Арднаварна сред дърветата, и беше странно да се види крайбрежието откъм водата, вместо както обикновено от гърба на коня, галопирайки по него.

— Ако ви е скучно — предложих аз, — мога да ви кажа какво направи Лили след това.

— Не ми е скучно — каза Шенън, — но нямам търпение да чуя. Искам да кажа, тя срещна ли се с Фин отново? Ами Сиел?

— Всичко с времето си — казах аз, вдигайки ръка, за да се насладя на новия си коралов лак.

— Ето какво — казах аз. — Лили обожаваше своя син и почти го задушаваше с привързаността и грижите си. Той беше хубаво малко момче, макар и малко затворено, но твърде деликатно. И може да се чудите дали наистина е бил толкова деликатен или на нея ѝ се е искало да е такъв, за да го задържи за себе си. Тя му отдаваше дните си, винаги гледаше бъдещето, планираше образованието му, и разбира се, че той щеше да отиде единствено в Харвард. Въпреки това едно малко момче никога не може да запълни живота на една жена, особено дългите нощи, и Лили беше самотна. Бе също така изпълнена с вина.

В опит да се пречисти, в собствените си очи и в Божиите, тя отново се зае с благотворителност. Спомняте ли си десетте хиляди долара на Портър Адамс в полза на бедните ирландки в Норт Енд? Е, тя дари много повече, и този път в памет на майка си, носила кошници храна на бедните, тя се облече обикновено и тръгна по болници и училища и кухни за бедни, сама решавайки как щяха да бъдат използвани парите ѝ. И ирландците я обичаха — тя беше важна дама и те го знаеха, но не се превземаше и ги разбираше. Образованието бе главната ѝ грижа, защото тя знаеше, че без него тези деца от гетото бяха обречени като родителите си. И тя наемаше учители, отпускаше стипендии и считаше за лична заслуга, когато някое от бедните деца отидеше в колеж.

Бостън

Потиснатата от летните горещини на Бостън, Лили купи селска къща на северния бряг на Лонг Айлънд в един район до Манхасет, известен като Ирландския канал, защото много богати ирландци имаха имения там. Тя я нарече „Ферма Адамс“ и се премести там с Лиам и персонала си и започна да приема гости.

Разбира се, това не беше истинска ферма. Имаше кокошарник за пресни яйца някъде на края на петдесетте акра, едно магаренце, за да

бъде компания на понито на Лиам, и за нейна радост най-накрая тя отново имаше конюшня с най-хубавите расови коне, които парите на Адамс можеха да купят. Яздеше из имението с малкия Лиам до нея на пони, и отново се чувстваше щастлива и свободна. Но никога не забравяше заплахата на Фин.

Бе в началото на трийсетте и все още красива. Винаги беше добре облечена, било то за езда или за вечеря, и когато приемаше гости бе свършена домакиня.

Тя прочете в Бостън Хералд, че Дан е продал къщата си в Бек Бей и си бе построил нова край Вашингтон, в Мериленд. Говореше се, че била като миниатюрен Бял дом, и че Дан се кандидатира за сената. Също така казваха, че той често бил на инвалиден стол, вследствие на стара рана на гърба. По лицето ѝ се стичаха сълзи, като си спомни онази съдбовна нощ, и както винаги ѝ се прииска да може да върне назад часовника. Припомни си отчаяната си майка, казваща ѝ отново и отново: „Само ако, Лили, само ако — казваше тя. — Тези думи са историята на живота ти. Кога ще разбереш, че няма такова нещо като «Само ако»? Направила си каквото си направила и това е твоя грешка.“ И тя си помисли тъжно, че когато умре, думите „Само ако“ трябваше да бъдат издълбани на гроба ѝ.

Бяха се върнали в Бостън, когато една вечер тя с изненада чу звънеца. Беше в стаята си горе и шиеше гоблен, запълвайки времето си. Лиам се приготвяше да си ляга и тя щеше да отиде да го целуне за лека нощ, а после щеше отново да е сама в голямата притихнала къща, докато настъпеше още едно самотно утро.

Прислужницата дойде и ѝ каза, че един млад човек иска да я види. Той изглежда „груб“, каза тя нервно, затова го оставила навън на стълбите.

— Казва, че името му е Джон Уесли Шеридан, мадам — добави тя.

— Шеридан? — повтори Лили, шокирана.

— Той е голямо момче, мадам, около шестнайсетгодишно.

Лили разбра, че най-лошият ѝ кошмар се е сбъднал. Синът ѝ се беше върнал, за да я намери. Изтича до прозореца и погледна навън, но той не се виждаше.

Уплашена, тя си каза, че момчето няма нищо общо с нея. Той нямаше място в живота ѝ. Той беше в миналото. Лицето на Дермът

Хатауей изплува пред нея и тя си спомни тялото му върху нейното, жестоките му ръце, болката и унижението. Прииска ѝ се да пищи. Отново си каза, че резултатът на такава връзка няма право на майка.

— Кажи на момчето, че не знам кой е и че няма да го приема — каза тя на прислужницата.

Гласът ѝ затрепери и прислужницата я погледна тревожно.

— Просто му кажи каквото ти казах — изсъска Лили — и нека си отиде, иначе ще извикам полиция и ще го арестуват.

Момчето изтича ужасено от стаята на площадката на първия етаж.

Лиам стоеше до парапета и гледаше надолу към хола.

— Кой е този долу? — попита той любопитно.

Момчето Шеридан беше там и ги гледаше. Той бе влязъл, макар прислужницата да му бе казала да чака отвън, и тя бързо се завтече надолу, опасявайки се, че ще открадне нещо. Лиам я последва. Момчето чакаше със странна малка усмивка на устните.

Той изгледа Лиам.

— Кой си ти? — попита го грубо.

— Аз съм Лиам Портър Адамс. А ти кой си?

— Портър Адамс, а? — момчето се разходи небрежно из хола, надничайки в библиотеката, забелязвайки съкровищата. — Значи всичко това е твое?

Лиам кимна озадачен.

— Предполагам.

— Мадам каза, че не ви познава и трябва да си тръгнете веднага или ще извика полицията — каза прислужницата. Той беше едро момче и нещо в погледа му я плашеше. — Не трябваше да влизате тук — добави тя нервно. — Ще кажа на мадам веднага да извика полицията.

Той сви рамене безразлично, гледайки Лиам, синът, който имаше всичко, докато той нямаше нищо.

— Само ѝ кажи, че ме познава много добре. И, че ще се върна — каза той, тръгвайки към вратата. Обърна се към Лиам и каза. — Довиждане, братко — и излезе.

Лиам изтича горе, за да каже на майка си. Тя стоеше на прозореца и гледаше как момчето Шеридан върви надолу по улицата.

Лиам ѝ каза какво беше казало странното момче в хола, и тя бързо го изпрати да си ляга. И после, изпълнена със страх, телефонира на Нед.

Тя му разказа какво е станало и че е решила да напусне Бостън в случай, че той се върне.

— Ще отведе Лиам в Ню Йорк — каза тя, — ще бъда в същия хотел.

Нед се обади в Нантъкет, за да разбере какво е станало. Майка му му каза, че отново имало скандал: момчето било обвинено, че е пребило друго момче, което влязло в болница. Винаги бил нервен и сърдит и искал да напусне къщата. Бил изчезнал, вземайки със себе си петдесет долара от парите на господин Шеридан, и те не знаели къде е, но предчувствали, че няма да се върне.

— През всичките тези години те са се грижили за него — каза Нед тъжно, — и той им се отплаща така.

— Всички ние направихме всичко възможно — отговори Лили сърдито. — Той няма нищо общо нито с тях, нито с мен.

Тя купи малка градска къща на Сътън Плейс с изглед към Ийст Ривър, и записа Лиам в добро частно дневно училище, докато порасне достатъчно за Сейнт Пол. Мина ѝ през ума, и тя изтръпна от страх, че беше в един град с Фин. Но реши, че тъй като новите приятели, които щеше да създаде чрез Нед ще бъдат от театралния свят и от операта, на която тя смяташе да стане покровител, не беше вероятно пътищата им да се пресекат. Но не можеше да не се пита за него. Как изглеждаше сега, беше ли се оженил? И дали я бе забравил?

ГЛАВА 47

Приятелите на Сиел Молино бяха учудени защо не се бе омъжила. Все пак тя бе привлекателна и жизнена, остроумна, чаровна, и пълна с шеги и, въпреки пропиляното от баща ѝ състояние, все още богата.

Но годините минаваха и, макар че тя ходеше на всички партита и познаваше „всеки“, все още не се бе омъжила.

— Така си е решила — беше клюката, защото те знаеха, че всичките ѝ приятели я обожаваха, както и мъжете, които я намираха за много по-забавна от известните „красавици“.

Сиел беше на двацет и осем години. Харчеше много за дрехи, обичаше лова и риболова, обожаваше театъра и партитата, но въпреки това не беше срещнала мъжа, който да заеме мястото на подлия Фин О'Кийфи. Тя се стараеше да не мисли за него, опитвайки се да го забрави заедно с лошата си сестра. Заслужаваха се един друг, казваше си тя, и ѝ беше мъчно, че Уилям не е жив, за да сподели Арднаварна с нея.

Беше в Дъблин, вървеше по улица Молсуърт на път за хотел Бъсуел, когато се сблъска с Джек Алердис. Тя го беше срещнала преди години в Лондон, но пътищата им се бяха пресичали само случайно оттогава, и поддавайки се на импулса си го покани на чай.

Джек всъщност беше майор Джон Хауърд Алердис, адютант в замъка Дъблин. Беше англичанин в средата на трийсетте с кафяви очи, кафява късо подстригана коса и хубави мустаци. Той не беше хубав като Фин, но с изправената си военна фигура и приятни черти бе привлекателен. Когато седнаха пред сладкишите и кексовете в Бъсуел, Сиел реши, че има стил, и освен това, той я караше да се смее, и ѝ стана приятно когато ѝ каза, че също ще бъде на вечерята с танци, давана от общи приятели същия ден.

Тя нарочно пристигна по-късно и го потърси в тълпата, доволна, когато го зърна накрая. Той изглеждаше чаровен в униформата си: късо

червено сако със златни еполети и копчета, и черни панталони с червена копринена лента отстриани.

Той си пробви път до нея през тълпата.

— Резервирам си всички танци с теб — каза авторитетно.

— Какво ще си кажат хората? — попита тя.

— Не ми пука. — Той изписа името си на цялата ѝ карта за танци и каза: — Не мислех, че би могла да изглеждаш по-хубава от днес следобеда, но виждам, че не е така. Харесваш ми в розово.

— Дори и с червената ми коса? — попита тя.

— Заради червената ти коса — каза той твърдо и тогава тя разбра, че наистина го харесва.

Те танцуваха всички танци и седнаха да вечерят. Тя усещаше, че всички ги гледат и гадаят, но си прекара чудесно. Въпреки това, опасявайки се от скандал, тя не му позволи да я изпрати до дома ѝ.

Хубавите му кафяви очи и смехът му бяха последното нещо, за което си помисли преди да заспи през тази нощ и първото нещо, което си спомни, когато се събуди. Сети се за Фин и болката отново се върна. После си каза, че Джак Алердис е хубав мъж, образован, възпитан и от много добро семейство, и се засмя, мислейки си, че баща ѝ би желал да се омъжи точно за такъв човек. Но когато първият букет цветя от него пристигна със закуската, тя скочи от леглото, събра нещата си и в паника избяга в Арднаварна.

Джак ѝ телефонира същата вечер:

— Защо избяга? — попита той, толкова наранено и сърдито, че тя започна да се топи.

— Не е твоя грешката — каза тя. — Такава съм си. Не знам, не мога да обясня. Може би, защото си толкова добра партия.

— Не ме обвинявай за това — каза той, смеейки се. — Освен това аз съвсем не съм толкова добра партия, колкото си ти. Аз съм втори син, без наследство и само с армейска кариера.

— Слава богу — каза тя.

И го покани в Арднаварна за уикенда.

Той пристигна, натоварен с цветя, шампанско, бонбони и книги като летен Дядо Мраз, връщайки отново блясъка в очите ѝ и една нова лекота в сърцето ѝ. Беше толкова различен, че тя скоро забрави да ги сравнява.

Омъжи се за Джак с тиха церемония в Дъблин няколко месеца след това. Едно от условията на завещанието на баща ѝ бе съпругът ѝ да се съгласи да приеме името Молино. И така Джак стана Джон Хауърд Алердис Молино. Той я заведе на един продължителен меден месец във Франция и, когато се върнаха, дадоха голям прием в къщата на улица Фитцуилям за всичките си приятели. Приятелите се усмихваха доволни, виждайки, че двамата си подхождат и винаги са усмихнати. „Съвършената двойка“ казваха те.

Бяха се установили в Арднаварна, но Джак беше военен и Сиел го следваше щастливо, където и да го командироваха. В Индия, Борнео или Хонконг. Където и да отиде, тя завързваше приятелства и се радваше на живота, защото, както беше казала на Джак, с него тя ще бъде щастлива и в джунглата, и в пустинята, и навсякъде.

— Няма значение, стига да съм с теб — каза тя, справяйки се със слугите, които говореха само хинди или урду, или кантонски, или малайски. Тя гонеше комари с размер на стършели и хлебарки като мишки, стреляше по плъхове като зайци, и пицеше щом видеше паяци, големи колкото ръцете ѝ. И се молеше никога да не срещне змия, защото това беше единственото нещо, с което знаеше, че няма да се справи.

— Просто ще се разпадна — каза тя на Джак, и той ѝ купи две мангусты, които толкова се привързаха към нея, че отказваха да се отдалечат и трябваше насила да им пречат да се качват вечер в леглото им.

— Виждаш ли, всички те обичат — каза ѝ Джак, смеейки ѝ се, докато изнасяше мангустите във верандата.

Единственият проблем беше, че годините минаваха, а още нямаха деца.

— Може би е от горещия климат — каза Джак, защото знаеше, че тя се тревожи. И сигурно беше прав, защото в мига, в който се върнаха в Англия, където Джак бе назначен на канцеларска работа във Военния департамент, Сиел забременя.

Бяха женени от осем години, когато Модисе роди.

— Още една червенокоса — каза Джак с усмивка, доволен, че още едно ангелче ще огрява дома му.

Когато погледнеше малкото си момиченце, Сиел си мислеше тъжно за Лили. Тя си спомняше как бе вървяла винаги след по-

голямата си сестра и отчаяно искаше малката Моди да има сестричка, за да ѝ прави компания, но колкото и да се опитваха, не успяваха.

Сиел водеше Моди в Арднаварна през лятото и Джак идваше, щом успееше да се откъсне, но тя бе сама, когато Фин се върна в родното си място.

Забеляза прислужниците да си шушукат и ги попита какво е станало.

— Фин О'Кийфи. Синът на Падрег О'Кийфи — добавиха те, сякаш името не беше отпечатано в съзнанието на всеки Молино. — Дошъл си е, за да посети старата си родина. И с милион долара в джобовете, така казват.

Сърцето на Сиел се сви. Тя бе изличила Фин от ума и от живота си, и това беше много добре, стига да не го виждаше отново. Сега, когато беше тук, тя не бе толкова сигурна. Беше си казала, че той никога няма да посмее да дойде да я види. Но бъркаше.

Развълнуваните прислужници го пуснаха да влезе и далматинците се хвърлиха към него, въртейки опашки, сякаш виждаха стар приятел. Вървейки бавно по голямото стълбище към него, Сиел си мислеше, че ако бяха умни, щяха да му откъснат главата.

Мина покрай него в неудобното малко преддверие до големия хол. Той я последва и тя седна на малкия твърд стол, защото не вярваше на омекналите си колене. Не му предложи да седне. Той си беше същият, хубав, добре облечен, богат. Само поостарял, носът му се беше извил сякаш е бил чупен, а по лицето му имаше повече бръчки.

— Чух, че си бил в селото и си пръскал парите си — каза тя хладно.

Той сви рамене:

— Искан да направя нещо за старите си приятели. Има ли нещо лошо в това?

— Защо си тук? Какво право имаш да идваш в къщата ми?

— Ще ми повярваш ли, ако кажа, че дойдох да се извиня.

— Не искам да го чувам. Сега аз съм омъжена жена.

— Разбрах. Радвам се, че си щастлива, Сиел.

Тя го изгледа и той каза:

— Има и друга причина, заради която дойдох при теб. Искан да купя Арднаварна.

— Арднаварна не се продава — каза тя. — А ако се продаваше, никога не бих я продала на теб.

Тя мина покрай него към хола и той я последва:

— Ще ти платя всяка сума. Само я назови.

Сиел се заизкачва по стълбите, без да го поглежда.

— Върни се в Ню Йорк, Фин, там където принадлежиш. Защото никога не си принадлежал на Голямата къща и това никога няма да стане.

Тя отиде до детската и каза на бавачката да събере нещата на малката Моди, защото се прибираха в Лондон.

Мислеше си, че дългото пътуване с влак, ферибот и отново с влак никога няма да свърши. Тя беше в такава треска да види Джак отново, и когато накрая го видя да се разхожда по перона, търсейки я по вагоните, сърцето ѝ се изпълни с любов към него и въздъхна с облекчение. Току-що си беше доказала, че Фин вече не значеше нищо за нея. Тя обичаше Джак и най-накрая успя да премахне Фин от мислите и от живота си.

ГЛАВА 48

МОДИ

Арднаварна

Тръгнаха на дълга разходка, Бриджид и аз, две стари жени, пълпещи по хълмовете в стари ботуши Уелингтън, облечени в тъмнозелени якета за лов с дузина джобове с различни предназначения. Някога те бяха на татко, от 1930, и все още пазят от ирландския дъжд и от вятъра. Бриджид носеше една от онези шапки в стил Шерлок Холмс от туид с малки капачета за ушите, а аз бях с моята черна. Едната от нас беше едра и кръгла, а другата малка и костелива, и ние бяхме най-странната двойка, която можеше да се види да пътува по пътищата на Конемара, толкова различни, колкото ирландска овчарка и териер.

Бриджид знаеше че съм потисната, разказвайки историята на нещастieto на мама.

— Недей да се разчувстваш отново — предупреди ме тя, помагайки ми да прескоча едни хлъзгави камъни. — Знаеш, че няма смисъл да се разстройваш. Всичко е минало отдавна и нищо не можеш да направиш.

— Знам, знам — въздъгнах аз. — Просто си мисля, че до тази част от историята бих могла да простя на Лили всичко, защото все пак това, което е станало всъщност не е нейна грешка. Тя просто никога не успяла да преодолее първата ужасна грешка. Но виждаш ли, Бриджид, вярвам, че Фин наистина е бил влюбен в моята мами. Не така може би, както към Лили, с цялата страст на младостта. Но той наистина е харесвал мами, те са били доволни да бъдат заедно.

— Тя не беше секси като Лили — каза Бриджид, забързвайки напред. Малките й крака стъпваха толкова бързо по тревата, че аз трябваше почти да тичам, за да не изостана.

Това бе вярно, знам. Дори, когато беше седемнайсетгодишна, и твърде млада, за да разбере за какво става въпрос, Лили привлечаше мъжете. И това я бе вкарало в беля на първо място с Дермът Хатауей, и

то продължи да ѝ създава проблеми през целия ѝ живот, с Фин, Дан и Нед. И дори със собствения си син, макар че ще ви кажа какво значи това малко по-късно.

— Не се вайкай за своята мами — предупреди ме Бриджид отново, когато стигнахме до върха на хълма и пред нас се откри мъгливия пейзаж, с дъх на море във въздуха, и се заслушахме в тишината. Дори не се чуваха птици и когато стане така, аз винаги си мисля, че земята е изглеждала точно по същия начин от векове. Нищо не се е променило и няма да се промени. Такава е Ирландия.

Ние тръгнахме обратно надолу по хълма и изведнъж ми хрумна да отидем в селото. То е само от няколко малки постройки, боядисани в зелено и жълто от дядо ми, и преобоядисвани всяка година по мое настояване. Градините не са точно градини, защото ирландците в тази част не са много по цветята, освен такива като мен, разбира се, с големи имена и страст към тях. Но хортензиите растат диви в синьо и розово и с цялата яркост наоколо човек може да си помисли, че е в Индия или тропиците, ако не беше сивото, мъгливо небе отгоре. Има две кръчми, на О'Флеърти и на Бърк, по една от двете страни на улицата и еднакво посещавани. Бърк е също и магазин, за брашно, яйца и сапун, наред с черната бира Гинес, която сервират.

Ние спряхме и аз поръчах две халби, докато Бриджид се въртеше наоколо, проверявайки домати и прасковите, избирайки най-добрите за вечерята ни. Далматинците се глезеха с Моура Бърк, която беше гледала филма „Сто и един далматинци“ преди години и оттогава бе влюбена в тях. Направих се, че не забелязвам бисквитите, с които ги хранеше, докато аз си пиех Гинеса с другите клиенти. Има нещо хубаво в комбинирането на магазин и бар, и сигурно то кара жената да не се чувства виновна, че пие бира следобед вместо чай.

— Тъкмо ще премахне мъглата от дробовете ви — каза Моура весело, докато кучетата се въртяха около нея. — А как са младите ви гости? Момичето беше тук вчера и купи картички, а младежът си купи едно от най-хубавите бастунчета от Деси О'Флеърти. Той попита къде може да намери малко потийн и аз му казах:

— Питате ме къде, а в къщата, където сте отседнал е най-хубавият.

Аз се усмихнах.

— Не знам за какво говориш Моура — казах аз, защото потийнът е една от големите тайни на Ирландия. Може да бъде хубав — достатъчно силен, за да те свали — а може и да бъде смъртоносен. Той е една контрабандна ракия, правена от смес от захар, ечемик, жито и вода, която завира на торфен огън, но Бог да ме убие, ако ви кажа повече.

— Ако търси потийн, по-добре да бъде внимателен — казах аз.

— И аз така му казах — усмихна ми се Моура. Тя е по-малка от мен и хубава, тъмнокоса, с розови бузи, с блестящи черни очи, познавам я откакто се роди, както и повечето селяни в Арднаварна, освен по-старите като мен и Бриджид, а много от тях не са останали.

Бриджид привърши пазаруването си, допихме Гинеса си и поехме обратно по пътя. Прескочихме една порутена стена и минахме по пряк път през парка на Голямата къща, и, сещайки се за мами, се отклонихме до семейния параклис. Влязохме и казахме молитва за нея, и за татко, и за всички останали, включително Лили, докато кучетата обикаляха около статуята на един рицар и неговата дама. След тази малка комуникация с Бог и моите мъртъвци, някак си се почувствах по-добре, и бързо стигнахме до вкъщи в очакване на топлината и моите „внуци“, както обичам да ги наричам.

Те се върнаха и донесоха подаръци: великолепен ярък шал от коприна за Бриджид и една тяхна снимка, която бяха поставили в сребърна рамка за мен: Бриджид се изчерви, за да бъде в тон с шала, толкова се смути, и забелязах по сълзите ѝ, че е много трогната от техния неочакван подарък. Моят подарък не би могъл да е по-хубав. Аз отново го погледнах ентусиазирано. Еди беше прегърнал Шенън, лицата им се бяга доближили и двамата се смееха. Тънката сребърна рамка беше хванала мига завинаги и аз ли целунах топло:

— Ще я сложа на нощното ми шкафче — казах им аз, — където ще мога да виждам щастливите ви лица веднага щом се събудя.

Те дори бяха донесли шоколади за момичетата, които помагаха в къщата, така че никой не беше забравен и беше като на Коледа, когато отворихме бутилка хубаво червено вино и ядохме плато с ирландско печено, докато те, за разнообразие, защото обикновено аз говоря, бърбореха непрекъснато и флиртуваха.

Виждах как се развиваха нещата между тях и се усмихнах със задоволство. Това не е моя работа. Аз може да съм стара досадна жена,

но любовта си има собствени пътища, както сте забелязали от тази история. И както казах преди, Арднаварна предразполага към любов.

Шенън си беше купила ръчно изплетен пуловер с чудни шарки и го носеше с черна копринена риза.

— Много добре изглежда, скъпо момиче — казах аз одобрително, макар че Еди, все още в дънки, не ми харесваше. Започвам да се тревожа, че момчето няма нищо друго. Може би трябва да му предложи нещо от гардероба на татко. Обзалагам се, че ще изглежда много добре в едно от саката на квадрати с пайети отзад. Татко изглеждаше чудесно с него, малко като младия дук на Уиндзор, само че с мустаци.

Самата аз бях с копринена рокля, една от мамините от Вионе, сиво-зелена, която изглеждаше сребриста на светлината, с дълги ръкави. На шията си имах сребрист шал, за да прикрива брадичките. Моите дълги обици от изкуствени смарагди и рубини, Сен Лоран от циганския му период, около 1968 мисля, и те подрънкваха при всяко движение на главата ми. Защо такъв тип обици карат жената да се чувства толкова женствена? Обзалагам се, че Лили е знаела тайната.

По времето, от което продължаваме историята, Лиам е на седемнайсет години. Той беше с фигурата на баща си, висок, с жилаво тяло и слаб, но по темперамент повече приличаше на брата на Лили, мечтател, който предпочиташе музиката и рисуването пред спортовете. Той имаше изразителните черти на Лили, но очите му и черната коса бяха на баща му. Ако знаехте, че Фин му е баща, бихте казали, разбира се, че прилича точно на него. Но ако не знаехте, тогава бихте казали че прилича на Лили. Лиам беше взел най-доброто от темпераментите на двамата. Той бе спокоен, достатъчно умен в училището, но за съжаление на Лили, не беше учен като Джон Портър Адамс, човекът който минаваше за негов баща.

Бостън

— Ако само се постарая повече, можеш да станеш също толкова известен учен, колкото баща ти — казваше тя, раздражена от мечтателността му, и игнорирайки факта, че той няма никаква склонност към академичност.

Лиам не искаше да отиде в Харвард. Искаше да отиде във Флоренция и да учи изкуство, а след това да броди из Южна Европа с триножник, бои и само една чанта с нещата му. Просто да рисува всичко, което го вдъхнови — червените хълмове в Прованс, хоризонтът, сливащ се с морето във Венеция, селцата в Тоскана и сребърно-зелените маслинови горички на Средиземноморието.

В училище той беше самотник, не защото бе непопулярен сред съучениците си, а защото така предпочиташе, и тъй като бе добър в обикновените дисциплини, учителите имаха добро мнение за него. Очакваше се да тръгне по стъпките на баща си, и Лили планираше да дари на Харвард библиотеката на Джон Портър Адамс, както и редките издания на съпруга си, заедно с голяма сума пари.

Лиам знаеше, че ще има проблеми, когато каза на майка си, че няма намерение да отива в колеж, но той изчисти проблема от съзнанието си, за да се справя с него по-късно, точно както Лили винаги бе постъпвала, и живееше ден за ден.

Годините минаваха и Фин беше много богат човек, много по-богат от времето, когато Корнелиус Джеймс му остави наследството си, и може би дори по-богат от брат си Дан, чиито магазини се простираха от единия бряг до другия и който беше завладял и малките селища в средния Запад и езерата на север, чрез въвеждането на поръчки по каталог. Братята не си бяха говорили от нощта на сбиването, но Фин следеше прогреса на Дан във финансовите вестници, както и в политическите колони.

Сега Дан бе сенатор. Живееше сам с прислужниците си в хубавата си къща в Мериленд и беше ограничен до инвалидния стол. Ставаше само, когато някой важен повод или реч го изискваха и то с помощта на голяма доза обезболяващи средства. От снимките във вестниците Фин виждаше, че брат му е качил килограми, но си беше все същият хубав сенатор Дан, с шапката и червените презрамки, къдриците и усмивката си. „Честният Дан“, го бяха кръстили медиите, и името беше останало, защото, както Дан казваше, бе истина.

Фин също живееше сам, но в голям четиринайсетстаен апартамент на Пето авеню. Той рядко излизаше, винаги работеше до късно и отиваше в офиса си рано на следващата сутрин, преди да отворят световните пазари. През свободното си време четеше книгите, които Корнелиус Джеймс му бе оставил в библиотеката си, както и

тези, които Джон Портър Адамс му бе препоръчал. Беше потърсил един професор от Колумбийския университет, който му състави списък от книги, които трябваше да прочете, и той съвестно прочиташе по една всяка седмица.

Фин се информираше за Лили. Той знаеше къде живее, с кого се вижда и какво прави. Беше пресметнал времето си и сега искаше сина си.

Лиам бе на седемнайсет години, когато Фин го посети в подготвителното училище, проучвайки го внимателно.

След като го разведоха, той спомена небрежно, че Джон Портър Адамс му е бил съсед в Бостън и че научил, че синът му посещава училището.

— Реших да му се обадя — каза той, отказвайки предложението да извикат Лиам в стаята на директора на чай. — Не, не. Само ми кажете кога мога да го намеря и ще намина — каза той.

Лиам седеше на брега на реката и скицираше. Фин го наблюдаваше мълчаливо няколко минути, сдържайки сълзите си при вида на сина си, момче, което той почти не познаваше.

— Много хубава скица — каза му възхитено, когато успя да проговори.

Лиам стана почтително на крака.

— Благодаря ви, сър — каза той, смутен че е бил наблюдаван.

Фин протегна ръка. Той каза:

— Аз съм Фин О'Кийфи Джеймс. Познавах баща ти. Той беше мой съсед и бе любезен да ми помогне за библиотеката.

Лиам беше изненадан, той рядко срещаше някой, който бе познавал баща му, и стисна бодро ръката на Фин:

— Хубаво е да ви познавам, сър. Вие сте по-щастлив от мен, защото аз не познавам баща си.

— Той беше добър човек. И голям учен.

Фин се изненада, когато Лиам каза:

— Да, знам. Трудно е да се достигнат неговите постижения.

— Защо не повървим покрай реката и ти ще можеш да ми кажеш всичко, което искаш — предложи той.

Беше странно, но Лиам усети, че може да се изкаже пред този непознат по начин, по който не би могъл да го направи пред майка си.

Той каза на Фин своя проблем. Каза му, че това което иска най-много на света е да бъде художник. Той добави виновно:

— Майка ми ще се разсърди, ако научи това, което ви казах, макар че сте били приятел на баща ми. Аз не съм й казал. Още не.

— Разбирам — каза Фин тихо.

— Майка ми се е посветила на мен — каза Лиам внезапно. — Тя е планирала живота ми, откакто съм се родил. Може би, защото баща ми е починал толкова скоро след това и тя просто е пренесла цялата си любов и грижи към мен... — той погледна с надежда Фин. — Съжалявам, господин Джеймс, ако съм досаден. Само, че понякога ми идва много. Тя просто ме задушаваше с толкова много грижи. Откакто бях дете, всяко ядене се приготвяше според това колко е полезно, и първия си шоколад опитах чак в училище. Всички дисциплини, които изучавах: езда, танци, фехтовка, плуване, пързаляне, не бяха просто за удоволствие, а за да изпълнят някаква функция, социална или физическа, не знам. И бях затрупан от книги и учене, откакто пораснах достатъчно, за да чета.

— И на колко години беше тогава?

Лиам се усмихна.

— На четири, сър.

Фин се засмя.

— Аз се научих да чета на четиринайсет и сега се тъпча с книги и познания, за да наваксам това, което съм пропуснал. — Той погледна замислено сина си. — Нека те попитам нещо, Лиам. Проверил ли си някога артистичния си талант? Запитвал ли си се колко си добър? Или рисуването просто е удоволствие за свободното време?

Лиам каза с готовност:

— Не знам как да го обясня, сър, но сякаш мисля с пръстите си. Идеята е в ума ми, формите, цветовете, светлината, и тя по някакъв начин се трансформира чрез четката на платното. Не знам колко съм добър, и съм сигурен, че има много да уча. Само знам, че съм готов да изоставя всичко, за да го направя.

Фин вдигна въпросително вежди:

— Всичко? Дома си? Положението си в живота? Парите? — той направи пауза и добави. — Майка си?

— Всичко сър, без последното.

— Помисли си за това, Лиам — каза Фин, докато се връщаха към училището. — Защото, ако го направиш, изглежда ми, че майка ти е първото нещо, което ще загубиш. Запитай се дали изкуството значи толкова много за теб?

— Ще посетите ли училището отново, господин Джеймс? — попита Лиам бодро, когато се здрависаха и каза довиждане. — Хареса ми разговорът ни.

Фин се усмихна и го тупна по рамото приятелски:

— Тогава трябва да поговорим отново. И следващият път ще отидем на обед. Какво ще кажеш за събота? Само хайде да не казваме на майка ти. От това, което ми разказа, разбрах, че тя сигурно няма да ме одобри.

Лиам въздъхна, докато го гледаше как се отдалечава. Той знаеше, че е прав и разбира се, че няма да каже на майка си, но за първи път в живота си беше срещнал мъж, с когото можеше да говори за нещата, които му бяха на сърцето. Почти като баща, помисли си той тъжно.

ГЛАВА 49

Фин отиде да се срещне с Лиам следващата събота и по време на обедата те се опознаха по-добре. Той разказа на Лиам че е дошъл в Америка от Ирландия, когато бил на неговата възраст, едва седемнайсетгодишен, и как беше работил за Корнелиус, и събитията, които го бяха направили богат човек.

И след това, когато Лиам беше свободен, Фин бе там. Те обсъждаха таланта му и бъдещето му безкрайно, и Фин видя един лесен начин да отмъсти на Лили и да си върне сина. Ако Лиам отидеше в Италия, за да стане художник, тя щеше да му спре парите, оставяйки го без избор, освен да прави това, което тя каже. Но ако той предложеше да го финансира, Лиам щеше да е свободен да прави това, което искаше, и щеше да се отчужди от майка си.

Фин се изкушаваше, но за първи път имаше и друга емоция, освен желанието за отмъщение. Той обичаше сина си и, като истински баща, искаше най-доброто за него. Искаше Лиам да отиде в колеж.

— Ти си млад — каза той. — Има време за всичко, което искаш да направиш. Изучи историята на изкуството и архитектурата. Можеш да пътуваш в чужбина през летните ваканции, и може би да вземаш курсове по рисуване във Флоренция или Сиена. Ще ти намеря най-добрите учители. И ако има някаква финансова „трудност“ — той се усмихна на Лиам, който знаеше, че това значи „проблем с майка му“, — тогава ще се радвам да поема разходите ти.

Той вдигна ръка, за да възпре протестите му: — Аз не бих стигнал до това, което съм сега без помощ — каза той твърдо. — И считам за свой дълг да ти помогна сега. Освен това ми харесва да бъда покровител на изкуството. Когато станеш известен, мога да разказвам, че аз първи съм открил таланта ти.

И така, за облекчение на Лили, Лиам отиде в Харвард без протести на следващата година, и макар че предметите, които си избра да учи, не бяха тези, които тя предпочиташе, той все пак покорно следваше стъпките на „баща си“.

Момчето

Междувременно другият син на Лили, Джон Уесли, „Момчето“ Шеридан, беше мъж на двайсет и осем. Откакто бе избягал от Нантъкет той обиколи страната дузина пъти, пътувайки в товарни вагони и спейки със скитниците, свит край огъня, за да го пази от студовете, или криейки се из балите и хамбарите, крадейки пари и храна, когато можеше, и използвайки ги за евтино пиене. Лицето му бе нашарено от много битки по кръчмите и той изглеждаше по-възрастен. Беше злобен, сърдит младеж, лесно се палеше, и поне два скитника не бяха оживели от жестоките му юмруци и бързия му нож.

Понякога си намираше временна работа. Когато чистеше дворовете в някой хубав квартал, дамите бяха благосклонни към историята му за това как е бил изоставен, и го хранеха и му плащаха повече. По някаква причина Момчето привличаше жените — имаше някаква смелост в очите му и когато ги погледнеше, те се изчервяваха.

По-често работеше по фермите, жънейки и берейки ябълки и праскови. Той откри, че селските жени бяха по-самотни и удобствата, които предлагаха, бяха по-лесно достижими, отколкото при подозрителните градски жени. И често, когато ги напускаше, той успяваше да вземе по някой трофей със себе си: пръстен или гривна, или пачка пари изпод дюшека, за да си помогне за следващата фаза на безкрайното си пътешествие.

В една от по-отдалечените ферми той се запозна с една вдовица, жена петнайсет години по-възрастна от него. Тя беше висока и слаба, не неговият тип, с вече посивяваща коса и сини очи с бръчки по края от много виране към безкрайните житни ниви, които притежаваше, чак до хоризонта. Стотици и стотици акри, както Момчето бързо забеляза. Къщата ѝ беше сива като всички други, и когато той дойде, първата му задача бе да я боядиса в бяло.

— Обичам наоколо да е спретнато, дори толкова години след като Етен го няма — каза жената гордо.

— Нямам синове и все още поддържам тази ферма сама. Етен, моят съпруг, загина в склада за жито. Той беше горе на стълбата и избутваше житото надолу по канала, когато нещо се закачило и той скочил долу да види какво е станало. И тогава цяла планина жито

просто се стоварила върху него, погребвайки го. Открихме го чак след седмица. И житото беше погубено.

Момчето я гледаше, представяйки си разложеното тяло в житото.
— Не трябваше да прави така — изрече тя тъжно.

Седмиците минаваха и тя му възлагаше все нови и нови задачи — да чисти техниката, да помага при оранта и облагородяването, да се грижи за конете, да чисти плевните. Постепенно Момчето осъзна, че тя не иска да го пусне да си отиде. Беше богата самотна вдовица и ѝ харесваше той да е край нея.

— Ти си по-добра компания от обикновените ратаи — каза тя, предлагайки му студена бира на масата с вечерята му от печено пиле и картофи. — Искаш ли да останеш за постоянно като мой мениджър?

Погледите им се срещнаха през масата и Момчето разбра, че всичките тези акри жито и тази къща с всичко в нея, включително Амелия Джейн Екхарт му се предлагаха. Само трябваше да ги поиска.

Той премисли и след шест седмици ѝ предложи да се оженят. Церемонията се проведе в най-близкия град, без гости. Момчето намери съпружеските си задължения за уморителни, но Амелия го харесваше, а и не очакваше много. Като господар на къщата, той споделяше спалнята ѝ и се разхождаше из земите си, вечерята му се слагаше топла, заедно с бутилка бира.

Няколко месеца по-късно, когато вече не можеше да издържи монотонността на всекидневието и скуката на голите поля, той изтегли от сметката на Амелия няколко хиляди долара и хвана влака за Чикаго. Купи си хубав костюм и си взе стая в най-люксовия хотел, поинтересува се къде са най-красивите жени и най-близката зала за покер. С пари в джоба си той искаше да стане комарджия, но не бе достатъчно умен, за да бие истинските професионалисти и скоро отново остана без пари. Заложил хубавите си дрехи и, отново в одеянията на скитник със скъсано яке и панталони, поел по пътищата.

През цялото време знанието кой е и кой би могъл да бъде гореше като киселина мозъка му. Всяка нощ седеше край огъня с бутилка от най-евтиния алкохол, за да облекчи болката в душата си и гледа в корема си, спомняйки си историите, които жените на Шериданови му бяха разказвали. За това как майка му била дъщеря на богат и титулуван ирландец, чието семейство имало големи имена. Как тя го изоставила, защото била твърде млада и твърде наранена, за да се

грижи за него сама, макар че винаги изпращала пари за издръжката му. За това как никога не искала да го вижда.

Момчето бе проверило фактите. Той беше отишъл в библиотеката в Бостън и намерил тома „Благороднически титли“, който му показва, че това което казваха, е вярно. Оттогава си бе задавал същия въпрос хиляди пъти. Не му ли се полагаше част от тези ирландски акри? Ами от парите? Може би също и титлата? Беше лесно да открие местонахождението на майка си и бе отишъл там с намерение да се свърже с нея, но тя бе отказала да го вижда и го бе заплашила с полиция. И тъй като имаше крадени пари в джоба си, не можеше да си позволи да се сблъска със закона.

Но имаше и нещо друго, което го изгаряше дори повече от това — спомена за сина ѝ, застанал на хубавото стълбище в голямата им къща, питащ го кой е, сякаш той нямаше право да е тук. И фактът, че детето беше господарят вместо него.

Треперейки около огньовете през мразовитите зимни нощи, когато вятърът пронизваше и костите, в компанията на други отрепки и пияници в тинята на обществото, Момчето си обеща отмъщение един ден, и знаеше точно как да го осъществи.

Случи се така, че Момчето се оказа в Бостън през първия семестър на Лиам в Харвард. Беше отчаян, бе по-мръсен и по-жалък от повечето скитници. Прекарваше нощите си в един приют за бедни, където му даваха паница супа за вечеря, чай и хляб за закуска и няколко монети в джоба, за да изкара деня.

По спретнатите улици и площади на Бийкън Хил, той се открояваше както черното върху бялото. Бдителни погледи го забелязаха да се мотае по улица Маунт Върнън и съобщиха на полицията. Намери се в патрулния фургон. Беше затворен в килия, за да си охлади краката и темперамента за няколко дни, и след това освободен с предупреждение да стои далече от Бийкън Хил и да напусне града.

Вместо това той се върна в Бийкън Хил и, заплашвайки с нож продавача, обра една хубава бакалия, наречена „При Даниел“. Хората не очакваха такива неща в места като Бийкън Хил, и той се измъкна с над четиристотин долара. Избяга през Чарлз Ривър в Кеймбридж, където си купи дрехи, подстрига се късо и обръсна мустаците си. Нае една евтина стая на авеню Масачузетс и се върна по моста към Бийкън

Хил и улица Маунт Върнън отново. Този път вече никой не го забелязваше и той успяваше да проследява ежедневните излизания на майка си и сина ѝ.

Първото наистина голямо скарване на Лиам с майка му беше за това дали ще му позволи да живее в общежитията като другите студенти, или ще трябва да се връща в Бийкън Хил всяка вечер, както тя искаше. Лили крещя и хлипа, казвайки, че ако я обича, никога не би я оставил сама. Тя му напомни колко много е пожертвала заради него, и колко трудно ѝ е било да го пусне да посещава интернатно училище.

Накрая той ѝ постави ултиматум: или той ще остане при нея и няма да ходи в колежа, или ще отиде в колежа и ще живее в общежитие. Тя беше принудена да се предаде, но винаги му го напомняше, посещавайки го често, със заплахи и ненужни съвети. Единствената почивка настъпваше, когато тя заминеше за Ню Йорк.

Лиам разбираше, че въпреки благотворителната си дейност тя е една неудовлетворена, самотна жена. Беше четиридесет и шест годишна, все още изглеждаше млада и много красива, и на него му се искаше да се запознае с някой добър човек, да се ожени и да бъде щастлива. Тогаваше може би щеше да го остави да живее живота си. Но разбираше, че това не бе възможно. Лили изглежда не се интересуваше от мъже.

Фин го посещаваше, когато можеше. Те бяха добри приятели, макар майка му все още да не знаеше това. Той имаше среща с него тази вечер в едно кафе на площад Харвард и закъсняваше. Бързаше надолу по Дънстър, когато усети че някой го следва. Беше безлунна вечер, по тротоарите се бе натрупал черен лед и имаше дълги отсечки тъмнина между мъждукащите газови лампи. Мислейки си, че е някой колега студент, Лиам забави ход, за да види кой е.

Фин се бе уморил да стои на студа и бе тръгнал от другия край на Дънстър да го посрещне. Той видя Лиам да се обръща и после да спира, след което заговори с някого, но беше твърде далече, за да види с кого:

— Чакай малко — извика непознатият.

Лиам се взря в непознатия, когато той се приближи в светлината на лампата. Имаше нещо познато в него, но не можеше точно да си спомни какво.

— Здравей братко — каза непознатият. — Казах ти, че ще се върна.

Тогава той си спомни онази нощ, преди години, когато непознатия младеж беше дошъл в къщата им. „Довиждане братко“ бе извикал той на тръгване, и някак си това се беше запечатало в паметта му. И сега го беше нарекъл „братко“ отново.

— Какво искаш? И защо ме наричаш „братко“?

— Какво искам ли. Ами, да поговоря с теб, разбира се. А защо те наричам братко? Ами, защото майка ни е една и съща, Лиам. Лили Портър Адамс, бившата Лили Молино.

Младото лице на Лиам пламна от гняв.

— Не смей дори да споменаваши името на майка ми, или ще извикам полиция.

Момчето хвана ръцете на Лиам и ги изви зад гърба му. После притисна ножа към ребрата му.

— Това е, което семейството ти винаги прави, нали, когато има нещо, което не искат да чуят, или някой, когото не искат да виждат. Викат полиция и го прогонват. Е, сега не можеш да ме прогониш братко, така че просто ще слушаш това, което ще ти кажа. Дори и да не ти харесва. И по-добре е да разбереш, че твоята майка е и моя майка, само че ме изостави в Нантъкет след корабкрушението. Когато се родих, тя ме остави там и отиде при сладкия живот. При господин Джон Портър Адамс и благинките. На които ти, братко, досега си се наслаждавал сам. Само че, сега аз се върнах и смятам да си получа моя дял.

Ножът прободете кожата на Лиам и той усети как кръвта започна да се стича. Той се чудеше, ужасен, откъде Момчето знаеше толкова много за семейството му. Но това за майка му не е вярно и той ще го убие, защото я обижда.

— Ах ти, гадно копеле — изрева той, изблъсквайки Момчето. Ножът издрънча на земята между тях и те го погледнаха.

Момчето се усмихна заплашително на Лиам.

— Хайде, братко — прошепна той. — Предизвиквам те. Вдигни го и нека по-добрият победи.

Но преди Лиам да успее да помръдне, той грабна ножа. Беше свършил с приказките. Погледна Лиам. Просто искаше да издълбае

всичките тези години на омраза. И заби ножа си в него отново и отново.

Фин пробяга последните няколко метра. Той тежко стовари бастуна си върху ръцете на Момчето. Момчето изрева от болка, гледайки счупените си пръсти, и тогава, с псувни и ругатни, се хвърли към гърлото на нападателя. Фин блъсна обкования си бастун в черепа му. Чу се изпукване, като от ударена билиардна топка и Момчето падна зашеметено на тротоара.

Фин забеляза кръвта, стичаща се по дрехите на Лиам и изпъшка. Той свали палтото си и го зави, после свали сакото си и го подложи под главата му. Изтича до края на улицата и каза на един минаващ да извика помощ, след това изтича до Лиам. Нямаше го само няколко минути, но когато се върна, убиецът беше изчезнал. Прегърна Лиам, по лицето му капеха сълзи.

— Мили боже — помоли се той, — не го оставяй да умира. Той е толкова млад. А аз току-що го открих.

Линейката дойде и откара Лиам в болницата, където веднага беше вкаран в операционната. Хирургът каза на Фин, че имал няколко прободни рани и че трябва да оперира веднага. Фин разказа на полицията какво се е случило и те извикаха майката на Лиам.

Лили се втурна през вратата, подивяла от страх. Замръзна на място, когато видя Фин.

— Съжалявам, Лили — каза той нежно. — Лиам още е в операционната. Още няма новини. Късмет е, че бях там да му помогна.

— Ти си помогнал на моя син? — тя се отпусна на един стол, с разширени от недоверие очи.

— Не забравяй кой е той, Лили. Мен ме е грижа, колкото и теб.

— Как може теб да те е грижа? — извика тя. — Ти дори не го познаваш. Аз съм тази, която я е грижа, аз съм тази, която го обича, аз преживях всичките му детски болести, следях да получава добри оценки. Аз съм тази, която винаги е била до него. — Тя го изгледа убийствено. — Как смееш да казваш, че те е грижа, колкото мен? Това момче е моят живот.

Тя заснова по коридора, ужасена.

— Кой беше? — извика тя. — Къде е той? Сама ще го убия. Ох, защо, защо. Защо го е направил?

— Може би е бил крадец. Може би е искал пари и Лиам е отказал да му даде.

Лили го погледна подозрително.

— Значи просто така се е случило ти да минаваш по Дънстър. Когато и Лиам е минавал. Това е забележително съвпадение, Фин. Твърде забележително, според мен.

Той сви рамене.

— Просто късмет, предполагам. Но сега не е времето и мястото да подхващаме отново старата кавга. Нека да мислим за Лиам.

Те седяха мълчаливо един срещу друг, чакайки. Половин час по-късно хирургът дойде да им съобщи, че дълбока прободна рана е засегнала десния дроб на Лиам. Друга е проникнала в диафрагмата, слава богу, без да засегне жизнени органи, макар че е причинила остри кръвоизливи. Те бяха направили, каквото можеха. Сега всичко зависеше от Лиам.

Той каза, че могат да го видят за малко и те стояха от двете му страни, гледайки преbledнялото му лице. Той изглеждаше толкова млад и уязвим, отново като дете, мислеше си Лили тъжно:

— Спи добре, скъпи мой — каза тя, навеждайки се да го целуне.

Фин я изпрати до улица Маунт Върнън и тя го покани.

— Мисля, че имаме да обсъдим някои неща.

Те седяха в библиотеката на Джон от двете страни на догарящия огън, гледайки се, като всеки от тях си спомняше нощта, когато той бе дошъл тук да я види под претекст, че ще говори с Джон, и си спомниха как беше започнала любовната им връзка.

Тя облегна главата си върху тапицираното кресло, гледайки как Фин налива бренди.

— Изпий го — каза той. — Ще се почувстваш по-добре.

— Искам да знам защо си се виждал със сина ми — каза тя.

Той въздъхна.

— Ние се опознахме от известно време. Ние сме, предполагам, добри приятели.

Лицето ѝ беше с цвета на пепелта в огнището.

— И защо реши да бъдете с него приятели сега? След всичките тези години?

— Той е и мой син.

Тя го погледна тъжно.

— Спирал ли си някога да мислиш какъв би могъл да бъде животът? Не си ли спомняш, когато ти казах, че съм бременна. Наистина ли не можеш да се сетиш какво се случи, какво каза, какво направи през онази нощ? Ти се отрече от сина си, Фин. Отказа се от всички права над него. Ти каза, че той не е от теб и че никой не може да докаже противното. Е, нека сега та кажа, Фин, че това, което каза беше истина. Лиам е син на Джон Портър Адамс и никой не може да докаже, че не е. Ти загуби всяко право над него през онази нощ. Аз съм неговата майка и ти никога няма да ми го отнемеш, дори и да се наложи да му кажа истината. — Тя стана и отиде до вратата. — А сега можеш да напуснеш къщата ми, и живота ми, и сина ми. Повече никога не искам да те виждам.

Тя се отдалечи от него нагоре по стълбите, но не се обърна. Той разбра, че накрая е свършило. И двамата бяха загубили и сега се бяха загубили един друг завинаги.

Той излезе от къщата ѝ и се върна в болницата. Взря се в лицето на сина си.

— Оздравявай, скъпо мое момче — каза той, целувайки го по бузата за пръв и последен път в живота си. После си тръгна.

ГЛАВА 50

В известен смисъл Лили беше почти доволна, когато Лиам реши, че не иска да се върне в Харвард. Трите месеца в болницата и още два за възстановяване у дома го бяха превърнали в пълен инвалид, и тя можеше да го глези колкото си иска. Той изобщо не си спомняше своя нападател и се чудеше за причината:

— Защо мен, майко? — попита той и тя му каза, също така учудена, че сигурно е бил крадец. И когато дойде пролетта, и Лиам ѝ каза, че иска да отиде в Италия, тя се съгласи. Реши, че ще е добре за него и че ще го държи далеч от Фин, в случай, че решише да се върне. Фин не беше направил други опити да го види, и Лиам дори не знаеше, че той го е спасил.

Те отплуваха за Неапол няколко седмици по-късно и после пътуваха в кола с шофьор по целия път до езерата. Мечтата на Лиам се беше сбъднала — той поглъщаше цветовете и пейзажите с очи, складирайки ги в отделна част на мозъка си, за да ги извика отново, когато се върнеше у дома в Бостън.

Бяха наели апартамент в луксозния Вилла д'Есте и той ставаше в зори, и бродеше около езерото с блокче и водни бои. И за първи път Лили можеше да се отпусне и да се забавлява. Тя беше, както винаги, красиво облечена по последна мода, все още красива, и способна да привлича мъжките погледи.

— Твоята майка е най-красивата жена, която съм виждала — каза едно момиче на Лиам, надничайки през рамото му към рисунката на малките лодки, клатещи се на кея. — А ти си определено добър художник, всеки може да го забележи.

Той се обърна смутен да я погледне. Тя беше дребничка, със сладко лице, американка. Харесаха му златнорусата ѝ коса и кехлибарено-кафявите ѝ очи и кожата ѝ с цвят на праскова. Той си помисли, че тя е с цветовете на есенен пейзаж и също ѝ се усмихна.

— Благодаря ти и за двата комплимента, макар че вторият не отговаря на истината. Още имам много да уча.

— Ти вече знаеш повече от доста от нас — отговори тя през смях, разкривайки малки, равни бели зъби. — Но наистина трябва да нарисуваш портрет на майка си. Не е ли страшно красива? — тя въздъхна. — О, какво ли не бих дала да изглеждам така.

— Не би трябвало да искаш да променяш нищо от себе си. Изглеждаш съвсем добре както си — каза Лиам изумен от смелостта си. Той си помисли, че сигурно нещо в италианския въздух го е направило толкова откровен.

— Оо, благодаря ви, сър — каза тя и направи реверанс. — Но има такива жени, които са различни от нас останалите, и твоята майка е такава. — Тя протегна ръка. — Аз съм Джени Десанто от Чикаго. А ти кой си?

— Лиам Портър Адамс. От Бостън — той изтри жълтата охра от пръстите си и пое ръката ѝ. Беше мъничка и мека като лапичка на коте и той се усмихна с удоволствие.

— О, Бостън — каза тя, като направи муцунка. — Град на превзети и сноби. Не като Чикаго — тя се засмя. — Всичко е възможно в Града на Ветровете.

Тя седна на топлите дървени дъски на кея до него и обви коленете си с ръце, гледайки синьото езеро, блестящо на ранната утринна топлина.

— Ние сме тук на почивка — каза тя. — Но моето семейство произхожда от Италия. Баща ми и майка ми сега са в Милано, но аз не бих могла да издържа горещината и пушеците, затова ме изпратиха при езерото да ги чакам. Ще се върнат другата седмица. — Тя се усмихна дяволито на Лиам. — Да ти призная, радвам се на свободата си, че съм без тях. А ти? Не си ли малко стар, за да пътуваш с мама?

Лиам усети, че се изчервява.

— Аз съм на деветнайсет — каза той бързо. — И аз бих предпочел да съм сам, като теб, но имах... произшествие, и сега се възстановявам. Затова майка ми е с мен.

— О, съжалявам. — Кехлибарените ѝ очи го изучаваха любопитно. — Затова ли имаш този интересен белег на лицето? — тя се засмя. — Мислех си, че това е белег от дуел, при който си защитил някоя дама от беда.

— Де такъв късмет. Бях нападнат на улицата от един луд с нож.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— О, съжалявам. Потиска ли те да говориш за това?

Лиам се замисли. Единственото нещо, което го потискаше беше, че господин Джеймс не бе дошъл да го види. Когато дойде в съзнание го бе очаквал всеки ден, но той дори не беше изпратил съобщение. Не беше чул и една дума от човека, когото наричаше приятел, и това го нарани и разочарова. Той просто не можеше да си представи причина, поради която да го изостави толкова рязко, и реши, че сам си е виновен и че сигурно го е обидил.

Беше се терзал със седмици за причината, но все още нямаше отговор и знаеше че не може да го потърси в офиса му. Ако господин Джеймс е решил да не го вижда, това си е негов избор.

— Не ми пречи да говоря за случката — каза той, — но тя е в миналото.

— Предполагам, че винаги трябва да гледаме в бъдещето — каза тя смирено. — Млади сме и без това нямаме дълго минало.

Лиам събра нещата си и те тръгнаха по брега на езерото, в сянката на кедрите, докато Джени бърбореше за дома си — голяма къща, също на брега на езеро, точно до Чикаго. Тя му разказа за сестрите и братята си.

— Всички по-възрастни и по-умни от мен — увери го тя. — Аз съм глезеното бебе на семейството и всъщност никой не очаква много от мен.

Тя го погледна тъжно и Лиам се почувства горд, че е избрала да разговаря с него. Тя беше дребна и хубава, и бе пълна негова противоположност. Той беше самовглъбен, самотен и артистичен, а Джени бе открита, весела и забавна.

Хрумна му да я покани на обед с майка си.

— В един часа. На терасата — каза той, докато се връщаха към хотела.

— Ще бъда там — обеща тя.

Момиченцето беше възхитително на обед и Лили я погледна благосклонно. Все пак, каза си тя, Лиам има нужда от млада приятелка през тази почивка, а Джени беше достатъчно невинна компаньонка, макар, разбира се, не от подходящите. Освен това, тя твърде се бе привързала към граф Кресполи, хубав, сивокос възрастен мъж, който беше в корабната и автомобилната индустрия, и който я ласкаеше със стилни комплименти и беше щастлив да я ескортира на малки

екскурзии или в сладки романтични малки ресторанчета, и дори понякога на игралните маси. Всичко това я караше да се чувства отново млада.

За първи път оставен сам, Лиам прекарваше свободното си време с Джени и беше толкова погълнат от нея, че забрави странното изчезване на стария си приятел Фин Джеймс. Той ѝ купи блокче и въглен и те се разхождаха по хълмовете заедно, рисувайки гледката надолу към езерото. Когато им омръзнеше, тя лягаше на тревата с ръце под главата, гледайки небето, докато той рисуваше. Понякога тя запяваше и той ѝ казваше, че има хубав глас.

— Не ставай смешен — каза тя през смях. — Звучи добре тук на чистия въздух. В музикалната стая звучи като пищялка.

— Всичко в теб ми харесва — каза той, като хвана ръката ѝ и я целуна, в италиански стил. Тя се наведе и го целуна по устните и той я обви с ръце. Те се притиснаха и не искаха да се пуснат.

— Ще ме помислиш ли за глупак, ако ти кажа, че те обичам? — попита той скромно.

Тя го погледна кротко.

— Не. О, не. Не бих те помислила за глупав изобщо, Лиам — отговори тя.

Родителите ѝ се завърнаха на следващия ден и когато Лиам ги представи на Лили, тя се здрависа с тях с каменно лице.

— Те са вулгарни новобогаташи — каза тя сърдито на Лиам, когато се прибраха в апартамента си. — Жената носеше диамантена огърлица по обед.

— А защо да не носи, ако това ѝ харесва? — попита Лиам, също толкова сърдит, защото каквото и да правеха Джени и семейството ѝ за него беше добро.

Но семейството на Джени също погледна отгоре на Лили:

— Не е по-добра отколкото може да се очаква — пухтеше госпожа Десанто, все още бясна от презрителния поглед на Лили. — Да се мотае така с графа, сама, на екскурзии, за да разглеждат руините. Какви руини? Няма наоколо такива, които да си заслужава да се гледат.

Тя беше пълна, майчински изглеждаща жена и обичаше ярките цветове и блестящите бижута. Съпругът ѝ беше направил много пари, внасяйки италиански зехтин и снабдявайки с италиански сосове бакалиите из Щатите. Той бе рязък, сърдит дребен човек, който

постоянно се тревожеше за бизнеса си и дейностите на децата си, но слушаше жена си. Каквото кажеше тя, беше закон, що се отнася до семейството, но в бизнеса си той бе кралят. Ако тя не одобряваше дъщеря им да се вижда с Лиам Портър Адамс, така щеше да бъде.

— Няма да се виждаш повече с него — каза той на Джени строго.

— Но, татко, той ми е само приятел, с когото съм се запознала през почивката — замоли се тя. — Какво лошо има в това да се виждаме? Все пак, няма с кой друг да си говоря тук.

— Тя има право — каза госпожа Десанто, отпусвайки се малко. — Няма други подходящи млади момичета и момчета, с които да прекарва времето си. — Но само за почивката — каза тя, размахвайки предупредително палец.

Лиам и Джени прекарваха времето си, като се целуваха, прегръщаха и си обещаваха вечна вярност, а когато не правеха това, той рисуваше портрета ѝ. Първо скицата с молив, после с водни бои и накрая с маслени.

— Няма да успея да го завърша, преди да си заминеш — каза той, гледайки полузавършената рисунка. Джени я погледна над рамото му.

— Не съм и наполовина толкова красива — каза тя.

— О, да, красива си. — Той я обгърна и я притисна към себе си. — Ти си красива, прекрасна. Искам да прекарам живота си с теб. Ще се ожениш ли за мен, Джени?

— О, да, разбира се, че ще се оженим — каза тя поривисто. — Но това трябва да бъде нашата тайна засега. — Тя се намръщи, мислейки си разтревожено за родителите си. — Какво ще каже майка ти? — попита тя Лиам.

— Сигурно ще полудее, но не ми пука. А вашите?

Тя направи муцунка.

— Същото. Но и на мен не ми пука. Но кога ще се видим отново, Лиам? Аз ще бъда в Чикаго, а ти в Бостън.

Те се замислиха за хилядата мили, които щяха да ги разделят, и сърцата им се свиха, когато осъзнаха, че няма да са заедно.

— Ще ти пиша всеки ден — обеща тя.

— Аз също — каза той, притискайки я отново.

Денят, в който Джени замина с родителите си беше най-тъжният ден в живота му. Той гледаше как колата им се отдалечава надолу по пътя, докато се изгуби в облака прах. Тогава той се върна по брега до мястото, където често ходеха заедно, седна и ѝ написа писмо, първото от стотиците, които щеше да напише през следващите две години.

Лили беше щастлива в Италия. Тя реши да останат по-задълго и позволи на Лиам да посещава школата по изкуства в Рим, докато тя се наслаждава на новия живот, който беше открила, с граф Амадео Кресполи като неин гид в римското общества. Тя нае огромна вила на хълма, с фонтани и градини пълни с лимонovi дръвчета, статуи и езерца с лилии, с изглед към Свети Петър.

Тя си купуваше дрехи от Париж, носеше бижутата на Адамс и забавляваше новите си приятели пищно, щастливо фукайки се с хубавия си млад син, художника, забравяйки как беше искала той да следва стъпките на баща си, защото сега учителите му ѝ казваха, че има истински талант.

— Един ден моят син ще бъде прочут — каза тя гордо на новите си приятели, на перфектен италиански, защото винаги беше имала склонност към езиците.

Лиам учеше упорито и избягваше партитата ѝ, когато можеше. Компаньони му бяха другите ученици в института и той се чувстваше по-добре с тях в старите кафенета в квартала на художниците, където пиеха евтино вино и разговаряха за модели и приятелки. Но в сърцето му оставаше убедеността, че един ден той отново ще види Джени. Препрочиташе писмата ѝ, докато мастилото се превръщаше в неразгадаемо петно, но това нямаше значение. Знаеше наизуст всяка дума от тях. Знаеше, че когато навърши двайсет и една щеше да получи малка сума пари, десет хиляди долара, оставени от дядо му Адамс. С тях в джоба си той възнамеряваше да отиде в Чикаго и да се ожени за Джени. А ако родителите ѝ откажеха да го приемат, тогава щеше да я отмъкне. И тогава ще бъдат завинаги заедно.

Двайсет и първият рожден ден на Лиам съвпадна с раздялата на Лили с графа и внезапно обзелата я скука от Европа. Тя взе билети и за двама им на Микеланджело за Ню Йорк. Отпразнуваха неговото пълнолетие с бутилка Круг.

— За твоята възраст — каза му тя гордо на тихата вечеря за двама в огромната трапезария на кораба.

— Точно така ми харесва — каза тя, стискайки ръката му през масата. — Ти и аз заедно, Лиам. Винаги така е било, нали? И, естествено, винаги ще бъде така.

Отново в Бостън, документите бяха разписани и Лиам имаше собствени пари — пари, които не трябваше да иска от майка си. Той беше свободен.

Той каза на майка си, че ще предприеме малко пътуване.

— Имам нужда да се махна и да премисля — каза той, докато тя го наблюдаваше нервно.

— Но къде заминаваш? — попита Лили. — Аз ще дойда с теб. Не можеш да заминеш така сам.

— Ще се върна след две седмици — каза той, като вдигна чантата си и тръгна към вратата.

— Лиам — извика тя. — Върни се веднага тук.

— Ще се видим скоро, майко — каза той, отваряйки вратата.

— Поне ми кажи къде отиваш — каза тя ядосано.

— В Чикаго — каза той, гледайки я в очите. — Да видя стари приятели.

Лиам взе влака за Чикаго. Той беше на прозореца, когато влакът влизаше в гарата и видя излизащата от пушека Джени, която тревожно го търсеше из купетата.

— Джени. Насам — извика той и лицето му грейна. Тя се затича към него и той изскочи от вагона преди още влакът да е спрял. Те стояха един срещу друг, търсейки промените, които двете години и новите преживявания са предизвикали. Тя въздъхна облекчено:

— О, Слава богу. Не си се променил.

— Нито пък ти. Само дето си още по-хубава.

Хвърлиха се в прегръдките си и той разбра, че всичко е наред. Времето беше минало, но между тях нищо не се беше променило.

— Ще се ожениш ли за мен? — промърмори той в ухото ѝ, обсипвайки с целувки скъпото ѝ малко лице.

— Разбира се — каза тя щастливо. — Никога няма да се разделяме повече. Каквото и да казват другите.

Тя каза това, защото знаеше какво бяха планирали родителите ѝ за нея. Баща ѝ знаеше точно за кого щеше да се омъжи тя: той лично бе

избрал човека. Италианец, разбира се, от семейство подобно на нейното, само че много по-богато и преуспяло. Винаги беше така в италианските семейства, и без значение колко образовани и освободени бяха в новата страна, една дъщеря се очакваше да следва традицията, когато станеше въпрос за женитба.

Те отидоха в хотел Еджуотър, защото Лиам беше свикнал да остава само в най-хубавите места и не разбираше от пари и икономии. Джени му каза за плановете на баща си за нея и добави отчаяно:

— Ти се върна точно навреме, Лиам. Освен това, аз съм влюбена в теб. Всичко, което ти писах в писмата е вярно. Мислих за теб всеки ден и всяка нощ, преди да заспя. Дори те сънувах. Съдбата ни събра, а щом това стана, ние ще сме завинаги заедно.

Тя го погледна унило. Златната ѝ коса беше отметната настрани, бузите ѝ бяха розови от студа и от кехлибарените ѝ очи се излъчваше искреност. Той стисна ръката ѝ, мислейки какво да предприеме.

— Ще поискам от баща ти позволение да се ожения за теб — каза твърдо той. — Ако каже не, тогава ще те отведа у дома.

— Ами майка ти? — попита тя, тревожно, припомняйки си привързаността на Лили.

— Не се тревожи — отговори той. — Когато кажа на майка, че ще се ожения за теб, тя няма да има избор, освен да се съгласи. Освен това и тя ще те заобича заради мен.

Джени не беше много убедена, но се надяваше на най-доброто и те взеха такси до дома.

— Мамо, татко — каза тя, въвеждайки Лиам за ръка в хола. — Това е Лиам Адамс. Помните ли, запознахме се в Италия, на езерото Комо.

— И? Какво прави той в моята къща? — попита господин Десанто, гледайки ги подозрително.

— Тъкмо щяхме да вечеряме — каза госпожа Десанто, пристъпвайки напред. — Може би ще искате да се присъедините и вие.

— Чакай. — Господин Десанто вдигна властно ръка. — Искам да знам защо той е тук. Комо е далече от Чикаго и беше много отдавна.

Лиам каза, срещайки открито погледа му:

— Истината е, сър, че съм дошъл да ви поискам ръката на Джени.

— Моята дъщеря? Да се ожени за теб? — лицето на господин Десанто придоби морав цвят и очите му почти се изгубиха от гняв.

— Какво мисли майка ти за това? — попита госпожа Десанто, спомняйки си добре Лили.

— Тя още не знае — призна Лиам. — Но аз съм сигурен, че ще ѝ бъде приятно да има такава хубава снаха. Аз имам собствени пари, сър — добави той забързано, за да не решат, че не може да се грижи за нея.

— Пари? Колко пари? — Десанто се приближи заплашително.

— Ами, десет хиляди долара, сър.

— Десет хиляди долара? — Десанто се обърна към жена си и се изсмя презрително. — Аристократът имал пари. Цели десет хиляди долара. Човекът, за когото моята дъщеря ще се омъжи може да купи и продаде семейството ти десет пъти. За него десет хиляди долара са нищо. А сега изчезвай от къщата ми и стой настрани от момичето ми. Чу ли ме? — Той се приближи, лицето му сега беше посивяло от яд. Джени издърпа Лиам бързо в коридора.

— Тръгвай сега — прошепна тя. — Чакай ме в Еджуотър. — Тя го избута от вратата и я затвори твърдо, и Лиам остана разколебан на стълбите. Той искаше да се върне и да защити каузата си, но разбра, че е безсмислено и затова се върна в хотела да чака.

Джени пристигна след три часа, с една малка чантичка.

— Заклучиха ме в стаята ми — каза тя, останала без дъх, — но забравиха за балкона и стъпалата, водещи към терасата. Беше лесно да избягам. — Тя облегна лакти на масата и му се усмихна. — Сега какво?

— На влака. — Той взе чантата ѝ и своята и те затичаха към гарата, и едва хванаха влака, заминаващ за Ню Йорк.

Свиха се изтощени в купето си, прегърнати. Бяха отново заедно и само това беше важно.

— Какво ще направи баща ти? — попита той разтревожено, докато бяха в Ню Йорк и чакаха влака за Бостън.

— Той вече се е отказал от мен — каза тя. — Аз опозорих името му и това е всичко.

Той я погледна тъжно.

— Съжалявам, Джени.

Тя сви рамене и каза философски:

— По-добре да се откаже от мен, отколкото да съм принудена да се омъжа за мъж, когото не обичам.

Беше се смрачило, когато пристигнаха накрая в Бостън. Лампите бяха запалени в къщата на улица Маунт Върнън и Лиам хвана Джени за ръка и я въведе в къщата. Тя гледаше, захласната от великолепието ѝ.

— Ако татко знаеше, че си толкова богат, сигурно щеше да се съгласи — прошепна тя.

— Не съм богат аз, а майка ми — прошепна ѝ той. — Не се тревожи, той ще омекне като се оженим. Сигурен съм.

— Лиам — каза Лили от стълбите, и те двамата погледнаха нагоре. — Кой е с теб? — попита тя изненадано.

— Една стара приятелка, майко. Джени Десанто. Спомняш ли си, запознахме се на езерото Комо?

— Разбира се, че си спомням. — Тя се спусна по стълбите. — И какво прави госпожица Десанто в Бостън?

— Доведох я да те види, майко. Чак от Чикаго — каза Лиам бодро.

— От Чикаго? Значи затова си ходил там... — Тя се обърна и влезе в библиотеката. — Можете да влизате — каза тя през рамо. — Тук се разиграват всички драми в нашето семейство. А аз имам усещането, че ни предстои точно драма тази вечер. Права ли съм, Лиам?

Тя седна в големия червен фотьойл, а те застанаха пред нея. Тя огледа Джени бързо отгоре до долу, и бузите на Джени пламнаха, когато видя погледа ѝ. Лиам стисна ръката ѝ по-силно и каза:

— Доведох Джени тук, майко, за да я видиш отново, защото я обичам и ще се оженя за нея. И съм сигурен, че и ти ще я заобичаш, след като я опознаеш.

— Би ли ни оставила насаме — каза Лили.

Джени погледна тревожно Лиам и после изприпка от стаята и затвори вратата. Тя отиде и седна на един стол в хола, гледайки семейните портрети, напрягайки слуха си, за да чуе гласовете им. Тя бе сигурна, че Лили я мрази, защото ѝ отнема Лиам, но беше изгорила мостовете и се молеше Лиам да е достатъчно силен, за да устои пред майка си.

Лили гледаше сина си и кипеше отвътре от гняв. Всичко, за което беше работила през всичките тези години ѝ се отнемаше от малкото момиченце на едно издигнало се селско италианско семейство. Как смеят те, питаше се тя, гледайки сина си, стоящ със склучени зад гърба си ръце като лошо момче, чакащо присъдата си.

— Ти няма да се ожениш за това момиче — каза тя решително. — Тя е напълно неподходяща. Забрави ли Лиам, че си Портър Адамс? Трябва да поддържаш семейното име и традицията. Тази връзка е невъзможна. Отпрати я в Чикаго. Кажи ѝ, че ще и платя пет, не, десет хиляди долара, за да те остави. Има стотици хубави момичета в Бостън и в Ню Йорк, от добри семейства като нашето, които с удоволствие ще се омъжат за теб. О, признавам, че сигурно съм постъпвала егоистично, държейки те само при себе си, но сега нещата ще се променят. Утре ще отидем в Ню Йорк, ще отворим къщата си отново и ще започнем да приемаме гости. Ще каним млади хора за теб, Лиам.

— Майко, моля те...

— Недей да противоречиш, Лиам. Ще се обадя на банковия мениджър сега и ще му кажа веднага да изпрати десет хиляди долара. Ще ги дадеш на момичето и тя ще си тръгне доволна, не се съмнявам.

— Майко, луда ли си? — каза Лиам, пребледнял. — Ти дори не си чула това, което ти казах — извика той сърдито. — Никога не си го правила. През всичките тези години ти правеше само това, което искаше да правиш, управлявайки живота ми, както и твоя собствен. Или може би вместо твоя собствен. Да, това е истината, нали, майко. Ти се опита да употребиш живота ми, за да компенсираш неадекватността на твоя. Е, стига толкова. Аз ще се оженя за Джени Десанто и това е всичко.

— Помисли за това, което изоставяш, Лиам — извика тя. — Твоето наследство, къщите, парите. Нямах представа колко богат ще бъдеш един ден.

— Задръж ги — каза той презрително, тръгвайки към вратата. — Купи си с тях нов живот, майко.

— Чакай. — Тя изтича до шкафа близо до вратата, в който имаше две хубави стари пушки. Тя извади едната, провери пълнителя, докато той я гледаше зашеметен. Тогава отвори вратата и мина покрай него в хола. Без да забелязва Джени, седнала на стола до вратата, изкачи бавно стълбите със заредената пушка в ръка.

Спря се на площадката.

— Ако напуснеш тази къща, заради това момиче, Лиам, аз ще се убия — каза тя с треперещ глас. — Изборът е твой.

Тя тръгна по площадката към стаята си, спирайки се, когато чу, че вратата се отваря. Тя се наведе над перилата и видя как Лиам хваща ръката на Джени.

Той я погледна нагоре с преbledняло лице.

— Отказвам да бъда шантажиран — каза той кротко. — Сбогом, майко.

Лили гледаше как нейният живот, нейната любов, смисълът ѝ за съществуване, тръгва към вратата и нещо сякаш прескочи в главата ѝ. Всичко, което се беше борила да постигне в разбития ѝ живот, изведнъж отново се сгромолясваше.

— Копеле такова — изсъска тя. — Да, това си ти. Ти не си Портър Адамс. Ти си О'Кийфи, изцяло и изцяло. Същият като онова копеле баща ти.

Лиам я гледаше в ужас. Той се обърна към Джени и я прегърна. Те излязоха от къщата и затвориха вратата.

Лили пусна пушката и изтича надолу по стълбите след тях. Тя излетя през коридора и слезе по стълбите на улицата. Но тъмнината го беше погълнала, сякаш никога не бе съществувал.

Лили направи това, което винаги правеше, когато беше в беда. Обади се на Нед.

— Трябва да го спреш — извика тя истерично. — Той не може да се ожени за нея. Трябва да го върнеш, Нед.

— Но Лили, аз съм в Ню Йорк — каза той тревожно. — Какво мога да направя.

— Точно натам отива той, сигурна съм. По това време има само един последен влак за Ню Йорк.

— Ще отида на гарата — обеща той, — ще направя каквото мога, Лили. Но сега Лиам е пълнолетен, и влюбен. Знаеш какво е, Лили. Трудно е да се бориш с него.

— Ти трябва да ми помогнеш — каза тя отчаяно. — Само го спри, Нед, каквото и да трябва да направиш.

Когато Нед бе назван за ответник при развода на Лили преди години, Джули беше пищяла, вилняла и се бе тръшкала в чудесната им вила и из манхатънския им апартамент, заплашвайки със самоубийство и убийство, или и двете, но не знаеше, че води загубена битка. Винаги беше така: когато Лили искаше Нед, той беше там. Сценичната им кариера продължи все така успешно, но скандалите им смущаваха колегите им, а у дома децата им затваряха очи, за да не виждат сърдитите лица на родителите си, и запушваха уши, за да не чуват горчивите им думи.

Най-накрая Джули го изостави. Тя задържа вилата, а Нед задържа апартамента в Манхатън и всяко лято Нед водеше децата в Нантъкет през ваканциите. Той беше купил вилата „Морска мъгла“ в съседство на Лили, за да няма скандали за това, че остава сама с него в неговата къща, но тя рядко бе ходила там. Беше твърде неспокойна за такъв покой и хармония.

Нед даваше парти в разкошния манхатънски апартамент за участниците в новото си шоу, когато тя се обади. Той им се извини, обяснявайки, че се е появило нещо неотложно и веднага тръгна към гарата. Разхождаше се по хладния перон чакайки влака, и когато накрая пристигна, той се убеди, че предположението на Лили е било вярно. Лиам беше с едно малко русо момиче и изглеждаше уморен и тъжен. Той забеляза Нед изненадан.

— Майка ти ми се обади — каза Нед.

Лиам сви рамене примирено.

— Трябваше да се сетя. Но не си мисли, че ще можеш да ме разубедиш, Нед, защото не можеш. Но може би ще можеш да ми обясниш какво искаше да каже тя — каза той изглеждайки смутен. — Може би знаеш. Тя каза, че аз не съм Портър Адамс. Че баща ми е бил някой си О'Кийфи. Това вярно ли е?

Нед се поколеба.

— Ами, да, но нека ти обясня...

Лиам го гледаше с празен поглед. Той беше двацет и една годишен и току-що бе научил, че не е човекът, за когото се е мислел. Изведнъж си спомни нощта, когато мъжът го беше наръгал, това, което беше казал за майка му, и сега осъзна с ужас, че е било истина. Той хвана ръката на Джени и започна да тича.

Нед ги последва през бариерата и по улицата. Минаваше едно такси и те се хвърлиха в него, затръшвайки вратата. Нед се затича по улицата, опитвайки се да ги спре, и една връхлитаща го кола го изхвърли на тротоара. Събра се тълпа и се вдигна шум, когато разпознаха известния актьор. Той беше откаран в болница, където беше обявено на пресата, че е толкова добре, колкото можеше да се очаква и за него се грижеха денонощно.

Нед бе късметлия, че остана жив. Той имаше счупени крайници и фрактура на черепа. Лили, отчаяна, се върна в Ню Йорк и го посещаваше всеки ден, носеше му кошници с плодове и цветя и последните книги, но дори и когато се пооправи, Нед не беше склонен да ги разтвори. Някаква ужасна летаргия го бе обзела, той лежеше в болничното си легло и гледаше стената.

Когато накрая му разрешиха да напусне болницата, Лили го отведе в Нантъкет за да се възстанови. Но той вече не беше старият жизнен Нед. Разгръщаше сценариите с безразличие и истината скоро блесна. Способностите му за концентрация и паметта му бяха нарушени от инцидента. Вече не можеше да запомня репликите си. Нед Шеридан беше свършен като актьор.

Лили остана с него, живееше в съседната вила „Морска мъгла“, обвиняваше се и чакаше Лиам да се върне при нея. Макар че в сърцето си знаеше, че това никога няма да стане.

ГЛАВА 51

МОДИ

Арднаварна

— И ето, това е, скъпи мои — казах аз на Шенън и Еди. — Историята на миналото. Или почти цялата. Има само още един епизод и аз съжалявам, че не бях тук, за да съм свидетел. Защото, виждате ли, Лили се върна отново у дома в Арднаварна. Но тя се върна, за да умре.

— Аз бях на училище в Париж когато това стана. Татко бе в Китай по армейски дела и мами беше съвсем сама. Тя казваше, че денят бил прекрасен, слънце и бриз. Арднаварна изглеждала по най-добрия начин. Късните рози цъфтели и ароматът им се носел из въздуха. Мами се връщала от езда. Червената и коса се развявала от бриза, а кобилата ѝ приличала на стария кон на Лили, Джеймстаун. Сякаш била картина от миналото.

Лили слезе от старата кола, която я беше докарала от Голуей. Двете сестри се гледаха, докато кобилата подскачаше, а лаещите кучета се спуснаха към тях. За една дълга минута те само се гледаха, после Лили каза:

— Върнах се у дома, Сиел — с треперещ тих глас. — Добре дошла ли съм? — попита тя, гледайки тревожно сестра си.

— Като розовите пъпки през май — извика Сиел, скачайки от коня си, и я прегърна. Те отстъпиха и се огледаха, търсейки промени, виждайки отминалото време, и върху Лили белезите на болестта ѝ. Двете винаги бяха повече като близначки, отколкото като сестри. Те винаги знаеха всичко една за друга и нямаше нужда Лили да казва на Сиел, че умира.

— Защо, о, защо не си дойде у дома по-рано? — извика тя през сълзи.

Лили поклати глава:

— Сега съм у дома и само това има значение, нали? — тя се усмихна и главата ѝ се наклони по стария кокетен начин. — Простено ли ми е? — попита тя с надежда.

— Не ти ли е било винаги. — Сиел се усмихна и за миг те си възвърнаха ставите отношения. Любящата по-малка сестра и красивата, уверена — голяма.

Те влязоха в къщата прегърнати, и Лили разказа тъжната история как Лиам я напуснал.

— Той ще се върне — извика Сиел. — Сигурна съм. Все още има време.

Но Лили поклати глава и каза:

— Страхувам се, че времето ми свърши. — Имаше такава тъга в гласа ѝ, Сиел разбра, че не е за нея. Каквато и да беше Лили, тя винаги имаше кураж и сега не се страхуваше. Сиел знаеше, че тя оплаква сина си, и бе доволна, че собствената ѝ дъщеря Моди я нямаше, защото техните щастливи отношения само щяха да подчертаят самотата на Лили.

Лили бродеше из хола, докосвайки познатите предмети. Семейната снимка в сребърна рамка. Бинокълът на Уилям. Кутията за пури. Тя вдигна капака ѝ, вдъхвайки аромата на Монте Кристо, като затвори очи и мирисът предизвика образа на татко по-добре от всяка снимка.

Виждаше се като малко момиченце, седнала на колената му, докато той избираше пурата си и преминаваше през сложния ритуал със златните ножици и дървените кибритени клечки, които тя винаги духваше. И тогава, най-хубавото: той поставяше етикета на пурата на пръста и като пръстен. Можеше да види мами седнала с ръкоделието си и татко с вестника си. Тя отново се наслади на особената атмосфера на спокойствие и сигурност, която беше познала като малко дете, привилегировано да пълзи до тези чудесни същества, преди да бъде изпратено в леглото.

— Ако само, ох, само ако... — мислеше си тя с копнеж за последен път в живота си.

Новината, че порочната Лили Молино се е завърнала бързо се разпространи из домакинството и после из селото. Слугите се събраха да гледат любопитно и скоро всички разбраха, че Лили се е завърнала у дома, за да умре. Това е изписано на лицето ѝ, казваха си един на друг

те смирено, и всички стари истории и слухове се подхващаха отново в пълния магазин на селото или пред халба бира в кръчмата.

Лили беше доволна просто да си бъде у дома, да язди сама из алеите. Вечер седеше тихо край огъня, усмихвайки се, докато си говореха за стари, спомени. А кучетата, точно както винаги бяха правили в миналото, лежаха до леглото на Лили, гледайки я предано, сякаш бяха нейните собствени любими далматинци отпреди четиридесет години. Когато вече не можеше да язди от слабост, тя бавно се разхождаше из градините, подпирайки се със стария бастун на татко. Отказваше големите дози морфин, предписани от доктора, защото не искаше да прекара упоена малкото време, което ѝ оставаше.

— Искам да се насладя на всяка последна минута от времето ми в Арднаварна — каза тя тихо на Сиел. — Защото знам, че това е раят и когато умра ще трябва да го напусна. Отново... — Тя се огледа патетично и каза. — Смяташ ли, че татко накрая ми е простил? Дали ще се обърна в ковчега си, ако ме погребат до него?

— Разбира се, че ти е простил — излъга Сиел, преглъщайки сълзите си. — Стоотици пъти ми го е казвал. А ти скоро няма да умреш.

Но Лили само ѝ се усмихна.

През тези дълги вечери сами край огъня, тя разказа на Сиел истината за Джон, Фин и Даниел. За двамата си сина и омразата ѝ към единия и всепоглъщащата любов към другия.

— Лиам просто никога не се завърна у дома — каза тя тъжно. — Аз го направих отново, виждаш ли Сиел. Аз просто не мисля за никого, освен за себе си. Аз се опитах да го намеря, да му поискам прошка, но напразно. Той просто изчезна.

— Мислила ли си колко различен би могъл да бъде животът, ако не беше срещнала Дермът Хатауей? — попита Сиел.

— Мислила ли съм? — Лили се засмя с тъжен, горчив смях. — Всеки ден от живота ми, това е. Но аз научих по-трудния начин, че няма връщане назад. Не можеш да промениш миналото, Сиел, макар Бог да знае, че се опитах.

Тя извади диамантената огърлица от джоба си и я подаде на Сиел.

— Помниш ли? — попита тя усмихнато. — Когато бях на седемнайсет и светът беше в краката ми. Сега аз искам да я дадеш на

дъщеря си, когато стане на седемнайсет и целият живот лежи пред нея, и всичко е възможно.

Тя говори за Нед, когото беше принудена да остави в Нантъкет на грижите на една местна жена.

— Той е единственият ми приятел, освен теб, Сиел — каза тя. — Сега бедният му ум се лута, но той е все така хубав, мил и чаровен. Защо, о, защо не го обичах достатъчно, за да се оженя за него? Тогава животът би бил толкова лесен. Но старите му приятели от театъра са лоялни. Те все още намират време да го посещават и през лятото често у тях се събират тълпи гости, за да му правят компания. Знаех, че е по-добре да се сбогувам с него, докато бях на себе си, а не да го оставя да види на какво съм се превърнала. — Тя погледна скръбно ръцете си, само тънки кости, покрита с пергаментова кожа.

Най-накрая дойде денят, когато Лили не можеше да става. Сиел нареди леглото ѝ да се премести до прозореца, така че да може да гледа хубавите градини и дърветата, засадени от пралядо им, и да зърва сребърното море, широкото небе и бягащите коне. Макар че въздухът на късното лято беше мек, Лили усещаше студ и огънят гореше постоянно. Кучетата оставаха предано до нея, с глави върху лапите, а една оранжева котка седеше на прозореца, наблюдаваше и чакаше.

Мина седмица, после още една, и Лили вече не можеше да яде. Приемаше течности през сламка, макар да каза на Сиел, че няма смисъл.

— Вече няма значение, скъпа Сиел — каза тя. — Сега съм у дома. — Очите ѝ бяха като тъмни сапфири и лицето ѝ се беше изпило, но Сиел видя че копнежът и тъгата накрая са я напуснали.

Лили помръдна ръката си и я остави да легне на голямата глава на кучето. С въздишка на успокоение тя затвори очи и Сиел разбра, че никога вече няма да ги отвори.

Арендаторите дойдоха, както винаги бяха правили, да декорират талигата, която щеше да носи ковчега с мъховете и ароматните рози Глоар де Дижон от градината. Те вървяха след Сиел до семейния параклис и после до гроба, където Лили най-после се съедини в смъртта с любимите си татко и мами. Този път всички снеха шапки от уважение към смъртта на Лили Молино.

Моди

Аз погледнах към двамата ми слушатели. Главите им бяха наведени и те ме гледаха кротко, докато мислеха за Лили.

— Тя умря по-щастлива, отколкото живя — напомних им аз. — Беше си у дома, където винаги е искала да бъде.

— Нед трябва да е умрял няколко години след това — каза Еди. — Все още пазя старите изрезки от вестници за погребението му и голямата възпоменателна служба по-късно. Всеки, който е бил нещо в театъра, отишъл да си вземе сбогом с него и да изрази уважението му.

Аз погледнах Еди и казах:

— Ето сега знаеш какво се е случило на твоя пралядо. Той се е отказал от всичко, което е имал, заради жената, която обичал, малко по малко, после почти платил с живота си, а накрая тя му коствала кариерата. Той е бил добър човек и голям актьор, и е бил оглупял по нея.

Преди да умре Лили попитала Сиел: „Наистина ли бях лоша жена?“ А Сиел й казала това, което аз смятам, че е истината. „Ти никога не си била лоша“, казала тя лоялно. „Ти беше глупава и упорита. Винаги съжаляваше за нещата впоследствие, но тогава вече бе късно“.

— И това е според мен истината за Лили. Но както казах в началото, трябва сами да решите за нея.

— Бедната Лили — каза Шенън съчувствено. — Аз не вярвам, че тя е била лоша. Просто са й се случили лоши неща.

— Но тя сама си ги е предизвикала — каза Еди, и аз виждах, че той мисли за Нед, чийто живот е бил съсипан заради нея.

— Това не е съвсем краят на историята ми — казах аз и те вдигнаха глави отново. — Защото следващия гост от миналото, който дойде в търсене на Арднаварна, беше бащата на Шенън, Боб Кийфи.

Беше около 1980, ако си спомням правилно, когато се появи на вратата ми и когато ми каза името си, аз веднага разбрах, че е потомък на Фин. Той имаше неговия поглед, както казват тука. Тъмен й хубав. О, той беше внук на Фин и никой наоколо не би го оспорил.

Шенън опря брадичка на ръката си, гледайки ме в очакване, докато й разказах нейната история, точно както баща й ми я беше

предал.

Боб Кийфи бе проследил миналото си, точно както правеше дъщеря му двацет години по-късно. Той бе намерил портрета на Лили и писмата във вилата „Морска мъгла“ в Нантъкет. После проверил сирашките списъци и с това, което успях да му разкажа, е запълнил празнините.

Лиам и Джени бяха женени дванайсет години, преди да се роди синът им, Робърт, увеличавайки щастieto им. Лиам бе приел истинското име на баща си, О'Кийфи, и промени ирландското Лиам на Уилям, така че двойката беше известна като господин и госпожа Уилям О'Кийфи, и с това име той се подписваше на картините си. И вероятно по тази причина всичките детективи, които наемаше Лили, не успяваха да го открият.

Те живееха в Северна Калифорния в една малка отдалечена къщичка, близо до Мендочино и не общуваха много, макар че винаги бяха любезни, когато срещаха съседите си на улицата или в магазина. Местните казваха, че макар да бяха артистични типове, Джени О'Кийфи поддържаше къщата в изрядна чистота, с хубави завеси на прозорците и хубава храна на масата им. Момчето им беше много малко за училище и никой не знаеше много за тях, освен че се бяха установили тук след години бродене из страната, спирайки, когато Лиам намираще нещо за рисуване. На всеки три месеца Лиам пътуваше до Сан Франциско, за да продава картини, така че да може да плати наема, и след неговата смърт собственикът на галерията казал, че макар още да не се бил развил, той имал истински талант и светът е загубил един голям художник.

Те поели на едно рядко пътуване на изток — кой знае, може би да се опитат да се сдобрят с Лили и Фин, и да им покажат внука им. И тогава, в ранните часове на една мъглива утрин, експресът се сблъскал с един товарен влак. Сред имената на жертвите, публикувани във вестниците били Уилям О'Кийфи и жена му, Джени, а петгодишния Робърт оцелял. Роднините бяха призовани да се свържат с католическото сиропиталище, където било отведено момченцето.

Малкият Боб е бил намерен в прегръдките на баща си, защитен от удара от тялото му. В сиропиталището той чакаше нетърпеливо

баща му да дойде да го вземе, и когато попита защо не идва, монахините му казаха меко, че баща му е отишъл в рая, към който се стремят всички добри хора.

— Искан ми се повече да беше дошъл тук да ме вземе — изплакал той тъжно.

Те му казали, че скоро роднините му ще бъдат открити и те ще дойдат и ще го поискат, като изгубен пакет. Но никой не идвал и Боб се чудел защо. Като поотраснал, чуденето му се превърнало в гняв, никой в Америка не го иска. Той решил, че когато стане мъж ще им покаже. Ще стане богат и прочут и всеки ще иска да го познава и тогава той ще намери тези роднини, които са го изоставили и ще им покаже, че той също няма нужда от тях.

Това било много години преди той да отиде във вилата в Нантъкет, където намерил писмата на Сиел и портрета на Лили. Той отишъл на адреса на плика, къщата на баба му на улица Маунт Върнън, но тя била запечатана и съседите му казали, че госпожа Адамс е заминала за Ирландия преди много години.

И после, след години, той дойде тук, за да намери Арднаварна и корена си. Разказа ми всичко, което е изстрадал през живота си, мислейки, че никой не иска да го спаси от сиропиталището, и че никога не е знаел кой всъщност е. Аз му казах „Ти си внук на Лили, и на Фин О’Кийфи, и ако някой от тях знаеше къде си бил, веднага щяха да дойдат и да те поискат.“ А когато му казах, че той е законният собственик на богатството на Лили, сви рамене и каза:

— Сега е твърде късно. Нека мъртвите си останат мъртви, а аз ще продължа със собствения си живот.

Както и да е, аз му дадох огърлицата.

— За твоята дъщеря — казах му аз, също както Лили беше казала на мамини. — Тя има целия живот пред себе си и всичко е възможно. — В хубавите очи на Шенън имаше сълзи и аз виждах дълбочината на мъката ѝ. Казах нежно:

— Баща ти избра да остави миналото на мира, но може би има други, които не са. И тази, сигурна съм, е причината, поради която е бил убит.

Тя ме погледна изумено и аз казах:

— Никой мъж от калибъра на Боб Кийфи не би се убил заради пари. За жена, може би. Молино винаги са били емоционални,

сантиментални към кучета, коне и жени. Но пари? Никога. Освен това, ако бизнесът му е пропадал, той е знаел, че разполага с наследството на Лили, няколко милиона долара, които го чакат. И те все още са там, чакат в Бостънската банка за наследник.

— Но той не е познавал никого от миналото — каза Шенън. — Нито един О'Кийфи. Нито един Молино. Кой би могъл да извърши такова ужасно нещо? И защо?

Еди постави ръка успокояващо около нея:

— Ние ще открием кой го е направил, Шенън — каза той спокойно. — Аз ще ти помогна. Ще се върнем в Нантъкет, където е започнало всичко. Може би, ако потърсим по-упорито, ще намерим последната улика, която ще ни даде отговор.

Аз им казах, че има една ирландска поговорка: „За да намери врага си, ирландецът първо се вглежда в себе си, и после в друг ирландец.“ Казах, че считам, че има много истина в нея. И че Бриджид, която разбира от тези неща, ще ви каже, че има три основни мотива за убийство: пари, страст и отмъщение.

— В едно съм сигурна — казах аз. — Където са замесени семейства, особено такива с толкова бурна история, трябва да търсите внимателно сред тези, които са близки до жертвата. Там ще намерите вашия убиец.

Шенън и Еди решиха да се върнат в Нантъкет и, за да ги разведрия, както и себе си, реших да дам прощално парти. Обадох се на всички, които познавах и им казах да дойдат в събота, облечени в най-хубавите си дрехи да се запознаят и се сбогуват с новооткритата ми „внучка“.

Дълго неизползваната бална зала в задната част на къщата беше почистена и лъсната. Беше повикана помощ от селото, за да се разместят мебелите, и поканен оркестър от Дъблин. Бриджид беше в стихията си в кухнята, планирайки и организирайки бюфета за сто и петдесет души, и дузина жени изпълняваха нарежданията ѝ, кълцаха, варяха и печеха.

Но преди да се случи великото събитие дойде още един неочакван посетител в Арднаварна.

ГЛАВА 52

Аз бях на колене и скубех бурени от лехите под прозорците на хола, когато чух, че изскърца кола откъм входа. Беше слънчева утрин, аз накривих шапката си и сложих ръка над очите си, мигайки към белия мерцедес лимузина, който се приближаваше към къщата. Такъв великолепен автомобил не беше виждан в Арднаварна от любимия ролс на татко и аз си помислих, че е някоя рок звезда, загубила пътя си към замъка Ашфорд.

Шофьорът спря пред предната врата, усмигнах се, като го видях как сваля шапката си и изтрива потното си лице. Хвърляйки ми един уморен поглед, той побърза да отвори вратата за пасажера си.

Краката се появиха първи. Невъзможно дълги и елегантни, и обувти, ако не се лъжа, с червени обувки Маноло Бланик. Останалата част от дамата ги последва, висока колкото можеше да се очаква — дълги крака, с извивки, както казват, където трябва, подчертавани от хубав бял костюм. Дългата ѝ руса коса се спускаше по раменете ѝ като гривата на лъв и лицето ѝ беше по-скоро симпатично, отколкото красиво. Тя изпрати една изключително сладка усмивка към мен и каза с нюйоркски акцент.

— Простете, бихте ли ме упътили при господарката си.

Аз излязах на крака, изтривайки калните си ръце в престилката, точно когато кучетата усетиха, че нещо става и се хвърлиха весело към нея, оставяйки лапите си върху безупречно белия костюм.

— О, милите — възкликна тя.

Естествено, харесах я.

— Простете буйността на моите кучета — извиних се аз. — Те не са свикнали с такива великолепни коли и ослепителни посетители — аз протегнах все още мръсната си ръка и казах: — Аз съм Моди Молино, господарката на Арднаварна.

Тя се изчерви заради грешката си:

— О, съжалявам — въздъхна тя. — Мислех, че вие сте... нещо като градинарка.

— Няма проблем — уверих я аз. — И това съм: градинар, шофьор, иконом. А с кой имам честта да се запозная?

— Джоана!

Ние се обърнахме веднага към гласа на Шенън. Тя стоеше на вратата и гледаше непознатата и аз си спомних, че ми беше казала за любовницата на баща си Джоана Белмонт. Погледнах я с интерес и разбрах защо я бе избрал Боб. Тя беше истинска жена. Хубава и пищна, със здрав американски вид. Разбрах, че от нея би излязла по-добра доведена майка, отколкото от студената Бъфи, и се съжалих над нея, затова че е загубила мъжа, когото е обичала.

— Шенън! — отвърна Джоана, мисля малко нервно, и разбрах защо. Тук любовницата на бащата се сблъскваше с дъщерята, и то по причини, които още не знаем.

— Трябваше да дойда — каза Джоана. — И след сладкото писмо, което ми написа, мислех че няма да имаш нищо против. — Тя погледна с надежда Шенън, все още разтревожена да не я попита как може да ѝ се натрапва, защото все пак тя беше любовницата, а не съпругата. Но Шенън не го стори.

Тя отиде до нея и я обгърна с ръце:

— Не знам защо си тук — каза тя, — нито как ме откри. Но се радвам, че дойде. В сърцето си усещах, че татко те обича и това е всичко, което има значение за мен.

Джоана Белмонт избухна в сълзи. Тя стоеше там, висока и грациозна със следи от лапи по белия си костюм и по хубавото ѝ лице се стичаше грим, докато шофьорът гледаше, Шенън я прегърна и също заплака.

Знаех, че е добре да споделят скръбта си, затова казах съчувствено:

— Когато сте готови, аз ще бъда в кухнята. Ще накарам Бриджид да направи кафе и ще говорим.

Малко след това те дойдоха в кухнята. Аз представих Еди и Бриджид и ние седнахме около масата, пиехме кафе и се преценявахме един друг, докато кучетата се настаниха в краката на Джоана, гледайки я предано. Тази порода по красавиците ли си пада или какво? — запитах се аз като ги побутнах с крак и изсъсках думата „предател“ към тях. Но те не обръщаха внимание и продължаваха да зяпат Джоана, чакайки за още ласки.

— Джей Кей ми даде адреса — каза Джоана. — Той ми каза, че ти си тук, но не беше сигурен защо. Да си призная малко се уплаших да му се обадя, защото твоят баща и аз... ами, той винаги държеше работата отделно от „личния“ си живот и не бях сигурна дали Джей Кей знае коя съм. Както и да е, явно ме е познавал, защото не зададе въпроси, просто ми каза, че си в Арднаварна. И ето ме тук.

— Но защо си тук? — попита Шенън. — Сигурно не само за да ме видиш?

Джоана взе черното дипломатическо куфарче, което носеше и го бутна към Шенън.

— Баща ти ми даде това за съхранение — каза тя, — малко преди да бъде убит.

Шенън я гледаше изненадано.

— Значи мислиш, че е бил убит?

— Знам, че беше. — Джоана се облегна напред и хвана ръката на Шенън през масата. — В нощта преди твоего парти Боб ми каза, че ще иска от Бъфи развод. Предложи ми да се оженим. Той каза, че може да мине известно време преди да бъде свободен и че има много неща да се уреждат. Мислех, че става въпрос за прехвърлянето — издръжка и всичко останало — но не беше така. Баща ти не е откраднал тези пари — каза тя. — Него са го окрали.

Бриджид и аз се спогледахме, после погледнахме отново към Джоана и тя ни разказа какво се беше случило.

Ню Йорк

Джоана почти не беше напускала апартамента си след смъртта на Боб. Тя бродеше из апартамента с изглед към Централ парк, спомняйки си как го бяха избрали заедно и колко беше щастлива, докато го обзавеждаше за тях. Сега, без него, той се бе превърнал в обикновени стаи.

Тя отиде до килера и загледа дрехите му, все още висящи до нейните. Погледна часовника, който му беше подарила за рождения ден преди две години, и ръкавелите от емайл, които бяха подарък за първата годишнина. Когато идваше в апартамента, той винаги сваляше часовника и си слагаше този, който му бе подарила, и винаги слагаше ръкавелите, когато излизаха заедно.

Тя никога не би повярвала че би могла да приеме да бъде „тайната жена“ на Боб Кийфи, но всъщност така беше станало. Понякога, докато седеше и го чакаше, се беше чувствала повече като „съпруга“, отколкото като „другата жена“, защото знаеше, че жена му, Бъфи, никога не седеше у тях да го чака.

Тя вдигна ръкава на любимото сако на Боб от туид, което винаги носеше през уикендите и го притисна към бузата си. Затвори очи, виждайки двамата да вървят из парка в неделя сутрин, за да си купят Ню Йорк Таймс, или да отиват за кроасани и кафе. После щяха да се върнат и може би отново да си легнат. Господи, той беше секси, и о, как го обичаше тя.

Сълзи замрежваха очите ѝ, когато тя се измъкна от килера, спъвайки се в черното куфарче до дрешника. То се отвори и по килима се пръснаха документи. Тя ги събра, бързо ги върна обратно и затвори отново куфарчето. Сложи го на етажерката в шкафа и се изправи, после спря и го погледна със съмнение.

Беше прочела всичко за Боб във вестниците. Знаеше, че го наричат мошеник и че го разследват за измама, но не вярваше на нищо. Тя си спомни как гледеше агентите на ФБР и представителите на СЕК и ИРС по телевизията, прибиращи всички документи от офисите на „Кийфи Холдинг“. Освен тези в куфарчето, стоящо в шкафа.

Като взе куфарчето, тя го занесе в стаята, която Боб винаги беше наричал бърлогата. Седна на бялото канапе, притискайки куфарчето към себе си, гледеше през прозореца гълъбите и мислеше. Никога не се беше интересувала от бизнеса на Боб, макар че винаги изслушваше, когато той поискаше да ѝ говори за нещо. Той се вълнуваше за новия си небостъргач и беше говорил за всяка фаза от строителството. Тя знаеше, че той не е паметник на егото му, както го изкарваха медиите. Боб беше човек, който бе стигнал до успеха по трудния начин и кулата Кийфи трябваше да бъде връхът на успешната му кариера. Вместо това, тя беше станала негова епитафия.

Спомни си разговора им от предната вечер, преди да го убият, когато той ѝ бе предложил да се оженят, и разбра колко изтощен беше изглеждал.

— Остарявам — беше казал той горчиво. — Твърде стар съм, за да поддържам мечтите и илюзиите си. Внезапно всички те избледняха.

Тя си спомни как той ѝ подаде куфарчето си и я помоли да му го пази. И тъжният поглед в очите му, когато се беше върнал, за да я целуне втори път, преди да вземе асансьора. Беше си тръгнал завинаги. И тя осъзна без сянка от съмнение, че Боб не беше се самоубил. Някой беше откраднал тези липсващи милиони и Боб беше научил това. И крадецът, който и да беше, го бе убил.

Тя си помисли за документите в куфарчето, което бе поискал да му пази, и разбра, че Боб трябва да е намерил някакво доказателство за измамата и че тя го държи.

Тя отвори куфарчето и проучи документите. Бяха все договори за закупуването от „Кийфи Холдинг“ на места за строеж в дузина градове на Америка. Бяха все с еднакъв формат — с името на продавача и на купувача, описание на парчето земя с карти и диаграми, продажната цена и много правни клаузи. Името на продавача на всеки един бе различно, но тя забеляза, че с дребен шрифт под всеки от тях беше написано „поделение на ХВЗ Фонд“ и че всеки беше подписан за продавача от мъж с чуждо име, Жан Мишел Зимат, и за купувача, „Кийфи Холдинг“, от двама от партньорите, Брад Джефрис и Джак Уекслър. Нито един от тях не беше подписан от Боб.

Хората никога не очакваха това от една актриса, но Джоана беше добра по математика. Тя бързо събра платените пари в главата си и веднага разбра, че става въпрос за над четиристотин милиона долара в договори.

Тя внимателно прибра обратно документите в куфарчето и го затвори. Гледаше го. Дали това беше всичко, което търсеха. Но те говореха за много повече от четиристотин милиона долара. Деветстотин милиона, казваха те, може би над милиард, и манипулиране на акции и фалшива гаранция. Тя си помисли за всички тези банкери, чакащи за парите си. Е, тя можеше определено да им каже къде бяха някои от тях. В сметката на Жан Мишел Зимат и ХВЗ, ето къде.

Чудеше се какво е искал да каже Боб с това за илюзиите си? Дали защото Брад и Джак го бяха лъгали през всичките тези години? Но четиристотин милиона долара! Тя поклати глава, трудно беше да се повярва. Доколкото знаеше, Брад живееше обикновен живот в хубава къща на няколко акра на Лонг Айленд. Караше мерцедес и прекарваше отпуските си сам на риба в Канада. Уекслър беше фуклив, вярно беше,

но той притежаваше къщата на Сътън Плейс от дълго време. Вярно, караше астон мартин, но Боб казваше, че това е само заради шоуто, и че Джек има нужда да шашка момичетата, но все пак той беше ерген и за какво друго да си харчи парите?

Може би и двамата са били заблудени и Фондът ХВЗ е бил корумпиран. Джоана въздъхна, докато носеше куфарчето обратно в килера, пъкна го в шкафа и го заключи. Постави ключа в джоба на роклята си и започна да се облича. Не знаеше какво е ставало, но се страхуваше да отиде в полицията заради скандала. Страхуваше се да се срещне с партньорите и да иска истината защото... коленете ѝ изведнъж омекнаха... защото може би Брад Джефрис и Джек Уекслър бяха убили Боб.

Тя се овладя бързо и гримира лицето си. Тъй като беше висока, хората винаги смятаха, че носи много грим, но всъщност тя бе пестелива по отношение на лицето си и всичко останало, а и пазаруваше само от евтини магазини за козметика. Наследство от победните ѝ дни като бореща се актриса. Но сега, благодарение на Боб, тя беше относително богата жена. Той ѝ беше купил този апартамент, влагаше редовно пари в банковите ѝ сметки и плащаше всичките ѝ разходи.

— Няма да има нужда никога повече да работиш — беше ѝ казал той весело, защото знаеше, че заради него тя изобщо не се опитва да си намери работа. Искаше да е свободна.

Тя мислеше за четиристотинте милиона долара, изплатени на Жан Мишел Зимат и ХВЗ Фонд за всички тези парчета земя, чудейки се дали изобщо съществуваха. Имаше само един начин да разбере.

Тя извади два договора от куфарчето: единият за собственост в Ню Йорк, а другият — в Бостън. Облече си един жакет в черно и бяло и черна широкопола шапка и напъха внимателно договорите в чантичката си. Портиерът ѝ предаде пощата на излизане и тя пъкна писмата в чантата си. Взе такси до Второ авеню.

Беше район на разнебитени постройки, които изглеждаха сякаш никой не ги беше докосвал, откакто бяха построени през деветнайсети век. Имаше минимаркет на партерния етаж, а до него пералня и химическо чистене. Казвайки на шофьора да чака, Джоана влезе вътре и поиска да говори с мениджъра или собственика.

Хаитянинът зад касата на минимаркета я погледна сякаш идваше от луната, и тя каза рязко:

— По-живо млади човече, бързам.

Той се изгуби в задната част и се върна с един възрастен човек с мазна коса и враждебни очи.

— Какво искаш? — измрънка той.

— Искам да знам на кого е тази постройка? — каза тя и той се приближи заплашително.

— Що искаш да знаеш?

— Мога да я купя.

— Хъм — той я заобиколи, оглеждайки я отгоре до долу, и тя се замисли дали да не побегне към таксито, но трябваше да научи.

— Той е хазяин — каза той безразлично. — Не му знам името. Аз просто си плащам наема и това е всичко.

Тя му благодари забързано и отиде в пералнята в съседство. Афроамериканското момиче зад тезгяха беше хубаво и каза, че името на собственика е Маркс и че изпраща човек да събира наема всеки петък. И не, тя не е чувала за никакви планове, че мястото ще се развива.

— Кой ще иска да купи нещо тук? — попита тя с подигравателен смях. — Всички ние се опитваме да се измъкнем.

Джоана каза на шофьора да я откара до летище Ла Гуардия и хвана самолета за Бостън. Шофьорът на таксито на летище Логан я погледна странно, когато тя му даде адреса и я попита дали е сигурна. И когато пристигнаха, тя разбра защо. Районът беше от полуразрушени бордеи и тя дори не си направи труда да огледа склада, за който „Кийфи Холдинг“ бяха платили трийсет и два милиона долара. Просто каза на шофьора да я върне обратно на летището и хвана следващия самолет за Ню Йорк.

По време на полета тя препрочете договорите за двете места, които току-що беше видяла и разбра, че става въпрос за измама. Но нещо ѝ подсказа, че това е само върхът на айсберга. Имаше още, много повече. Боб беше научил какво става и е знаел кой го е направил. И това е искал да каже с „изгубените си мечти и илюзии“. Който и да бе, това е някой близо до него, и когато го бе предизвикал, същият човек или хора го бяха убили. Тя погледна отново двата подписа, на Брад и на Джак, и си зададе въпроса. Поклати глава, те просто не приличаха

на убийци. Но как трябва да изглежда един убиец? Като горила с бляскав поглед и заплашителна усмивка? Господи, мислеше си тя, шокирана, това би могла да бъде и Бъфи, доколкото я познаваше.

Тя напъха документите отново в чантата и прегледа писмата, които портиерът ѝ беше дал. Имаше едно от Нантъкет и тя го погледна любопитно. Никой, когото познаваше, не ходеше в Нантъкет. Отвори го и погледна изненадана подписа, Шенън Кийфи, и когато прочете писмото, по очите ѝ се стичаха сълзи.

Когато погледна адреса, вила „Морска мъгла“ в Нантъкет, тя искаше да каже на пилота да обърне самолета и да се върне в Бостън, за да отиде и благодари на това мило момиче за съчувствието. Защото то беше разбрало, че любовницата на баща му скърби повече от съпругата му. Тя си спомни, че беше чела във вестниците как Бъфи е заминала за Барбадос, чакайки скандала да затихне и оставяйки доведената си дъщеря да поеме всичката кал, която се хвърля по нея.

— Тази кучка — каза тя пламенно и жената на съседното място я погледна шокирана. Джоана се извини и прибра писмото в чантата си, мислейки какво да прави.

Когато се прибра у дома, тя свали обувките си и се заразхожда из апартамента, чудейки се дали трябва да сподели с Шенън Кийфи подозренията си че баща ѝ е бил убит и да ѝ покаже документите? После си каза, че Шенън е преживяла толкова много, че сигурно е приела самоубийството на баща си. Да ѝ каже би означавало да сложи сол в раната. Мислеше да каже на най-добрата си приятелка, но не искаше да я забърква. Това бе твърде опасна игра. Ставаше въпрос за убийство.

Тя походи още малко, след това отиде до телефона и набра. Когато отговориха, тя поръча моцарела и доматена пица с повече сирене. Отиде и седна пред телевизора. Щом пицата пристигна, тя изяде едно парче, гледайки новините по Си Ен Ен, успокоена, че този път Боб не се споменаваше.

Пъхна останалата пица в кутията и я пусна в кошчето. Отиде да вземе душ. После легна на леглото и затвори очи. „Какво да правя, скъпи Боб?“ попита тя, и отговорът ѝ дойде толкова ясен, сякаш той ѝ говореше: „Кажки на Шенън.“ Джоана въздъхна с облекчение. Ще направи точно това.

Джоана завърши историята си и ни погледна очаквателно.

— И ето ме тук — каза тя с извинителен глас в случай, че ние не искахме да е така. Тя бутна куфарчето с документите към Шенън. — Мислех да отида в полицията, но после си спомних коя съм. Разбрах, че медиите отново щяха да затръбят, че любовницата на Боб Кийфи се е появила с куфарче документи, които счита за доказателство, че партньорите му са го убили. — Тя ни се усмихна леко и аз се възхитих на куража ѝ да признае, че е просто „любовница“, макар да знаеше, че е била много повече от това.

— От теб зависи, Шенън, да решиш какво трябва да се направи — каза тя кротко.

Шенън погледна безпомощно Еди и после мен. Ние извадихме документите и ги разгледахме, забелязвайки подписите на партньорите и името на продавача, ХВЗ, и мъжът с чуждото име, който се беше подписал от тяхно.

— Може би това е една от онези компании за заобикаляне на данъци в Швейцария или Лихтенщайн или някъде... — каза Еди замислено.

— Ако това е така, тогава няма начин да ги проверим — казах аз. — Те винаги са дискретни и се съмнявам дори, че ще успеем да научим кой е собственик на ХВЗ.

— Но ХВЗ държи поне четиристотин милиона долара от парите на Боб. И ако те са крадени, трябва да кажат.

Спомняйки си подобни случаи, които се бяха появявали в пресата, аз поклатих глава.

— Ще трябва да научим по друг начин.

Шенън прекара ръце през червените си коси, докато благодареше на Джоана, че ѝ е донесла документите и не е отишла в полицията.

— Не знам какво да правя — каза тя. — Как мога да повярвам, че те са откраднали всичко това от баща ми? Как да повярвам, че са го убили? И все пак... — Тя погледна към нас с уплашени очи. — И все пак те и двамата бяха на партито през онази вечер. И двамата се държаха странно. Бяха много потиснати — не танцуваха и не дойдоха да танцуват с мен, дори да ме поздравят за рождения ми ден. Забелязах, че Брад пие много, а Джак изглеждаше някак си мрачен, и си спомням, че приятелката му изглеждаше отегчена. Но те са били близо до баща ми от години. Как биха могли да го убият? Освен това, какво общо имат те с миналото?

— Може би те не са го убили — каза Ед, повече, за да я успокои, отколкото защото го вярваше. — И може би когато се върнем в Нантъкет, ще намерим основната улика, която ще ни покаже убиеца.

Джоана гледаше объркано към тях и аз потупах ръката ѝ:

— Скоро ще чуеш всичко за миналото на Боб — казах ѝ аз. — Междувременно, настоявам да останеш тук с нас в Арднаварна. Ще има прощално парти в събота, което просто не трябва да пропускаш.

Молино винаги са били царе на партитата и аз възнамерявах за заминаването на Шенън и Еди това да бъде едно от най-добрите. Бях поканила всички, които познавах, стари и млади, и ние всички помагахме да се украси къщата, обирайки от градината цветя и растения, клонки и бръшляни, докато превърнахме балната зала в зелен рай. От Дъблин пристигна оркестър и се настани на малкия подиум в единия край, Бриджид се носеше наоколо като влак, приготвяйки чуден бюфет от пушена съомга и пъстърва, миди, раци и скариди. Имаше пуйки и свинско, пушено пилешко и дива патица, свежи зелени салати и зеленчукови суфлета, кексове и десерти, които беше украсявала с часове с горена захар, докато бяха заприличали на малки произведения на изкуството.

Бриджид беше надминала себе си и няколко минути преди нашите гости да пристигнат тя се въртеше тревожно из трапезарията, гонеше кучетата и котките, облечена в черна копринена рокля, но без престилка, защото и тя беше гост на този бал. Беше сресала косата си назад и я беше закрепил зад ушите си с моите диамантени фиби. Носеше черни чорапи и нейните малки боти с висок ток.

— Изглеждаш ослепителна, Бриджид — каза Еди одобрително. — А масата изглежда дори по-ослепително. — Ръка за ръка, той и Шенън проверяваха бюфета, докато аз ги гледах с удоволствие. Бях поровила в гардеробите и ги облякох с най-хубавите дрехи на семейството. Шенън беше с една кадифена рокля Фортюни, която беше на мами, дълга туника, прилягаща на стройната ѝ фигура. Диамантената огърлица на Лили блестеше на шията ѝ. Еди, който държеше ръката ѝ, изглеждаше сякаш никога няма да я пусне.

Ако някога мъж е изглеждал добре във вечерни дрехи, то това беше той. Хубавият Еди носеше самото Савил Роу на татко за вечеря,

сякаш беше роден аристократ. Като че ли бе шито специално за него.

Мина ми през ума, както сигурна съм и на Бриджид, че това би могло да бъде и нашето собствено прощално парти, както и на Шенън и Еди. Не че очакваме най-лошото, но на тази възраст човек гледа да се наслади на всеки миг, в случай, че се окаже последния. Освен това, кой знае кога бихме имали извинение за подобен разкош? Ето защо Бриджид се беше престарала с бюфета, а аз бях извадила последните отлежали вина и шампанско от килера.

Бях облечена с червен шифон от Валентино, 1970. Той трептеше чувствено около тялото и се спускаше до кльощавите ми глезени. Бях с червени сатенени сандали в тон с бижутата, които, макар и много, бяха без стойност: широка златна огърлица, гривна и обици, отрупани с „камъни“ в червено, синьо и зелено, които татко беше купил от базар на мами, когато са били в Индия. Гривните подрънкваха, когато мръднех, а обиците свистяха около лицето ми както обичах, и бях пъхнала една гардения в червените си къдрици. Напръсках се с голямо количество Л'Ор Блю, сложих си руж на бузите и устните и бях готова да посрещам гостите си.

Ние стояхме в хола, възхищавахме се един на друг и поглеждахме тревожно часовниците си, мислейки си, че Джоана закъснява, и в този миг тя заслиза към нас, пищна богиня с обикновена черна рокля Калвин Клайн, без никакви бижута. Въздъгнахме с възхищение и аз си помислих колко горд би бил Боб от жените си, ако можеше да ги види тази вечер.

Гостите започнаха да пристигат, както беше уговорено, в девет. Те просто нямаха търпение да пристигнат и да започнат да се забавляват. Ние четиримата оформяхме линията на посрещачите и аз с радост представях новите ми любимци на старите си приятели. И на дузината млади хора, които бяха дошли чак от Дъблин, Корк и Голуей за партито, оставайки при приятели и роднини наоколо в техните мразовити Големи къщи.

Но през тази вечер нямаше нищо мразовито в Арднаварна. Като нас и тя изглеждаше в най-добрата си светлина, с огньовете, които горяха във всяка камина. Дори и далматинците носеха червени сатенени ленти, макар че оранжевите котки не търпяха такива украшения. Скоро шампанското се лееше, както и разговорите, а и музиката. Аз стоях от

едната страна и ги гледах как танцуваха, смееха се и говореха. И са замислих колко ли партита е видяла Арднаварна.

Има нещо в партитата, което ме удря в главата като силно вино. Вълнение, което искам всички около мен да споделят. Искях да отнесат спомена от тази вечер в главите си, така че след много години, когато си спомнят, да си кажат: „Помниш ли онази магическа нощ в Арднаварна? А старата Моди Молино? Колко хубава беше старата къща и колко стилна беше старата Моди, и как Бриджид беше приготвила пир за богове?“

Като говорим за пир, стана време за вечеря. Взех рога за лов, който беше принадлежал на таткото на Лили и Сиел и го доближих до устните си. Пронизващият звук отекна в стените и гостите се насочиха към храната. Оркестърът спря по средата и се приближи към бара. Гостите със смях се струпаха около вълшебствата на невярната Бриджид, макар и да казваха, че са твърде хубави, за да се развалят. Бриджид стоеше гордо до масата си и приемаше комплименти, зачервена и с тревожна усмивка, докато ги гледаше как пълнят чиниите си. Бутнах една чаша шампанско в ръцете ѝ и казах:

— Бриджид, скъпа моя, не е ли това най-доброто парти, което сме давали в Арднаварна?

— Винаги казваш това, Моди — усмихва ми се тя.

— А не е ли винаги вярно? — отговарям ѝ аз с усмивка.

Но този път наистина беше най-доброто парти давано в Арднаварна, защото никой не искаше да си тръгва, дори и по зазоряване, а и не бяха ли милите ми „внуци“ с мен? И кой знае кога ще ги видя отново?

ГЛАВА 53

Аз се влачех из къщата като загубено куче след като заминаха. Дори тези същества бяха нещастни, следвайки ме, с увиснали уши и влачещи се опашки, докато бродехме из къщата, ограничавани от неспирния дъжд и носталгията.

— Колко години са минали — запитах се аз, гледайки градината, — откакто за последен път съм пътувала? Десет? Петнайсет може би? Исусе! — извиках аз триумфално, цитирайки прочутата Лили, когато стигнах до решението на моята меланхолия, ако не и на убийството.

Бързо се изкачих горе, взех сапфирите си от най-горното чекмедже, спомняйки си Еди да казва, че ако реша да ги продам, ще ми осигурят достатъчно, за да прекарам остатъка от живота си в удобство, и се изсмях високо.

— По дяволите удобството — извиках аз. — Аз съм за приключението.

Все още кикотейки се, доволна от себе си, аз се спуснах долу, отново в старата си добра форма.

— Бриджид — извиках аз властно, така че да не може да противоречи. — Пригответи чантите ни. Летим за Ню Йорк. И то с Конкорд.

Чувствах се като тригодишен жребец на стартовата линия, когато самолетът излетя седмица по-късно, макар че трябва да призная, че на летището сигурно им е прилошало като са видели багажа ми. Предполагам, че корабни сандъци вече не се срещат често, особено при пътуване по въздух. Плюс моите стари куфари и чанти и парижки кутии за шапки. Теорията ми беше, че в днешно време хората не вземат много багаж, така че ще има достатъчно място за моите неща. Освен това съм открила, че едно от малкото предимства на старата възраст е, че никой не ти казва „не“. И трябва да кажа, че Бритиш Еървейс добре се погрижиха за нас.

Бриджид беше с най-хубавите си малки черни боти (аз забравих ботушите Уелингтън, макар че не бих се учудила тя да ги е скътала

някъде из багажа). Носеше шапка с пера, която засрамваше моята, но моряшкото ми костюмче, Шанел 1964, със златните копчета и бялата кърпа изглеждаше толкова съвременно, колкото всичко в магазините сега, и моите бели ръкавици, мокасини и перли бяха точно каквото трябваше да носи една дама. О, изглеждахме страхотно, аз и Бриджид на път за нашето приключение. Тя се прекръсти, затваряйки очи и ми стисна ръката, когато излитахме, и аз се усмигнах, обхваната от вълнение. Ние се насочихме към неизвестното в търсене на убиеца на Боб Кийфи.

Винаги съм харесвала Ню Йорк. Той е пищен, а вие знаете, че аз си падам по това, освен това обожавам хубавите хотели. Отидохме до Риц Карлтън с лимузина с черни стъкла. Аз наклоних шапката си, наместих червените си къдрици, дадох щедър бакшиш на портиера, а той извика пиколото да се оправя с багажа ни. И тогава, усетила се в стихията си, влязох във фоайето като кралица. Мениджърът забърза към нас. За миг той огледа купищата стари кожени куфари и чанти, отрупани с етикети от минали времена, хотели и влакове: Рафълс и Уайт Стар Лейн, Кънард и Кларидж, Киприани и Ориент експрес, Пера Пелис, Истанбул, Каскад в Египет и Блу Грейн, и Негреско.

— Удоволствие е, че отседнахте при нас, мадам Молино — каза той, разпознал класата.

Той ни настани в най-хубавия апартамент, който скоро беше изпълнен с букети и бонбони, и бутилки шампанско. Дадох на камериерката ботушите да бъдат лъснати, и закачих ловното ми яке. Казах на сладката малка камериерка, изпратена да ми помага, детайлите на всяка дреха и тя ги нареди в гардероба — къде е купена, датата и къде е носена. Знам, че съм бърборица, но отдолу целият ми ум кипи от идеи.

Бриджид изглеждаше уморена. Тя не беше свикнала с пътуванията като мен и аз я сложих в леглото. Поръчах силен черен чай, какъвто тя го харесва, и тост с канела.

— Мой ред е да те глезя — казах ѝ аз твърдо.

Тя въздъхна, щастливо разполагайки се на голямото легло, сменяше каналите на телевизора сякаш цял живот го беше правила. Аз потупах ръката ѝ, бързо я целунах по бузата и ѝ казах, че няма нужда да става от леглото през цялото време, ако така иска. След това я оставих и отидох в хола, за да обмисля нещата.

Изритах обувките си и седнах на елегантното канапе, хапвайки си бисквитата, докато сортирах наследството на Лили от беди и жертви.

Някъде в този списък беше отговорът на загадката. Но откъде да започна?

Взех телефона и позвъних на Шенън в Нантъкет.

— Ало — отговори тя, учудена, че някой ѝ се обажда.

— Модри е — извиках аз, защото никога не успях да повярвам, че могат да те чуват на толкова мили, ако не викаш. — Аз съм в Ню Йорк. Току-що се настаних.

— Къде? — попита тя изумено.

Аз се изсмях.

— В Риц Карлтън, глупаче. Бриджид и аз дойдохме да ти помогнем да решиш загадката, и мисля, че имам идея откъде да започнем да търсим. Ами ти? Откри ли някакви улики?

— Де да беше така — отговори тя тъжно.

— Добре, аз минах през списъка с жертвите на Лили, и реших, че ако убиецът е свързан с миналото, както ние вярваме че е, тогава трябва да намерим потомците на тези жертви. Списъкът ми е готов, затова защо ти и Еди не дойдете в Ню Йорк и да започваме.

Те пристигнаха на следващата сутрин и сърцето ми се развълнува, като видях бодрите им лица. Те сякаш огряха стаята, когато влязоха, толкова млади и красиви, толкова уверени и в същото време несигурни, както само младите и влюбените могат да бъдат.

Аз ги посрещнах и казах бързо:

— Добре е, че аз и Бриджид сме тук, за да ви помогнем, след като сами явно не сте постигнали много. А сега, да се захващаме за работа.

— Първо, мисля, че трябва да разберем какво е станало с Даниел и Фин О'Кийфи.

Не беше трудно за Еди да открие, че брокерската къща „Джеймс и Къмпани“ все още е активна и че Майкъл О'Кийфи Джеймс беше председател. Скоро научихме и че прочутата верига магазини Дан е същата, започната като „При Даниел“, основана в Бостън в началото на века. И че човекът, който я ръководи, е популярният сенатор Джим О'Кийфи.

Аз се обадих на Майкъл Джеймс, казах му коя съм и че идвам от Ирландия, и че семействата ни са били близки в „доброто старо

време“.

— Сигурно е било така — отговори той със смях и ни покани веднага да се срещнем.

Шенън и аз се приготвихме, напудрихме носове и сресахме къдриците си. Тя беше с дънки и червено яке, а аз бях със зелен костюм Сен Лоран от 1975 и шапка със сребърно перо. Изведнъж се видях подтичваща като Бриджид с моите високи токове, за да не изоставам от дългокраката Шенън.

Офисите на „Джеймс и Къмпани“ бяха дори по-величествени, отколкото когато Фин О’Кийфи беше започнал да работи там. Първоначалната сграда отдавна беше съборена и на нейно място имаше модерен небостъргач, макар че не беше от тези на Боб О’Кийфи. Майкъл Джеймс излезе от офиса си, за да ни посрещне. Той беше висок, сивокос човек, по-възрастен отколкото очаквах, на около шейсет. Имаше кафяви очи и изобщо не приличаше на Фин, освен може би по широката усмивка и чара си.

— Чувствам се сякаш вече ви познавам — възкликна той, поемайки костеливата ми ръка в своите и ми се усмихна. — Или поне познавам повечето от Молино от историите, които баща ми ми е разказвал. — Очите му блеснаха и той добави. — Баща ми беше Фин О’Кийфи, знаете.

— Не знаех — казах аз изненадана и чух Шенън да въздъхва. — Да ви представя Шенън Кийфи — добавих аз. — Тя ви е нещо като роднина.

Обясних, че тя е правнучка на Фин и Лили. Той завъртя глава и се засмя.

— Няма ли край изненадите на стария? Съжалявам — извини се той бързо на Шенън. — Не исках да бъда груб, но старият Фин беше известен с похожденията си и беше пълен с чар и красноречие, както повечето ирландци, чак до края. — Той спря и добави сериозно: — Но чакайте, не сте ли вие дъщерята на Боб Кийфи?

— Да — каза тя и вдигна гордо брадичката си.

— Наистина съжалявам — каза той, като пое ръката ѝ и я потупа леко. — Той беше добър човек и никой от нас тук в „Джеймс и Къмпани“ не може да повярва на това, което стана. Боб Кийфи беше толкова мошеник, колкото английската кралица. Скандално е как медиите са се нахвърлили върху него като лешояди.

— Благодаря ви — каза Шенън с лека усмивка, защото симпатията е нещо което събужда сълзите й.

— Всъщност баща ми е причината, за да сме тук. — Тя ме погледна умолително и аз продължих набързо, казвайки на Майкъл Джеймс, че ние вярваме, че Боб е бил убит, и няма да спрем, докато не разберем кой го е направил.

— Няма да обяснявам защо, тъй като това е дълга история — казах аз, — но вярваме, че убиецът е свързан с миналото по някакъв начин, и с Лили Молино.

— А, прочутата Лили — каза той замислено.

— По-скоро печално прочутата — добавих аз бързо.

Майкъл кимна:

— Предполагам че може би сте прави. Баща ми ми разказа цялата история когато бях на осемнайсет. Току-що бях завършил гимназия и се готвех за Йейл. Той се бе оттеглил и живееше в къщата на площад Луисбърг, където някога беше работил като коняр. Той ме извика в кабинета си и ми каза:

„Майкъл, има много неща за мен, които не знаеш, и може би някои неща никога няма да ти кажа, но искам да знаеш откъде произхождам. Искам да ти разкажа за корените ни в Ирландия. И за жената, която обичах повече от всяка друга. И как глупавата гордост може да причини повече вреда от куршум на човек. Всъщност, имаше моменти, след като я бях изгубил, когато бих предпочел куршума“.

— Това беше през 1951 мисля, и той трябва да е бил на осемдесет, все още изправен и хубав, със сребърна коса и онези хубави сиви очи, които ми се иска да бях наследил. Но аз съм като майка ми, Маделир Уитиър Джеймс. Мама беше висока, светлокоса и симпатична. И винаги се смееше. След като чух за Лили, реших, че татко я е харесал за това.

— Мама беше много по-млада от него. Той се запознал с нея на един пикник за Четвърти юли в приятелска къща в Саутхемптън. Тогава е бил на шейсет и пет, макар че ми каза гордо, че изглеждал на петдесет. Беше хубав и богат, и би могъл да има много жени, но ми каза, че щом я видял веднага решил, че ще е тя.

— Мама почина, когато бях на четиринайсет и татко беше като загубено куче. Продължи да ходи на работа, но умът му беше на друго място. Аз бях далеч, в подготвително училище, и той беше самотен.

Често идваше, за да ме изкара за обед или за футболен мач. Предполагам, че постепенно е преодолял шока и загубата, но казваше, че ще му липсва до края на живота му. „Тя беше любимата ми компаньонка — казваше ми той. — Никога не съм пожелавал друга жена, докато майка ти беше жива.“

Както и да е, в деня, когато ме извика в кабинета си, той ми каза за първи път къде е бил роден, за Конемара. „Знам, че не съм споделял това преди, каза той, но това не е защото се срамувам. Просто всичко така се усложни. Но сега съм стар човек и по-добре да го чуеш от мен, за да не получаващ изненади в бъдеще. И за да не може никой да обвини стария ти татко, че е крил нещо от теб“.

— И тогава той ми разказа историята, за него, Лили и Лиам. Цялата. И за брат си Даниел, за когото не бях чувал дотогава.

„Ние братята О’Кийфи се оправихме добре в тази нова страна — каза ми той гордо. — Само че по пътя някак си се загубихме“. — Той ме погледна пронизващо и каза: „Сега вече знаеш всичко за отдавна загубените си роднини и полубрата си, който изчезна. Едва ли ще се появят някога, но ако това стане, сега ти знаеш истината“.

— Попитах го дали някога се е опитал да намери Лиам и той призна виновно, че се опитал, но било твърде късно. Лиам бил изчезнал и той никога не го видял отново.

Майкъл ме погледна и каза замислено:

— Лили трябва да е била голяма жена.

— Беше — съгласих се аз. — Но сега знаете, че Боб Кийфи е бил син на Лиам и това прави Шенън ваша племенница. Ето, виждаш ли — казах аз триумфално на Шенън, — вече не си сама на света.

Майкъл Джеймс се засмя:

— Можеш да разчиташ на мен за всичко — каза й той мило. — И искам да дойдеш и да се запознаеш със семейството ми, когато си свободна. При нас в Саг Харбър е много обикновено и весело, и винаги ще се намерят едно-две допълнителни легла.

— Сега, след като ви елиминирахме от списъка на заподозрените в убийство, трябва да тръгваме към следващия — казах аз и той ме погледна изумено.

— Заподозрян в убийство? — повтори той. — Мислили сте, че може би аз съм убил Боб Кийфи?

— Това беше просто идея — казах небрежно аз. — Но сега, след като ви видяхме, сме убедени, че не сте го извършили.

— И как разбрахте? — попита той любопитно.

— Предчувствие — казах аз, — или женска интуиция. Сигурна съм.

Сбогувахме се и обещахме да се обадим скоро, и тръгнахме към следващия заподозрян, сенатора Джим О'Кийфи.

ГЛАВА 54

Вашингтон

Винаги съм обичала влаковете. В тях има нещо, което предлага повече възбуждане и очарование от всеки самолет. Спомням си пътуванията между Лондон и Дувър, пътуването с ферибота и после отново с влака, където цяла Европа се разстила пред теб. Можеш да вечеряш или да се свиеш като кученце в купето и да се събудиш в някоя страна сред планините и зелените долини, ярките градове и горите. Аз полудявах от възбуждане, докато митничарите минаваха по коридорите, проверяваха паспортите и приличаха на някои от филмите на Сидни Грийнстрийт. И стигахме до Баден Баден или Трансилвания, Виена или Венеция, Истанбул или Москва. О, беше си преживяване и съм доволна, че не съм го пропуснала.

И затова ми стана приятно, когато Шенън предложи влака до Вашингтон, за да се срещнем със сенатор Джим О'Кийфи. Бриджид беше с нас, тръпнеща при мисълта за разходка из Белия дом, където тя щеше да отиде, докато ние сме при сенатора.

Джим О'Кийфи бе популярен мъж, мощен като дядо си. Ерген, обичащ компанията на жените. Имаше гъста тъмна коса, високо чело, очите му бяха сребърно сиви като кичурите в косата му, а усмивката му можеше да покори всеки.

Той ни огледа оценяващо, щом бяхме въведени в офиса му в сградата на Сената.

— Две красиви червенокоски — каза той, като вървеше към нас с протегнатата ръка. — Щастливият ми ден. — Трябва ли да ви казвам, че веднага бях спечелена.

От първите няколко минути стана ясно, че езикът му е толкова сребърен, колкото и останалите части, които вече споменах, но беше искрен, когато каза на Шенън колко съжалява за баща ѝ. Той седна до нея на широкото зелено канапе и ѝ каза също като Майкъл Джеймс, че нито за миг не е повярвал, че Боб О'Кийфи е бил мошеник.

— А съм виждал много такива в моята работа — добави той малко тъжно.

Хвърлих поглед на Шенън, която го гледаше и въздъгнах. Благодарение на старата си интуиция разбрах, че сенатор Джим О'Кийфи също не беше убиецът, но после си помислих с надежда, че вероятно това, което ще каже може да ни насочи към мъжа или жената, който търсехме.

Обясних набързо какво сме открили дотук и че Шенън е дошла при мен в търсене на миналото, за да разберем настоящето.

— Искате да кажете историята на Лили Молино — попита той, както беше сторил и Майкъл Джеймс. Явно и двамата братя О'Кийфи бяха носили спомена за нея в сърцата си, както и в главите си, предавайки легендата ѝ от поколение на поколение, както бях направила аз с Шенън.

Той каза:

— Не мога да ви кажа много за настоящето, освен да ви предложи помощта си, ако ви е нужна, но нека ви разкажа какво си спомням за моя дядо.

Има нещо в тези високи, мечкоподобни, брадати мъже, което винаги ми е допадало. Те изглеждат някак си по-солидни и сигурни от останалите нас и мога да разбера успеха му с гласоподавателите и сред медиите. Сенатор Джим О'Кийфи, както повечето ирландци, беше роден разказвач, с глас толкова сладък и хипнотичен, колкото вълните на брега, и ние заслушахме спомените му.

— Дядо Дани О'Кийфи бе особен характер — каза той като ни гледаше и се усмихваше. — Той беше вече стар човек когато се родих, но разбирате ли, никога не загуби бумтящия глас и жизнеността си. И макар че беше сакат, никога не разви слабостта на другите стари хора. Обзалагам се, че когато почина не изглеждаше много по-различен от времето, когато се е оженил за Лили Молино, освен допълнителните килограми и бялата коса, разбира се. И инвалидният стол.

— Той маневрираше със стола сякаш беше танк, движеше се из къщата като командир, даваше заповеди наляво и надясно, на слугите, кучетата, секретарките, защото никога не се отказа от контрола върху магазините си. Продължи да работи до края и аз бях с него в деня, в който умря.

— Бяхме във вилата му в Портофино. Той се оженил за една италианка, която срещнал там през 1919. Беше се влюбил в страната и в нея, и тя беше всичко, което Лили не бе: сладка, нежна, и от семейство, което работеше, за да се издържа. Майка ѝ и баща ѝ държаха малка тратория, обичана от местните и туристите и от хората с хубавите яхти, които кръстосваха Средиземноморието през лятото, макар че тогава Портофино още бе девствено и малко.

— След сватбата Дан не искаше да има повече нищо с брат си. Като се отказа от политиката, подобно на много новозабогатели хора от тази епоха, той си купи една хубава яхта и бродеше по моретата с месеци с група приятели, изучавайки света и забавлявайки се. Управляваше империята си от нея, както го бе правил от офиса си във Вашингтон.

— Той беше един от най-популярните сенатори във Вашингтон, точно както съм аз. — Джим се усмихна с тази пленителна нескромност. — Но бизнесът на Дан отнемаше все повече и повече от времето му, и тъй като остана дори още по-зависим от инвалидния си стол, той реши да се откаже от политиката. Казват, че е било тъжен ден във Вашингтон, когато сенатор Дани О'Кийфи напуснал офиса си. Той беше прокарал много закони, помагайки на емигрантите и на бедните. И бе истински „човек от народа“. Трябва да е имал милион приятели и доброжелатели и разказват, че партито, което организираше в „малкия Бял дом“ — домът му в Мериленд — било едно от най-хубавите, виждани някога в града.

— Както и да е, той се запозна и се ожени за Мария Анунчата, която винаги наричаше Нанси, след два месеца. Церемонията се проведе в местната църква в Позитано и година по-късно техният син, баща ми Патрик, се роди. И скоро след това и две сестри. Той купи парче земя с изглед към морето и построи там разкошна розова вила.

— Може би това е най-красивата къща, която съм виждал. — Джим ми се усмихна и добави. — Но аз не съм бил в Арднаварна, а дядо Дан ми казваше, че с нея не може да се сравнява. Той каза, че няма на света по-красиво място от Конемара. Спомням си, че го попитах защо никога не се е завърнал там, ако е било толкова хубаво, и тогава той ми разказа историята.

— Бях на девет години и прекарвах лятото си във „Вила Фаворита“ с дядо и баба, както винаги правех. Те разделяха времето си

между къщата в Мериленд през зимните месеци и яхтата и вилата през пролетта и лятото. Обичах онези дълги летни дни. Господи, дори сега мога да усетя слънцето на гърба ми, докато слизах надолу по скалите за риба, и мога да помириша храстите по които вървах. Да ви кажа, щастливец съм, че преживях тези златни италиански лета, всичките горещи сини дни и искрящите топли нощи, когато ми позволяваха да оставам до късно като останалите италианчета и да скитам из улиците на селото с тях или да седя в ораторията на другия ми дядо. Беше вкусът на свободата, която никога не бях имал у дома. Във Вашингтон татко помагаше в управлението на магазините, макар че винаги беше коронованият принц и никога кралят, защото дядо никога не се оттегли в негова полза.

— През годините, поради обездвижването и вкуса си към италианската храна, дядо Дан беше наддал много килограми и си спомням, че бяха монтирали специално лебедка, за да го качват със стола на яхтата, а той викаше, проклинаше и крещеше команди като разярен мечок. Винаги ми беше смешно да го гледам, а когато вече беше на борда той ми се усмихваше и казваше. — Хайде сега сине и ти. — И тогава те ме закачвах, а той им казваше да се спуснат почти до водата, аз пицях и ревах, докато той си умираше от смях.

„Сега знаеш какво е“, казваше той всеки път, и знаеше, че ми харесва, както ми харесваше да съм с него, дори повече отколкото с моите мама и татко.

— Той винаги беше забавен. Беше пълнен с истории, и вилата и яхтата бяха винаги пълни с приятели, нови, както и стари, защото той привличаше хората толкова лесно, колкото и печелеше пари. И чрез същите таланти — подход към думите и наслаждение от живота.

— Той ми разказа историята на Лили и брат си. „В случай, че истината някога изплува — каза той. — Защото щом ще следваш стъпките ми в политиката, не можеш да си позволиш скелети в килера.“

— Не забравяйте, аз бях само на девет години и единственото нещо, което исках, беше да бъда рибар, тук в Позитано, да излизам с лодките сутрин в синьото море и да се връщам вечер с улова. Да обикалям след това баровете и траториите, както виждах да правят бащите на приятелите ми. Те бяха моя пример в живота, но дядо Дан имаше други планове.

„Виждам знаците на политика върху теб — каза той, изучавайки лицето ми. — И ще направя така, че образованието ти да те насочи в правилната посока. Може би чак до Белия дом?“

— Можех да видя как блестяха очите му, като си представяше един О'Кийфи в Овалния кабинет. Много по-късно разбрах колко важно е било за него да триумфира над миналото си, брат си Фин, и над Лили и всички Молино.

— Винаги съм си мислел, че е тъжно, че той и Фин не се сдобриха, преди да умрат, но явно враждата е била много дълбока. И винаги съм се чудел, макар да знаех, че той обожава баба Нанси, дали тайно не се надява, че един ден Лили ще се върне при него.

— И ето това е. Той умря на другата година, когато бях на десет, без никога да види Лили или Фин отново. Аз последвах нарежданията му и станах вторият сенатор О'Кийфи. Доволен съм, че го направих, и съм доволен, че го имах за дядо... — Джим ни погледна, поклащайки глава. — Той беше върха — каза той. — Добър човек.

— Моят баща почина преди пет години. И доколкото знам, никога не е бил в Конемара. Ние сигурно сме единствените ирландци, които никога не са се връщали, за да посетят „старата родина“, може би защото миналото винаги е било обгърнато в мистерия и нещастия и защото „Вила Фаворита“, където баба живя сама докато и тя умря, е била винаги семейният „дом“ и мястото, където всички се събираме през лятото.

Ние му благодарихме за това, че ни разказа историята си.

— Е, сега знаете, че не всички Молино са лоши и може би ще дойдете да ни посетите — казах аз топло, защото харесвах откритостта и чара му. — Каня ви сега Джим О'Кийфи. Очаквам да ви видя и гарантирам, че Арднаварна ще ви приеме като отдавна изгубен син.

Той се разсмя и ни заведе на обяд в хубав ресторант, където Шенън, Бриджид и аз бяхме толкова заети да зяпаме известни лица от политиката, че почти забравихме да ядем вкусната храна.

Сенатор Джим ни изпрати до гарата с лимузината си и ние се разделихме с прегръдки и целувки като стари приятели.

— Ще се видим в Конемара — извика той, докато му махахме от влака, и аз бях сигурна в това.

— А сега какво? — каза Шенън, когато отново бяхме в Риц Карлтън. Бриджид се оттегли в голямото си легло с тост с канела и черен чай и можех да чуя превключването на каналите. Еди седеше до Шенън и пиехме шампанско, мислейки за следващия ни ход.

Аз въздъгнах.

— Партньорите са следващите, опасявам се — казах аз, защото не можех да се сетя за някой друг. — Първо Брад, после Джеф.

— Добре, този път аз идвам с вас — каза Еди, — защото съм сигурен, че те са го направили. — Ние го погледнахме изненадано. — Ами — каза той, — кой друг може да бъде? Елиминирахме О'Кийфи, а знаем, че партньорите са го крали.

— Или знаем, че така изглежда — казах аз, защото отдавна съм научила, че нищо не е както изглежда на пръв поглед.

Брад Джефрис живееше в Лонг Айлънд и ние тръгнахме с нашата лимузина към бърлогата на лъва. Не бяхме се обадили предварително, защото искахме да го заварим неподготвен, но както се оказа ние бяхме изненадани вместо това.

ГЛАВА 55

Добре облечен иконом ни отвори и ни покани. Няколко минути по-късно Моника Джефрис слезе колебливо по стълбите да ни поздрави. Тя беше възрастна жена, макар че мразя да използвам тази фраза, говорейки за друга дама — а аз виждах, че тя беше „дама“. Сигурно някъде към шейсетте и естествена при това. Искам да кажа, че тя беше както я беше създала природата, все още хубава по един дискретен начин. Бледа коса, бледа кожа и бледи очи, зад очила с рамки от черупка на костенурка.

— Шенън, скъпа — каза тя с приятен южняшки акцент, — каква изненада.

Мисля, че звучеше нервна, като моите далматинци, когато надушат заек. Моника Джефрис криеше нещо, усещах го.

Шенън ме представи, след това Еди и Моника ни предложи чай.

— Ще ни бъде приятно — казах аз, изчаквайки, докато чаят беше сипан в хубавия сервиз. — Това, за което сме тук е да се видим със съпруга ви.

— Брад — каза тя, изчервявайки се. Ръцете ѝ трепереха, докато оставяше чашата си в чинийката.

— Искаме да поговорим с него за татко — каза Шенън забързано. Тя погледна въпросително Моника и изведнъж бедната жена избухна в сълзи.

— Брад си отиде — каза тя, хлипайки. — Остави ме. След четиридесет години заедно. Има друга жена, по-млада от мен, и хубава. Тя обучава коне във фермата си в Кентъки, само това знам за нея. Сигурно е продължавало от известно време, но аз научих едва след като умря баща ти. Брад си дойде една вечер, напрегнат и мълчалив, но той си беше такъв от... ами, откакто се случи това и бизнесът рухна, така че не беше нещо различно. И тогава ми каза, че има друга жена. Каза, че си събира багажа и отива да живее с нея и че мога да задържа къщата и всичко в нея. И че ще ме осигури финансово. Каза, че децата ни са големи, затова не се тревожи за тях.

Ще започне нов живот. — Погледна ни през сълзи и Шенън поддържа очилата ѝ, докато тя се опитваше да избърше очите си.

— О, скъпа, аз те смутих — подсмръкна тя, опитвайки се да се овладее, докато аз следях за нещо, което би могла да разкрие неволно за неверния си съпруг. Но скоро стана ясно, че тя не знае повече от това къде е той и съвсем нищо за бизнеса му и смъртта на Боб Кийфи.

Ние се приготвихме да тръгваме.

— Съжалявам, че ви разстроих, госпожо Джефрис — казах аз. — Но ако ни дадете адреса му ние смятаме да отидем и да разговаряме с него. И аз ще му кажа откровеното си мнение за това, че е оставил една добра жена заради някаква си флърца. — Тя бързо ни донесе адреса, а аз се чудех защо не е отишла при този глупав човек и не го е нашибала с бич, както му се полага.

На следващата сутрин излетяхме за Луисвил, откъдето с лимузина отидохме до Ферма Брадли. На път за там ние спряхме в най-близкото населено място, състоящо се от малки магазинчета и голяма бензиностанция на кръстопътя. Еди влезе в едно магазинче и под претекст, че иска да го упътят към Ферма Брадли, научи, че фермата е била притежание на Брад Джефрис от десет години. Федора Лий била наета, за да я управлява, и била истинска магьосница с конете. А и не изглеждаше зле. Въртяла господин Джефрис на малкия си пръст от началото. Всички го знаеха, но ставало от толкова отдавна, че никой вече не говорел.

— Интересно — казах аз замислено, мислейки си откъде Брад Джефрис се е снабдил с толкова много пари, за да купи такава хубава и очевидно много скъпа ферма. Цели акри бяха пълни със зеленина и расови коне, на които дори аз завидях. В далечината виждахме бялата къща, обградена от цветя и морави, с големи конюшни от едната страна.

На вратата ни спря пазач. Той излезе от малката си къщичка, за да ни види, впечатлен от лимузината, ако не от пътниците, и се обади в къщата, за да ги предупреди, че сме тук. Натисна бутона и бариерата се вдигна. Ние продължихме около миля по равния път, покрай хубавите коне и ратаите, които си гледаха работата и аз исках да спрем, за да разгледам, но знаех, че не можем. Първо трябваше да се справя с Брад Джефрис.

Той чакаше на стъпалата, за да ни посрещне и изглеждаше нервен като жена си. Носеше тъмни очила, така че не можех да го видя и той се здрависа с мен.

— Така неочаквано, Шенън — каза той, слагайки ръка на раменете ѝ, докато влизахме в хола. — Но сигурно си говорила с Моника.

— Да — каза тя толкова хладно, колкото никога не бях я чувала. Но си спомних, че му се сърди не само заради Моника: тя знаеше от Джоана, че той е крал от баща ѝ и че тази хубава ферма вероятно е купена с крадени пари. И може би Брад дори е убил заради тях.

Брад ни въведе в една удобна бърлога с бар в едната част и камина в другата, и ние се настанихме предпазливо по канапетата, отказвайки предложените напитки. Гледахме го хладно.

— Е? — каза той, като ни изучаваше тревожно, — какво мога да направя за вас?

— Дойдохме заради това — казах аз, като извадих договорите на ХВЗ Фонд от куфарчето. Отворих ги един по един. Лицето му остана без цвят, докато ги гледаше. Той каза:

— Но откъде сте ги взели?

— Баща ми ги е намерил и ги е оставил на Джоана Белмонт за съхранение — каза Шенън ледено.

— Не е както изглежда — запротестира Брад. — Те бяха просто обикновени трансакции. Боб купи земята и ни остави да се занимаваме с детайлите и да подписваме документите. Знаеш колко малко го беше грижа за тази част от бизнеса... — Той погледна умолително Шенън. — Обичаше да сключва сделките и да убеждава bankerите да го финансират, но след това винаги ги оставяше на нас...

— Разбрах, че сте си купили тази ферма преди десет години — казах аз бързо. — Но дори тогава тя е струвала много пари. Не съм имала още удоволствието да посетя конюшните ви, но разбирам от коне, и тези, които видях на моравата, са голяма инвестиция. Но във всеки случай знаем, че сте крали и имаме доказателства за това.

Лицето на Брад придоби пепеляв цвят и Шенън каза горчиво:

— Баща ми те прие в бизнеса си. Помогна ти да се издигнеш. Знаем колко добре ти плащаше и за всички премии, които ти даваше, пътуванията и щедрите подаръци за Коледа. А ти злоупотреби с щедростта и доверието му. Крал си от него, за да можеш да напуснеш

Моника и да дойдеш тук, да живееш в разкош с по-млада жена, която сигурно си мисли за теб, че си просто един стар глупак.

— За мен ли говорите? — отекна един рязък глас откъм вратата и ние се обърнахме към жената, която стоеше там и ни гледаше. Тя бе висока и елегантна, с бричове за езда които ѝ стояха като втора кожа, бяла памучна риза и съвършени ботуши за езда, на които се възхитих, преди да си спомня, че това е „другата жена“. Имаше овално лице, тъмни очи, малки устни и черна коса на плитка отзад. Реших, че е в средата на трийсетте. Беше в чудесна форма, и разбрах, че е добра ездачка.

Тъмните ѝ очи имаха студено изражение, а устните ѝ бяха стиснати докато вървеше към нас и каза:

— Аз ли съм „другата жена“, която търсите?

— Да — каза аз и се изправих с целия си ръст. — Ако вие сте Федора Лий?

— Аз съм — каза тя, като свали кожените си ръкавици и ги хвърли на стола. — А коя сте вие?

— Това е госпожа Молино — каза Еди. Той сложи ръка на Шенън. — А това е Шенън Кийфи.

— Кийфи, а, разбирам — сви рамене тя презрително. — Много добре, дъщерята на един от най-големите крадци в страната идва тук и обвинява Брад, че краде. — Тя се изсмя високо и отиде да седне до Брад. Аз забелязах как той я погледна безпомощно и веднага разбрах, че тя беше в основата на всичко или поне на неговите кражби. Брад бе слаб човек. Той никога не беше имал това, което Боб Кийфи имаше. Стартът, който правеше от човека победител. И е била нужна някоя като Федора Лий, за да го накара да пресече границата от малки предателства към голяма измама. Бих искала да се обзаложа, че повечето от това, което той е откраднал, е в нейната банкова сметка в Швейцария. Или в Лихтенщайн с ХВЗ Фонда.

Човекът беше глупак, но бях сигурна, че не е убиец. Аз бързо пъгнах договорите обратно в куфарчето и видях как Брад гледа диво Федора. Тя скочи и грабна куфарчето от ръцете ми, като ме погледна триумфално.

— Мисля, че това принадлежи на Брад — каза тя мазно. Побесняла, аз я погледнах и след това ѝ нанесох бърз удар от карате

точно под лакътя. Тя изкрещя от болка и изпусна куфарчето, а Еди скочи и го вдигна.

— Ах ти, кучко — изсъска ми тя, а аз се усмихнах.

— Част от това, което научих в курса по карате в селската зала — обясних аз. — А сега казваме довиждане. Но пак ще чуете за нас, госпожице Федора Лий.

ГЛАВА 56

Когато ни отвори, Джак Уекслър не изглеждаше изненадан, че ни вижда.

— Шенън — каза той, кимайки хладно, докато тя ни представяше. Той не ни покани, просто се обърна и влезе обратно в къщата. Ние се спогледахме въпросително и го последвахме.

Не бих казала, че къщата беше красива с онази всепоглъщаща, закриляща интимност, която очаквам от един дом, както е Арднаварна, например. Но предполагам, че притежаваше някакво мрачно архитектурно величие. Стени и стълбища бяха разместени, за да създадат повече пространство. Вити стълби свързваха различните нива, където бяха изложени картини. Аз разглеждах с интерес. Не бих пренебрегнала нещо ново, само защото съм стара и не го разбирам и би ми било интересно, ако можех подробно да разгледам колекцията му. Но не за това бяхме тук.

Беше единайсет сутринта и аз забелязах как Джак допълни чашата си с уиски... Той се отпусна в едно тъмно кресло и ни загледа, и аз усетих, че това не му е първото питие за сутринта. Пред мен стоеше един разтревожен, може би дори паникьосан мъж.

Не ни предложи напитка, просто седеше мълчаливо. Шенън каза хладно:

— Знаеш ли защо сме тук?

— Брад се обади — каза той мрачно.

— Тогава знаеш, че ние имаме договорите, които вие с Брад сте подписвали, за покупката на имоти без стойност. Дюзина такива.

— Тези имоти бяха лично подбрани от собствения ти баща, вероятно за да скрие пари от данъци. Той купи тези имоти и след това ни остави да свършим мръсната работа и да подпишем документите. Не можеш да ме обвиниш в нищо.

Аз се разходих из огромния хол, взирайки се в подписите на картините, макар че дори и на мен бе известно, че това са

абстракциите на Ротко. А цените, които се плащат за Ротко, знаем дори ние в Конемара.

— Много хубаво — казах аз сухо и седнах до Джак на голямото кожено канапе. Зачудих се защо архитектите винаги избират толкова мрачни мебели. Няма ли мекота в душите им? Гледайки в очите на Джак, аз разбрах, че определено няма мекота точно в душата на този архитект. Нито в сърцето му. Инстинктът ми казваше, че пред мен е един потиснат и обезверен човек. Това си личеше по лишените му от илюзии очи, по дълбоките бръчки около устните и тревогата, дори страха, който преминаваше през лицето му, докато ме гледаше и се чудеше какво щях да кажа след това.

— Такъв музей от качествено изкуство трябва да струва много пари — казах аз мило. — Шенън ми каза точно каква е била годишната ви заплата в „Кийфи Холдинг“, и се съмнявам дали тя би купила дори и един от тези шедьоври, да не говорим за три. Както и всичко останало от прекрасната ви колекция. И тази много хубава градска къща. Да не говорим за астон мартина и другите „играчки“, които притежавате, господин Уекслър.

Той гаврътна останалата в чашата му напитка и после я тресна на стъклената масичка за кафе.

— Това не е ваша работа — изсъска той.

Съвсем неочаквано хубавият мъж беше изчезнал и Джак Уекслър показваше произхода си. Суровият уличен боец, който се бе научил да прикрива бедната си душа — и следите си — използвайки благоприличния си външен вид и тренирания си чар. Усетих се пред човек, който заучава репликите си и усмивката всяка сутрин пред огледалото в банята, човек който се беше научил да използва хората, който знаеше как да им каже това, което искаха да чуят и как да вземе това, което искаше. И съжалих всяка жена, достатъчно глупава, за да се обвърже с него.

Джак беше използвач. И сега, когато целият му лустросан свят беше на път да се разпадне, той се паникьоса. Почти можех да го подуша, както правеха кучетата, усмихнах се и казах:

— Господин Уекслър, вие ли убихте Боб Кийфи?

— Побъркахте ли се? — извика той, скачайки на крака. Отиде до Шенън и сложи ръце на раменете ѝ. — Как можеш да ме обвиниш, че съм го убил? — извика той, почервенял от страх и гняв. После,

овладявайки се, каза по-кратко. — Не съм съвършен, признавам, но не съм убиец.

Той се обърна и отиде да си сипе още едно питие. Ръцете му трепереха и аз се зачудих колко ли е изпил от смъртта на Боб. Но разбрах, че говори истината, защото единствената грижа на Джак беше какво виждат от него другите хора, неговото „представяне“ беше всичко. Той бе фукльо. Затова и къщата му беше в добър квартал, имаше скъпа колекция и лъскави коли. По някаква причина, която още не разбирах, той бе решил, че може да краде от компанията, без да бъде хванат. Беше го правил, за да подхранва екстравагантностите си и да издига егото и имиджа си, но не мисля, че би убил за това. Пред нас стоеше човек, който се тревожеше, че ще отиде в затвора за измама, не за убийство и аз въздъхнах със съжаление, когато станахме да си ходим.

— Разбира се, вие сте крадец, господин Уекслър — казах аз любезно, защото мразя да съм груба, когато съм на гости. — И сега, когато се загледате в хубавата си къща и притежания, трябва да се запитате дали си е струвало. Чудя се на колко ли осъждат за кражба в такива мащаби. Или може би ще решат, че е било измама? — свих рамене с усмивка. — Но това ще определи съдията. А ние трябва да продължим.

Джак ме изгледа и каза умолително на Шенън.

— Скъпа, знам как се чувстваш. Повярвай ми, и аз плаках за баща ти. Работихме заедно толкова години. Той ми беше приятел. Как можеш да повярваш, че съм го окрал? Обещавам ти, че това не е истина.

Той прилагаше целия си чар към нея. Дори отново беше заприличал на себе си: един привлекателен, скъпо облечен мъж, с лек нюанс на малко изгубено момче към което някои жени са така глупаво привързани. Не и Шенън.

Той сложи ръце на раменете ѝ, придръпвайки я по-близо, гледайки я в очите, и аз забелязах, че Еди се приготви да скочи и да го блъсне, ако направи нещо погрешно.

— Не ме докосвай — каза Шенън толкова хладно, че той потръпна. — Дори не ми говори. Ти си лъгал баща ми и доколкото те познавам си го застрелял, когато те е разкрил. Ти разори един добър

човек и дори и да не си го убил, ти уби всичко, заради което той е работил. Компанията му и доброто му име.

Ние излязохме, без да си вземем довиждане, оставяйки Джак в паника да гледа след нас.

— Остава само един — каза Еди. — Джей Кей Бренан. — Шенън въздъхна, докато пътувахме обратно към Риц Карлтън.

— Той е единственият, на когото повярвах, когато каза, че съжалява. Единствено той ми помогна. Остави на мое разположение петдесет хиляди долара в банката. Просто не мога да повярвам, че е крал. От всички тях той най-много дължеше на баща ми.

Установихме, че Джей Кей е във фермата си в Монтаук и Шенън му телефонира, за да му каже, че пристигаме. Тъй като знам, че изненадата е винаги най-доброто оръжие се възпротивих, но Шенън каза, че пътят е твърде дълъг, за да отидем там и да установим, че го няма.

Мислех, че ще пътуваме с някоя авиокомпания, ала Шенън имаше други идеи.

— Татко ми даваше уроци по пилотаж за двацет и първия ми рожден ден — каза тя самоуверено. — Днес аз ще ви бъда пилот.

Самолетчето, което наехме беше червено-бяло, четириместно и Шенън го управляваше умело. Еди седеше отпред до нея, а аз бях зад тях и гледах развълнувано през прозорците към зелено-синия пейзаж, пълен със слънце и сенки на облаци, които се носеха под нас. Бях доволна, че Бриджид реши да прекара деня си в Блумингдейлс, защото тук щеше да си извади броеницата и да се кръсти, за да ни изнерви всички. Само се надявах, че няма да изхарчи спестяванията си наведнъж.

Джей Кей ни чакаше на малката писта и беше точно както Шенън го бе описала: среден ръст, набит, с кафява коса, сресана назад, и меки кафяви очи зад очила със златни рамки. Беше облечен в дънки и синя риза с навити ръкави, но дори и на волана на рейндж ровъра си, той изглеждаше като човек, който би трябвало да седи зад бюро. „Обикновен“ не беше дума, която можеше да се използва, за да се опише Джей Кей Бренан. Предположението ми бе, че той е човек, който живее по собствените си ежедневни правила и за подобни хора съм се убедила, че никога не излизат от рутината от страх да не се разпаднат.

Той бе повече от приятен — беше лъчезарен. И почтителен към Шенън. Нямахме я фамилиарността, която очаквах, тъй като я беше успокоявал и й бе заел пари. Здрависа се с нея толкова формално, колкото го направи с мен и Еди и ни показа интересните места, докато пътувахме към неговата „ферма“ на брега на Лонг Айленд.

Усмихнах се, когато я видях — приличаше повече на ирландска, отколкото на американска. Зеленчукова градинка, цветя и ниска бяла къща, притиснала се към пейзажа от страх да не бъде отнесена от атлантическите вълни.

— Не е много — каза Джей Кей — но е чудесно място, за да избягаш от суматохата.

— Убежище — каза Шенън тихо и те се усмихнаха един на друг, спомняйки се как той й го беше предложил точно заради това.

Аз се зачудих защо такъв човек би искал да избяга от суматохата, но Шенън ми беше казала за живота му по-рано в една фермичка в Южна Каролина и аз реших, че той просто се връща към корените си, с малката си ферма, в която няма нужда да работи, за да преживява, както е било във фермата в младостта му.

Беше обзаведена съвсем просто, със зелени абажури, стари канапета, голяма камина. Оценката ми за него съвсем се повиши, когато каза, че я е купил заедно с обзавеждането от един писател, комуто била омръзнала самотата. Аз се засмях. Трудно беше да намериш кусур на човек, който носеше дрехите и живееше в къщата на друг.

Той каза, че се надява, че ще останем за обед, но аз бързо отказах, тъй като не бяхме дошли тук на гости.

Този път Шенън пое инициативата. Тя каза твърдо:

— Моди, Еди, аз и Джоана Белмонт смятаме, че баща ми е бил убит. Не, да се поправя. Ние знаем, че е бил. И сме решени да открием кой го е сторил.

— Мислех, че си се отказала от тази идея — каза той, озадачен.

Тя поклати глава.

— Сега съм дори по-сигурна. Особено след като имаме доказателства, че Брад и Джак са крали от него.

Тя извади договорите и ги подаде на Джей Кей.

— Виждал ли си ги изобщо преди? — попита тя, а той ги прегледа бързо и поклати глава.

— Не. Но това не значи, че не са законни. Партньорите често подписваха договори, дори и големи — макар че Джак го правеше обикновено с доставчици и контрагенти — нали знаеш, за мраморите и асансьорите. Но Шенън, ти знаеш че баща ти мразеше това, което наричаше „канцеларска работа“. Тази бе една от причините, поради които ме нае, за да поема ежедневното четене на договори и писане на писма. Той беше инженер и това обичаше да прави. Три четвърти от времето си прекарваше на строежите, а през останалата четвърт вечеряше с банкери и ги уговаряше да му дадат повече пари. И в това също беше много добър.

— Сигурно договорите винаги се проверяват от адвокатите му, преди да се подпишат — казах аз.

— Винаги — каза той твърдо. — Но доколкото виждам всичко е наред с тези договори.

— Само дето земята е без стойност — каза Еди глухо и Джей Кей го изгледа изненадано.

— Това е от компетенциите на партньорите — каза той и сви рамене. — Ще трябва да говорите с тях. Нищо не знам за това.

— А какви точно са вашите „компетенции“? — попитах аз любопитно, чудейки се защо този млад мъж се е оказал толкова незаменим за Боб Кийфи.

— Предполагам, че бях просто момче за всичко. Занимавах се с всички неща, с които Боб не искаше. Бяха различни всеки ден и всеки месец. Понякога ме изпращаше до Италия, за да проверя защо доставката на мрамор закъснява или до Лондон, за да говоря с някой банкер. Или до Питсбърг, за да уредя арматурите с доставчика. Или до Хонконг, Сидни или Тамбукту, за да инспектирам строежи. За него бях всичко, което не беше той самият. Понякога ставаше така, че аз се сецах за нещо и след минута той го казваше. Понякога говореше, че сме като близнаци. Знаехме твърде много един за друг.

Зачудих се дали Боб е знаел твърде много за Джей Кей в нощта, когато е бил застрелян, и казах внезапно:

— А вие убихте ли шефа си, господин Бренан?

Той ме погледна шокирано. След това се обърна към Шенън и каза:

— Господи, как можеш дори да си помислиш такова нещо? Боб Кийфи ме изгради. Той буквално ме взе от улицата, когато не познавах

никого. — Той отиде до прозореца, и се загледа към морето, свил рамене отчаяно.

— Съжалявам, че те разстроихме, Джей Кей — каза Шенън бързо. — Но просто трябваше да попитаме. Ние разследваме, нали разбираш.

— Детективи аматьори — казах аз.

Човекът изглеждаше истински разстроен и макар че не можех да го разбера, нямах чувството, че е убиец.

— Може би ще приемем предложението ви за обяд — казах аз, за да поразведря обстановката. Все пак той е бил добър към Шенън, а баща ѝ го е уважавал.

Лицето му грейна и той забърза, за да запали барбекюто. И аз забелязах, че салатата вече е готова и че парчетата риба меч вече се мариноват. Разбрах, че той се е надявал, че ще останем.

Еди и Шенън се отпуснаха и изпихме бутилка калифорнийско вино с приятното ядене. След това отидохме на разходка из градината, оглеждайки лехите с моркови, чесън и картофи и храстите с боб и грах.

— Ако ги оставиш за ден-два без надзор, просто ще подивеят — каза той извинително, сякаш това би ни смутило.

След обедата той ни закара до пистата и когато излетяхме, аз го виждах как ни гледа седнал в ровъра си. И се зачудих.

Мълчахме през време на полета обратно до Манхатън и всеки си мислеше мрачно, че не успяхме да постигнем напредък. Аз им се извиних, докато пътувахме през задръстването до хотела.

— Може би съм ви повела по погрешна следа — казах аз. — Аз съм една стара жена. Може би вие си знаете по-добре.

Те се изсмяха и ми казаха да не бъда докачлива и че ние просто търсим истината. И все пак, с помощта на Джоана, бяхме доказали, че Брад и Джак са крадци.

— Нека се върнем в Нантъкет — предложи Еди на Шенън, — и да претърсим бялата къща и вилата „Морска мъгла“ от горе до долу, за улики.

Аз им магнах за довиждане, когато лимузината ме остави пред Риц Карлтън и след това обърна, за да ги върне до летището. Бях тъжна, но доволна, че те си тръгват, защото това ми даваше възможност да премисля нещата сама.

Отворих вратата на апартамента си и се спрях, гледайки изненадано купищата лъскава хартия и чантички. Изпъшках. Найлошото се беше случило. Бриджид, която не бе пазарувала по-далече от Голуей през живота си се беше отдала на консуматорство в Блумингдейлс.

Аз последвах следата от коридора към хола. Всякакви облекла бяха разхвърляни по канапета и кресла. Имаше копринено бельо и купища, купища черни чорапи, пръснати по пода. Имаше шарени поли, блузи, пуловери, и поне половин дузина черни рокли, подредени пред мраморното огнище, имаше шест еднакви чифта черни боти с високи токове. Италиански и можех да се убедя, много скъпи.

Бриджид се появи на вратата на стаята си, почервеняла от триумф и вълнение. Беше облякла пенъоар с ярки цветове, от ръкавите на който висяха етикети и ми се усмихваше.

— Какво ще кажеш, Моди? — извика тя възбудено. — Не е ли прекрасно всичко? Всичко си имат в Ню Йорк. И продавачките са прекрасни, само им казваш какво искаш и те ти го намират. „Няма проблеми“, казват те. „Разбира се мадам.“ „Ами тези, те са точно за вас?“ Бог да ги благослови, защото ме направиха щастлива днес. Никога не съм се забавлявала толкова.

— В такъв случай, Бриджид, си струва всеки цент — казах аз одобрително, защото нищо не е прекалено скъпо, за да направи една жена щастлива.

Тя ме погледна тревожно и след това леко повдигна края на пенъоара си. Носеше каубойски ботуши от гущерова кожа.

— Какво ще кажеш? — попита тя предпазливо.

— Бриджид, прекрасни са — казах аз ентусиазирано и отидох да я целуна. — Ти също си прекрасна — добавих.

— Мислех да си взема още едни в друг цвят — каза тя замислено и аз се засмях.

— Ами, има достатъчно останало от сапфирите на мами, за да ги платим — казах, защото това, което беше мое, беше и нейно, въпреки че заплатите ѝ от последните трийсет години бяха внесени в Ирландската банка.

— Никога не бих приела това — каза тя, шокирано. — Обиците на твоята мама са си твои и трябваше да дойдеш с мен да харчиш днес, вместо да разследваш, както го наричаш.

Аз се хвърлих на канапето и казах с въздишка:

— Не сме по-близо до решението, Бриджид.

Осведомих я за резултатите или липсата им от днешната ни среща с Джей Кей Бренан, а тя ме погледна замислено и каза:

— Но ти знаеш за Джей Кей само това, което той ти е казал.

Тя беше права. И това бе толкова очевидно, че не знам защо сама не се сетих. И все пак историята си, която беше разказал на Шенън звучеше правдоподобно: бедното момче, чиято майка не била от добрите, а баща му бил пияница. И за бабата, която единствена го обичала и му помагала да мечтае.

Мечти за какво? Чудех се аз. За миналото? Или за бъдещето? Имаше само един начин да науча.

— Облечи си новите дрехи, Бриджид — казах аз, скачайки отново на крака. — Тръгваме на малко пътуване.

Спомних си, че Шенън ми разказваше, че Джей Кей произхождал от Южна Каролина и че бил ходил в колеж в малък град там. Обадох се на рецепцията, за да ни резервират билети за следващия полет.

— До кой град, мадам?

— До където ходят самолетите, стига да е в Южна Каролина — отговорих аз, забравяйки за големите разстояния на американския континент.

Пристигнахме в Чарлстън късно вечерта и се настанихме в хотела на летището. Поръчахме сандвичи и чай. Седяхме една срещу друга на големите легла, дъвчейки мълчаливо и гледахме телевизия като двойка зомби. Денят беше дълъг и час и половина по-късно бяхме заспали.

На следващата сутрин точно в девет бях на телефона и скоро имах списъка с всички малки градове с колежи в щата. Бяха толкова много, че се опасявах, че ще ми е нужна цяла седмица, докато ги проверя всичките, но започнах от началото на списъка с А и извадих късмет на Б. Джонас Бренан е учил в колежа Буунспойнт Вели от 1980 до 1983. Това беше цялата информация, която ми дадоха, и аз отново приготвих багажа ни и поехме с един кадилак кабриолет към Буунспойнт.

Беше един от онези грозни и разпрострени градове, на който сякаш никога не можеш да намериш центъра: само серии от прави пътища, заобиколени със сервиси и бензиностанции, Макдоналдс и

веригата Уенди. Имаше бедно изглеждащи супермаркети и закусвални, салони за красота със стари сешоари. През средата на градчето минаваше поточе, а от другата страна можехме да видим по-големи къщи с дървета, градини и хубави коли. Разбрахме, че там е била територията на Джей Кей Бренан.

Ние намерихме колежа и огледахме струпването на бетонни постройки, в създаването на които архитект не е вземал участие. Децата бяха облечени повечето в тениски и бейзболни шапки с козирката назад, дъвчеха дъвка и си говореха. Те гледаха любопитно двете стари дами в големия кадилак, и закрепяха, когато минахме.

— Давай, маце — извикаха те след мен и аз се усмигнах от удоволствие.

Спомних си от филмите и детективските романи, че ако искаш да научиш нещо за някого, отиваш до канцелариите на местните вестници и настояваш да прегледаш архивите им. И ние направихме точно това.

„Буунспойнт ехо“, седмичник, покриваше всичко, от церемониите по завършване на гимназия до погребенията, от златни сватби до арести за кражба на коли и скандали и множество други престъпления, които изглеждаха твърде много за такъв малък град. Вестникът съществуваше от петдесет години.

— Трябва да е от най-старите в щата — каза една дама на средна възраст от бюрото пред нас, поканвайки ни в душния затвор, където бяха събрани вестниците от началото... — Всичко, което поискате — каза тя, оставяйки ни да се чудим откъде да започнем.

Спомняйки си снимките по дипломирането, аз започнах с годината, в която Джонас Бренан беше завършил колежа Буунспойнт Вали. И той беше там на снимката, на втория ред сред около четиридесет момчета и момичета от клас 83.

Бриджид и аз се взирахме в снимката и решихме, че се е променил твърде малко от тогава. Все още беше с право лице и коса, с очила и набит. Само че, сега изглеждаше богат. По-богат от колегите си от клас 83, бих се обзаложила.

Точно колко богат беше Джей Кей, зачудих се аз? И доколко „беден“ всъщност е бил? Спомних си, че баба му е починала месец преди да се дипломира. Макар че е била бедна, „Ехо“ би трябвало да съобщи за смъртта ѝ. Аз запрелиствах внимателно, страница по страница, всеки вестник през последните два месеца преди

дипломирането на Джей Кей, докато Бриджид се зарови в по-ранни броеве в търсене на съобщение за смъртта на майка му. Не открих нищо и въздъхнах разочаровано.

— Слава богу, би ли погледнала това, Модри — възкликна Бриджид, шокирана, взирайки се в мен през очилата си. Показалецът ѝ трепереше, сочейки снимката над заглавие:

„МЕСТНА БАРМАНКА НАМЕРЕНА УБИТА В АЛЕЯТА“

Имаше снимка, ужасяваща дори за стандартите на жълтите вестници, на потънало в кръв тяло, лежащо сред кофи за боклук. А до нея имаше снимка на жена с голяма усмивка на лицето и пресметливи очи. И името ѝ бе Алма Бренан.

— Мисля, че той каза, че е умряла от цироза — каза Бриджид раздражено. Тя не забравя нищо и точно това Шенън ни беше казала, че Джей Кей е разказал как са я прибрали една вечер от тротоара, с кръвоизлив от устата.

— Става ясно, че Джей Кей е лъгал, Бриджид — казах аз, докато четях как тялото е било намерено от собственик на магазин, пристигащ рано на работа. И че Алма Бренан е работила от години в кръчмата Ред Рустър на Първа и Мейн, и „била добре известна жена в града.“

— И какво искат да кажат с това? — попита Бриджид.

— Знаеш какво. Повлекана... — отговорих аз и продължих да чета.

Твърдеше се, че тялото е било внесено в моргата и била направена аутопсия същия следобед. Започнали полицейско разследване в търсене на убиеца. Междувременно свекърва ѝ и сина ѝ, Джонас Бренан, които живеели във ферма Джекил били уведомени.

Ние се спогледахме тревожно и отворихме следващото издание на „Ехо“. „БАРМАНКА ПРОСТРЕЛЯНА ПЕТ ПЪТИ ОТ НЕИЗВЕСТЕН УБИЕЦ“, гласеше заглавието. Можех да си представя как младият Джонас е потръпнал, като го е чел заедно с информацията за личния ѝ живот или по скоро „обществения ѝ живот“, защото Алма Бренан е била известна като жена с много приятели мъже. „Всеки от

тях може да я е убил“, беше общото мнение на интервюираните на улицата за смъртта ѝ.

Намерихме следващия „Ехо“, и този път имаше само кратка статия: „УБИЕЦЪТ ВСЕ ОЩЕ НЕ Е ХВАНАТ“, в която се казваше, че Алма е била погребана предния ден.

Аз погледнах разочаровано Бриджид и тя каза:

— Не се отчайвай още. Може би са открили кой го е направил. — Така че продължихме да преглеждаме вестниците, докато очите ни се умориха. Но не бихме могли да пропуснем заглавието. „СИНЪТ ЗАДЪРЖАН ЗА РАЗПИТ ПО УБИЙСТВОТО БРЕНАН.“

— Боже пази — изпъшка Бриджид и се прекръсти, докато аз зачетох бързо как полицията е задържала осемнайсетгодишният Джонас Бренан „за разпит“ и как е прекарал една нощ в полицейското управление. Полицията беше претърсила фермата Джекил, но не бе успяла да намери оръжието, макар да бяха открили няколко пушки на мястото.

Въздъгнах с облекчение, когато забелязах заглавието в следващото издание. „ДЖОНАС БРЕНАН ОСВОБОДЕН“, гласеше то, с по-малки букви от преди, сякаш хората вече бяха загубили интерес към смъртта на Алма и съдбата на Джей Кей. Но вниманието ми бе привлечено от реда отдолу. Там пишеше, че бабата на Джонас Бренан, госпожа Ирис Шеридан, е направила изявление за пресата, че е „престъпление спрямо внука ѝ, че изобщо е бил обвинен за това ужасно нещо.“ И че „който и да е застрелял Алма, това определено не е бил той“. Тя заявила, че „полицията по-добре да поумнее малко и да открие истинския престъпник, макар че след толкова време, той вероятно е изчезнал отдавна.“

— Госпожа Ирис Шеридан — повторих аз, гледайки Бриджид. — Задавала ли си си въпроса какво означава К-то в Джонас К. Бренан? — попита тя замислено.

— Кийфи — попитах аз и тя кимна.

— Залагам си каубойските ботуши.

Измъкнахме се от склада светкавично и благодарихме бързо на жената.

— Да искате копия от нещо? — попита тя и аз се втурнах обратно. Зачаках нетърпеливо, докато тя ми фотокопираше статиите.

Тогава отново се качихме в кабриолета на път към Чарлстън и обратно в Ню Йорк.

Помислих си разтревожено за Шенън и благодарих на Бога, че е в безопасност в Нантъкет с Еди, защото сега се бях убедила, че Джей Кей Бренан е убиецът на Боб и че миналото беше настигнало бъдещето точно както предполагаме.

ГЛАВА 57

Отново в хотела аз сложих Бриджид да си легне и телефонирах на Шенън, за да ѝ разкажа какво бяхме открили. Оставих телефонът да звъни, но нямаше отговор. Затворих разочаровано и тръгнах неспокойно из апартамента. Напълних си ваната и налях в нея скъпия шампоан, който Бриджид бе купила от Блумингдейлс. Легнах вътре, размишлявайки какво да предприема. Накрая се гримирах, сресах къдриците си и се преоблякох в един тъмносин костюм на Сен Лоран от 1980, който може би беше специално изработен за разследване.

И тогава телефонът звънна. Беше Шенън и аз въздъхнах облекчено. Имаше много шумове и тя каза, че звъни от самолет. Те летели от Бостън за Манхатън и щели да пристигнат след два часа.

Тя каза:

— Джей Кей ми се обади. Звучеше развълнуван. Каза, че мисли, че има доказателството, от което се нуждая. О, Моди, не би трябвало да казвам на теб или Еди, но аз ще се видя с него по-късно тази вечер, за да ми покаже какво е намерил.

— И каза ли ти какво е то?

Гласът ми беше рязък и тя бързо отговори:

— Ще ми каже, когато отида там. Но ми каза, че научил какво всъщност бил Фондът ХВЗ.

Помислих си за Джей Кей, застанал като паяк в центъра на сложната мрежа, която беше създал, чакайки я, и се изпълних с гняв, какъвто не бях изпитвала, откакто научих, че моят Арчи е бил убит от нацистите.

— И къде трябва да се срещнеш с него? — запитах аз.

— Странно е, но той иска да се срещнем в новия Кийфи Тауър на Парк авеню. Той каза да взема товарния асансьор до най-горния етаж и че ще ме чака там в единайсет. Имало нещо важно, което трябва да видя.

— Не трябва да ходиш — казах аз твърдо. — Ела тук и всички ще отидем да се видим с Джей Кей Бренан в единайсет.

— Той каза, че било важно да не казвам на никого. Не преди да видя това, което имал да ми покаже. И тогава можело да реша сама. — Тя се поколеба и след това каза. — Знаеш ли, Модри, имаше нещо в гласа му, някаква „симпатия“. Смяташ ли, че има доказателство, че татко все пак се е самоубил? Че не е бил убит, а ние само обикаляме и търсим заподозрени, каквито всъщност няма.

— Сигурна съм, че това не е вярно — казах аз, чудейки се какво е намислил Джей Кей. И когато поставих слушалката, бях решена да разбера това.

Мислех си, че следващият един час никога няма да изтече. Погледнах с надежда Бриджид, но тя спеше сладко и не ми даде сърце да я събудя и да ѝ разкажа новините. Стоях пред телевизора, сменях каналите, както правеше тя, но нищо не ме интригуваше и аз отидох до прозореца и погледнах спиращата дъха гледка към магическия град. Небостъргачите бяха огрени като гора от коледни дръвчета и аз си помислих за Джей Кей, чакащ в „Кийфи Тауър“ младата Шенън. Стомахът ми се преобърна.

В десет часа написах бележка, сложих си шапката и обувките и пъхнах една камелия в ревера си.

Грабнах бастуна на татко, проверих косата си и новото червило и взех асансьора надолу до фойето.

Досега всички в хотела ме познаваха, защото бях говорила с всеки от тях, от нощния мениджър и портиера до келнерите и служителите на рецепцията, и всички те ми се усмигнаха и ме поздравиха, като минавах. Портиерът ми извика такси и попита къде искам да отида, изненадвайки се, когато споменах Кийфи Тауър на Парк.

— Тази постройка още не е завършена, госпожо Молино — каза той колебливо. — Сигурна ли сте, че там искате да отидете?

— Сигурна съм, благодаря Патрик — казах аз и се качих в таксито, докато той даваше адреса на шофьора.

Имаше охрана на входа към фойето, която ме погледна изумено, докато преминавах покрай стъклената кабинка. От табелата видях, че името му беше Мълигън. Чудейки са как съм станала толкова подла, аз направих една разтревожена физиономия и казах забързано:

— О, слава богу, че сте ми сънародник, а и не е ли целият Ню Йорк ирландски? — Аз се прилепих до малкото му прозорче,

опитвайки се да изглеждам преbledняла и сигурно съм успяла защото той каза:

— Добре ли сте, мадам?

— Преследват ме — въздъгнах аз, спомняйки си Ингрид Бергман в подобни ситуации. — Сега той дебне зад ъгъла и ме чака... щях да извикам такси, но не се виждаше никакво и ме беше страх да остана.

— Аз ще намеря, мадам — каза той, излизайки с ръка заплашително на кобура. — Вие само изчакайте тук, скъпа — аз ще ви извикам такси.

Той излезе от фойето на улицата и аз го видях как се озърта наляво и надясно, след което ме погледна въпросително. Посочих настоятелно наляво и той отмина, скривайки се зад ъгъла. Усмивайки се лукаво, аз изтичах през недовършеното фойе към задната част и големия товарен асансьор. Бързо натиснах бутона и затворих очи, докато той преминаваше етажите, все още недовършени, бетонни площадки осветени само от походни лампи. Изглеждаше странно и аз си помислих за Боб и всичко, през което беше преминал, за да построи този недовършен небостъргач: дългите преговори за цени и договори, разрешения и концесии, цялата бюрокрация, които вървяха с построяването на голяма сграда в един от най-важните градове в света. И се замислих колко тъжно и страшно изглежда. Все още беше само скелет и се чудех дали някога ще има „месо“, по стоманените му кости.

Асансьорът спря и аз пристъпих в един друг свят. Подът на фойето беше от лакиран паркет, кристален полилей блестеше от тавана. Тръгнах внимателно по мекия килим, чудейки се дали Джей Кей е пристигнал вече. Надникнах през отворените двойни врати, въздъхвайки изненадано, когато видях още красиви килими, скъпи канапета и стари мебели, и докато влизах на пръсти в стаята, забелязах, че всеки от тях имаше етикет. Номер от продажба на търг.

И тогава видях картината, украсяваща стената срещу прозорците. „Улицата“ на Ван Гог блестеше като икона под светлините и аз осъзнах, че всичко това сега принадлежи на Джей Кей. Той беше купил всичките неща на Кийфи, мебелите, килимите и антиките му, точно както беше купил лятната къща в Монтаук с всичките ѝ мебели. Той отнемаше идентичността на Боб, „Улицата“ на Боб, символът на неговия успех, бе последното. Тя беше живо доказателство, че той бе осъществил мечтите си.

— Моди — каза Джей Кей зад мен и аз загърбих картината, изчервявайки се като ученичка, хваната да преписва. — Шенън ли те изпрати? — той звучеше изненадан и аз поклатих глава.

— Не, Джей. Кей Дойдох тук, защото трябва да обсъдя някои неща с теб.

— Мога ли да попитам откъде се сети да ме потърсиш тук?

— Шенън ми каза, че има среща с теб. — Той кимна и отиде до малкото шкафче.

— Ще пийнеш ли? — каза той, сипвайки си чаша бренди.

Не бих могла да пия с един убиец, затова казах не, благодаря. Той седна в това, което наричат френски фотьойл, един от онези подобни на кутия столове, които все още можеха да се видят във френските хотели или в антиквариатите. Високите му облегалки оставяха лицето му в сянка и аз нервно си пожелах да беше седнал срещу мен на канапето.

Аз съм любопитна старица, но любопитството ми никога преди не ме е поставяло в такава ситуация и никога не съм била деликатна, затова преминах направо към същността.

— Защо не ми кажеш защо си убил Боб? — попитах аз, защото освен, че бях загрижена за Шенън, това бе единствената причина, поради която бях дошла да говоря с него. Трябваше да чуя от собствените му устни защо го е убил, само за да се убедя, че теорията ми е правилна.

— Моди, защо говориш така? — каза той, звучейки наранен. Той отпи от брендите и се наведе, за да го видя, че се усмихва.

— Защото твоята баба е била женена за сина на Лили, „Момчето“ Шеридан. И защото майка ти, Алма Бренан, не е умряла от цироза, както казваше ти. Тя е била застреляна и ти си бил арестуван и разпитан за убийство. И твоето име не е Джонас К. Бренан, ти си добавил К. чак когато си решил да станеш Боб Кийфи. Да поемеш живота му, работата му, парите му, и името му, защото си чувствал, че то ти принадлежи по право.

— Това е много хитро, Моди — каза той. — Но аз разбрах още като те видях, че си прекалено хитра. Не мислиш ли, че е интересно, че сме братовчеди?

Трябва да призная, че дори не се бях замисляла за това и челюстта ми увисна при мисълта, че съм роднина на един убиец и луд.

— Не беше толкова хитро — казах аз. — Всичко, което трябваше да сторим, бе да погледнем в миналото. И това е бедата в основата на всичко, нали Джей Кей? Миналото.

Той пресуши брeндитo на един дъх и седеше, взирайки се в чашата в ръката си.

— Животът ми бе серия от рани, разбираш ли — каза той с любезен тон, сякаш говореше за нещо, което бе прочел във вестника. — Всички обиди, унижения, отблъсквания. Никой не искаше бедното момче Бренан, чиято баба живееше с черен и чиято майка беше спала с всеки мъж в града. Само в разказите на баба ми за миналото имаше някаква красота. Тя ми разказваше историите, които Момчето Шеридан ѝ бе разказал за богатата си майка, лейди Лили Молино, която живеела в къща в Бийкън Хил и за семейството ѝ в Ирландия. Колко хиляди акра земя имали, със замъци и къщи и собствени езера и реки. И стотици слуги. Мечтаех за тях, докато бях в полето, работейки под палещото слънце. Или лежах в леглото нощем, пържейки се изпохапан от комари през лятото, и полузамръзнал през зимата. Мислех за тях, когато ядях евтина храна, с евтини дрехи на гърба си и когато бях сам в училищния двор и другите деца ми се подиграваха и ме отбягваха. Винаги беше едното или другото. И тези истории станаха като легенди за мен, приказки с герои, хора, които нямаше за какво да се тревожат в света и които бяха отхвърлили дядо ми, Момчето Шеридан, защото Лили се беше забъркала в беда.

— Мислех си за царствените Молино, в замъците им, с акрите и парите им и те ме преследваха. Бях завладян от факта, че те все още си живеят чудесно, а аз бях изключен от всичко.

— Когато бях юноша, започнах да разследвам миналото. Отидох в библиотеката — проверих историята на Ирландия, енциклопедиите и картите. Намерих книга с родословията и имената на моите предци там. Отделях толкова време за проучване на родословното дърво на Молино, колкото и за уроците си, разбирах, че ако не бяха обстоятелствата, аз щях да съм младия лорд Молино в моя замък, пълен с пари.

— Дори си намерих работа през лятото в Бостън, за да мога да науча повече за Лили. Зарових се в градските архиви, актовете за раждане, женитби, смърти, имена, дати, места. Научих за другия син на Лили, Лиам Портър Адамс. И, точно както направи Боб, аз ги

проследих и реших, че Боб Кийфи е внукът на Лили. И това ме гореше повече от всяка друга рана преди. Ние и двамата произхождахме от синовете на Лили, но Боб беше законният наследник. А той бе толкова богат, че не искаше дори да докосне парите на Лили. Боб имаше всичко, а аз, както винаги, няхах нищо.

— Закачих си снимката му на стената в колежа и си казвах всяка вечер, преди да заспя, че един ден ще имам всичко негово, всичко, което по право трябваше да е мое. Един ден аз щях да бъда Боб Кийфи. Щях да стана той.

Той спря и аз усетих, че ме гледа, макар че не виждах лицето му, и казах:

— И сега мислиш, че си успял?

— Почти. Беше останало само едно нещо.

В миг разбрах какво иска да каже.

— Шенън — казах аз и той кимна.

— Имам всичко, което баща й имаше, за да й го предложа. Преди тя дори не би ме погледнала, но сега няма да е така. Щях да й предложа да се омъжи за мен тази вечер.

— И тогава щеше да е пълно. Ти щеше да имаш всичко, което е законно твое, според теб. Всичко, което Боб Кийфи е имал, включително и дъщеря му.

— Правилно, Моди, точно така ще бъде. Само че, сега се появяваш ти, задаваш въпроси и се бъркаш, точно, когато всичко си вървеше гладко. — Той въздъхна. — Иска ми се да не беше се появявала.

Аз му се усмихнах. Погледнах тревожно часовника си и видях, че има четвърт час до единайсет. Шенън щеше да е тук след петнайсет минути и аз трябваше да му попреча.

— Преди да си тръгна — казах аз, опитвайки се да не мисля колко многозначителна може да бъде думата „тръгна“. — Преди да си тръгна, защо не ми кажеш как окраде парите на Боб.

Той се засмя, докато ми каза:

— Аз съм умен човек и Брад и Джак бяха лесни пионки за манипулиране. Аз знаех какво искат те и им го предложих, а после и още. Много повече. И те не мажеха да устоят на стръвта.

— Десет години аз работих упорито! Започнах като протеже на Боб и станах негова дясна ръка. Грижех се за всичко, което той не

искаше и не само това. Нямахте нищо, което да не знам за бизнеса на Кийфи, Боб би ми поверил и живота си.

Помислих си колко иронично е това изявление, но за него в това явно нямаше нищо странно, и той продължи:

— За да манипулираш един човек, за да го подчиниш на волята си, трябва наистина да го разбереш. Трябва да знаеш какво иска, за какво би умрял или убил.

— Ахилесовата му пета — помогнах аз.

— Точно. Джак Уекслър не беше талантлив архитект, а просто късметлия да си намери хубава работа. Боб вярваше на всички и Джак се възползва от това. Той имаше голямо его, искаше да бъде богат плейбой ерген, но без пари щеше да завърши като съпруг, пътуващ до Уестчестър, с къща средна класа и руса жена с вкусове към скъпи дрехи и деца, нуждаещи се от такси за обучение. Той се беше възползвал от „Кийфи Холдинг“ години преди аз да се присъединя към компанията. Получаваше бакшиши за всеки договор, за всеки детайл, който влизаше в строителството на Кийфи и бе направил доста пари.

— И Брад беше същият. Бе започнал да краде от Кийфи от първия ден, от тук от там. Но чак когато срещна Федора Лий при един мач на поло, усети че му трябва повече. Нищо не може да подхранва мъжките амбиции както една жена, а Федора беше жена, която знаеше точно какво иска.

— И, след като веднъж знаех за тях, стана лесно. Показах им колко лесно могат да правят големи пари вместо малки. Казах им, че голямата кражба е също толкова лесна, колкото и малката, само че правиш много повече пари. Милиони повече. И им казах, че отиваш в същия затвор, независимо дали си откраднал пет хиляди или пет милиона и че имам власт да ги издам и двамата, и да ги пратя в затвора, а те се заумилкваха като кученца около мен, готови да изпълняват заповедите на господаря си.

— Бях вече формирал фонда ХВЗ в Лихтенщайн с парите от продажба на акции и бонове, които Боб държеше като гаранция за банковите заеми и сега използвах малко от тях, за да купя евтино собственост без стойност из Щатите. Без пълното доверие на Боб и защото той беше напълно погълнат от това, което правеше, това никога не би било възможно, но той ми вярваше и беше зает, и аз го правех щастлив, и всичко стана лесно. Фондът ХВЗ купуваше имотите и ги

продаваше на десеторни цени на „Кийфи Холдинг“, който ги купуваше с още пари от продажбата на гаранцията.

— Брад и Джак се грижеха за договорите и парите бяха плащани в Лихтенщайн, а техният дял отиваше в тайна сметка в швейцарска банка. Аз никога не подписвах нищо, затова нищо не може да ми бъде приписвано. Брад си купи фермата и жената. Джак си купи картините на Ротко и плати къщата си и бляскавия си стил. А аз седях на моите милиони и чаках брадвата да падне, защото знаех, че един ден това ще стане и тогава ще трябва да убия Боб Кийфи. И точно по този начин стана.

Той стана от креслото си и отиде до барчето, за да си сипе още едно бренди.

— Наистина ли не искаш едно, Моди? — попита той като свършен домакин.

Аз казах:

— Но това не беше първото ти убийство, нали Джей Кей?

— Искаш да кажеш майка ми? — той махна небрежно. — Тя не заслужаваше да живее. Тя беше петно в пейзажа на младостта ми, жалка жена, която се подиграваше с достойнството на баба ми. И пречеше на бъдещето, което си бях планирал. Освен това, ако не аз, някой от нейните любовници щеше да го стори скоро.

Той дойде и застана над мен, а аз го погледнах и за първи път се уплаших. Отпи от брендито си и каза замислено:

— А сега си ти, Моди.

Той беше прекалено близо и аз погледнах часовника си, надявайки се, че няма да забележи, но той не пропускаше нищо.

— Единайсет без пет — каза той спокойно. — Достатъчно време има преди Шенън да дойде. Ти ще си си отишла и аз ще ѝ помогна да преодолее мъката си.

— Както го направи след смъртта на Боб — напомних му и той се усмихна.

— Наистина ми се иска да не се налагаше да го правя, Моди — каза той, докато го гледах. — Не трябваше да се намесваш. Всичко беше толкова чисто, нямаше пропуски. Никой никога нямаше да разбере.

— Няма да се измъкнеш, не и втори път — казах аз, ставайки и грабнах бастуна на татко, докато той отстъпи към шкафа и извади от

чекмеджето пистолет.

— Шенън никога няма да повярва, че съм се самоубила — предупредих го, като съжалявах, че гласът ми е толкова писклив. Все пак ние Молино винаги сме имали репутация на омели в битка. Но това срещу мен не беше битка, а психопат.

— Няма да те застрелям — каза той, докато пригладдаше с една ръка косата си и намести очилата си. — Просто ще те придружа до долния етаж.

— Защо просто не го направиш тук за по-удобно — казах аз, мислейки си за мрачните бетонни пространства, стоманените подпори и стените без прозорци, обвити с пластмасови листа. Не беше място, където да прекарам последните си мигове и бих предпочела мекия персийски килим. За какво си се замислила, жено, запитах се аз. Да си избираш място да умираш като болно старо куче, след като още имаш сили за борба? Борбените ирландци, така ни наричаше Боб, и по дяволите, беше прав. Освен това знаех, че Шенън всеки момент щеше да е тук и си помислих, че може би ще успея да обърна масата върху Джей Кей.

И тогава иззвъня телефонът. Джей Кей се обърна и го вдигна, а аз пресякох стаята и излязох точно, докато го чувах да казва:

— Шенън!

Тя беше на телефона и аз си помислих, че няма да дойде, защото й казах и сега оставам сама. Натиснах копчето на асансьора, но не светнаха лампички и разбрах, че Джей Кей е изключил тока. Тогава чух стъпките му по паркета, блъснах вратата към стълбището и побягнах надолу.

Сърцето ми биеше бясно, когато стигнах до долния етаж и чух как вратата се затръшва и стъпките му след мен. Исусе, помислих си аз, по-добре е да побързаш Модри, и се спуснах надолу.

Беше трудно за жена на моята възраст. Стълбите бяха слабо осветени, и се страхувах да не си счупя крака или врата, макар че не знам защо, тъй като Джей Кей щеше да го свърши вместо мен. Ако ме хванеше.

Аз се втурнах настрани през кабели, макари и кофи и почти паднах. Намерих един бетонен стълб и се скрих отзад, вслушвайки се в тишината, надявайки се, че не ме е видял и не е чул глупавото ми старо сърце да бумти шумно като влак.

Аз се огледах и разбрах, че съм на един от недовършените етажи, които бях видяла от асансьора по пътя си нагоре и че единственото ми спасение беше надолу по стълбите чак до улицата, сто етажа под мен. Мястото беше мразовито и вятърът шибаше по недовършените стени.

— Моди — каза Джей Кей спокойно. — Знам, че си тук. Не си утежнявай положението. Все пак, възрастна жена си. Време е да си отидеш.

Усетих пристъп на топлина и адреналин, и стиснах здраво бастуна. Как смее той да ме нарича възрастна жена и да решава кога ще напусна този свят. Проклета да съм, ако му позволя. Имах бастуна и черен колан по карате. Ще видим кой ще победи, ако се стигне до бой — макар че се надявах Шенън и Еди да пристигнат в решителния момент.

Надеждата ми избледня бързо, когато проехтя изстрел. Той профуча покрай моя стълб, аз въздъхнах и стиснах очи, казвайки си, че няма да посмее да ме застреля, защото ще бъде заловен с моето тяло с куршум в него. Нямах как да се измъкне, защото сега твърде много хора знаеха за Боб Кийфи.

— Пипнах те — каза той, сграбчвайки ме изотзад и аз подскочих като подплашена кошута, изблъсквайки го назад с лакът и удряйки го с бастуна. Побягнах назад към вратата и стълбите, но той ме хвана отново. И тогава светлинките проблеснаха и асансьорът се понесе отдолу към нас.

Най-после спасение, помислих си аз и в същия миг Джей Кей разбра, че няма време за губене. Грабвайки ме като вързоп, той ме повлече към прозорците и бездната надолу, и аз разбрах какво е решил.

Блъсках го с бастуна, крещейки колкото ми глас държи и той затегна хватката си. Въздухът започна да не ми достига. В далечината мисля, че чух как спира асансьор, но губех съзнание и разбрах, че вече е твърде късно. Ритах леко назад, но пред очите ми се появиха лилави кръгове и реших, че губя битката.

— Моди — чух Шенън да вика и Джей Кей ме пусна, а аз паднах като вързоп, като торба със стари кокали на твърдия циментов под. Чуха се стъпки, шум и после отекна изстрел. И както казват, повече не знам.

ГЛАВА 58

Искаха да ме оставят в болницата, но това не ми минава.

— Ако трябва да лежа в леглото по цял ден, тогава ще го направя в лукс — казах аз. Както знаете, когато реша нещо, край.

Отново в Риц Карлтън аз си лежах в голямото легло сред лукс и удобства. Сред подаръци и цветя, и всеки — от камериерката до мениджъра — наминаваше за чашка чай, за да си побъбрим.

Джоана идваше да ме види всеки ден, носеше ми книги и списания, усмихвайки се с голямата си усмивка на Дорис Дей. И сега, когато умът ѝ беше в покой за Боб, надявах се, че ще има щастие в бъдеще.

По-късно Еди ми разказа какво се беше случило, а бедната Шенън беше толкова разстроена, че усещах сълзи на симпатия в очите си, докато се вайкаше.

— За всичко съм виновна аз. Трябваше по-рано да разбера, че е бил Джей Кей. Като се замислиш, толкова е очевидно.

— Глупости, скъпо момиче — отговорих аз утешително. — Моето любопитство ми докара това и собствената ми глупост. А съм доволна, че се появихте, когато трябваше.

— В решителния момент — каза Еди с усмивка. Той държеше едната ми ръка, а Шенън другата, аз се засмях и казах на Бриджид:

— Какво ще кажеш за чаша шампанско, Бриджид?

— Ръдорер Кристал — каза тя твърдо, набирайки на рум сървис. Бързо се учи моята Бриджид.

Бях спасена от бързата мисъл на Шенън и Еди, след като намерили бележката ми и Бриджид им казала за нашите подозрения. И с пет полицейски коли, от най-добрите, как можеше да не съм спасена?

В отговор направих голямо дарение на полицейския пенсионен фонд и покана към всеки от тях, ако минават през Конемара да дойдат и ме посетят в Арднаварна.

Шампанското пристигна с купа хайвер, подарък от друг гост на хотела, научил за премеждията ми, и аз се зачудих кой ли може да е и

дали да не го поканим да споделим шампанското.

— Още един почитател, Модри — възкликна Шенън, защото имаше толкова много картички и подаръци от доброжелатели, които бяха прочели историята във вестниците и ни бяха гледали по телевизията. Бяхме известни и признавам, че бях доволна от вниманието.

— Трябва да вдигнем тост — каза Бриджид, изглеждайки смирена, защото все още не се бе отърсила от факта, че едва ме изгуби. Но вместо това загуби Джей Кей. Той се застреля преди полицията да го стори. Знаеше, че е дошло неговото време да си ходи.

— Тост за Лили — казах аз, вдигайки чаша, — защото без нея ние никога нямаше да се срещнем.

— И за прадядо ми, Нед Шеридан — каза Еди.

— И за баща ми — каза Шенън меко. — Нека почива в мир сега.

В очите ѝ имаше сълзи и ние пихме, а Бриджид подсмърчаше шумно. Тя може да плаче с часове, но аз ѝ казах строго да пие и да не бъде глупава стара жена. За първи път тя не заспори с мен.

Гледах двамата млади, усмихвайки се. Зачудих се дали знаят, че са влюбени. Може би това е нещото, за което не са нужни възраст и опит, за да се познае и разбере. Но едно е сигурно, аз ги обичам. Отказах да им позволя да ни придружат до кея, когато отплавахме след седмица за Англия. Знаех, че ще е твърде тъжно и затова се сбогувахме в хотела, за да плачем колкото искаме. Макар че всъщност никой от нас не пророни сълза. Ние се смяхме и се шегувахме, целувахме се и се клехме, че се обичаме и ще се видим скоро.

Последният ми поглед към моите мили „внуци“ бяха скъпите им усмихнати лица през прозореца на лимузината. Дадох им целувка и това беше.

Бриджид и аз се облегнахме на парапета, гледайки Статуята на свободата да изчезва в далечината, и после с въздишка на съжаление, че всичко е свършило, се отправихме към вечерята.

Но последното нещо, за което си помислих, докато заспивах, примамена от люшкането и от безкрайността на Атлантика пред нас, бяха техните скъпи, млади, усмихнати лица, които бях заобичала толкова много.

ЕПИЛОГ

Арднаварна, Конемара

Сега, след като вече ме познавате, ще разберете, че аз винаги трябва да имам последната дума. Дори и след „финала“.

Току-що се върнах от дълга езда по пътеката край морето, същата, по която Лили и Фин са минавали, и която вие вече познавате добре. Седя в креслото си до прозореца с кучетата до мен, както винаги, и те се въртят в съня си, докато преследват зайци през горите в страната на сънищата. Цветовете на розите Глоар де Дижон падат, а тези, които остават, са кафяви по краищата, но ароматът им е все още красив, като се носи към мен заедно с аромата на торфен огън и чудната свежест на въздуха.

Бриджид е в кухнята, прави курабийки за чая и впечатлява момичетата с разказите си за Америка. Тя е станала прочута в селото с историите си за хайлайфа на Ню Йорк и Вашингтон, елегантна в дрехите си от Блумингдейлс и каубойските си ботуши, които, слава богу, вече са ѝ по-любими от старите зелени Уелингтънс.

Имаме за какво да си говорим през дългите есенни вечери, които приближават и ще стопляме сърцата си със спомени, докато греем краката си на огъня. Всъщност толкова ми хареса да разследвам, че може и да ми стане професия. „Моди Молино, Частен детектив“. Първият от семейството.

Често си мисля за скъпите ми „внуци“. Те ми се обаждат всяка седмица, пращат ми писма. Еди от Лос Анжелис, където има роля в нов филм. Не голяма, каза ми той, но важна и всички се надяваме, че и той ще постигне големия успех на Нед Шеридан. Шенън също е там. Тя реши да следва стъпките на баща си и може би да възстанови капиталите на компанията му и с богатството на Лили в банковата си сметка учи архитектура в прочута школа там. И двамата планират да ме посетят през пролетта. Нямам търпение.

Сънувам ги, знаете ли. Представям си сватбата им тук, в Арднаварна. Шенън — красива булка в бяла коприна и воал и Еди,

най-хубавият младоженец от времето на татко.

Може би те още не са мислили за това, защото за младите винаги има много време. Но аз планирам почетна стража от местни хора на коне, облечени в най-хубавите си дрехи, дори скъпите ми кучета ще бъдат с червени панделки. И всички госта ще пристигнат от мили наоколо. Слънцето ще блести, розите Глоар де Дижон ще бъдат цъфнали и ароматът им ще се смесва с торфения пушек и хубавата храна тук, в Арднаварна.

Ах, мои скъпи приятели, смейте се, ако искате, но на една стара дама са ѝ позволени мечти, нали? И кой знае, може би вие и аз ще се срещнем отново. Някога.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.